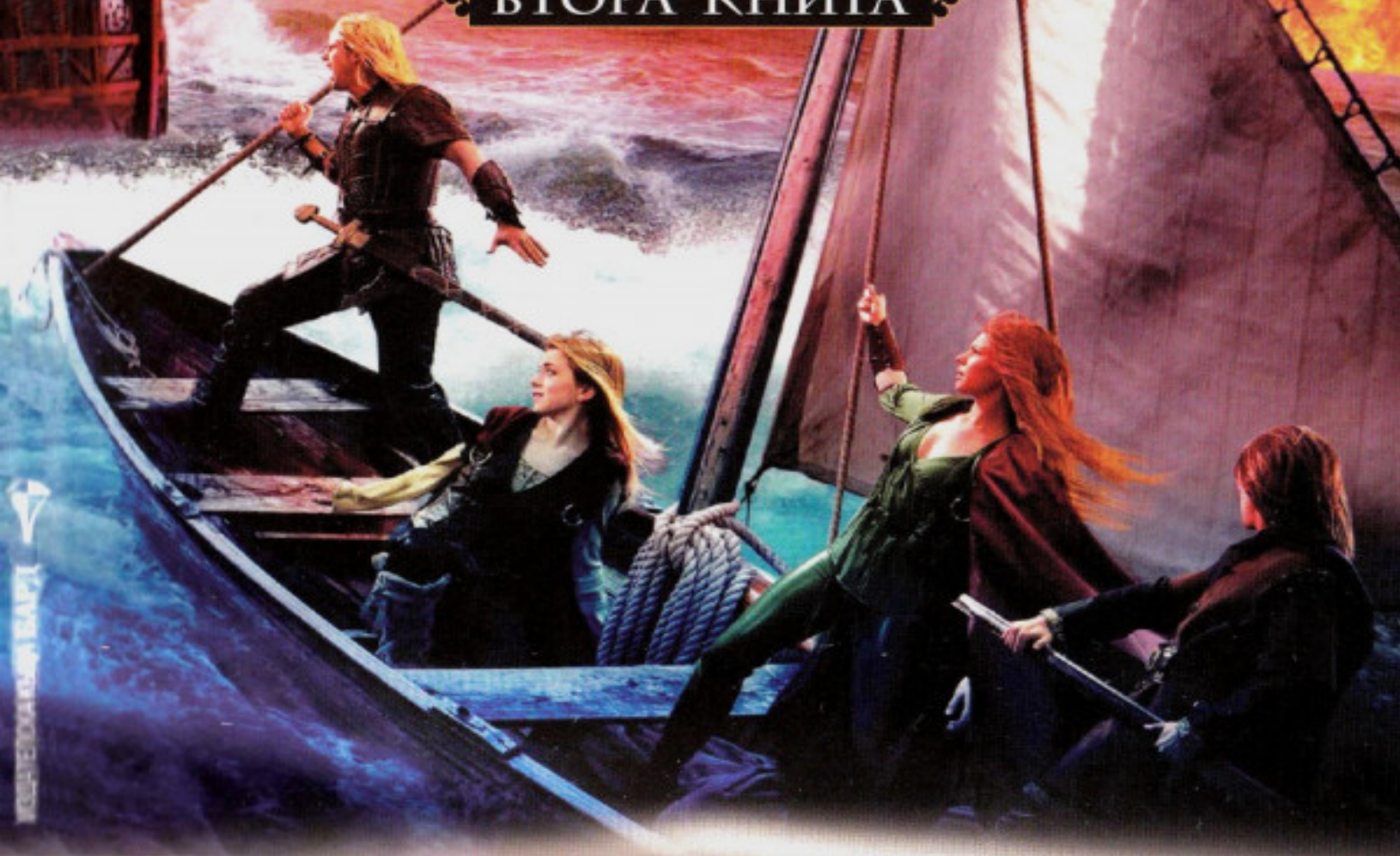

• ВОЙНАТА НА ХАОСА •

ЗАСТРАШЕНА КОРОНА

ВТОРА КНИГА

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

Фийст непрекъснато ни изумява със способността си да сътворява величествени сцени и герои!

СФ Сайт

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ЗАСТРАШЕНА КОРОНА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

В света нахлуват врагове и сеят хаос. Район след район Мидкемия е разкъсвана, а верният на Кралството шпионин Джим Фурията и неговите съюзници изпадат в затруднение на всяка крачка. Междувременно дворцови преврати заплашват да срутят тронове на Ролдем и Риланон, а лорд Хал Крудийски и фехтовачът шампион Тай Хокинс се опитват да измъкнат тайно принцеса Стефани и чудатата ѝ придворна дама лейди Габриела на безопасно място извън Ролдем. Но никъде не е безопасно, включително и в Илит, стратегическия бастион на Мидкемия, който е изправен пред жестока атака на кешийските войски и загадъчна сила, изплувала от морските дълбини. А падне ли Илит, всичко е загубено.

Но все още има крехка надежда, когато магьосникът Пъг и Конклавът на сенките предприемат магическо издирване, за да разкрият тъмната сила, дирижираща унищожението на Мидкемия...

Фийст непрекъснато ни изумява със способността си да сътворява величествени сцени и герои!

СФ Сайт

Тази е за Гадните скапани негодници (знаете кои сте)

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, трябва да започна с благодарности към първоначалните майки и бащи на Мидкемия, които щедро ми разрешиха да използвам игралното им поле. Вярвам, че не съм злоупотребил твърде много с него.

Както винаги, моите благодарности към Джонатан Матсън затова, че беше не само бизнес партньор, но и най-добър приятел, от онези, които те търпят с хумор и обич просто защото е такъв сорт човек.

Към великолепните дами в „Харпър Колинс“ от двете страни на Океана затова, че ме карат да изглеждам добре.

Бих искал да благодаря на всички вас, които ми писахте през годините, за да ми кажете, че нещо, което съм написал, ви е накарало да помислите, помогнало ви е да решите проблем, да понесете изпитания или ви е дало утеха. Намерението ми е само да забавлявам, но ако по някакъв начин съм ви накарал да надскочите това, щастието е неочаквано и ви благодаря, че го споделихте с мен.

Най-сетне, на моите деца затова, че ме държат настроен за истински важното в живота и че правят толкова много неща, които иначе биха ме затруднили ужасно.

Реймънд Фийст
Сан Диего, Калифорния

ПРОЛОГ

ПРОБУЖДЕНИЯ

Могъщи дракони вилнееха в небесата.

Ветрове с ураганна сила биеха ездача в лицето, но той седеше уверено, яхнал шията на люспестия си носач. Командваше го само с волята си. Тайни изкуства го държаха здраво на място и възбуда изпълваше всяка фибра на съществуването му, докато Драконовото войнство летеше, устремено към завоевание.

Никога в дългата история на валхеру Драконовото войнство не се беше вдигало така обединено.

Цялото Войнство — освен един. Мрачните чувства бързо преляха в гняв. Ездача в бяло и златно го нямаше. Ашен-Шугар: единственият отстъпник във Войнството.

Но отсъствието на бащата-брат не значеше нищо. Валхеру се бяха отзовали на призива му и Дракен-Корин бе заел подobaващото му се място като предводител на Драконовото войнство.

Над ездачите на дракони в небесата бушуваха безумни енергии, бляскаха цветове с ослепителна яркост, енергийни въртопи и разкъсвания в тъканта на време и пространство изригваха в спектри, невидими за смъртни очи, но съвършено ясни и откроими за зрението му на валхеру.

Вътрешният образ се промени. Заглъхнаха спомени и изплуваха други. Пещерата, някогашно седалище на властта на Господаря на тигрите, беше тъмна. Това вече не го безпокоеше, откакто зрението му бе станало много по-остро от това на всеки смъртен, но все пак му липсваше топлината на факлите и... Къде бяха слугите? Понечи да вдигне лявата си ръка и болка прониза рамото му. Не беше изпитвал такава болка от...

В ума му нахлуваха образи, съживяваха се спомени от минали векове.

Усети първия си дъх и чу презрителна майчина ругатня, докато слугите го изнасяха. Елфи роби го отнесоха новороден на поляна сред

топла влажна гора и без никаква нежност го оставиха на голяма гола скала. За да оживее от собствената си сила — или да умре.

Спомни си как се усилиха бебешките му сетива, спомни си първичната преценка на опасност и заплаха. Не изпита страх, само неустоима нужда. Инстинктите му се съживиха от нуждата, извличаха от спомени, наследени от зората на сътворението. Гората бе дълбока и той усети хищници отвсякъде. Най-опасните, вече отдръпващи се, бяха от собствената му раса.

Валхеру.

Глутница златисти чакали задуши въздуха — търсеха източника на изкусителния мирис на родилна кръв, вдигнали глави, настръхнали. Бяха тръгнали на лов по залез.

Детето усети приближаването им. Миризмата на раждането му примамваше смъртта му. Пресегна се и отпрати към зверовете взрив от омраза и гняв.

Чакалите спряха и се присвиха. След това наостриха уши и продължиха да пристъпват дебнешком към източника на тази духовна атака — гладът надделя над страха им.

Ново присъствие... някъде наблизко. Детето се пресегна и мигновено различи огромния хищник. Но този път наместо опасност откри задоволство, усещане за кърма, което бе чуждо, но също тъй — примамливо. Пресегна се отново и оформи проста заповед.

„Ела“.

Тигрицата скочи, без да обръща внимание на жалкото мяукане на малките си, и се втурна надолу по склона към мъничкото същество, което я бе покорило.

Чакалите се приближиха предпазливо към беззащитното невръстно създание, осъзнали, че то притежава опасни дарби, но въпреки това привлечени от нуждата за храна. После вятърът донесе друга миризма и те спряха.

Грамадният тигър връхлетя на поляната до бебето и изръмжа предизвикателно.

Бебето можеше да е неизвестна заплаха, но тигърът бе твърде познат за глутницата ловци и трябваше да бъде отбягван на всяка цена. Чакалите подвиха опашки и побягнаха, предпочели да оцелеят и да търсят плячка другаде.

Тигрицата сниши глава и изръмжа, но мисълта, излъчена от бебето, бе ясна: „Защити ме“.

Смъртно дете щеше да е загинало, ако беше захапано и вдигнато в тигровата паст, но той не беше смъртно бебе. Беше валхеру и мъничкото му телце изобщо не беше крехко и уязвимо.

Голямата котка се върна в бърлогата си и пусна бебето до двете си малки — едва на три дни и все още непрогледнали. Легна на хълбок, за да им даде да сучат, и видя как човешкото дете се пресегна и се вкопчи в козината ѝ. Успя някак да се издърпа до зърното ѝ и започна да суче с малките ѝ.

Отвори очи и вдиша с мъчително усилие.

— Умирам — прошепна.

„Прераждаш се“ — достигна го далечен глас.

Гореше в треска и цялото му тяло бе в агония. Вече не можеше да усети къде е раната му, защото бе погълнат целият от пулсираща, изгаряща болка. Всяка частица от него висеше на ръба на смъртта, защото само на ръба преображението можеше да се изпълни докрай. Опита се да се раздвижи и не можа. Дори отварянето на очите беше мъчение. Остави ги да се затворят. Смъртта дебнеше само на секунди от настоящия миг, мамеше го с обещания за облекчение и покой.

Ето, че го призова нещо друго: сънищата. Знаеше, че в сънищата има лудост, но бяха живи и примамливи, изпълваха го с усещане за триумф и сила. Колкото и да копнееше за облекчение и покой, съзнанието в съня прерастваше в сила, пееше за власт и господство, за страст и завоевание, за кръв и победа.

Мъжът, който бе доскоро Браден от Шамата, усещаше как волята му чезне.

Помнеше, че се беше включил в чета наемници в Долината на сънищата и плаваха през Безкрайното море към далечни страни, където контрабандата на оръжия бе сто пъти по-доходна, отколкото в отечеството. Един последен керван — и щеше да има достатъчно злато, за да се оттегли. Щеше да се върне в Долината като заможен човек, да намери някой надарен млад чирак ковач оръжейник и да го направи свой партньор. Никой не знаеше повече за търговията с оръжия от наемниците от Долината! Щеше да продава на двете страни

на Долината и да кара стоките си чак от подножията на Сивите кули на север, за да стигне до Тъмните елфи и таласъмите, до Конфедерацията на юг...

Амбициите му угаснаха, щом онази стара самоличност отстъпи на новата — по-могъща и властна.

Смътните спомени на наемника изглеждаха толкова нищожни... Спомни си какво бе усещането да командва своя дракон, да унищожава враговете си, да се сношава с расата си, щом го завладее родитбената страст. Вече знаеше, че е едно от висшите същества на този свят.

Беше валхеру! Нямаше избор. Обърна гръб на смъртта и прегърна съня.

„Не е сън — прошепна далечен глас, който прозвуча като неговия собствен. — Пробуждане е, Господарю на тигрите“.

Томас се събуди. Тялото му бе плувнало в пот, сърцето му се бе разтуптяло. Примига объркано за миг, после се сети къде е.

Той бавно се надигна и отиде до големия прозорец, издълбан в ствола на огромното дърво, побрало жилището им. Мекото неизменно сияние на Елвандар нахлу в спалнята, щом той дръпна пердето и впери поглед към леса, негов дом през повечето от тъй дългия му живот.

Лъскавината на това сияние превърна тялото му в рисунка от сенки и петна светлина. С все още стегнатите мускули под младата кожа, загрозна само от няколко белега от битки, външността на Томас бе останала непроменена за повече от столетие. Дори когато бе невъоръжен, той беше едно от най-опасните същества на този свят, защото мощта му бе много по-голяма от физическата сила: извираше от тъмни енергии, живеещи в сърцевината на раса, изчезнала преди векове. Валхеру.

Нежна длан го докосна по гърба — позната и обичлива. Кралицата на елфите тихо промълви:

— Какво има, обич моя?

Сините очи на Томас продължиха да се взират в сиянието на Елвандар, където повечето поданици на жена му спяха дълбоко. Отвърна ѝ тихо:

— Просто сън.

Тя се притисна до гърба му и отпусна глава на рамото му.

— Разтревожен си.

За миг Томас помълча, а после повтори:

— Просто сън.

Тя въздъхна, върна се до леглото и се пъхна под завивките.

— Лягай си, Томас.

Когато се върна при нея в леглото, вече бе заспала.

Той дълго лежа с отворени очи — чак докато небето започна да изсветлява и слънцето се издигна. Сънят не можеше да се сравни с нищо от онова, което беше знаел след онова далечно време на лудост, когато за първи път бе облякъл белозлатната броня на Господар на дракони. Години наред Томас беше водил вътрешна борба, в която човекът и валхеру в него се стремяха към надмощие. Но след като бе надвил, беше наложил човешкото в себе си и бе открил любовта в жената, която спеше до него всяка нощ, и дълбоко в сърцето и душата си. И оттогава сънищата за лудост не го бяха безпокоили.

До тази нощ.

Отново бе летял на гърба на могъщия Шуруга, най-великия от златните дракони, над изгубения град Сар-Саргот. Но този път бе видял най-големия си враг, яхнал шията на огромен черен дракон.

Дракен-Корин.

1.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

На площада кънтяха викове.

Воини моредел се трупаха в голямото каре под дворецовите стъпала, пренебрегнаха хавливия студ на предвечерния вятър от планините, размахваха юмруци и ревяха закани към враговете си. Кланове, които иначе щяха да се вдигнали на всеоръжие, спазваха примирието, засега решили да се счепкат в някой бъдещ ден.

Сар-Саргот бе издигнат в подножията на Великите северни планини. Северно от могъщите върхове се простираха широките ледени земи, където лятото не идваше никога. Докато пролетта нахлуваше в хълмистата Равнина на Исбандия на югозапад, зимата се задържаше в Сар-Саргот и с голяма неохота отпускаше ледената си хватка. Щипещият студ не облекчаваше с нищо отчаянието на събраните главатари, докато чакаха онези, които ги бяха призовали на съвет.

Надигащата се вълна на тлеещия им гняв бе достатъчна, за да накара по-предпазливите главатари да се озъртат за спасителен изход в случай, че безсилното негодувание избие в кръвопролитие. Твърде много стари съперници се бяха събрали на този съвет и примирието едва ли щеше да устои за повече от още няколко минути.

Аркан се огледа, а после кимна към една странична улица. Аркан беше образецът за главатар моредел — с яки широки рамене и тънък кръст. Тъмнокафявата му коса беше подрязана късо отпред, за да не пречи на зрението му, и оставена да пада дълга покрай заострените му уши надолу до раменете. Тъмните му очи бяха присвити, а лицето му беше безизразна маска. Славата на Аркан бе впечатляваща: беше водил като добър пастир неспокойния си клан над трийсет опасни години. Макар да имаше много съперници и заклетни врагове, кланът на Ледените мечки се беше укрепил под неговото водачество.

Спътникът му Моргет, самопровъзгласилият се телохранител на Аркан, отпусна ръка на дръжката на меча си и каза:

— Проклети южняци.

Аркан можеше само да се съгласи. Братовчедите им отвъд Зъбите на света бяха буйна сган, принудени да живеят като техни гости на древната родна земя, където бяха потърсили убежище по време на цуранското нашествие.

— Е, тук са вече от столетие. Започва да не ги свърта.

— Че кой ги задържа тука? Могат да си идат, когато поискат.

— Някои са се опитвали. — Главатарят на арданиените говореше тихо, с присъщата му разсъдлива прямота. — Труден е пътят покрай онези проклети кралски укрепления при Стръмната клисура. — Помълча. — А после през страната Хадати, покрай джуджетата и Елвандар. — Огледа се, понеже гласовете се усилиха отново. — Не бих го опитал с по-малко от целия клан.

Яростните викове се усилиха.

— Няма да е зле Нараб вече да почва, иначе ни чака голямо кръвопролитие — добави Аркан.

— А после бягаме по онази улица ли? — попита Моргет.

— Да — отвърна главатарят. — Не бих имал нищо против да счупя няколко глави, но не виждам смисъл да започвам нови вражди, след като не съм се разплатил за старите. — Огледа се пак. — Ако почне бой, изчезваме.

— Да. — Моргет придърпа вълненото си наметало, за да се опази от хапещия вятър. — Мислех, че в тези низини е по-топло.

Аркан се засмя.

— По-топло е. Но все пак си е студено.

— Трябваше да си взема мечата кожа.

Аркан кимна към тъмните наметала около тях и рече:

— Ако нещата тръгнат зле, ще се радваш, че не си облечен в бяла кожа.

Надигна се нов вик, но този път не беше войнствен, а приветствен: няколко фигури бяха излезли горе на стълбището.

— Кой са онези двамата отдясно? — попита Моргет.

— Никога не съм ги виждал — отвърна главатарят. — Но като ги гледам, трябва да са изгубените ни братовчеди, таределите.

— Високи са, кучите им синове, нали?

Аркан кимна.

Двамата елфи, за които говореха, наистина бяха с цяла глава по-високи от онези, които ги бяха завели на горната площадка на стълбището. Зад групата се извисяваше зейналата паст на двореца, широкият вход към празната тронна зала, който никой главатар не беше дръзнал да заеме след смъртта на истинския Мурмандамус, единствения моредел в живата памет, обединил всички кланове под едно знаме.

Един моредел, облечен в церемониален халат, вдигна ръце в знак за тишина и какофонията от гласове заглъхна. Когато стана съвсем тихо, той заговори:

— Съветът ви благодари, че се отзовахте.

Отвърна му глухо мърморене, защото посланието на съвета бе ясно — пренебрегването на поканата щеше да навлече гнева на най-могъщия водач сред моределите, мъжа, който се обръщаше сега към тях: Нараб.

— Също тъй приветстваме с добре дошли нашите далечни родственици, които са се завърнали при нас от звездите — продължи той.

Мърморенето се усили. През последните няколко години слуховете за тези елфи бяха плъзнали на север. Намекваше се за техен съюз с омразните еледели на юг, тъй че беше доста голяма изненада да ги видят застанали до Нараб.

— Е, какво е това сега? — попита един главатар, застанал наблизо.

— Млъкни и ще разбереш — отвърна му друг.

Аркан извърна очи към гласовете, за да види дали ще избухне свада, но двамата воини отново бяха насочили вниманието си към дворцовото стълбище.

Един от таределите пристъпи напред.

— Аз съм Каладон от Клана на Седемте звезди. Нося ви поздрав от братовчедите ви в Е'бар.

Неколцина от главатарите засумтяха подигравателно, тъй като на древната реч Е'бар означаваше „Дом“. Други се напрегнаха да чуят по-добре, понеже вятърът духаше силно, а и говорът на този звезден елф бе странен за ухото. Колкото и кръвна история да ги свързваше, тези същества им бяха по-чужди дори от омразните вледели.

Каладон продължи:

— Нося поздрави от лорд-регента на Клана на Седемте звезди. Щастливи сме, че се завърнахме в отечеството си. — Помълча за повече тежест. — Но виждаме, че след заминаването ни много неща са се влошили.

Тълпата замърмори сърдито и Нараб вдигна ръце за тишина.

— Ще стане гадно — промърмори Моргет.

— Вече стана — прошепна Аркан, махна на приятеля си да го последва и се запромъкна към страничната улица. Неколцина други вече се измъкнаха тихо по избраните пътища за бягство, но повечето главатари продължаваха да стоят мълчаливо и чакаха да чуят следващото изявление на чужденците.

Другият, с жълта броня, оброчена с пурпурно и златно, прекалено пишна в сравнение със сиво-черното бойно облекло на моределите, пристъпи напред и се представи:

— Аз съм Кумал, пълководец на Клана на Седемте звезди.

Това предизвика пълно мълчание. Въпреки напредналите си години и пъстроцветното си облекло говорещият имаше воинска осанка и видими белези от битки, а държането му вдъхваше чувство за родство у главатарите моредел и неколцина от тях извикаха традиционните думи за поздрав към воин съратник.

И да изпита задоволство от това посрещане, пълководецът не го издаде външно, а само кимна и продължи:

— Регентският съвет реши да признаем вашата независимост.

Настроението на тълпата отново стана враждебно.

— Вие ни *признавате*? — извикаха няколко от събралите се главатари.

— Тишина! — викна отгоре Нараб. — Той носи новини!

— Човеците воюват помежду си — продължи Кумал, щом шумът заглъхна. — Тяхната империя Кеш е тръгнала срещу Островното кралство и много от земята на юг е покрита с пушек и кръв.

Това предизвика смесена реакция. Колкото и да мразеха моределите хората, джуджетата и еледел, една война на юг означаваше неприятности за южните кланове. Водачът на един такъв клан извика:

— А Западът?

— Кеш е завзел Крудий — отвърна Кумал — и прехвърля северния проход в Сивите кули към Илит.

— А Зеленото лоно? — извика друг.

— Кеш пренебрегва всичко друго, освен човешките селища и градове. Джуджетата стоят в готовност по границите на Камен връх и Сиви кули, но ще действат само ако техните земи бъдат заплашени. Зеленото лоно и планините южно от Е'бар са спокойни.

Един от южните главатари извика:

— Сега е времето да си върнем Зеленото лоно!

— Колкото до това — рече Кумал. — Регентският съвет реши, че ще посрещнем с отворени обятия всички наши родственици, преминали южно от речната граница... стига да признаят нашата власт над всички земи южно от Елвандар. Трябва да дадете обет за васална вярност към Клана на Седемте звезди.

Мигновено отекнаха гневни викове:

— Това е *наша* земя!

— Не се кланяме никому!

— Предците ни са умрели там!

Аркан се обърна към Моргет:

— Време е да се махаме.

Моргет кимна и двамата забързаха към страничната улица и портата в края ѝ. Щом навлязоха в тъмната алея, чуха гласове на приближаващи се воители и Аркан махна на Моргет да спрат. Посочи към вратата на една запустяла сграда и двамата се шмугнаха вътре и се присвиха под счупените прозорци.

След малко чуха шума от преминаваща по улицата голяма група въоръжени воители, а после бойни викове и кънтеж на стомана. Аркан докосна приятеля си по рамото, даде знак и двамата побягнаха от запустялата сграда към портата.

— Нараб иска да стане крал значи? — попита Моргет, след като се измъкнаха от опасността.

— След убийството на наследника на Делекан.

— Сто години глад са много време.

Аркан кимна. Продължиха към портата и Моргет попита:

— Какво ще правим, ако я пазят?

— Първо говорим, после се бием.

Портата наистина се пазеше от дванайсет воители, които пазеха и петдесет или повече коне. Преди старшият да се опита да ги спре,

Аркан му махна и извика:

— Бързо!

— Какво има? — попита старшият.

— Бързо към двореца! Тръгнете на север към първата пресечка и спрете тия, които се опитват да избягат! Бързо!

— А конете?

— Ние ще се погрижим за конете. Хайде, по-бързо!

Дванайсетте воители затичаха към двореца, а Моргет поклати глава и каза:

— Кланът Големия рог винаги са били малко задръстени.

— Конете ни са чак в другия край на града, така че ще трябва да си вземем от тези — каза Аркан. — Но пък ще им оставим нашите. Струва ми се честна сделка.

— Не мислиш да ги вземем всичките, нали?

Аркан яхна една дореста кобила и рече:

— Мислех си го, но имаме по-спешна работа. Трябва бързо да се върнем в лагера.

— Ще го вдигаме ли? — попита Моргет.

— Това би привлякло твърде много подозрение. Според мен Нараб е обмислял това от доста време. Подготвял го е. Голям рог не са от обичайните му съюзници, което означава, че е добавил нови. Не. Ще чакаме. Ще кажем на синовете си да са готови за бой, но трябва да държим мечовете си в ножниците, докато не ни нападнат. Никой да не си го търси сам. Всеки, който започне бой, отговаря пред мен. — Замисли се за миг, после добави: — Не мисля, че Нараб е готов за короната. Тази нощ просто ще покаже на несъюзените кланове кой е най-силният, като счупи няколко глави. Едва ли повече от двама-трима воители ще загинат до заранта. — Намръщи се. — И кажи на Горан, че ако разбере, че мечът му е бил изваден, преди да съм се върнал, лично ще го накарам да го изяде.

— Синът ти няма да го хареса това — подхвърли Моргет с кисела усмивка.

— Той много неща не харесва и точно затова наследникът ми е Антеш — отвърна Аркан. — Погрижи се Гецвая да стои близо до синовете ми.

Моргет кимна. Гецвая беше техният шаман, винаги спокоен и винаги готов да даде мъдър съвет.

— Ако не се върна до утре сутринта, Горан и Антеш да отведат мъжете на север, а после на запад. Намерете останалите от народа ни, върнете ги в ледените земи и изчакайте, докато стане безопасно да се върнем в обичайния ни район.

— А как ще разберем кога ще стане безопасно?

— Ваша си работа. Защото ако се наложи да побегнете утре, вероятно ще съм мъртъв. Ако не ви намеря в Севера до пролетта, със сигурност ще съм мъртъв.

Аркан смуши кобилата и препусна. Другите коне се размърдаха уплашено. Някои изтръгнаха колците.

Моргет се загледа след главатаря си и промълви:

— На синовете ти няма да им хареса.

После постави на везните гнева на клана Голям рог, щом откриеха, че конете им са се пръснали, и яростта на Нараб, когато разбере, че Аркан не е сред главатарите на площада, и реши, че главатарят му е направил по-изгодната сделка.

После пое надолу към равнините. Двайсет хиляди воители чакаха там завръщането на главатарите си и Моргет се зачуди дали ще е възможно арданиените да се измъкнат непокътнати.

Аркан препуска повече от час, заобикаляйки лагерите около Сар-Саргот. Горяха хиляди огънове — повечето от народа на моредел се беше събрал около стените на града.

Макар да беше най-близкото нещо до това, което можеше да се нарече столица на моредел, градът бе запуснат през по-голямата част от годината. Делекан, последният моределски главатар, опитал се да заеме града като символ на своето върховенство, беше убит от бащата на Аркан, Горат, при втория безплоден опит да се завладее кралският град Сетанон.

Оттогава Нараб понякога бе идвал с клановите си в околността, но бе избягвал суетата да заеме някой от дворците в града. Днес, изглежда, щеше да е денят, в който бе решил да заяви претенцията си за върховна власт, макар и символично.

Точно затова Аркан препускаше в нощта — за да намери единствения водач с достатъчно мощ, за да осуети амбициите на Нараб за корона, която никой в историята на моределите не бе посмял да

носи. Вождът на арданиените се надяваше, че това, което бе видял тази нощ, е просто пореден племенен конфликт, който ще се разреши бързо, а не начало на истинска династична борба. Защото още в първия миг, в който беше видял елфите, Аркан бе разбрал, че истинската заплаха иде от тях.

Присъствието им до Нараб бе казало на главатаря всичко, което трябваше да знае: Нараб по-скоро щеше да застане на тяхна страна, отколкото да им се противопостави като врагове, защото бяха силни и много опасни. Аркан знаеше, че Нараб обича да заговорничи, но явно се бе подлъгал, ако си въобразяваше, че ще може да ги прикотка и да ги накара да служат на неговите цели, или дори да разчита на тях като на верни съюзници. Таределите можеше да позволят на живеещите на север от Зъбите на света да си мислят, че са свободни, но рано или късно щяха да се опитат да стъпят с ботуш на вратовете на моределите. Чуждите елфи искаха да завладеят цяла Мидкемия. Аркан беше сигурен в това.

Не за първи път в живота си се зачуди дали народът му не е най-големият враг сам на себе си. Освен постоянните ежби и по-редките кръвопролития съществуваше подмолен стремеж към превъзходство между съперническите си кланове... но за какво? Сякаш самата борба беше смисълът на съществуването, а не средство за постигане на някаква по-висша цел.

Не бе особено разсъдлив по природа, но поради нуждата да води своя клан неведнъж му се беше налагало да претегля на везните онова, което чувстваше като очевидна истина, спрямо по-двусмислената и не толкова лесна за разбиране реалност. Светът не беше просто място и животът никога не беше лесен, особено когато повечето ти време е изпълнено с борба за едното оцеляване. Малцина от народа му мислеха за света извън ежедневните си нужди — лов, ядене, защита на земите си и отглеждане на децата. Мирът бе направил всичко това много по-възможно и все пак сънародниците му жадуваха за кръвопролитие, което противоречеше на собствените им интереси.

Защо беше така? Колкото и да се мъчеше, Аркам така и не можеше да стигне до смислен отговор. Всеки път, когато се замислеше за това, си признаваше, че му липсва умствената дарба на такъв като Гецвая, шамана му. Накрая тръсваше глава и зарязваше въпроса, приел, че това просто е в природата им.

Е, сега не беше време за празни разсъждения. Трябваше да се справи с реален проблем, а опитът му подсказваше, че трябва бързо да свърши две неща. Първото беше да върне народа си във високите планини на север. Преди почти две поколения баща му бе отвел племето в огромните замръзнали висини и при ледниците отвъд тях. С това беше спасил арданиените от пълно унищожение от ръцете на древни врагове и им беше дал новото им име, Ледените мечки. Част от могъщия някога клан на Мечката бе избита от лудия пророк, лъжливия Мурмандамус, по време на неговата война срещу човеците на юг.

Втората му задача бе да намери единствената личност, която можеше да нарече свой съюзник, макар и несигурен. От нея можеше да зависи дали народът му ще оцелее, или ще измре.

Яздеше бавно по тъмната пътека. Нощното му зрение беше по-добро от това на кобилата, тъй че трябваше да я насочва внимателно.

Най-сетне стигна до целта си — огромен лагер с безчет огънове. Началникът на поста му беше добре познат — всъщност бяха роднини.

— Здравей, Хелмон — каза Аркам. — Снежните леопарди готови ли са за война?

— Както винаги — отвърна Хелмон с малко кисела усмивка и протегна ръка. — Радвам се да те видя, братовчеде.

— Дано и леля ни да изпитва същото — рече Аркан и хвана ръката му. Стиснаха се за китките.

— Тя те очаква.

Аркан дори не се опита да прикрие изненадата си.

— Нима?

— Да. Право напред, после надясно до поляната над главния стан. Лесно ще я намериш.

Хелмон се оказа прав: Аркан намери с лекота павилиона, който търсеше — голяма палатка, вдигната на плато с изглед към най-големия стан в района. Един страж му даде знак да остави коня си при него. Аркам слезе от седлото, хвърли му юздите, спря се за миг и се загледа към огромния лагер долу.

Снежните леопарди.

Най-значителният клан сред моределите — мощта им беше нараснала значително през последното столетие. Вождът им беше лелята на Аркан, Лиалан, вдовица на прочутия Делекан. Тъкмо Делекан се бе опитал да нахлуе в човешкото Островно кралство —

нахлуване, основано на лъжата, че хората са пленили Мурмандамус по време на първото нашествие на моределите на юг преди години. Делекан беше вторият по ранг сред онези, които бяха служили на Мурмандамус, над него беше само Мурад, главният шаман на клана на Гарвана. Също така беше и най-лудият сред тези слуги. Много неща за онази борба бяха останали скрити, но Аркан знаеше, че баща му, Горат, беше убил Делекан. А тъкмо Нараб беше убил сина на Делекан, Мореулф, за да наложи контрол над клана на Язовеца на Делекан и останалите му съюзници. Това би могло да го направи крал преди столетие.

Но вдовицата на Делекан, Лиалан, бе запазила властта си над Снежните леопарди и Язовците. Клановете им така и не се бяха слели, докато мъжът ѝ беше жив, но след смъртта на Делекан тя умело беше присъединила Язовците към Снежните леопарди. И сега представляваше единствената сила сред моределите с достатъчно власт, за да осуети намеренията на Нараб.

Влезе в палатката на леля си — просторен павилион, разделен на няколко части от хитроумно окачени завеси и застлан с вълнени килими. Лиалан се беше излегнала върху купчина кожи, облечена в походно облекло, съшито от най-скъпи материали. Никакви бричове от щавена кожа и домашнотъкана туника за господарката на Снежните леопарди. Панталоните ѝ бяха скроени от най-добрата вълнена тъкан, боядисани в тъмносиньо, а ризата ѝ с отворена яка беше от бяла коприна и с копчета от жълта кост. Над нея носеше червен кожен елек с обшивка от мека овча кожа. Аркан беше ловил огромни ледени моржове, тъй че имаше представа какво струват дори само копчетата. Поклони се и каза:

— Как си, лельо? Надявам се, че си добре.

Външността на Лиалан малко се беше променила през целия живот на Аркан. Косата ѝ все още беше тъмна, макар и прошарена със сиви кичури, и вече имаше няколко бръчици при ъглите на очите и устата ѝ. Годишните езда под слънцето ѝ бяха придали камшичена твърдост, а движенията ѝ бяха гъвкави. Тя се изправи да поздрави племенника си и каза:

— Благодаря, добре съм, Аркан.

„Царствена“ беше единствената дума, която можеше да опише стойката ѝ. Ако моределите можеха изобщо да имат кралица, тя щеше

да е съвършеният избор. Аркан винаги се поразяваше от ужасното съчетание на изкусителна красота и безгранична безскрупулност в нея. Говореше се, че когато бащата на Аркан убил Делекан, Лиалан наляла вино и вдигнала тост за Горат. Тя несъмнено беше най-опасната жена в историята на народа му.

— Добре е и че те виждам, племеннико — каза тя и го подкани да седне.

Млада слугиня донесе поднос и Лиалан взе от него малко късче пикантна наденичка и го постави ритуално между зъбите на Аркан. Беше формален израз, че го приема за свой гост, и според законите на гостоприемството означаваше, че няма да го сполети беда, докато е в палатката ѝ.

— Е, успя да дойдеш тук без произшествия. Това е още по-добре. Той отвърна с усмивка:

— Онези, които можеха да ми причинят неприятност, бяха заети с друго, Лиалан.

Тя кривна глава.

— Нараб?

— Когато напуснах съвета, воините му чупеха глави.

Тя въздъхна.

— Нараб е склонен към нетърпение. Южните кланове не са му верни, макар да пребивават в традиционната му територия. А при моето нежелание да се съюзя с него той не е в състояние да наложи претенцията си за върховенство. Би предизвикал бунт сред собствените си поданици, ако се опита да направи по-открит ход. Тъй че трябва да измисли друг начин да получи водачеството, та дори чрез фалшиви протести.

За миг Аркан се зачуди дали поканването на Звездните елфи в Сар-Саргот е толкова глупав ход, колкото си беше мислил.

— Смяташ, че е намерил общ враг, за да обедини клановете на север под знамето си?

Лиалан махна пренебрежително с ръка, взе каната от ниската масичка, наля чаша, подаде я на Аркан и след това наля и на себе си.

— Дори истинският Мурмандакус, след като беше обединил клановете, беше достатъчно умен, за да не претендира за кралската титла. Ако беше живял още петдесет години, може би щеше да го

направи. Управлението му беше най-великото в историята на нашия народ.

— Истинският Мурмандамус е чакал клановете да утвърдят управлението му и ако беше победил в щурма на Елвандар, почти със сигурност щяха да го подкрепят. — Лиалан въздъхна. — Знам го от дядо си. Никога не сме познавали време като онова. Лъжливият Мурмандамус не направи никакво усилие да управлява: той просто предлагаше поличби и знамения, за да ни убеди, че е време да тръгнем на юг.

— Главатарите бяха готови да се бият и след като надви Кралството при Висок замък, той събра мнозина под знамето си. — Усмихна се на племенника си. — Пий.

Той отпи глътка. Ейлът бе освежаващ и вкусен. Каза с усмивка:

— Гецвая ще се зарадва, като разбере, че все още се намира хубав зимен ейл.

Усмивката ѝ се разшири и той забеляза искреното веселие, изписало се на лицето ѝ.

— Как е той?

— Добре е — отвърна Аркан. Беше малко изненадан от интереса ѝ за здравето на клановия шаман, но се сети, че на тяхната възраст всеки от тях има малко съвременници, останали живи. — Тревожи се, както винаги.

— Работата му е да се тревожи, докато твоята е да си предпазлив или смел, както налага ситуацията. А сега е времето да си разтревожен, предпазлив и смел. — Взря се в лицето му, след като той не отвърна. — Какво знаеш за историята с баща ти и Делекан?

Аркан сви рамене.

— Само онова, което е общоизвестно.

— И какво е то? — настоя тя.

— Че баща ми е научил за заговор на Делекан и група магьосници, известни като Шестимата. Искали да обединят клановете и да ги поведат на юг, за да спасят Мурмандамус...

— Лъжливия Мурмандамус — прекъсна го тя.

— Да — поправи се той. — Лъжливия Мурмандамус.

— По неясни за мен причини планът бил разкрит, но за баща ми казват, че загинал при убийството на съпруга ти, докато клановете се изтегляли на север, обратно през Зъбите на света. — Извърна очи

настрани, после добави: — Майка ми изобщо не желае да говори за това.

— Ако отведеш хората си на север, Аркан — каза Лиалан, — това ще е вторият им преход през планините. Горат се ожени за сестра ми, за да спаси по този начин каквото бе останало от стария клан на Ястреба, а баща ми даде съгласието си с неохота. Но вместо да прегъне коляно пред баща ми, баща ти отведе сестра ми и останалите му слуги, за да изцери раните си и да укрепне отново. — Изсмя се късо. — Баща ми беше побеснял. Горат го бе надхитрил: използва връзките си със Снежните леопарди, за да оцелеят Ледените мечки, без да му отстъпи никаква власт. Урок, който запомних, когато бях принудена да се омъжа за Делекан. Винаги съм се възхищавала на баща ти и завиждах на сестра си в някои отношения.

Аркан повдигна вежда, обзет от любопитство.

— Не и на живота, който изтърпя Клотхилд обаче: замръзнали езера, голи ледени полета, преживяване с риба, моржове и тюленово месо. Но му роди трима силни синове и когато след трийсет години Ледените мечки дойдоха на юг, бяха малък, но здрав клан, към който трябваше да се отнасят с уважение.

Той я слушаше търпеливо, но дотук не беше чул нищо, което вече да не знае.

— Баща ми — твоят дядо — вече беше умрял и аз управлявах Снежните леопарди. Бракът ми с Делекан укрепил положението ми. Негов избор беше да ме направи свой съюзник или враг. Той благоразумно избра първото.

— Но аз не исках да слея двата клана, за негов вечен яд. Никога не е имало и намек за любов в брака ни, племеннико. — Отпи глътка ейл и добави: — Но ето я истината.

Аркан слушаше внимателно.

— Баща ти беше смятан за предател от мнозина, дори от сестра ми, неговата жена, защото направи нещо, което противоречеше на всички наши убеждения и история: спазари се с враговете ни.

— Спазарил се е?

— Беше пленен от агентите на Делекан, докато бягаше на юг...

— Бягал?

Тя му махна да замълчи.

— Баща ти реши да занесе предупреждение на човеците на юг. Беше първият, който осъзна опасността, която представляваха Делекан и Шестимата за народа ни, но знаеше, че не може да намери достатъчно съюзници сред клановете, за да им се противопостави. Затова потърси на юг онези, които щяха да могат да спрат Делекан. И ги намери.

На Аркан му се прииска да зададе въпрос, но запази мълчание.

— Разговаря с благородници от човеците, поживя в Калдара, дома на краля на джуджетата на Сивите кули, и дори посети кралицата и онова изчадие, с което тя спи в Елвандар.

Аркан я зяпна. Нищо от това, което чуваше, не беше широко известно. Най-сетне попита:

— Откъде знаеш?

— От Нараб — отвърна тя. — Когато Нараб уби сина на Делекан и оглави клана на Язовеца, трябваше да склочи мир с мен. За първи път в живота си направи правилния избор и ми каза истината. Капанът, заложен при втората атака срещу кралския град Сетанон, беше подпомогнат от еледелите и джуджетата, както и от човеците. Тайната, за чието скриване Нараб с радост би те убил, е, че точно той е бил в съюз с еледелите, джуджетата и човеците. Използва ги, за да примамим сина на Делекан, Мореулф, към смъртта му и след това да укрепим властта си над клана на Язовеца и техните васални кланове.

— Ако главатарите знаеха това, Нараб изобщо не би могъл да претендира за върховенство над клановете.

— Заради такава тайна си струва да убиеш. Ако можеше да ме убие с мисъл, щях да съм мъртва. Точно затова той избира пътя на търпението в домогването си към трона.

— Защо ми казваш това?

— Защото Нараб скоро ще посегне към върховната власт.

— Ако има повече мечове, отколкото знаем, може вече да е разпалил бъдещото мащабно кръвопролитие с грубото си отношение към клановите главатари.

Лиалан поклати глава.

— Няма да се стигне до това. Той ще подчини „съвета“, без да избие повече от няколко телохранители. Можем да сме сигурни, че ако някой главатар е загинал тази нощ, не е бил от приятелите на Нараб. В следващия час той ще ги отпрати по домовете им като пребити кучета.

— А Звездните елфи?

— Те притежават невъобразима за нас магия, надвишаваща дори тази на заклинателите в Елвандар. — Лиалан впи очи в племенника си. — Освен ако нещо не се промени бързо, Нараб е само на около година от това да влезе в тройната зала в Сар-Саргот и да постави короната на главата си.

— Дори лъжливият Мурмандамуc не посмя да направи това, а той беше луд.

— А той беше луд — повтори Лиалан. — Според мен светците са по-опасни от амбициозните, Аркан. Лъжливият Мурмандамуc се задоволи само да поведе народа на едно безсмислено завладяване на човешките земи. — Пак отпи глътка ейл. — Винаги бих предпочела амбициозен убиец пред фанатик. Първият само ще се опита да те убие заради позицията ти, вторият ще унищожи всичко и всеки, когото обичаш.

Това изненада Аркан. Народът му не си падаше особено по чувствата, а леля му беше може би най-безскрупулната личност, която бе срещал. Тъмните елфи разбираха от страст, но любов... това беше рядкост и обикновено се пазеше за деца или братя и сестри. Никога не бе очаквал да чуе думата „обичаш“ от устата на Лиалан.

Тя се усмихна.

— Да, има неща, които обичам, племеннико. И най-вече моя клан. Отгледах ги все едно всеки воин, всяка жена, всяко дете са мои.

Той кимна. Като главатар на малката си чета разбираше това чувство.

— Повече е от прост дълг.

— Да — съгласи се тя.

— Значи Нараб се стреми да се самообяви за крал, а ние трябва просто да си седим и да му позволим?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Не, и на двете. Няма да се провъзгласи за крал... засега. Тази нощ е само един малък урок. Ако слезеш в долината, ще откриеш, че повечето счупени глави са на тези, които открито се противопоставяха на Нараб. Съюзниците му и верните на каузата му може и да са понатупани малко, но повечето са невредими. Той ще твърди, че просто е възстановил реда и е защитил гостите си.

— Не присъстваха всички кланове. Преди няколко дни кланът на Кървавия лос тръгна на запад.

Тя го изгледа презрително.

— Онези диваци не са важни.

Той знаеше, че политически е права.

— Но е добре да са на твоя страна в битка.

— Несъмнено — съгласи се тя. — Но този път се борим битката да се избегне.

— Не забелязах никого от Снежните леопарди на събирането — подхвърли той.

— Защо да ходя? Знаех какво ще се случи.

— Шпиони?

— Имам много... приятели. А Нараб няма толкова много, колкото си мисли.

— Ясно. Но все пак аз съм тук при теб.

Тя го изгледа, но не каза нищо, така че Аркан рече:

— Знаеше, че ще дойда тази нощ.

Тя се усмихна.

— Както казах, този път се борим да избегнем битката. Ако бях там тази нощ, Нараб можеше да се остави амбицията му да надвие благоразумието, но ако знае, че съм тук горе, с моите Снежни леопарди... Той знае, че в този момент не може да ме нападне. — Усмихна се широко. — Повтарям, той няма толкова много приятели, колкото си мисли.

— Кое то ни връща на въпроса за мен.

— Ако преброя всички роднини, които имам по брак и по кръв, достатъчно умни, за да осъзнаят колко напразна би била една битка, и след това ги покания тук... е, да кажем просто, че двамата с теб няма да имаме много голяма компания. — Тя помълча. — Какви заповеди даде на хората си?

Той сви рамене.

— Ако не се върна до разсъмване, да отведат клана в планините. Ако се забавя още, да тръгнат на север към ледените полета.

— Също като баща ти — каза с тъжна усмивка Лиалан. — Ще ти харесат ли още двамайсет години лов на моржове и тюлени?

— Не особено, но унищожението на клана ще ми хареса още по-малко.

— Тогава да обсъдим какво ще съхрани клановете ни.

— Клановете *ни*?

— Арданиените и хамандиените са родственици, макар на някои от главатарите ми да не им се иска да е така.

Аркан разбра какво има предвид. Арданиените и хамандиените бяха съюзници по кръв и по необходимост. Ако не беше силата на Лиалан, Ледените мечки щяха да бъдат заличени след отстъпничеството на Горат. Въпреки че бе спасил моределите от властта на един луд и че бе прекъснал щурма срещу кралския град Сетанон, спасявайки с това живота на стотици, все още го смятаха за предател.

— Докато Нараб разгръща схемите си и си мисли, че е спечелил надмошье, има други сили, които биха могли да ни погълнат — каза Лиалан.

— Звездните елфи ли?

— И те, и други. Войната на човеците също.

— Така заяви и Кумал. Какво общо има това с нас?

— Точно това трябва да разберем. — Взря се в лицето му и попита: — Какво ти казва Гецвая за сънищата и виденията си?

— Малко говори за това. Твърди, че не вярва много на съногадаенето.

— Все е казал нещо обаче.

Аркан запази мълчание.

— Тогава ще ти кажа за моя шаман. Аржуда сънува дракони.

Лицето на Аркан се стегна в неразгадаема маска.

— Летящи дракони, с ездачи на вратовете. Толкова могъщо войнство, че затува слънцето.

— Да — каза Аркан почти шепнешком.

Тя кимна.

— Тогава има нещо, което трябва да направиш. За себе си, за мен, за клановете ни и в крайна сметка за целия ни народ — може би дори за целия свят.

Изненадан от страстта в думите ѝ, той я подкани:

— Кажи ми.

— Кой от синовете ти е годен да бъде водач в твое отсъствие?

Аркан помисли малко.

— И тримата, макар че Антеш е наследникът ми. Научил съм ги да са готови, но той е най-благоразумният.

— Добре. — Тя въздъхна. — Губила съм синове, Аркан. Много е горчиво. Баща ти изгуби двама и те направи свой наследник. — Помълча дълго, загледана в Аркан. Племенникът ѝ беше млад като баща си, когато отговорността за народа му беше паднала на неговите плещи. След това каза: — Значи така. Има нещо, което трябва да направиш. То най-вероятно ще те убие, а дори и да оцелееш, сигурно няма да можеш да се върнеш при клана си. Готов ли си да рискуваш всичко, за да спасиш събратята си?

Той отвърна без колебание:

— Това е бремето на един главатар, и неговата чест.

— Не очаквах друг отговор. Тогава, Аркан, чуй следното. Назрява конфликт, който ще погълне целия ни свят, и без твоята помощ всички ние може да загинем. Трябва да отпътуваш на юг, където воюват човеците, и може би още по-нататък.

— И какво трябва да направя? — попита той.

Лиалан го погледна в очите.

— Не знам.

— Значи трябва да напусна дома си, да оставя грижата за хората ми в ръцете на синовете ми и... да направя нещо. Но ти не знаеш какво е то?

— Трябва да заминеш на юг. Трябва да се предреша като еледел, тъй като малко човеци биха забелязали разликата, и трябва да издириш някого.

— Кого?

— Отново: не знам. Но съм сигурна, че ще намериш тази личност и тогава по-нататъшният ти път ще стане по-ясен.

Аркан помълча, после каза:

— Уважавам те повече от всеки друг — и ти си моя родственичка, — но искаш твърде много, а даваш толкова малко.

— Ако оцелееш, племеннико, ако всички ние оцелеем, ще дам Калина на най-големия ти син.

Аркан почти онемя.

— Защо?

— Твоите синове са по-близо до пръстта на този свят от моите главатарии на кланове. Те са истински синове на моределите, воители, не

опетнили честта си, силни, без да са прекалено амбициозни. Обявя ли някого от главатарите си за свой наследник, съперничествата и междуособиците ще разкъсат хамандиените само няколко часа след смъртта ми. Но ако обявя за свой наследник твой син, той не само ще доведе един малък, но силен клан в лоното, но също тъй ще предотврати такова разцепление. Един клан от андариените ще е най-ефикасната лична охрана, охрана, каквато би пожелал всеки главатар. Моите главатари биха приели властта му, за да опазят клановете си непокътнати. Снежните леопарди ще станат по-силни и ще оцелеят още едно поколение.

— И ще направиш това?!

— Ако заминеш на юг и намериш човека, когото си обречен да срещнеш.

— Откъде знаеш, че съм обречен да срещна този... човек?

— В съня си виждам летящи дракони. И на един планински връх — две фигури, едната е на мъж с черен халат, другата си ти. Той ще те защити с могъща магия. Предопределен си от съдбата да спасиш народа ни, Аркан.

Беше останал без думи, тъй че просто поседя смълчан. След това се изправи, кимна и излезе от светлия топъл павилион, за да се върне в тъмния студен и ветровит свят.

2. НАБЕГ

Роговете изсвириха предупредително.

Мартин Кондуин, син на покойния херцог на Крудий, пусна лъжицата — не беше хапвал нищо от часове — и изхвърча през вратата на хана, който използваше за фронтови щаб, още преди столът му да падне на пода.

— Докладвай! — извика, щом дотича от пристанището до югоизточната порта на града.

Сержант Магуин бе високо горе на кулата, но гласът му прокълбна:

— Връща се съгледвач, сър!

— Отворете портите! — извика Мартин.

Грохнал от умора ездач в униформата на гарнизона на Крудий нахлу в галоп през портата и спря пред Мартин. Беше покрит с прах и плувнал в пот, а конят му сякаш всеки момент щеше да рухне. Ездачът отдаде чест и каза:

— Намерихме пехотата, сър. — И подаде на Мартин сгънат пергамент.

Мартин бързо прочете донесението и възкликна:

— Той сериозно ли отказа да дойде?

Съгледвачът се смъкна от седлото.

— Да, сър. Капитанът е от Ламът. Каза: „Имам си заповед и тя е да ида в Сарт при херцога. Никой младок от Крудий не може да ми каже друго“. И после написа това, което ви предадох, сър.

На Мартин му кипна отвътре, но каза спокойно:

— Ами... добре.

Брендан, по-малкият брат на Мартин и негов адютант, дотича, промуши се през хората, които се бяха струпали да чуят какви вести е донесъл съгледвачът, и каза задъхано:

— Пристигна група от Ламът.

— Поне една добра новина — изсумтя Мартин.

Двамата си приличаха като близнаци, и двамата с кафява коса до раменете и с тънки гъвкави тела. Делеше ги само година и разликата между двамата се стапяше с всеки изтекъл месец. — Колко са?

— Четирийсет — отвърна Брендан. — Мъже над петдесетте най-вече, но изглеждат годни: земеделци и секачи. Двайсетина са с лъкове.

— Добре. Повече стрелци на стената винаги са добре дошли. Погрижи се да ги настанят.

— Донесли са една стара... — Брендан се засмя и разпери ръце все едно показваше каква риба е хванал — балиста. Ей толкова голяма... Може би малко повече. Никога не съм виждал такава. Казаха, че била на върха на портата в Ламът от... ами, откакто се помнели. Някои от пенсионираните се войници, които дойдоха на юг, казват, че може да е от полза.

Мартин се опита да се усмихне, но не успя.

— Дано. Може да я поставим горе на стената. — Огледа бойниците над тях и добави: — Макар че нямам представа къде.

Илит имаше уникална позиция в кралството. Беше скътан в североизточния ъгъл на един почти съвършен, но малък залив. На югоизток имаше пясъчна ивица, продължаваща само на четвърт миля между южния край на градските кейове и скалите покрай бързо издигащата се суша. Още по на югоизток беше носът Окото на квестора — на два дни езда с бърз кон. В селцето там бе разположен малък гарнизон. Херцогът бе взел войниците, когато бе тръгнал на юг, и бе оставил селцето незащитено. Оттам нататък нямаше никакво безопасно място за пристан чак до град Сарт.

Между крепостните стени и предградието имаше открит площад, който бойците можеха да обстрелват от стената. Сергиите и щандовете, които традиционно се вдигаха до стената в пазарни и празнични дни, бяха махнати още преди да пристигне Мартин.

Три пътя се пресичаха в центъра на площада югозападно от пристанищната порта: главният път до Свободните градове и Натал минаваше на юг покрай залива; пътят до Крудий се точеше на северозапад; един малък път водеше на изток и бързо преминаваше в селски черен път. Там беше центърът на търговията на Илит, оживеното пристанище, което беше порталът към Ябон.

Градът Илит беше завладяван веднъж от нашественици, когато пълководецът на нашественическата армия на Изумрудената кралица

се беше провъзгласил за крал на Горчивото море. Само измяната на един от южните му командири срещу заплащане от Кралството бе позволила тиранинът да бъде премахнат. Мартин беше чел историята за нашествието на Изумрудената кралица и знаеше за съдбоносната роля, изиграна от този град в защитата на княжеството, Ябон и проходите към Далечния бряг. Кралството можеше да загуби Крудий и да се възстанови, или дори да загуби контрола над източния бряг на Горчивото море между Илит и Сарт, но ако паднеше Илит, всичко щеше да е загубено.

— Какви са новините от Юга? — попита Брендан.

— Зле е — каза Мартин и му подаде съобщението.

Брендан го прочете бързо.

— Сериозен ли е?

— Изглежда. — Мартин хвърли пергаментата на земята. — На негово място не бих искал да обяснявам на херцога си къде е била пехотата му, ако ги е очаквал да пристигнат в Сарт следващата седмица.

— Би ли предпочел да обясниш как си загубил цял Ябон? — възрази Брендан.

— Просто съм изпълнявал заповед — отвърна сухо Мартин. — Е, пиратите, които наехме, би трябвало да са отнесли съобщението ми на херцога, докато пехотата стигне до Сарт. — Пресметна наум. — Ако принцът не му е заповядал да продължи до Крондор или да остане в Сарт, би могъл да се върне тук с конницата си и лек пехотински полк до десет дни.

— Много „ако“ — каза Брендан.

— Знам — отвърна Мартин. — Докъде сме вече?

Брат му разбра какво точно пита Мартин.

— Бойците ни наброяват триста от Крудий плюс петдесет нередовни, които херцогът на Ябон остави тук с Болтън.

Капитан Болтън беше племенникът на командира на стражата на граф Ламът. Братята бяха убедени, че е оставен с надеждата, че никаква атака няма да стигне толкова далече на север. След като Мартин го беше скастрил, се оказа, че искреният младеж е бил напълно неподготвен за задачата, което бе причината за първоначалното му вилнеене.

Брендан продължи:

— Посъбраха се и около двеста мъже и момчета, откакто изпрати заповед на север, но това са тези, които са били негодни да се отзоват на първия сбор на херцога: главно старци, няколко бивши войници и разпалени момчета, най-вече под петнайсет години. И твърде малко проклети оръжия.

— Добре, накарай ги да правят стрели. Бавни ще са в началото, но с толкова ръце би трябвало да се справим добре. По-добре стрелите ни да са в повече, отколкото да не стигат.

— Дървото няма да е проблем, а ковачите могат да правят остриета, но ще имаме проблем с летежа: перата не стигат.

— Оскубете перата на пилците, ако трябва. Сложете примки за гълъби и чайки — сопна се Мартин. — Все ми е едно. — После затвори очи и каза: — Извинявай. Аз...

Брендан сложи ръка на рамото на брат си.

— Знам. — И му напомни с кимване, че съгледвачът продължава да стои край тях.

Мартин го освободи и заповяда да залостят градските порти. Погледна към центъра на града и попита:

— Как сме с провизиите?

— Достатъчно са — отвърна Брендан и двамата тръгнаха обратно към къщата на кмета, която се използваше за щаб. — Повечето годни за бой мъже са на юг, тъй че местните ферми могат да осигурят достатъчно за една обсада, стига да удържим северната порта и пътя.

Старият замък на барона на хълма на северозапад от града беше достатъчно отдалечен. Мартин го беше огледал набързо и бе решил, че ще послужи като последно убежище за отбрана, ако целият град падне в ръцете на кешийците. Задачата му бе да се погрижи това да не стане, защото дори да задържаха цитаделата над града, Кеш щеше да е постигнал целта си: раздвояването на Западното владение. Ако това се случеше, никаква помощ не можеше да се притече и от двете посоки. Не само този район щеше да бъде загубен, но и цялото Западно владение щеше да е уязвимо.

Мартин се огледа мълчаливо, сякаш търсеше някакво вдъхновение. Родният му Крудий вече гъмжеше от колонисти от далечния юг на Империята, района, известен като Кешийската конфедерация, и те напористо прогонваха обитателите на ферми, мелници, мини и горски селца. Имаше заграбени стада и всякакви

други ценности и ежедневно в Илит нахлуваше непрекъснат поток от прокудени граждани на Кралството.

— Изглеждаш умислен — подхвърли Брендан.

Мартин се усмихна.

— Просто се опитвам да си представя какво бих направил, ако бях кешийският командир в Крудий.

Брендан сви рамене.

— Зависи какви заповеди има, нали?

Мартин кимна.

— Не сме виждали никакви кешийски кораби толкова далече на север. Квег би трябвало да ги е ангажирал на юг.

Брендан знаеше, че според брат му Квег пречи на Кеш да плава западно от Островното кралство. Макар и да не съществуваше официален договор между Квег и Кралството, по същество те се бяха съюзили срещу експанзията на Кеш на север в Горчивото море. Частта от кралския флот, която не беше на котва в Порт Викор и Крондор, щеше да се движи покрай брега на херцогството и така да освободи Квег от необходимостта да защитава източното си крайбрежие.

— Дори да са запушили целия флот на принца при Крондор, няколко кралски кораба трябва да са излезли от Порт Викор и да са в открити води, когато започна тази война. Най-вероятно между Викор и Сарт има линия кораби, която да държи кешийците в напрежение.

Мартин кимна.

— Което означава, че Кеш не подсилва армиите си по море.

— Тъй че единствената голяма сила, която имат в района, е тази, която ни изтласка от Крудий — довърши мисълта Брендан.

Мартин приклезна.

— Да допуснем за момент, че корабите, с които разполага Кеш, са долу на юг в поддръжка на сухоземните атаки срещу Края на сушата, Викор и Крондор. Какво означава това за нас тук на север? — Издърпа ножа от колана си и начерта полукръг в пръстта. — Ние сме тук — рече и заби върха на ножа в земята. Посочи натам, където на импровизираната карта трябваше да е запад. — Ако докарат онези сили тук, можем да се изправим срещу тях на една или две стени най-много, без поддръжка, и да не се притесняваме за останалата си отбрана. — Посочи на юг от пристанищната порта. — Там има естествено запушване, между кейовете и портата. — Бавно се изправи.

— Освен ако не смятат да преплуват от западния бряг и след това да нападнат нагоре по пътя... — Изражението му изведнъж се промени и той стана, махна на Брендан да го последва и забърза към стъпалата, водещи горе на стените.

На стената стояха няколко бойци. Всички се опитваха да изглеждат нащрек и готови, но всъщност просто прикриваха досадата си. Мартин познаваше скуката по време на пост твърде добре — баща им се беше погрижил тримата му синове да разбират всеки аспект на войнишкия занаят. Имаше една стара войнишка поговорка: „Войната е продължителни периоди скука, накъсани от кратки изблици насилие и ужас“. Дотук беше установил, че е напълно вярна.

Огледа пристанището под стената и предградието между стените и кейовете и рече:

— Ти как би щурмувал този град?

Брендан се приближи до един от зъберите и се наведе леко, опрял ръце на парапета.

— Не бих искал да го правя.

— Знам. Но ако го направиш — как?

По-малкият му брат огледа района, погледна за миг цитаделата високо над града, след това пътя от запад, пристанището и след това пътя на юг. Накрая каза:

— Бих подходил към града от изток. Там е най-слабата част на отбраната.

— Но за това би трябвало да превозиш войските си до западния бряг. Няма кораби, не забравяй.

— Свободните градове имат кораби — каза Брендан.

— Но обръщането на юг и придвижването към Порт Натал оставя тила ти изложен на... ами, на нас. А дори и да преодолееш рейнджърите, които стрелят по теб иззад всяко дърво, да пробиеш през отбраната на града и да се докопаш до достатъчно кораби, пак трябва да преплаваш обратно на север и да минеш през квеганските патрули.

— Замълча замислен. — Но инстинктите ти са верни, сигурен съм. Трябва просто да отгатнем как смятат да го направят.

— Което ни връща на щурмови флот от юг — каза Брендан.

Мартин поклати глава.

— Да оставим проблема как го правят на кешийците. Трябва да приемем, че могат да стигнат до западния бряг на Горчивото море. Ако

бях командирът им, щях да подкарам право към Окото на квестора и да сляза на плажа, на север от града.

— Което би те поставило само на ден усилен марш на юг от онова старо укрепление ей там — каза Брендан и посочи над водата.

— Би било чудесна база за разгръщане. Да оставим настрана частта с преплуването, невидимите кораби или друга магия как войниците стигат там не ни интересува. Да приемем, че кешийският командир е също толкова умен като теб. — Мартин се обърна и извика: — Сержант Ръдър!

— Сър! — дойде отговорът отдолу.

Старият сержант можеше да не се мярка винаги пред очите му, но винаги се оказваше подръка. Мартин му махна да се качи и въпреки възрастта си ветеранът взе по две стъпала наведнъж, забързан към младия си командир. Стигна горе и каза:

— Сър?

— Какво можеш да ни кажеш за онова старо укрепление?

— Стои запустяло почти от сто години, както са ми разправяли. Построено е като бастион срещу някакви гадни разбойници отвъд планините и покрай брега. Нещата, изглежда, са се укротили и някой от старите барони решил, че издържането на втори гарнизон не е било необходимо.

— Колко време ще отнеме да се огледа на място?

— Час езда дотам. По-далече е, отколкото изглежда. Онова там не е гол хълм над плажа и пътят минава през горите. Още час за оглед и един да се върнем. До вечеря сме тук, сър.

— Действай — каза Мартин.

Щом Ръдър заслиза по стълбището и зарева заповеди, един страж в далечния ъгъл на запад извика:

— Идва патрул!

Мартин се обърна и видя четирима ездачи, приближаващи се в лек галоп — достатъчно настойчива бързина, за да издаде, че има новини, но не толкова бързо, за да е сигнал за непосредствена опасност.

— Отворете портите! — заповяда той.

Четиримата ездачи влязоха, мръсни като конете си — внезапните ранни летни дъждове бързо бяха спрели и кал и прах покриваха и

животни, и конници. Водачът на патрула, наскоро повишен ефрейтор, казваше се Джаксън, слезе от седлото и докладва:

— Видяхме ги, сър.

— Къде?

— Авангардът им е на половин ден езда от другата страна на прохода. — Дългурестият русоляв младеж замълча и пресметна. — Видяхме ги вчера на разсъмване, командире, тъй че трябва да са на ден и половина, може би на два дни най-много зад нас.

— Колко хора водят? — попита Брендан.

— Цялата си сган, сър — отвърна Джаксън, благодари на стража, който му подаде мях вода, отпи дълбоко и продължи: — Изглежда, не са сметнали за нужно да оставят много отзад. Като че ли не ги притеснява, че може да има опит от юг да се върне Крудий.

— Странно — каза Мартин. — Та колко души смяташ, че ще видим и кога?

— Четиристотин коня, ако съм преценил правилно. Банда от ония пустинни типове с обшивката от леопардова кожа на шлемовете, може би към триста. И нещо като тежка конница, плюс фургони. И пехота. Най-малко хиляда воители псета и два пъти повече нередовни.

— Обсадни машини? — попита Брендан.

— Би трябвало да са ги разглобили, след като напуснахме Крудий, и да ги карат с тях, сър. Не се задържахме да видим, понеже ония леопардови типове ни подгониха, но не продължиха дълго, след като обърнахме и побягнахме.

Мартин огледа далечния път през отворената порта. Беше заповядал да се поставят клопки и заграждения, макар много добре да знаеше, че те ще са повече неудобство за врага, отколкото истинско препятствие. Все пак всичко, което щеше да попречи на кешийците да се изсипят надолу от хълма право към портата, беше повече от добре дошло.

Погледът му отново се върна на старото укрепление на върха на хълма над пътя. Беше извършил бърз оглед на отбранителните съоръжения преди седмица, още след пристигането си. Сега се зачуди дали не е проявил прекалена припряност.

— Намери Болтън — нареди Мартин на брат си.

Капитан Болтън, тънък младеж на възрастта на Мартин, се появи на бегом зад Брендан след по-малко от пет минути. Беше оставен да

командва отбраната на града от херцога на Ябон и до този момент единственият му практически опит бе да ръководи отделение от личната охрана на граф Ламът, на която чичо му беше командир. За изненада на братята се беше оказал упорит в работата и се учеше бързо. Арогантното му поведение като бранител на града в началото беше маска, с която да скрие неувереността си. Но след като Мартин бе определил задълженията му, Болтън усърдно се хвърляше във всяка задача, която му възложеха. Брендан дори бе започнал да го харесва, въпреки че и двамата бяха лапнали по дъщерята на кмета, Лили.

— Трябва да разбера дали има някакъв таен пристан или изход от онази цитадела — каза Мартин.

— Не знам, но ще проуча — отвърна Болтън.

Мартин кимна и младият капитан затича към конюшната.

Щом Болтън се отдалечи. Брендан се усмихна.

— Все още е жаден да се прояви.

— Той просто е като много други мъже — каза Мартин. — Пълна загуба, докато не му дадеш да прави нещо смислено. Чак тогава можеш да видиш истинските му качества.

— Какво мислиш? — попита Брендан и кимна към цитаделата.

— Ако кешийският командир успее да овладее онази височина...

— Мартин посочи към пътя и голите участъци от двете страни, — може да вдигне там trebuшетите си и да обстрелва стената, докато тя рухне. После щурм надолу по склона и градът е в ръцете му.

— А ти искаш да го изриташ в задника — каза Брендан.

— Ако можем да вкараме достатъчно голям отряд зад него, да. Но той ще е разставил постове на четвърт миля от двата си фланга. Ако има тунел или стар път за изход, или таен пристан с пътека надолу...

— Мартин сви рамене. — Струва си да се погледне.

— Да.

Мартин махна с ръка да затворят крилата на портата и рече:

— Ако аз бях кешийският командир, бих пратил съгледвачи на юг от пътя през прохода, за да потърсят стари пътеки на дивеч и стари коловози от коли на фермери, тъй че да вкарам колкото може повече хора на юг оттук, без да ги видят.

— Да пратим ли патрул към Натал?

— Ударните отряди на Свободните градове би трябвало да притеснят кешийците и да осуетят придвижването им много на юг, тъй

че можем да предположим къде ще изникнат, ако наистина се промъкнат през горите.

— Радвам се, че ти трябва да отгатваш всичко това, братко — каза Брендан. — Аз съм малко поизчерпан.

— И ти щеше да се справиш — отвърна с уморена усмивка Мартин. След това впи поглед в затворените крила на портата, сякаш можеше някак с волята си да види през тях и отвъд планините до лагера на кешийците. — Просто чакането ме уморява.

— И липсата на сън. Освен всички тези часове с организирането на отбраната, че и Бетани... — подхвърли със зла усмивка Брендан.

Преди да е довършил, Мартин вдигна пръст пред носа на брат си:

— Недей!

Брендан отстъпи назад и вдигна ръце в умолителен жест.

— Щях само да кажа, че прекарваш твърде много време в разговори с нея след вечеря.

Мартин впи очи в брат си, с изражение, което подсказваше, че силно се съмнява в твърдението му, но после махна с ръка.

— Тя е истинско чудо — каза с видимо възхищение. — Направи удивителни неща с жените и децата в този град. Около две трети от жените и почти всички деца утре заминават на север, за да потърсят убежище в Зюн. Жените, които остават, ще готвят, ще перат и ще се грижат за ранените.

— Несъмнено си дават сметка какво ще ги сполети, ако кешийците минат през тази стена.

Мартин кимна.

— Кеш никога не е милостив с победените. Изнасилване и робство е най-доброто, на което може да се надяват, освен бързата смърт.

И двамата младежи бяха чели истории и описания на войни в миналото. Някоя нация не можеше да претендира за особена добродетелност във вихъра на борбата. Кралството беше не по-малко жестоко от която и да е друга държава по време на завладяването на съседите си, докато бе разширявало границите си в миналите векове, но онова бяха войни за разширение и завладенията се смятаха също толкова за граждани, колкото и първите нашественици, напуснали островното кралство Риланон.

Войните на Кеш бяха за поробване. Само хората от Истинската кръв имаха пълни граждански права. Онези, които служеха на империята и бяха живели около голямото езеро, известно като Дълбините Оверн от поколения, бяха смятани за по-низши граждани, макар някои да се бяха издигали на високи служби. Всички други бяха поданици. Дори заселници, преместили се в далечните земи като Далечния бряг, Натал — древната провинция Босания — и остров Квег, ставаха още по-низши поданици. И поради това легионерите на Кеш и войните псета бяха потушавали въстания столетия наред.

Резултатите бяха еднакви. Когато Кеш завладееше, окупираше: местните хора биваха прогонвани, избивани или поробвани.

Знанието за това възпираше Мартин да се чувства като напълно провалил се. Беше изоставил фамилия си замък, но ако бе останал, щеше или да е мъртъв, или обект на откуп. Нямаше да има примирие с Кеш. Единствената им надежда бе да удържат всяка атака и да издържат до връщането на силите на херцога на Ябон. Когато те дойдеха, Мартин щеше да поведе хората си от Крудий към дома и да прогони кешийските нашественици от всяка мелница, ферма, мина и рибарско селце в херцогството.

Брендан видя изражението на брат си и рече:

— Какво?

Мартин отрони дълга въздишка и отвърна:

— Нищо. Всичко. Просто прекалено много мисли. — Огледа се, сякаш можеше да намери още някоя задача, нуждаеща се от вниманието му.

— Иди в кметската къща и си почини. Поговори с Бетани, после поспи.

Мартин отпусна рамене облекчено.

— Аз просто...

— Знам — прекъсна го брат му и сложи ръка на рамото му. — Ако трябва да се направи нещо, ще го направя аз. — Ухили се и добави: — Или ще пратя да те повикат. Така добре ли е?

— Да — отвърна Мартин. — Няма да го призная на никой друг, но нямаше да мога да се справя с всичко това без помощта ти.

— Щях да съм много объркан, ако не командваше ти, Мартин — каза Брендан. — Но бих дал всичкото си наследство да можеше Хал да е тук.

Мартин кимна в искрено съгласие.

— Аз също. — Брат им беше отгледан да управлява и беше много по-добър водач от тях двамата. — Той има усет за такива работи.

— Не се справяш зле, честно.

— Чудя се какво ли прави той в момента?

— Сигурно се опитва да намери начин да се върне у дома — отвърна Брендан. — Малък шанс има за това обаче според мен. Кеш вероятно е запушил Ролдем или Ролдем вече се е съюзил с Кеш и Хал или е арестуван, или се крие.

— Мислиш като татко — каза Мартин. — Така и не се бях замислял какво ли може да става в Ролдем.

За миг ги обзе тъга: малко време бяха имали истински да поскърбят за загубата на баща си.

Най-сетне Мартин наруши мълчанието:

— Хайде, имаме работа.

— Нападатели!

Предупреждението отекна над смълчания площад зад пристанищните порти и бе повторено от всеки страж по стената.

Мартин се беше облякъл и изхвърчал през вратата на стаята си в кметската къща още преди камбаната за тревога да е спряла. Брендан също изскочи от стаята си и едва не се сблъскаха на стълбището.

На долния етаж ги чакаха две млади жени: Бетани, дъщерята на графа на Карс, и Лили, кметската дъщеря. Бетани споделяше стаята на Лили в дъното на къщата. И двете носеха тежки наметала над нощниците си.

Преди някоя от тях да е успяла да зададе въпрос, Мартин каза:

— Облечете се и бъдете готови да тръгнете на север. — Целуна разсеяно Бетани по бузата и бързо се отдалечи, а тя постоя още малко, без да помръдне.

После погледна Лили и поклати глава.

— Да се готвим за бягство? Не мисля. — Обърна се към стаята на домакинята си и рече: — Идваш ли?

— Къде? — попита Лили.

Двете с Бетани си бяха допаднали моментално, но Лили често се удивляваше на грубия според нея нрав на Бетани. Тя яздеше кон като

мъж, облечена с панталони! Беше опитна с оръжията и изобщо не се интересуваше от фино облекло, накити, благоухания или козметика. Все пак по-младото момиче харесваше Бетани много, а заради ранга ѝ кметът не беше склонен да се противопоставя на пагубоватото ѝ поведение — положение, от което Лили се възползваше при всяка възможност. Изражението на Бетани казваше, че отговорът на въпроса „къде“ е очевиден.

Очите на Лили се разшириха, щом осъзна, че Бетани ще пренебрегне заповедите на Мартин, а после тя кимна, ухили се и извика:

— Разбира се!

Докато младите жени се облекат в нещо по-подходящо, нападението вече бе в разгара си. Няколко обитатели все още бягаха на север, понесли най-скъпите си вещи в торби, метнати на гърбовете, но в подножието на крепостната стена не се виждаха други граждани. От двете страни на улицата се бяха построили колони войници и чакаха заповед да се качат на една или друга стълбищна площадка, да поемат фланговете от двете страни на портата или да са готови да отблъснат нахлуващите, ако портата падне.

Мигащата светлина в небето над портата беше знак за пожар и Бетани затича нагоре по дясното стълбище към върха на стената.

Мартин и Брендан стояха там и си говореха, а капитан Болтън тъкмо тичаше надолу. Провря се между девойките с думите:

— Извинете ме... — Млъкна и спря. — Лили? — Погледна Бетани и добави: — Милейди?

Бетани беше с пътното си облекло: бричове за езда, ленена риза, кожена туника и ботуши. Носеше и сглобяемия си лък, а на бедрото колчан, пълен със стрели.

— Не бива да сте тук... — почна Болтън, но Бетани опря лявата си ръка на гърдите му и леко го бутна.

— Не ни карайте да ви пречим да си изпълните заповедите, капитане. — После се шмугна напред покрай ококорения младеж.

Лили го стрелна с лека усмивка и също притича покрай него, за да настигне Бетани.

Мартин се обърна тъкмо когато Бетани дойде при тях и макар да се изненада, че я вижда, не го показа. Израженията, пробягали на

лицето му, издадоха вътрешния му спор какво да прави с нея, но накрая реши, че каквото и да ѝ каже, ще е напразно. Така че каза само:

— Нападатели.

Тя надникна над стената и видя долу при кейовете тъмни фигури, понесли запалени факли.

— Какво правят?

— Не знам, но няма да рискувам хора тази нощ, за да разбера. Кейовете и предградието са опразнени и всичко, което си струва да се спаси, беше прибрано отсам градските стени преди дни. Освен две изгнили рибарски лодки на котва там няма нищо ценно.

— Палят пожари — каза Лили.

Брендан се отдръпна малко зад брат си и Бетани, за да може да погледне момичето в очите.

— Лили. Не бива да сте тук.

Очите ѝ се разшириха в престорена изненада и тя каза:

— О?

Брендан се усмихна.

— Брат ми няма да го каже на нея — той кимна към Бетани, — тъй че се чувствам задължен да го кажа от негово име. Макар да знам, че да казваш на Бетани да направи нещо разумно е загубена кауза.

Мартин пренебрегна бъбренето им, вдигна очи към стража на най-близката кула и извика:

— Какво виждаш?

— Същото каквото и вие, сър. Палят пожари по цялото пристанище.

— Какво ли са намислили? — каза Брендан.

Мартин погледна лъка в ръката на Бетани и рече:

— Ако оставаш, правиш две неща: изпълняваш заповедите ми точно и се пазиш да не те убият.

Тя го целуна.

— Кажи ми какво да правя.

Той се огледа и отвърна:

— Застани ей там — посочи една от бойниците — и наблюдавай дали някой идва покрай стената. Ще трябва малко да се наведеш, така че внимавай да не паднеш. Не искам да отварям портата и да излизам, за да те прибера.

— Но би го направил — каза му тя с усмивка.

Мартин пренебрегна флирта ѝ. Знаеше, че прикрива страха си от това, че може отново да се окаже под вражески обстрел.

— Стреляй по всичко, което подхожда към портата.

Обърна се към събралите се на площада войници и извика:

— Сержант Магуин!

— Сър! — последва мигновеният отговор отдолу.

— Стрелците на стените и подготви отряд зад портата!

— Слушам, сър! — извика старият сержант от Крудий.

— Сержант Ръдър — каза Мартин малко по-тихо: знаеше, че най-старшият офицер от Крудий е както винаги наблизко.

— Сър?

Мартин се обърна и погледна сивокосия боец.

— Стрелците да стрелят по всичко, което премине външната мъртва зона, особено ако някой носи факли или масло близо до портата.

— Слушам, сър.

Древните градове често надрастваха крепостните си стени, особено във времена на мир. Предградия бяха изникнали отвъд загражденията на много от тях, като Крондор, Ламът и всички големи източни градове. В някои градове, като Саладор, вътрешният укрепен със стени град беше по-малкият квартал. Но бароните на Илит се бяха оказали предпазливи хора, още повече че знаеха колко лесно нашествениците на Изумрудената кралица се бяха изсипали през предградието и бяха прехвърлили стените. Оттогава не се разрешаваше да се вдига сграда до градската стена зад рибарското градче и пристанищния район, като по този начин бе създаден ефикасен външен пояс, където стрелците можеха да понижат всеки атакуващ.

Макар между нашествието на армията на Изумрудената кралица и това кешийско нападение да бе съществувал дълъг мир, владетелите на Илит се бяха научили на бдителност. Нещо повече, поради естествения наклон на терена и извивката на залива главната порта към града бе под ъгъл, неблагоприятен за щурм. Нямаше лесен начин да се докара таран срещу нея и да се придвижи на позиция. А и за разлика от Крудий, градските порти на Илит бяха масивни, огромните им панти имаха шарнири с големината на малък дървесен ствол, с дълги три стъпки метални пластини от двете страни, затегнати с дебели железни болтове, завинтени през цяла стъпка дебелото дърво.

Бяха здрави като стомана след годините сушене на слънце и освен това редовно бяха смазвани и обработвани с консерванти. Кешийците щяха да застанат на пътя и да мятат камъни по портата с техните требушети, за да видят колко дълго ще издържи на ударите тази част от стената. Мартин знаеше, че може да им отнеме седмици, докато поддаде — достатъчно дълго, за да пристигне помощ от юг.

И докато мислеше за това, разбра.

— Знам какво правят. — Брендан и момичетата го погледнаха и Мартин обясни: — Това не е атака по портите. Опитват се да попречат на възможна кралска флота да дебаркира.

Брендан го погледна объркано, а после разбра.

— Кейовете!

— Изгорени до ватерлинията — каза Мартин и кимна.

— Подводните пилони ще понижат всеки кораб, който се доближи — довърши брат му.

Мислеха за трите дълги кея, които се изпъваха от брега, и си представяха дебелиите като дървета пилони, стърчащи точно под повърхността.

— Приливът би отнесъл всеки кораб право в тях — каза Бетани.

— Ще трябва да хвърлят котва встрани от брега и да докарат мъжете на сушата с лодки! — добави Брендан.

А Лили каза:

— Знам, че това забавя нещата, но те все пак ще слязат на брега да ни помогнат, нали?

Мартин се загледа надолу. Пламъците бяха започнали да поглъщат сградите най-близо до кейовете и гледката долу бързо се изясняваше.

— Не и ако трябва да понесат... Старата крепост!

— Какво старата крепост? — попита Брендан.

Сержант Ръдър я беше огледал предния ден по заповед на Мартин и беше докладвал, че е порутена, но че стените все още са здрави. С малко работа можеше лесно да се направи защитима.

— Сержант Ръдър! — ревна Мартин.

— Сър! — отекна отдолу отговорът веднага както винаги.

— Отворете тайния пристан и прати отделение конница до старата крепост! Събери отряд пехотинци и ги прати след тях. На разсъмване искам дърводелци и зидари да започнат ремонт!

— Слушам, сър.

— Мислех, че няма да използваме онова укрепление — каза брат му.

— Нямахте, ако бяхме изправени пред нападение само от една страна. — Мартин помълча и въздъхна уморено. — Трябва да ги лишим от всяка възможна опора на източния бряг.

— Мислиш ли, че смятат да го завземат? — попита Брендан.

— Точно това бих направил, ако се каня да извърша десант — каза Мартин. — Ако имат опора на онази страна на залива и монтират няколко катапулта или требушета в крепостта, могат да осуетят безопасния десант на подкрепления, а когато станат готови за щурм, могат да ни ударят от двете страни едновременно. Ще трябва да браним не само тази, но и източната порта, а това ще разтегли стрелците ни. Нямаме достатъчно хора, за да се справим с щурм и от двете страни. А ако бъдем принудени да излезем срещу атака от изток, ще трябва да препуснем от северната порта и да заобиколим през мили пасища и живи плетове, без чиста линия за атака, докато стигнем онзи бряг...

— Където стрелците им ще ни направят на таралежи — довърши Брендан.

Мартин обмисли за миг възможностите, след което извика:

— Сержант Ръдър!

Старият войник се появи отново до него.

— Сър?

— Как сме със стрелците? Колко души имаме?

— Които могат да стрелят с лък ли, сър, или които наистина могат да улучат цел?

Мартин се поколеба, после каза:

— Да стрелят с лък.

— Сто и петдесет — отвърна Ръдър.

— Вземи трийсет от най-добрите и четата при портата и заеми старата крепост. Ще надзираващ ремонта лично. Подпали им задниците на дърводелците и зидарите, ако трябва, но искам да е отбраняема до вчера. — Изведнъж му хрумна мисъл. — И вземи и онази малка балиста. — Посочи порталната балиста, положена на талигата, която я беше докарала от Ламът. — Насочи я, накъдето смяташ, че ще нанесе най-много щети на кешийците, ако се опитат да

завземат укреплението. Имам чувството — добави тихо, — че ще се опитат да прехвърлят хора по вода и да ни ударят от изток, докато щурмуват портата.

— Сър! — каза Ръдър. — Може ли да предложи? Може би ще е добре да вземем и малко масло, сър.

— Вземи каквото ти трябва, но ако го използваш, гледай да не запалиш укреплението... — Мартин спря, после каза: — Не. Вземи толкова масло, колкото ти трябва, и ако се наложи, изгори укреплението до основи. Дори да го изгубим, и кешийците няма да могат да го използват.

Мартин отново извърна очи към залива и морето отвъд него.

— Кешийците няма да се опитат да стоварят войски с лодки, ако не могат да спечелят опора. Ако поставим стрелци в дърветата на хълмовете, няма да имат безопасно място, където да се струпат за атака. Повече от половината ще са мъртви още преди да стигнат до пътя.

— Много добре, сър — каза Ръдър с явно одобрение. Обърна се и затича.

Пламъците вече изригваха към небето и поглъщаха цялото предградие.

— Какво правим по-нататък? — попита Брендан.

Мартин погледна на запад, след това към пожара, а после на изток, сякаш се опитваше да види в далечината нещо, което можеше да подхожда отнякъде към града. Най-сетне се облегна на камъните и погледна на север.

— Чакаме и се надяваме нощта да не таи още изненади за нас.

3.

АТАКА

— Огньовете — каза съществото, известно доскоро като Детето.

Белог, който вече се наричаше Накор, кимна и каза:

— Големи.

Возеха се в един фургон към северната порта на Илит, след като бяха открили в Ламът простия и крайно обезкуражителен факт за новите си самоличности: можеше и да имат спомените на Миранда и Накор, наложени върху собствените им, но не притежаваха техните способности.

Два дни усилия да затвърдят човешките си качества, един вбесяващ опит след друг, бяха оставили и двамата раздразнени и объркани. Като че ли знаеха езика, но щом заговореха, се получаваше празно дърдорене. Все още притежаваха демонските си способности въпреки човешката си външност, но от изумителна мощ, която Миранда притежаваше преди, не беше останал и помен. Макар и в човешки облик, физически тя беше многократно по-мощна от най-силния човешки воин и също така беше по-бърза и от най-бързия елф. Магията ѝ беше като в света на демоните. Но и най-нищожната човешка магия на Миранда си оставаше недостижима за нея.

Първата ѝ мисъл бе да намери мъжа на Миранда, Пъг, защото макар да знаеше, че всъщност не е покойната му жена, все пак имаше в себе си всички спомени и чувства на Миранда. За първи път един демон възприемаше понятието за обич така, както го разбираха смъртните, и изпитваше болка от раздялата със съпруга и синовете си. Или по-скоро със съпруга и синовете на Миранда.

Демонът в облика на Миранда знаеше, че тези спомени са присадени към нейните собствени, знаеше и как: поредната шега на бога на мошениците, Калкин. И все пак те бяха толкова живи, добрите, както и лошите, че беше невъзможно да остане обективна спрямо живота, отпечатан върху собствения ѝ. Детето притежаваше памет само за няколко дни, докато спомените на Миранда обхващаха над

столетие. Лъжливата ѝ човешка самоличност надделяваше над истинското ѝ демонско съзнание. Същото беше в сила и за Накор, за каквото вече се мислеше демонът, известен преди като Белог, макар демонските му спомени да бяха с години по-дълги от тези на Детето. Но докато Накор бе притежавал способности, Белог беше имал само знание, тъй че неспособността му да постигне „хитрините“ на Накор не беше особен повод за разочарование за демона, превърнал се в човек.

Струваше му се забавно, че Накор по природа бе по-търпелив и готов да приема нещата такива, каквито са, отколкото Миранда. Ако една над стогодишна жена можеше да бъде наречена „младежки необузdana“, то това беше Миранда.

Едно нещо обаче ставаше все по-вярно с всеки изтекъл ден: човешките им съзнания бавно изместваха демонските и двамата вече бяха започнали да се чувстват все едно, че просто някак си бяха умрели с човешка смърт и след това отново се бяха събудили в тези нови тела. Ако нещо бе облекчило яда на Накор заради промененото му състояние, това бе киселата насмешка, докато наблюдаваше пълното отчаяние на Миранда заради същото.

Лишени от способността да се пренесат магически на Острова на чародея, те бяха принудени да потърсят друго средство за придвижване. Ето защо си бяха купили превоз на един обозен фургон, което им позволяваше да обсъдят положението си, докато бавно се движеха на юг. За другите, които пътуваха в този малък керван, двамата изглеждаха съвсем обикновено, не по-необичайно от двойка привлекателна на вид жена на средна възраст и малко чудат старец, кешиец, ако се съдеше по облеклото и цвета на кожата му. След като войната бе в разгара си, по пътя имаше много хора, някои се движеха на север, далече от очакваното кешийско нападение, други на юг, към очакваните богатства.

Накор и Миранда бяха живели много дълго и бяха видели много войни, тъй че никой от двамата не бе изненадан от потока хора, стичащ се към предстоящия кървав сблъсък. Винаги съществуваше пряка връзка между риск и печалба по време на война.

През годините и двамата бяха виждали войни, водени от армии, чиято чет многократно бе надвишавана от цивилни, вървящи с войската: проститутки, комарджии, продавачи на оръжия, оръжейници,

шивачи, кожари, майстори на лъкове, търговци на храна, всички готови на риск да пострадат, дори да умрат, в замяна на възможната баснословна печалба. Паметта на Миранда дори съхраняваше спомена за един смел и находчив селяк, докарал малкото си стадо добитък при интенданта на нашественическа армия и продал го за злато само часове преди командирът да заповяда на конниците си да секвестрират храна. Беше успял да продаде онова, което те бездруго щяха да плякосат. Миранда винаги се беше чудила какво е станало с онзи селяк.

Въпреки странните размишления, породени от спомени, едновременно познати и нови, вниманието на двата демона, превърнали се в човеци, бе притеглено на юг, където следобедното небе бе почерняло от облаците дим над града.

Фургонът забави, а коларят се обърна и рече:

— Изглежда, че Илит е паднал.

Миранда отвърна:

— Може да има пожари, но това не значи, че е паднал. Ако портите бяха разбити, щяхме вече да сме видели порой от бягащи хора покрай нас.

— Е, ще изчакам и ще видя. В спирането няма риск — каза старият колар. — Но да се буташ слепешката напред рискът е голям.

Миранда скочи от задницата на фургона и видя, че другите впрягове в малкия керван също са спрели край пътя.

— Ето какво ще ти река — каза демонът в човешки облик. — Ще повървим надолу и ще огледаме, и ако не се върнем... — Видя ухиленото лице на Накор. — Приеми най-лошото.

Тръгнаха надолу по пътя с бързи крачки и когато се отдалечиха достатъчно, Накор се изсмя високо.

— Приеми най-лошото?

— Ами, нямаше да му кажа, че няма да се върнем, а ако иска да седи тук и да чака някой да му разчисти всичко, избрал си е грешния занаят.

Закрачиха енергично — демонската им сила и издръжливост бяха съхранени под човешката външност. Миранда и Накор, както мислеха вече за себе си, нямаха представа защо са тук, макар и да знаеха, че зад съществуването им стои Калкин. Но вярваха, че има причина, и то важна, и знаеха, че за да открият тази причина, най-

логичното място, откъдето да започнат, е мястото, обитавано от най-могъщите практикуващи магия: Островът на чародея.

Нещо повече, макар да не беше казала нищо на Накор, Миранда тъгуваше за семейството си. В спомена си тя току-що бе понесла жестока демонска атака над дома си и един ранен демон я бе убил. Стъписването от смъртта бе замъглило подробностите, а след като Накор беше умрял преди атаката, нямаше никакъв друг свидетел, с когото да поговори. Не знаеше дали мъжът ѝ е оцелял, макар да смяташе, че е възможно, нито как я карат децата ѝ. Трябваше да разбере — и това бавно се превръщаше в завладяващ копнеж.

Скоро видяха ясно града. Пожарът като че ли бушуваше извън него, може би на пристанището или по кораби недалече от кейовете, защото макар пелената пушек да бе надвиснала над Илит, зад стените не се вдигаха стълбове сажди и пепел. Все пак защитниците на града бяха бдителни и когато Миранда и Накор се приближиха до портата, от стената ги спряха.

— Кой сте вие? — Гласът бе младежки и не особено уверен.

— Пътници — отвърна Миранда и погледна Накор, а той ѝ се ухили, че казва нещо очевидно. — Търсим подслон.

— Портите са затворени. Заповед на командира.

— Едва ли сме нашественическа сила от Кеш — рече Миранда.

— Той прилича на кешиец — отвърна пискливият глас, явно на момче. Беше с несъразмерно голям шлем. Надвеси се между двата зъбера и посочи Накор.

— Много пътувам! — подвикна Накор и се усмихна още по-широко.

— Това може да се окаже трудно — рече Миранда.

— Искаш ли просто да скочим горе? — попита дребничкият комарджия.

Миранда го изгледа подозрително.

— Аз — може би, но ти ще можеш ли?

— По-пъргав съм, отколкото изглеждам — отвърна Накор и усмивката му повехна, все едно Миранда бе наранила чувствата му. После той отново се ухили. — Но пък това ще подплаши момчето.

Миранда погледна нагоре и подвикна:

— Кога командирът ще нареди портите да се отворят за пътници?

— Не знам — отвърна момчето. Непрекъснато се озърташе през рамо, сякаш очакваше някой да дойде и да му каже какво да прави.

— Защо не изтичаш да попиташ някого? — каза Миранда и момчето кимна и се скри от погледа ѝ.

— Тъкмо се канех да попитам същото — каза Накор с облекчение.

Миранда се огледа и се обгърна с ръце, все едно ѝ беше станало студено, макар въздухът да беше мек като балсам.

— Толкова е трудно понякога...

Накор кимна.

— Мисля, че колкото по-дълго стоим тук, толкова повече ще почнем да чувстваме тези спомени като истински, а спомените за родния ни свят ще гаснат и ще чезнат.

— Да. Понякога дори ми е трудно да си спомня, че съм Детето.

— Погледна за миг Накор, доскорошния Белог Архивиста на крал Дахун, Господар на демони на едно от петте най-могъщи владения в Петата плоскост на битието. — Най-ранните ми спомени за майка ми, дори тези как срещнах теб, гаснат и стават като сън.

Накор пак се ухили.

— Едно нещо остава постоянно: в което и селение да се озовем, в каквото и същество да се превърнем, животът е борба.

— Сви рамене. — Това по свой начин е утешително.

— Онова, което ми каза... — Тя поклати глава, сякаш се мъчеше да намери точните думи. — Онова, което спомените на Накор... — Въздъхна примирено. — Онова, което ти ми каза във владението на дасатите за бащата на Миранда. Смяташ ли, че същото ще се случи с нас?

Накор кривна леко глава, помисли и отвърна:

— Ако имаш предвид дали смятам, че ще умрем, след като предназначението ни тук се изпълни... — Отново сви рамене. — Мога само да предполагам. Има разлики. Според догадката ни с Пъг спомените на Макрос бяха напластени върху един умиращ дасат и животът му бе продължен с намесата на бога мошеник, но онзи дасат вече бе на ръба на смъртта. Ние, от друга страна, въпреки външността ни, все още сме демони в разцвета на силите си, благодарение на твоята щедрост в родното ни селение.

— Имаш предвид, че не те изядох?

— Плюс други неща — засмя се Накор. — Естеството на расата ни е да гледаме на повечето неща като на борба, двубой или сделка, но сега, след като вече имаме всичките тези човешки спомени и чувства... Спомням си... Последното, за което си помисли Накор, беше колко интересен е бил животът му. — Усмивката му се разшири. — А това, трябва да кажа, беше омаловажаване. — За миг усмивката погасна. — Само ако разбираха всички тези човеци колко удивителен би могъл да е животът им... Това същество, в което се превръщам, този Накор, имаше удивителни пътешествия и преживявания. Хората, които познаваше и... обичаше. — Помълча малко. — Какво могъщо нещо е това любовта. Мисля, че Дахун се опита да породи това в нашия народ. Мисля, че точно затова майка ти с радост е отдала живота си заради твоя.

Миранда кривна леко глава — единственият ѝ останал жест, който бе изцяло на Детето.

— От моя — на Белог — гледна точка, ми е дадено преживяното от друг, чувства, опит, знание... От гледна точка на Накор, животът му просто е станал по-интересен. Сигурен съм, че имаме предназначение. — Присви очи. — Калкин може да е много могъщ, но дори боговете си имат своите граници, а и за да си направи труда да „измами“, както той го нарече, и да си играе с това, което е и което не е позволено през селенията... — Кимна, за да подчертае думите си. — Не, не сме тук заради прищявка. Тук сме, за да направим нещо съдбоносно.

— Любовта е една от причините, поради които трябва да намеря Пъг — каза Миранда. — Просто да го видя... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побърза да ги изтрие. — Проклятие, знам, че това не са мои спомени, но ги усещам като свои.

— Толкова много въпроси — каза Накор.

— Май се радваш на това — рече тя, след като се овладя.

— Винаги. Научиш някой прост отговор — и готово. Но един наистина добър въпрос... — той ѝ намигна, — виж, това си струва. — После лицето му помръкна. — Трябва да разберем защо Калкин ни направи това. Защо ни промени и ни даде тези спомени.

Миранда го погледна изненадано.

— Мислех, че е очевидно.

— Малко неща са очевидни всъщност.

— Трябва да предупредим Пъг за Ужаса.

— Пъг е умен. Би трябвало вече да го е разбрал. Има нещо друго.

— Какво?

— Не знам. Но Пъг вече ще знае за Ужаса. Той е най-умният човек, когото съм срещал.

Миранда се усмихна.

— Той често казваше, че *ти* си най-умният човек, когото е срещал.

А Накор каза със зъл блясък в окото:

— Точно затова е най-умният, когото съм срещал.

Миранда понечи да отвърне нещо закачливо, но точно тогава малката врата, вградена в голямото крило на градската порта, се откряна и се появи мъж в стар опърпан табард, навлечен върху прости ратайски дрехи, и попита:

— Е, та кои сте вие?

— Пътници, търсеци безопасен подслон.

— Този град едва ли е безопасен. Не видяхте ли пожарите? Във война сме.

— Точно затова искаме да влезем вътре — отвърна Миранда.

Старецът изглеждаше уморен и му личеше, че е ядосан, че са го вдигнали от сън. И да искаше да узнае защо тази странна двойка е на пътя сама в тъмното, остави въпроса настрана и рече:

— Е. не приличате на щурмова кешийска бригада, тъй че предполагам няма да е беда, ако ви пусна. Има един хан по-нататък по тая широка улица, „Черният овен“. Пътниците отсядат там, докато разберем кой кой е. — Кривна палец към момчето, което стоеше зад него. — Теди ще ви заведе. — Отдръпна се настрана и им махна да влязат.

Минаха през портата и последваха пъргавото момче по улицата. Тази част от града беше със затворени кепенци и врати и повечето сгради бяха изоставени, макар да личеше, че някои по-храбри души са се задържали: Свирепи удари на ковашки чук кънтяха от една уличка наблизо, а едно семейство явно бе останало в дома си — прозорците бяха отворени за топлия вечерен въздух въпреки дима, който му придаваше парлива горчивина. Един фургон се търкаляше към южния край на града, но иначе кварталът бе затихнал.

Скоро стигнаха до хана и влязоха в гостилницата.

Като за хан беше един от най-големите, които бяха виждали, а бяха виждали доста.

— Не помня този хан да е бил толкова голям — каза Миранда.

— Кога за последен път си отсядала в хан в Илит?

Тя пресметна.

— Преди трийсет — трийсет и пет години.

— Нещата се променят — каза Накор с обичайната си усмивка и ѝ махна да го последва. — Много пътници от Свободните градове, Крондор и Квег се отбиват тук на път за Ламът и Ябон. Вече беше доста процъфтяващ, когато... напуснахме. — Махна с ръка към залата. — Доста работа има за един предприемчив ханджия.

Поне трийсет души се бяха струпали в салона, заели всеки стол на всяка маса. Имаше дори прави покрай стените, до високите до кръста лавици. Една слугиня, която изглеждаше весела, колкото и да беше съсипана от работа, пълничка жена на средна възраст, се обърна и им рече:

— Ей сегичка ще дойда при вас. — Извърна се отново към четиримата млади мъже на масата, които бе обслужила току-що, и им каза: — Сребърник за вас четиримата.

— Защо не изчакаш да приключим? — попита един от младежите. Явно беше някакъв черноработник, чирак на зидар навярно, ако се съдеше по големите му ръце, широките рамене и каменната прах по престилката, която носеше над дебелия си вълнен риза. Тримата му приятели също бяха опърпани и мръсни. Никой не изглеждаше да се е бръснал от седмица.

Жената се засмя.

— Както е претъпкано, може да не се върна при вас час след като сте си тръгнали.

— Че къде да ходим? — Мъжът махна към вратата. — Стъпим ли навън, някой от ония стражи ще ни върне.

Жената се постара да запази безгрижен тон и се засмя пак.

— Онези глупави хлапета ли? — Лицето ѝ стана сериозно. — Съжалявам, момчета, но така ми е наредено. Плаща се веднага.

Миранда надуши предстоящата беля и се огледа. Гостилничарят зад тезгяха изглеждаше достатъчно як, за да се справи с двама, че и с трима от тези момчета, но беше в другия край на салона. Погледна Накор и той ѝ кимна. Гостилницата беше пълна с уморени, отегчени,

сприхави и пияни хора. Нагръваше свада, ако не и истински бунт. Тя избута леко слугинята настрани и се надвеси над масата.

— Хайде плащай, приятелче.

— Не съм ти „приятелче“, жено — отвърна младият мъж с нахална усмивка. — Майстор зидар съм и се опитвам да се прибера у дома след дълга работа в странство. Корабът ми беше тръгнал на юг, преди да стигнем в този проклет град. — Гласът му се повиши. — От тогаз седя затворен тука, в този скапан хан, и не съм в настроение да се разправям с курви! — Замахна пиянски назад към слугинята, която пъргаво се отдръпна.

А той се надигна и викна високо:

— Курви с курви!

Миранда се пресегна, сложи ръка на рамото му и го натисна да седне с такава сила, че мъжът извика от болка, а ставата му изпука толкова силно, че се чу. Тя продължи да стиска и резултатът бе мигновен: очите му се облециха и той отвори уста да извика, но излезе само тихо хленчене. Той пребледня и по страните му потекоха сълзи.

Тримата приятели на зидаря опряха столовете си до стените в напразно усилие да се отдръпнат от тази полудяла, но явно силна жена.

Миранда впи очи в тях.

— Къде спите, идиоти такива?

Един от спътниците на хленчеция мъж отвърна с плах шепот:

— В мазето.

— Марш в мазето тогава! — каза им само тя.

Те се надигнаха припряно от столовете си, като двама подхванаха ранения си приятел, за да му помогнат. Щом се отдалечиха, Накор се засмя:

— Е, вече можем да седнем.

— Благодаря ви — каза слугинята, и примига като бухал, хванат в плевника от светлината на фенер. След миг веселото изражение се върна на лицето ѝ. — Какво да ви донеса?

— Какво имате за ядене? — попита Миранда, а прегладнелият Накор кимна въодушевено.

— Овнешко печено. Почти всичко ни изяде тази паплач. Хубаво е да правиш пари, но като няма какво да готвиш...

Миранда ѝ махна да се наведе и заговори тихо:

— Има един керван с фургони от Ламът, спрял е извън градските стени и чакат да ги пуснат. Стока, прясна храна, брашно, масло, всичко, което ви трябва. Можеш да кажеш на господаря си да прати някой да се спазари с тях, преди други ханджии в града да са разбрали.

Лицето на жената светна.

— Благодаря, ще му кажа веднага! — После се наведе над масата. — Има и яхния, и топъл хляб също. — Посочи назад през рамо. — Тате се старае да ги държи достатъчно пияни, за да са доволни, но не толкова, че да не можем да ги държим под юзди. Тия четиримата от Свободните градове се оплакваха цял ден, че и вчера, сякаш никой друг не страда тук. — Усмивката ѝ се върна. — Пиене?

— Две от каквото мислиш, че е най-доброто — каза Накор.

— От ейла на джуджетата значи — отвърна тя. — Ей сегичка.

Щом слугинята се отдалечи, се приближи висок мъж и спря пред масата им. Беше рус, със заострени уши и широки рамене, с тъмнокафява кожена туника. Държеше дълъг лък. Усмихна се лукаво и рече:

— Винаги сте знаели как да се появявате.

— Здравей, Калис! — каза Миранда.

Синът на кралицата на елфите и пълководеца Томас от Елвандар се наведе и заговори по-тихо:

— Вие двамата не трябваше ли да сте умрели?

Накор се засмя, а Миранда махна на Калис да седне. Русокосият полуелф, получовек, отчасти валхеру, беше някогашен близък приятел и на Накор, и на Миранда, а за известно време — много повече от неин приятел. Накор беше плавал с Калис на едно пътуване до Новиндус в ранните фази на Войната на студенокръвните, нашествието срещу Кралството от страна на демона, завладял тялото на Изумрудената кралица. По странен каприз на съдбата тя някога бе съпруга на Накор и на Миранда.

Калис седна, а Миранда се наведе, прегърна го и го целуна по бузата. Накор само поклати глава.

Слугинята се върна с две халби ейл, погледна Калис и попита:

— Нещо за вас?

Калис завъртя глава и щом тя се махна, каза:

— Имате да разказвате значи?

Миранда сложи ръка върху неговата.

— Не съм тази, която изглеждам.

Изпитваше силна близост към това същество и помнеше, че Миранда и Калис са били любовници, преди Миранда да срещне Пъг.

Усети как пръстите му се стегнаха и леко ги стисна, за да го успокои.

— Не е заблуда, нито хитрина. Странен обрат на съдбата ни води тук. — Обърна се към Накор и той кимна.

— Ако не сте двама от най-старите ми и най-скъпи приятели, върнали се при мен, тогава какво сте? — попита Калис.

— Дълга история, и трудна за вярване — рече Накор. Ухили се и добави: — Но пък навремето с теб видяхме някои ужасни и удивителни неща, нали?

Калис кимна. Погледна съсредоточено Миранда, а тя му отвърна с тъжна усмивка:

— Помня всичко. — Стисна отново ръката му. — Но спомените не са мои.

Калис замълча.

— Кога за последен път видя Пъг? — попита Накор.

— Преди около година. Дойде на гости на майка ми и Томас. — Калис се обърна към Миранда. — Все още скърбеше, че те е загубил, както и Калев и Мари.

Миранда ахна и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Калев? Мари? — Стисна ръката му още по-силно. По-низше същество щеше да остане със счупени пръсти. Калев беше най-малкото дете на Миранда, а Мари — неговата жена.

— Те умряха, когато убиха и теб — каза тихо Калис.

Миранда извърна очи за миг, но се овладя и попита:

— А момчетата?

Калис на свой ред стисна ръката ѝ и отвърна:

— Тад, Зейн и Джоми са добре. Имаше и други загуби, когато демоните нападнаха острова ви, ученици и двама от учителите... беше тежко...

— Помня. — Дълго помълча, а накрая наведе очи. — Ще ти кажа всичко, но не сега...

Гласът ѝ пресекна.

— Не че не се радвам, че те виждам, стари приятелю — каза Накор, — но що за съвпадение те води тук в същия ден, в който

пристигаме ние?

— Не е точно съвпадение. По работа съм за майка ми. Нося вест на младия лорд Мартин, че пратените при нас от Крудий са в безопасност в Елвандар.

Миранда се овладя и попита:

— Защо по този път? Защо не си тръгнал право на юг през Речната граница до Крудий?

— Защото Мартин не е в Крудий. Тук е, в Илит.

— Задържали са те да чакаш тук?

— Не — отвърна Калис. — Вчера се видяхме с Мартин и се отбих тук на път на север.

— Защото никога не си прекарвал нощ в пивница, претъпкана с твърде много чужденци, които не са се къпали от седмици ли? — каза Миранда.

Калис се усмихна, а Накор се засмя. Принцът на Елвандар рече:

— Каквото и да сте сега, някои неща у вас са точно както ги помня.

Погледна през залата към отсрещния ъгъл. Там, където свършваше тезгяхът, някога беше добавена допълнителна стая. Стъпало надолу водеше към две маси, поставени една до друга за по-голяма група. Всички столове бяха изместени, за да могат да седнат група работници, освен един. Мъж с тъмно наметало седеше в ъгъла, скръстил ръце на гърдите си, и наблюдаваше залата. Очите му се бяха вторачили право в Кадис.

— Аха — каза Миранда, след като огледа косата и ушите му. — Един от вашите?

— Не точно — рече Накор. — Значи си любопитен за онзи тъмен елф и си решил да се позадържиш, Калис?

Калис кимна и каза:

— Да. Бях любопитен да видя какво прави един моредел в Илит.

— И той несъмнено също е любопитен да разбере какво прави един принц на Елвандар в Илит — каза Накор.

Миранда пак погледна полускритата в сенките фигура и попита:

— Откъде разбра, че е моредел?

— В природата ни е да разпознаваме своите и тези, които не са. Той пътува като оцедел, един от елфите отвъд морето, но маскировката му куца.

Накор погледна непознатия, примижа и поклати глава.

— Нищо не мога да видя. Под масата ли?

Калис кимна и каза:

— Да. Ботушите.

Накор се засмя.

— Вярно! Никой моредел няма да си пожертва ботушите. — После изражението му стана сериозно. — И меча си всъщност. Макар да се обзалагам, че ще трябва да го убиеш, за да го огледаш добре.

— Откъде знаеш толкова много за Тъмните елфи, Накор? — попита Миранда.

— Много пътувам — отвърна той.

Миранда отново се изуми от нелепостта на спомените им. Белог никога не беше пътувал по-далече от разстоянието от жилищата на Архивистите до двореца на Дахун и обратно, докато не бе напуснал града и не бе срещнал Детето. Накор пък бе пътувал из цяла Мидкемия и дори до светове извън нея.

— Наистина прилича на пътник, дошъл отвъд морето, като жената на Калис — призна Накор. Миранда беше спасила Елиа и синовете ѝ по време на войната на Изумрудената кралица, отвъд морето в Новиндус, и ги беше отвела в Елвандар, където бяха срещнали Калис.

Калис обясни:

— Туниката му, панталоните и наметалото са съвсем прости и не носи броня, но лъкът е лош: напукан е и залепен отново и увит с кожа, тъй че не е стрелец. И носи фини ботуши, изработка обичайна за Тъмното братство. — Използва човешкото име за моределите. — Не можеш да ги сбъркаш с нищо, а доколкото мога да видя, са добре направени. Важна фигура е, може би дори главатар на клан.

— Е, това повдига въпроса какво прави тук — каза Миранда.

— Ренегат? — обърна се Накор към Калис.

Калис сви рамене.

— Рядкост е, но не е нещо нечувано, макар рядко да стигат толкова далече на юг. Оттук до северната земя има твърде много места, където един моредел да умре сам. Малкото изгнаници от клановете им обикновено отиват на изток, сред човеците, които търгуват с оръжия, опиати и роби.

— Шпионин значи? — каза Миранда, явно заинтригувана.

— Ако е шпионин, значи е лош — отвърна Накор и се надигна.
— Е, най-добре ще е да го попитаме.

И преди Калис или Миранда да успеят да изрекат и дума, Накор отиде при тъмнокосия елф и с толкова дружелюбно изражение, колкото можеше да постигне демон в човешка форма, каза:

— Извинете, но с приятелите ми се чудим какво правите тук?

Две черни очи изгледаха Накор продължително, преди Тъмният елф да заговори, но не на кралската реч, а на общата, търговския език на Триагия:

— Махай се, дребосък.

Накор се ухили още по-широко.

— Можем да се позабавляваме. Мога да кажа на тази тълпа точно какво си. Много тук са от Севера и мразят народа ти. А после можем да видим колко ще преживееш. Или можеш просто да отговориш на въпроса ми.

Аркан сниши глас:

— Или мога просто да не ти обърна внимание и да изчакам да се махнеш!

Накор продължаваше да се хили.

— Мога да съм много настойчив и търпелив.

— И досаден, явно.

Аркан впи очи в Накор, а после изведнъж стана, мина покрай него и тръгна безцеремонно през тълпата, предизвиквайки сърдито мърморене и закани.

Стигна до Калис и Миранда и заговори на език, който само те можеха да разберат. Беше Висок елфически, общият праезик на всички клонове на елфите.

— Ако искахте да научите причината, поради която съм тук, принце на Елвандар, можехте просто да попитате, вместо да пращате онзи досаден дребосък.

Миранда се постара да не се изкикоти.

— Вие ме познавате? — учуди се Калис.

— По име — отвърна Аркан. — Вие сте еледел, но и не сте. Във вас има нещо, което е... човешко. — Последното го изрече като обида.
— Има само едно такова същество: синът на кралицата на Елвандар.

Калис повдигна леко вежди и кривна глава, сякаш това, което чу, беше маловажно.

— Вярно е, бях любопитен.

— Поради което ме проследихте в хана, след като явно се канехте да напуснете тая чумава дупка, наречена град.

— Е, ще ми кажете ли защо сте тук, или да повикам градската стража и да почне клане? — попита Калис.

Аркан огледа принца на Елвандар. Като други на север от Зъбите на света, и той беше чувал за незаконния син на Агларана и изчадието в доспехите на валхеру. Но Калис нямаше нищо общо с онова, което си беше представял. Освен ушите, които бяха по-малко заострени и по-човешки, и смътното усещане за мощ, което се излъчваше от него, изглеждаше изненадващо обикновен. Простото му облекло беше на ловец или на пътник, лъкът му бе изработен превъзходно, но иначе беше прост модел, а самият Калис не носеше никакви накити или отличителни знаци, никакви гривни или украшения по косата. С традиционната си сива броня и черно наметало можеше да мине за член на някоя от южните банди моредели.

Най-сетне Аркан каза:

— Макар с радост да бих убил всички в това помещение... — очите му се впиха в Калис — и най-вече вас, Принце на Светлите елфи, това удоволствие ми е забранено. Дал съм обет за търсене.

— Виж, това е интересно — каза Накор. — Какво търсене?

— Трябва да намеря един мъж, човек. Само това знам. — Аркан им разказа накратко за мисията си и разбра, че макар хората да са в неведение за Лиалан, Калис не е. Накрая каза: — Просто е. Трябва да намеря този човек на всяка цена.

— А после какво? — попита Миранда, която вече бе разбрала кого търси Аркан. — Ще го убиеш ли?

Аркан се усмихна и за първи път Миранда, Калис и Накор видяха искрена усмивка на лицето на моредел.

— Всъщност тъкмо обратното. Трябва да го защитя с живота си, ако потрябва.

— Виж, това е неочаквано — възкликна Накор. — Много обичам изненадите!

— Мисля, че ще е по-добре да седнеш с нас — каза Миранда.

— Май има много неща, за които да си поговорим.

Аркан се поколеба, но кимна и седна.

Аркан им преразказа историята накратко и завърши с думите:

— И затова съм тук, в тази чумава дупка, наречена град.

Накор се ухили.

— Ако мислиш, че това е чумава дупка, трябва да идеш в Дърбин!

Миранда сложи ръка върху неговата и рече:

— Стига.

— Каза, че си арданиен — рече Калис. — Познаваше ли Горат?

Аркан сякаш се изненада.

— Горат е баща ми.

Калис кимна и каза:

— Виждам приликата. Срецнах го, когато бях млад. Беше първият моредел, с когото говорих, и носеше ужасно бреме.

— Народът ни го смята за предател. — Аркан не искаше да обсъжда семейната си история, но беше изненадан, че Калис е познавал баща му. — Знам, че има слухове и че някои, като Лиалан, го смятат за спасител, но истината за онези дни е загърната с лъжи и мълва.

— Пъг би могъл да хвърли малко светлина над онова време — каза Калис.

— Пъг ли?

— Мъжът в черното във видението на леля ти почти със сигурност е Пъг или може би синът му, Магнус — каза Накор. — И двамата обикновено носят черно, и двамата са велики чародеи, които се борят да защитят този свят. Ако видението за драконовите ездачи е повече от проста метафора, те ще са най-мощната съпротива срещу валхеру.

И погледна Миранда, която изглеждаше дълбоко обезпокоена.

— Знаем някои неща — каза тя на Аркан. — Някои от тях е по-добре да се обсъдят, след като намерим Пъг. Изглежда, ни е писано да пътуваме заедно. Стига да можем да измислим начин да минем през тази нашественическа армия и флот, които ни преграждат пътя! — Въздъхна и добави: — Ако имаше някакъв начин да се свържа с Пъг, да се пресегна с ума си и да му кажа...

Но какво да му каже? Че спомените на мъртвата му жена са прехвърлени на една демонска кралица, която при всякакви други

обстоятелства с радост би откъснала главата му и би изяла мозъка му, но която сега най-много би искала той да я прегърне? Сълзите заплашваха да бликнат и тя с усилие се измъкна от капана на чувствата.

— Пъг — промълви тя. — Какво ли прави сега?

4. ЗМИЙСКИЯТ ОСТРОВ

Пъг даде знак.

Сандрина и Амиранта излязоха иззад скалите, където бяха чакали. Сандрина бе с традиционната броня на ордена си, Щита на слабите, а Амиранта бе зарязал обичайните си одежди, за да навлече нещо по-подходящо: дебели вълнени панталони, тъмнозелена риза и черни ботуши. Кривакът, който носеше, изглеждаше пищен в сравнение с дрехите му. Беше направен повече за театрален ефект, за да примамва възможните жертви в мошеническата му схема — призоваване на сравнително безвредни демони и след това прогонването им вместо награда, — но сам по себе си беше могъщо магическо оръжие.

Бяха уморени и прашни от пътуването си до района, в който Джим Фурията — познат и като Джим Трепалото, се бе натъкнал като че ли на пантатийски жрец, пътуване, оказало се много проблематично, отколкото бяха очаквали.

Стигането до явка в кешийския град Телеман бе съвсем просто, тъй като глобусът на Пъг ги пренесе там. Но това бе най-далечното място на юг, където Конклавът имаше постоянни станции. Като почти всички, държащи Кеш под наблюдение, Конклавът бе сметнал, че народите от Кешийската конфедерация не заслужават особено внимание. Никой не ги смяташе за нещо повече от дребна неприятност за империята на южната ѝ граница, а не район, заслужаващ продължителното наблюдение от страна на Конклава. Възможностите на Конклава не бяха безгранични, а Кеш беше огромна страна. Повечето им разузнаване бе съсредоточено върху град Кеш, средоточието на империята, както и върху главните морски пристанища. Никой от агентите на Пъг не бе пътувал под Пояса на Кеш, както се наричаха двете планински вериги, разделящи империята от Конфедерацията. А това ги правеше идеалното място за организиране на важни начинания като свалянето на владетели на

империята или предприемане на мащабно нашествие срещу Островното кралство.

Място, до което не можеше да се стигне с магическите средства на Пъг.

Така че им се беше наложило да прибегнат до по-прости начини на придвижване. Пъг имаше способността да се прехвърля магически от едно място до което и да било друго в полезрението му и до места, които познаваше добре, но беше ограничен в дължината на прехвърляне на себе си и още двама многократно. Все пак редките чародейни разходки бяха удобни за избягването на определени препятствия, на вилнеещи разбойнически банди и на това, което минаваше за местно опълчение, но повечето от пътуването им бе минало на конски гръб, в лодка или пешком.

Времето бе мразовито, тъй като в южното полукълбо сега бе ранна зима. От сутринта валеше ситен дъжд и тримата бяха станали раздражителни от влагата и студа. Сандрина особено бе изгубила всякакво търпение, след като бе принудена да остави коня си в конюшната в едно малко градче. За нея, Непреклонния рицар на ордена на Щита на слабите, поклонниците на богинята Дала, да е без кон бе все едно да се налага да се бие с една ръка — нещо, което можеше да прави, но предпочиташе да го избягва.

Пъг беше осигурил лодка, но собственикът ѝ бе отказал да ги закара до големия остров и накрая Пъг разбра защо. Картите, нарисувани от Макрос преди години и оставени в библиотеката му, бяха пълни с грешки и неточности, една от които беше немарливият превод. След като поговори с местните на отсрещния бряг на континента, Пъг осъзна, че този остров не е Змийският остров, а Островът на змийските хора.

Явно беше намерил родната земя на пантатийците. Това го озадачи, тъй като си беше мислил, че ядрото на пантатийския смъртен култ се намира в подножията на планинската верига, наречена Павилиона на боговете. Според легендата много от Драконовите господари валхеру също бяха пребивавали в онзи район.

Пантатийците бяха изкуствена раса, създадена от Алма-Лодака, Господарката на змиите. Беше ги създала, за да ѝ служат. Беше ги направила разумни и ги беше дарила с магически способности. Знаеше

се, че макар валхеру да не са могли да сътворят живот, са можели да го манипулират.

Едно от последствията беше създаването на култ към смъртта, чиито поклонници почитаха отдавна мъртвата Господарка на змиите като богиня, копнееха за завръщането ѝ и нямаше да се спрат пред нищо, за да го постигнат. Много от личната история на Пъг беше преплетено с тези змийски хора: двукраките влечуги, които бяха човекоподобни на външност, но бяха по-чужди от всяка друга раса, на която Пъг се бе натъквал в Мидкемия. Той разбираше дасатите, раса от друга плоскост на реалността, по-добре, отколкото разбираше пантатийците.

Пъг и синът му Магнус бяха изиграли съдбоносна роля в унищожението на родилните ясли на пантатийците в онова, което бяха помислили, че е окончателният удар срещу расата им, но явно съществата бяха имали повече от едно гнездо. Колкото и отвратително да беше унищожаването на всяко яйце и новоизлюпено, на които се бяха натъквали, Пъг поне беше намерил някакво утешение в знанието, че те не са естествени същества, а пародии на разумен живот, съсредоточени само върху една цел, и тази цел включваше премахването или поробването на всички други раси на Мидкемия в служба на тяхната „богиня“.

Пъг се огледа и подуши. В натежалия от влага въздух се долавяше мирис на изгоряло дърво. Той махна на спътниците си да го последват и ги поведе нагоре по склона над плитка долина. В далечината се виждаше нещо като селище, но макар и отдалече бе ясно, че е изгорено.

Пъг даде знак на Сандрина и Амиранта да застанат до него и те пристъпиха от двете му страни и сложиха ръце на раменете му.

След миг вече стояха в края на селото. От пръв поглед си личеше, че се е водила свирепа битка.

— Нападателят не са искали никой да оцелее — отбеляза Сандрина.

— Да, това е целта — каза Пъг.

— Целта? — повтори Амиранта и погледна ниския чародей.

Пъг кимна.

— Да. Не съм сигурен каква точно е била — възмездие може би. Не за първи път армия унищожаваше всеки мъж, жена и дете на враг. Не

изколваш тези, които орат, сеят и гледат добитък, ако смяташ да завладееш земята и да я управляваш. — Огледа се. — Освен това мъртвите не плащат данъци.

Огледа се и посочи.

— Ако тръгнем надолу по онзи поток, мисля, че ще намерим още села.

— Пеш ли? — попита Амиранта.

— За начало — отвърна Пъг и тръгна.

Двамата го последваха.

Когато стигнаха четвъртото село, Пъг беше объркан.

— Това не е била малка щурмова група. — Посочи няколко места около района, в който стояха. — Било е координирана атака. Виждал съм достатъчно бойни полета през последните сто години, за да го разбера.

Единственият неочакван фактор бяха трупове, останали достатъчно непокътнати, за да се разпознаят: бяха пантагийци. Всички тези села бяха пантатийски, а телата, които не бяха буквално накълцани на парчета или изгорени, бяха на влечуги — мъже, жени и деца.

— Прав си — каза Сандрина. — Няма следи някой да е бягал.

— Посочи зад тях и добави: — Ако беше само патрул, бягащите от първото нападение северно оттук щяха да са предупредили онези на юг. Досега щяхме да сме видели изоставени фургони по пътя или още мъртви... хора. — Сви рамене, сякаш не можеше да измисли по-добра дума за описанието им. — С вързопи с ценни вещи. Нищо такова няма. Било е координирана атака, наистина. Няколко елемента поддържат военен удар. — Погледна Пъг, после се поколеба и млъкна, сякаш чула някакъв далечен смътен звук. — Усецаш ли го? — обърна се към Амиранта.

— Усецам нещо от... — Очите му се разшириха. — Демони!

— Някой е пратил демонска армия тук, Пъг — каза Сандрина.

Пъг въздъхна, сякаш това беше последното нещо, което искаше да чуе.

— Като че ли боговете не могат да намерят достатъчно скръб, която да сполети този свят — каза Амиранта. — Не мога вече да

контролирам и един демон, тъй че ми пращат цяла армия...

Погледът на Пъг се зарея в далечината.

— Тъкмо боговете се опитват да спрат това. Точно затова сме тук.

— Аз съм вярваща — каза Сандрина. — Но в такива моменти вярата е подложена на изпитание.

— Странно — рече Пъг.

— Кое? — попита тя.

Пъг посочи трупа на един пантатиец, доближи се до него, без да обръща внимание на смрадта, и рече:

— Никога, когато се натъквахме на пантатийците, дори когато нападناхме родилните им ясли в мините, под планините Ратн'гари, не видяхме никакви войници. — Трупът беше с шлем без предпазител на лицето, кираса от стомана, пола от плетена ризница и тежки кожени ботуши. Все още стискаше оцапан с кръв меч в мъртвите си пръсти, а наблизко лежеше очукан кръгъл щит, раздран и със следи от нокти. — Видяхме няколко стражи, но те бяха най-вече работници, жреци и женските кърмачки. — Клекна до трупа. — Нямаше никакви войници. — Огледа се и видя и други облечени по същия начин. — Тези пантатийци са крили армия.

— Вече по-малка, отколкото допреди няколко дни — подхвърли Сандрина. — Демоните доста са се постарали.

— Какво ще правим сега? — попита Амиранта.

— Ако това пантатийско общество прилича поне малко на нашето — каза Пъг, — тези ферми и села поддържат град някъде, или поне крепост.

— Ако има крепост, пълна с хора змии, едва ли ще ни посрещнат радушно — изсумтя Амиранта.

Пъг кимна и продължи да оглежда трупа. После каза:

— Нещо тук ми се струва... правилно.

Думите му предизвикаха озадачените погледи на двамата му приятели и той продължи:

— Воювал съм с пантатийци след Великото въстание. Изиграха ключова роля в нашествието на армията на Изумрудената кралица. — Сандрина, както и Амиранта бяха наясно за ролята, изиграна от демона Джатък в онази война, и как с помощта на мощна магия той се беше преобразил в Изумрудената кралица.

— Пантатийците бяха измамани също като расата Сааур и много от хората, верни на Изумрудената кралица. Но в играта имаше още много неща, не толкова явни. — Погледна отново мъртвия пантатиец. — Знам, че има други: шангрите, наричани също така Панат-Тиандн, са странни, почти неразумни същества, изкривени от тъмни сили, за да манипулират магическа енергия.

— Посочи мъртвия войник. — Но изглежда, че може да има трети вид пантатийци, на които не сме се натъквали досега. — Наведе се, хвана малката кесийка, затегната на оръжейния колан на войника, и я дръпна. Вътре имаше няколко малки предмета. Подхвърли един на Амиранта. — Какво мислиш за това?

Беше малко пумпалче.

— Играчка — отвърна чародеят от Сатумбрия.

— Детска играчка. Нещо, което момче или момиче може да даде на баща си, за да му носи късмет. Или като спомен за по-щастливи времена.

— Имал е семейство? — попита невярващо Амиранта.

— Аз също съм скептичен обикновено — отвърна Пъг, — но винаги, когато съм се натъквал на пантатийци, миризмата на магията им е доловима, почти като воня, ако мога да кажа така.

— Точно така ме карат да се чувствам демоните — каза Сандрина.

— Така разбирам дали има някой наблизко още преди да го видя.

Амиранта само кимна.

— Нищо такова не усещам тук — продължи Пъг. — Вярно, мястото е чуждо, но съм бил на много такива места и това селище и тези земи, колкото и да са пострадали от войната, все пак не предлагат дори намек за онова черно зло, което обикновено обкръжава пантатийците.

— Искаш да идем да ги намерим, така ли? — попита Амиранта.

Пъг се усмихна.

— Мисля, че трябва. Вярвам, че тримата сме достатъчно силни, за да се защитим сами, а в най-лошия случай мога да ни прехвърля обратно тук.

Събра няколко камъка и оформи на земята с тях груба шарка, като през цялото време се оглеждаше за всякакви подробности и ги

запечатваше в ума си, както го бяха учили цуранските магьосници преди повече от столетие.

— А не можеш ли да ни направиш невидими или нещо такова? — попита Амиранта малко недоволно. — Все пак тръгваме да търсим армия на хора змии.

Сандрина не можа да се сдържи и се изсмя. Амиранта се усмихна — не беше чувал често смеха ѝ през последната година.

Пъг също се усмихна.

— Бих могъл, но ще трябва да останете неподвижни. Не помага много при търсене, опасявам се. Ако Ларомендис беше тук, сигурно щеше да може да ни маскира като пантатийци, но това също е проблематично. Трима непознати пантатийци, идващи в крепост, лагер или село, ще предизвикат вълнение също толкова вероятно, колкото и три човешки същества. А ти случайно да разполагаш с някаква защитна магия?

— Срещу демони ли? — отвърна Амиранта. — Определено. Срещу стрели... — Сви рамене.

— Значи ако срещнем пантатийци, стой до мен.

— Или зад мен — подхвърли Сандрина с насмешка.

— Същата си си както винаги — отвърна той кисело.

Тя го сръга закачливо в ребрата.

— А ти все така не можеш да изтърпиш шега, нали?

— О, това шега ли беше?

Тя се намръщи.

— Ако си...

— Деца — прекъсна ги Пъг. — Ако нямате нищо против, продължете си свадата, след като се върнем у дома. Макар че не мога да си представя какво смешно намирате в тази касапница.

Двамата бивши любовници се смутиха и замълчаха, а Пъг рече:

— Да тръгваме.

Вървяха на юг повече от час. След като прехвърлиха едно възвишение, видяха пред себе си поточе, което течеше през центъра на долината. Пъг се огледа и посочи на североизток.

— Помните ли онзи нисък хребет, който видяхме от лодката, докато търсехме пристан? — Двамата кимнаха. — Трябва да е някакъв

заслон против дъждовете, а потокът е прорязал тази долина през вековете. — Огледа сравнително голата околност. — Постоянна вода, заслон против по-суров климат, това може би е идеалното място за обитаване, което може да се намери на този остров.

Продължиха бавно през опустошени от боеве села и ферми. Накъдето и да погледнеха, виждаха овъглени руини. Амиранта спря няколко пъти да огледа черни петна на земята и обясни, че са лобните места на големи демони. На Пъг не му беше много ясно как го разбира по големината на изгорялото — дори някои малки демони бяха с впечатляващи размери, — но тъй като магьосникът разполагаше с повече знание за демоните от всеки друг, когото познаваше, освен може би от Звездния елф Гуламендис, му вярваше.

Денят се точеше, а долината ставаше все по-дълбока.

Сандрина вдигна ръка и попита:

— Чувате ли нещо?

Амиранта се огледа и отвърна:

— Да, оттам някъде.

И посочи към върха на един хълм на няколкостотин крачки на юг.

— Мога да ни пренеса там — каза Пъг и протегна ръце. Те се хванаха за раменете му и изведнъж се озоваха на южния хребет.

Пред очите им се откри неочаквана гледка. Речното русло завиваше на югоизток. По бреговете на реката имаше още ферми, незабележими с друго, освен че бяха опустошени по-наскоро. Лютата миризма на пушек все още висеше във въздуха, останала от прогизналите от дъжда изгорели греди.

Пъг подкани двамата да го придружат още веднъж и мигновено се озоваха на другия бряг на реката, на десетина крачки северно от изгоряла къща. Имаше каменни основи — необходимост толкова близо до реката, ако не искаш да спиш на мокър и кален под половината година, — но дървената обшивка я нямаше, както и покрива, или каквото беше минавало за покрив.

Амиранта посочи някаква купчина изгорели парчета и опърлени дрипи.

Пъг клекна до нея и видя, че са останки от труп. Не бе останало почти нищо, освен почерняла кост.

— Магия — каза той. — Някакъв вид огнен взрив. — Задвижи ръката си в малък кръг, за да покаже непокътнатата земя наоколо. После леко повдигна няколко от парчетата и накрая огледа черепа. — Пантатиец. Каквото и да се е случило тук, било е преди два, най-много три дни. — Стана и посочи към един малък проход, минаващ през верига хълмове на юг. — Там има път. Добре отъпкан, както изглежда. — Огледа се. — Готов съм да се обзаложа, че в края на тази река има езеро или блата. — Погледна към речното русло и отново посочи. — Там! Виждате ли?

Сандрината присви очи натам, накъдето сочеше Пъг, и отвърна:

— Кейове, достатъчно големи за разтоварване на баржи и лодки.

— Логично е да се предположи, че наблизо има град, вероятно укрепен, тъй че... — Махна им да се приближат. — Хайде да направим още един скок до онова било.

Мигновено се озоваха на билото и гледката, която се откри пред очите им, удиви дори Пъг. В далечината се издигаше малък град, обкръжен от бели стени, може би покрити с вар или светъл гипс, защото лъщяха на слънчевата светлина. Зад стените се виждаха кули и покриви на здания.

— Ох, това не е добре — каза Сандрината.

Бяха се материализирали зад дрипава демонска армия, която явно си беше пробивала с бой пътя надолу по речната долина, после към билото, а сега настъпваше към градските стени.

Един кръжащ в небето летец ги зърна и се спусна към тях. Само тренираният в битки рефлекс на Сандрината я задържа на крака. Тя вдигна щита над главата си и приклепна, а лекото същество отскочи от щита и се затъркаля по земята на кълбо от крила, ръце и крака. Амиранта, който бе започнал заклинание в мига, в който демонът удари Сандрината, го посочи и демонът изчезна сред облак дим с вонята на сярата.

— Това го разкъсва — каза Амиранта.

Най-задните демони вече се обръщаха да видят какво става.

Без никакво колебание Пъг хвърли лъч нажежена до бяло енергия по стоящите точно пред него и те мигновено се изпариха във взрив от мръсна пяна и искрящ метал — броните и оръжията им се нажежиха до червено и се пръснаха. Много от демоните близо до взрива пламнаха, заврещяха и затичаха кой накъдето види.

Онези отпред се заобръщаха, усетили атаката отзад, но челните редици продължиха да настъпват.

— Стойте до мен! — извика Пъг, вдигна ръка над главата си и очерта кръг с показалеца си. От него изригна червено-оранжев пламък, извиси се на дъга и порази земята. Огненият кръг започна да се разширява и всеки демон, който докоснеше, изкрещяваше или ревеше от болка. Повечето заотстъпваха, но двама особено настървени се опитаха да пробият и паднаха в краката на Пъг; телата им избухнаха в огнен взрив, който остави след себе си вонящи черни петна.

— Тези не са като бойците, които видяхме в Кеш — каза Амиранта.

— Не са — съгласи се Сандрина. — Недисциплинирани и неорганизирани са, но определено са бойни демони.

Беше права. Срещу тях стоеше смес от същества с бичи, овнешки и лъвски глави: бойни демони. Придружаваха ги други, които също имаха някаква прилика с животни — чудовищни глигани или огромни псета, но с люспи вместо козина, рога на много места по главите, гадно остри като ками зъби и нокти, дълги като мечове.

Настъпващата спирала от пламъци накара демоните да отстъпят, а доближилите се до стените бяха посрещнати с градушка от стрели и камъни. Присъствието на тримата магьосници започваше да превръща безредния още в началото си щурм на града в пълен хаос.

Пъг пердашеше с всяка въобразима форма на унищожителна магия, която можеше да сътвори. Запрати искряща вълна от сребриста енергия и демоните, които тя порази, замръзнаха и телата им се разтърсиха като поразени от парализа. Някои изпопадаха и се замятаха по земята, а други се отърсиха от стъписването и продължиха настъплението си.

Пъг изпъна ръце пред себе си и могъщ порив на вятър помете десетки демони, някои от по-леките същества бяха вдигнати и изхвърлени на десетки крачки назад. Но другите продължаваха напред, навели глави в атака.

Амиранта избираше целите си една по една. Ако не можеше да ги премахне мигновено, ги задържаше, докато магията на Пъг или боздуганът на Сандрина свършеха своето.

— Не са от най-умните — извика Сандрина, — но все пак им стига умът да схванат, че губят!

— Съгласен! — ревна в отговор Амиранта, развъртя се и забъхти с все сила с жезъла си по един демон с овнешка глава, дръзнал да се доближи до него.

Пъг отприщи нова вълна от магия. Пурпурен огън се изливаше по земята навсякъде, където посочеше, гейзер от тайнствена енергия, която накара демоните да рухнат и да се загърчат в предсмъртна агония — а после изведнъж изчезнаха сред взрив от черен, изпълнен с миризма на сяра дим.

Портите на града се отвориха и отряд пантатийски пешаци се изсипа навън. Всички бяха с брони като тези, които Пъг и приятелите му бяха видели по телата в долината. Изглеждаха изтощени, но решени да помогнат боят да свърши. Врязаха се в струпаните нагъсто демонски сили и се започна жесток ръкопашен бой.

Пъг изруга наум, защото не можеше да отприщи повече магия за пълно унищожение. Не беше приятел на пантатийците, но в този момент двете страни се бореха срещу общ враг и това ги правеше временни съюзници. Нямаше да скърби за мъртвите им, но и не искаше да убива още.

Всеки от тримата прилагаше изкуството и силата си по най-добрия възможен начин: Пъг и Амиранта с магия, Сандрина — с магия и боздуган.

Макар и атакувани от двете страни, демоните не се предаваха. Без магия пантатийците отстъпваха физически на всяко чудовище, но числеността бе на тяхна страна: двама или трима от тях се биеха срещу един демон.

Пъг вече прилагаше чародейното си изкуство, за да разсейва, да попречи или да обърка демоните, и битката приключи изненадващо бързо. Десетина мъртви пантатийци останаха да лежат на бойното поле като няма свидетелство за саможертвата им, когато и последният демон изчезна сред огън и дим.

— Стойте до мен — каза Пъг на приятелите си. — Нямам представа какво ще последва.

Сандрина пристъпи пред двамата мъже, готова да поеме всяка физическа атака от войниците, тъй че двамата магьосници да могат да приложат чародействата си, ако потрябва.

Един от войниците оглеждаше бойното поле. Бронята му беше по-пищна от тази на останалите, а на шлема му имаше по няколко

метални рога от всяка страна. Пъг предположи, че това е знак за ранг, и позна, защото воинът започна да издава заповеди и тези около него се задвижиха енергично, колкото и да бяха изтощени. Огледаха падналите си другари, вдигнаха двама от тях и ги отнесоха в града.

Най-сетне, когато стана ясно, че всичко е свършило, войникът с по-високия ранг изгледа мълчаливо тримата човеци, а после се обърна, даде заповед на език, какъвто Пъг никога не беше чувал, и войниците тръгнаха в строй към града.

След няколко крачки офицерът спря, погледна за миг трите човешки същества, махна им, обърна се и продължи към града.

— Ако не греша, той току-що ни попита идваме ли, или не — каза Амиранта.

— Мисля, че си прав — отвърна Пъг, заобиколи Сандрина и тръгна след войниците. Двамата му спътници закрачиха след него.

Вървяха по равния терен около града. Районът явно беше изсечен наскоро, защото се виждаха няколко пъна с избила мъзга по тях и големи участъци изгорена трева.

— С факлата вместо с косата — подхвърли Амиранта.

— Ако няма сгради наблизко, е по-лесно — каза Сандрина. — А и дори тези същества да не са непрекъснато торможени от демони, сигурно имат други врагове, които ги притесняват.

— Може би — каза Пъг. — Но ми се стори, че онези селца покрай реката са живели сравнително мирно, преди да се появят демоните.

— Стари навици? — предположи чародеят. — Може би просто държат равнината около града открита, защото са правили така от много години?

— Пак „може би“ — отвърна Пъг.

На Пъг му се стори, че засича някакво движение на стената, но когато стигнаха до портата, не се виждаше никой.

— Бъдете готови — каза Сандрина и бързо осъзна, че казва нещо очевидно. — Изнервих се май.

— И ние също — успокои я Пъг.

Влязоха и видяха трима пантатийци, не въоръжени воители, а облечени в халати, не по-различни от ритуалното облекло на всеки змиежрец, когото Пъг бе срещал. Одеждите им бяха цветни и от фина тъкан, с изящна кройка и извезани с мъниста.

Пъг спря на няколко стъпки от тях. Тези тримата бяха като мъртвите, на които се бяха натъкнали в долината, и като войниците, излезли на щурм от града. Имаха само повърхностна прилика с пантатийците, на които се беше натъквал преди години. Бяха с поизпъкнали чела и черепите им напомняха по-малко за влечуги.

— Можете ли да ме разбирате? — заговори Пъг на общата търговска реч. Допускаше, че това най-вероятно ще е единственият човешки език, стигнал до този далечен остров.

— Да — отвърна мъжът влечуго в средата. Говорът му беше странен, но разбираем. — Но намирам общата реч за малко тромава и предпочитам да използвам кешийски — добави той със съвършено кешийско произношение.

Пъг не можа да скрие изненадата си. Двамата със Сандрина, и Амиранта в по-малка степен, знаеха кешийски. Сандрина бе живяла в Кеш години наред, а преобладаващият говор в отечеството на Амиранта бе родствен с този език.

— Дойдохме да потърсим отговори — каза Пъг.

Заговорилият отвърна със забележително човешка промяна на изражението:

— Не е ли вярно това за всички нас? Заповядайте. Не ни заварват в най-добро състояние. Дълго се борихме срещу онези, които премахнахте.

— Демони — рече Сандрина.

Говорещият се обърна и изгледа жената в броня.

— Знаете за тези същества, предполагам?

— Повече, отколкото бих искала — отвърна тя.

— Е, значи имаме много за обсъждане. Допреди няколко седмици бяхме в неведение за тях. Моля, последвайте ме. Аз съм Так'ка, избраният автарх на Пантатия. — Обърна се и заедно с двамата си спътници поведе Пъг и приятелите му навътре в града.

— Това място Пантатия ли е? — попита Пъг, докато крачеше до Так'ка.

— Така го наричат вие, човеците. Вариант е на Низшия делкийски диалект и означава Дом на змийските хора. Не бихте могли да произнесете името на собствения ни език, тъй че Пантатия ще свърши работа. — После попита: — Ти ли си онзи, когото наричат Пъг?

Макар Пъг вече да бе изненадан от това, на което се бяха натъкнали, този път открито се изуми.

— Да.

— Мислех, че ще си по-висок — каза пантатиецът. — Народът ми има много силни чувства към теб и не всички са добри, боя се.

Стигнаха в центъра на малкия град — голям квадратен площад с фонтан в центъра. Плътно до стените се издигаха дюкяни и щандове, а пред тях имаше сергии. Само две пътеки позволяваха свободен достъп. И беше пълен с пантатийци.

— Обикновено имаме такова струпване само в пазарни дни, но с идването на Носителите на ада много земеделци, търговци и дървари бяха принудени да дойдат тук. Сега е по-скоро бежански лагер, отколкото пазар.

Пъг се удивляваше на всяка стъпка. Всяко око се извърщаше към тях и много гласове замлъкваха. Пантатийците си шепнеха на шипящия си език и Пъг подозираше, че автархът е прав: щеше наистина да е много трудно с човешките гласни струни да се усвои езикът им. Впрегна тренираните си от повече от столетие наблюдателни умения, за да прецени гледката, докато вървяха през тълпата. Вместо като на животински същества сега гледаше на пантатийците като на тълпа хора, ни повече, ни по-малко различни или застрашителни от населението на всеки малък човешки град: женски с ококорени деца до тях, продавачи, хвалеци стоките си, и бежанци, опитващи се да си намерят място, където да се настанят възможно най-удобно.

Минаха през гъстото множество и изкачиха низ стъпала към терасирана част на града, на която се издигаха няколко по-големи здания. Не се виждаше нищо, което дори смътно да наподобява на дворец. Зад сградите се извисяваше висока стена и Пъг имаше чувството, че онова, което е зад нея, му е някак странно познато, но в това усещане за познато нямаше нищо тревожно — напротив, стори му се някак успокоително.

Влязоха в най-голямото от трите здания на площада и ги въведоха в някаква зала. Зад маса на подиума до отсрещната стена стояха пет празни стола, а останалата част от залата беше запълнена с редове пейки, на които можеше да насядат поне двеста пантатийци.

— Това е седалището на правителството ни — каза Так'ка, махна им да седнат на пейката най-близо до масата и вместо да се качи по стъпалата и да седне на някой от столовете, седна на пейката до Амиранта. Двата му мълчаливи спътници седнаха на пейката точно зад тях. — Като автарх, аз управлявам Пантатия и околните селища. — Махна към другите двама пантатийци и добави: — Това са Дак'ит и Тов'ка, управници на Пантатия. — Произнесе имената с писклив тон и стягане на гърлото в средата и Пъг отново се усъмни, че би могъл да го уподоби.

Так'ка въздъхна съвсем по човешки.

— Обикновено сме петима, но двама от членовете ни дадоха живота си при отбраната на града. — Тримата леко наведоха глави, явно в знак на почит към паметта на падналите. После Так'ка погледна Пъг. — Както казах, питаем много силни чувства към тебе, Пъг от Звезден пристан.

— Кажи ми, моля те — подкани го Пъг.

— Ти си убил много от народа ни — каза строго автархът.

— А вие сте убили много от моя — каза Пъг. — Беше война.

Так'ка леко наведе глава.

— Вярно. За наша безкрайна скръб.

— Затрудняваш ме, Так'ка. — Пъг знаеше, че не произнесе името на пантатиеца както подобава, но водачът на хората змии не се обиди. — За първи път се срещнахме с вашия народ по време на Великото въстание, когато клановете моредел се изсипаха от север и застрашиха Островното кралство. — Предпочете да не спомене за целта им, която бе да заграбят Жизнекамъка, скрит под град Сетанон. — Един натрапник, който твърдеше, че е въплъщението на велик герой моредел, бе разкрит като пантатийски жрец, преобразен с помощта на много могъща магия. — Замълча и отпусна рамене.

— Ние сме съзнателно създадена раса. Отгледана, за да служи на отдавна починала господарка.

— Алма-Лодака — каза Пъг. Томас беше споделил много от спомените си на Ашен-Шугар и бе разказал на Пъг всичко, което знаеше за пантатийците, както и Макрос и други през годините.

— Аха — рече Дакит. — Знаеш историята ни.

— Малко — призна Пъг. Огледа се из залата и добави: — Очевидно не толкова много, колкото мислех. Този град е нещо напълно

неочаквано за мен.

— Значи има много история, която не знаеш — каза Так'ка. — Много от онези, които знаем като Древните...

— Валхеру — прекъсна го Пъг.

— Да, макар че ни е забранено да споменаваме имената им. Тази, която бе наша господарка, ни издигна за свое забавление и за да ѝ служим. Други от Древните сториха същото, макар че доколкото знаем само Тигровите хора във Великия южен лес също са оцелели във вековете, откакто Древните се надигнаха да се опълчат на боговете.

— Преди столетия някои от нас започнали да се променят — продължи той. — Сред нас винаги е съществувала каста надарени магьосници. Онези, които вие може би знаете като Панат-Тиандн, са най-талантливите творци на магия, но също тъй са нашите най-малко разумни братя и сестри. Когато се излюпи някой от тях, детето трябва постоянно да бъде наблюдавано и обгрижвано, а също така и пазено да не нарани себе си или други. Тежка отговорност е за родителите.

— Родители ли? — каза Пъг. — Стори ми се, че видях семейства, сгушени на площада, но в мините под планините Ратн'гари видях само родилни ясли.

По лицето на Так'ка пробяга изражение, наподобяващо тъга.

— Много неща трябва да се обяснят. — Той поклати глава.

— Започнали сме като една раса, жречество, сътворено, за да почита създателката ни. Имали сме столетия спорове за състоянието на битието ни, защото не сме били създадени от първичната материя на вселената, както е с човеците, елфите и други, а по-скоро сме били понизши същества... влечуги, да, макар и не точно „змии“, и все пак това име е останало. Нашата създателка е взела определена порода гущер, намерен само на този остров — по ирония на съдбата това същество вече е изчезнало, — и е създала онези същества, които са ви най-познати... Когато Древните напуснали, ни било казано, че сме свободен народ, но че нямаме никакъв избор, освен да продължим да изпълняваме задълженията си. Но след това някои от нас започнали да се променят. Станали сме по-... интелигентни. Звучи самохвално, нали? Но сме станали. И след като станало това, са възникнали още две промени. Изгубили сме способността да създаваме магически устройства и да правим заклинания. И сме изгубили подтика си да служим на своята създателка, Онази, която е неназовима.

Пъг се отпусна на пейката.

— Удивен съм.

— Еволюцията ни продължила, докато не възникнали три отделни... може би „племена“ е най-подходящата дума.

— Онези, които знаете като Змиежреците, са по средата, би могло да се каже. Имат магически способности, но са праволинейни в целта си и най-много приличат на съществата, създадени от Онази, която е неназовима. Не мислят критично, не са креативни, но са много умни. Панат-Тиандн са вещи в магията, но се нуждаят от други, които да ги обслужват в най-основните неща. — Погледна Амиранта и каза: — Такива като тях създаваха нашите магически прегради срещу атаки като тази, която понесохме наскоро. Но жречеството ги взима при първа възможност, защото им трябва за други неща. Ние сме на другия край на този спектър, тези, които могат да мислят за себе си, изоставили са безразсъдната служба на Онази, която е неназовима и правим, каквото можем, за да е пълен животът ни.

— Изумително — каза Пъг.

— Споменахте за спор за състоянието на битието ви? — попита Сандрина.

— А, да. — Так'ка кимна. Двете му черни очи без клепачи я изгледаха и той рече: — Чудим се дали сме се превърнали в истински същества.

— Не разбирам — каза Сандрина.

— Разсъждаваме над въпроса за душите и дали ги притежаваме.

Пъг се обърна към Сандрина.

— Струва ми се, че е повече в твоята област на компетентност, след като служиш на храма си.

Тя само поклати глава.

— Аз съм воин, Пъг, а не философ. Познавам мнозина в храма, които с удоволствие биха дебатирани, но не е в моята сфера на познания или мъдрост.

— Не е толкова важно — каза Так'ка. — Може да имаме повече време да го обсъдим в бъдеще. — Изправи се, махна на двамата си мълчаливи спътници да си тръгнат, а след това се обърна към тримата гости. — Имали сме много контакти с човешки същества през годините. Имаме, или по-скоро имахме, търговски пост на северния

бряг. Беше първото място, което нападнаха демоните, и всички следи са заличени.

Пъг погледна двамата си спътници. Не бяха видели и следа от такова нещо, когато бяха слезли на брега.

— Но тъй като събратята ни в Жречеството често идват тук, винаги разубеждаваме гостите си, които се опитват да пътуват по на юг. Само още един човек е стигал до този град и му е било разрешено да напусне.

Сандрина и Амиранта се напрегнаха при намека, че може и да не им разрешат да напуснат, но Пъг вдигна леко ръка с дланта надолу и им даде знак да се отпуснат.

— Макрос — каза той тихо.

— Да. Познаваш ли го?

— Да — отвърна Пъг. — Преди колко време?

— Повече от век. Името му е записано в хрониките ни. Постоял малко при нас и си отишъл. Бил е убедителен. Макар да подозирам, че ако предците ми са били опитали да осуетят заминаването му, е нямало да успеят.

— И си прав — отвърна Пъг с тъжна усмивка.

— Е, това не е много важно. Други човешки същества са стигали тук въпреки предупрежденията ни, след като минат през селата на север. Допускали сме, че имат лоши намерения, и сме се справяли с тях сурово. — Сви рамене съвсем по човешки и продължи: — Или пък гостуващите тук жреци са се справяли и се справяха с тях. Тъй или иначе, сега това не е важно.

Подкани ги с жест да го последват.

— С появата на тези същества, които наричате демони, е ясно, че сме в непоносимо положение. Мисля, че щяхме да отблъснем последната орда демони, която така удобно за нас унищожихте, но появи ли се друга... — Пантатиецът въздъхна. — Мисля, че рано или късно ще бъдем надвити. Ресурсите ни вече са почти изчерпани. Имаме бежанци от север, както видяхте, струпани на площада, а те не донесоха почти никакви провизии. А зимата бързо настъпва.

— Рибарите ни и ловците бродят по земите на юг, но имаме слаба надежда да забавим глада за малко повече от месец и ако демоните се върнат... — Махна отчаяно с ръце.

Пъг се замисли, докато напускаха заседателната зала и тръгнаха още навътре в зданието, а след това рече:

— Ако не се сблъскаме с вашите жреци, сигурно бихме могли да помогнем.

— Трябва да разберете, че няма да можем стоим настрана, ако наистина се сблъскаме с жреците. Така сме създадени, че трябва да браним всички и всеки от нас.

— Разбирам — отвърна Пъг, макар да не беше съвсем сигурен.

Минаха по дълъг коридор и стигнаха до кръгло стълбище, вградено в стената на нещо като кула. Пъг прецени, че това вероятно е голямото здание, което беше видял зад южната стена на града.

— Тук гледат на вас с известна враждебност, макар и да разбираме защо унищожихте толкова много от събратята ни. Особено яйцата в яслите. Някои от тях най-вероятно щяха да са по-скоро като тези, които виждате тук, отколкото от Жречеството. Скърбим най-вече за тяхната загуба.

Пъг можа само да кимне.

— Както казах — продължи Так'ка, докато ги водеше нагоре, — ние сме се отклонили от събратята си. — Изведе ги на широка площадка, защитена от стихииите с висок купол, с отворена врата срещу нещо, което наподобяваше просторна градина.

Пъг направи само една стъпка навън и пред очите му се откри напълно неочаквана гледка. В средата на градината се извисяваха шест стълба от светлина, подредени във формата на диамант. От всеки се чуваше смътно мелодично бръмчене.

— Свен-га'ри — промълви Пъг.

5. БЕГЛЕЦ

Три загърнати в наметала фигури бързаха по тъмната уличка.

За четвърти път от три месеца Хал и Тай ги местеха от една явка на лейди Франсиезка Сорбоз на друга. Двамата младежи вече бяха навикнали просто да награвят оскъдните си вещи и да последват дошлия за тях, без да задават въпроси.

Този път като че ли беше по-спешно, по-нужно беше да се движат бързо и незабелязано. Хал не беше сигурен защо му изглежда така, но през месеците, откакто се криеше с Тай, беше започнал все повече да разчита на уменията си на ловец, пригодени към градска среда. Уличките и улиците бяха ни повече, ни по-малко опасни от пътеки на дивеч из горите, а вместо със зъби и нокти хищниците на Ролдем разполагаха с коварство и оръжия.

Беше рано сутринта, може би час преди разсъмване, тъй че тримата промъквачи се мъже със сигурност пораждаха подозрения предвид това, че комендантският час, наложен на населението преди седмици, се прилагаше строго от обикалящите полицейски отряди, назначени от лорд Уортингтън.

Почти никаква вест не бяха получили от благодетелката си: лейди Франсиезка ги бе навестила само веднъж през последните три седмици и не беше обелила нито дума. Нещо ставаше и тя смяташе, че е най-добре да го затаи от двамата младежи, но и Хал, и Тай виждаха ясно, че е дълбоко разтревожена.

Оттогава бяха принудени да търпят изолация. За отрасналия на границата Хал, свикнал да се скита, когато и където му хрумне, това беше по-голямо мъчение, отколкото бе понасял през целия си живот. Бореше се с него с усърдно четене на всичко, което можеше да намери — дамата имаше богати библиотеки във всичките си къщи, — и с енергични упражнения: бе открил, че те не само му помагат да поддържа теглото си в норма, но и намаляват тревогата му и му

помагат да спи. Също така прекарваше часове в упражнения по фехтовка с Тай.

Тай беше най-надареният фехтовач, срещу когото Хал се беше изправял. Но през часовете упражнения Хал бе започнал да разпознава в него шаблони и слабости и по някое време бе започнал да нанася „тушета“. Едва ли някога щеше да стане равен на Тай, но най-вероятно нямаше и да се изправи някога срещу фехтовач по-добър от самия него.

Водачът им вдигна ръка и те спряха, присвиха се в дълбоката сянка на сградите и зачакаха утринната светлина да огрее града. Както в повечето пристанища, имаше утринна мъгла, която скоро щеше да се разнесе, но засега им вършеше работа с това, че ги скриваше.

След малко тръгнаха пак по тясна улица с високи здания, които я превръщаха в тъмен каньон, стигнаха забързани до някаква врата и се шмугнаха вътре. Чакаха ги двама въоръжени мъже и щом тримата отметнаха качулките на наметалата си, единият каза:

— А, вие сте. Насам.

Тръгнаха след новия си водач по къс коридор до задното стълбище на къщата — слугинския проход — и се качиха. На третия етаж влязоха в малка стая.

И водачът, и двамата въоръжени мъже бяха непознати. Хал и Тай знаеха само, че работят за лейди Франсиезка Сорбоз. И тримата изглеждаха опасни. Дори нищо друго да не ги беше убедило, че дамата е важна за короната на Ролдем, безкрайно многото способни мъже, стичащи се на призива ѝ, го потвърждаваше.

Единият от двамата, които ги бяха посрещнали, висок и мускулест, облечен с риза с къси ръкави и торбести панталони на моряк, каза:

— Оброк, господа. Лейди Франсиезка държи да се закълнете, че това, което ще видите, остава с вас и че каквото и да се случи в бъдеще, ще пазите мълчание. Съгласни ли сте?

Хал и Тай се спогледаха и след миг и двамата казаха:

— Съгласни.

Придружителят им бутна вратата към господарските покои и двамата млади мъже видяха изящно обзаведена дневна, в която седяха три жени.

Лейди Франсиезка стана и махна с ръка на Хал и Тай да влязат. Те се поколебаха за миг, защото втората жена в стаята — всъщност още момиче — беше самата принцеса Стефани, дъщерята на краля. Третата бе непозната и за двамата, но беше също толкова изумителна красавица като другите две.

— Ваше височество, лорд Харолд от Крудий и Тайрън Хокинс.

Стефани се усмихна и двамата младежи усетиха как стомасите им се стегнаха, тъй като за първи път ги представяха на кралската фамилия след дуела им в Двора на майсторите — Тай беше спечелил шампионата, след като Хал бе принуден да се оттегли заради разтягане на мускул по време на финалната схватка.

Принцесата беше в пътно облекло: тъмносиня рокля с прав корсаж и три четвърти ръкав, с пешове до средата на бедрото и гамаша в същия цвят. Ботушите ѝ бяха прости и удобни, подходящи за преходи по пресечен терен или дълго ходене. Не носеше никакви накити, а косата ѝ бе събрана отзад и вдигната на кок.

— Това е лейди Габриела, приятелка на принцесата.

Двамата млади мъже се поклониха на принцесата и кимнаха с уважение на лейди Габриела. Бяха зърнали Габриела на галапразненството, но сега и двамата се зачудиха как са могли да не ѝ обърнат внимание. Беше висока близо шест стъпки и също като принцесата бе облечена в пътно облекло: плътни панталони и туника, високи ботуши и пелерина с качулка.

Тай погледна приятеля си и едва се сдържа да не се ухили. Франсиезка явно забеляза задкулисната им игра, но предпочете да я пренебрегне.

— Имаме проблем — каза тя направо.

— Как можем да помогнем? — попита Хал.

— Можете ли да карате лодка?

И двамата кимнаха, а Хал каза:

— Отрасъл съм в крайбрежен град. Греба от дете.

— И аз — намеси се Тай.

— Добре — каза Франсиезка. — Нямаме много време, тъй че слушайте внимателно. Докато вие двамата се справяхте чудесно с криенето, в двореца, както и в града, са се разиграли събития, останали невидими за населението. Накратко, в момента е в ход държавен преврат.

Двамата младежи се стъписаха. Накрая Хал каза:

— А кралят?

Отвърна му Стефани:

— Татко и майка са в безопасност, засега. — Явно бе под напрежение, но все пак бе успяла да остане удивително спокойна пред опасността, застрашила обичните ѝ родители. — Лорд Джон Уортингтън не би навредил на никого от двамата, стига да ги убеди да одобрят брака ми със сина му. Стане ли това, ще може да направи каквото му трябва, за да стане синът му крал.

— Но братята ви... — почна Тай.

— В безопасност са. Пак засега — каза Франсиезка. — Никой от тях не е там, където Уортингтън предполага, че са. Засега лорд Уортингтън се примирява с мисълта, че държи тримата принцове изолирани.

Двамата младежи се спогледаха мълчаливо, и двамата осъзнали, че ще е безполезно да я питат къде са.

Франсиезка продължи:

— Налага се да се заемем с проблемите веднага. — Погледна Хал. — Кеш има агенти, които те търсят. Изглежда, съм успяла да притъпя търсенето им, но има и друг играч, когото не познавам, и това ме безпокои. Агентите му са двойно по-опасни, защото някои от тях преди бяха мои.

Хал и Тай замълчаха, но израженията им издаваха изненада.

— Сигурна съм, че вече сте добили някакъв усет за ролята ми в делата на Ролдем.

— Допусках, че ролята ви е важна — отвърна Хал, — но не бях мислил за шпиони.

Тай добави с известно огорчение:

— Аз предположих, но отхвърлих идеята. Мислех, че може да сте... хм, приятелка на един от принцовете.

Стефани се засмя.

— Братята ми? Те са мили, но никой от тях не е на нивото на нашата мила домакиня. — Тонът ѝ издаваше смесица от възхищение и немалко недоверие. Ако Франсиезка беше главният шпионин на Ролдем, това недоверие със сигурност беше напълно основателно.

— След като в играта са бивши мои агенти, самоличността ми вече не е въпрос на държавна тайна. Щом това свърши и ако всички

ние оцелеем, няма да съм от голяма полза за Короната в сегашната си роля.

— Тези дезертирали агенти за лорд Уортингтън ли работят? — попита Тай.

— Почти със сигурност. Аз съм единствената, която знае къде се крие принцесата. Иначе лорд Джон вече щеше да е пратил войници, за да си я върне. В момента принцовете са под охраната на мъже, които са ми безрезервно верни, но пък са малко на брой. Останалите от армията и флота получават заповедите си от Короната, което в момента означава, че ги получават от лорд Джон Уортингтън. Но ако той се опита да върне принцовете в двореца със сила, това би могло да предизвика гражданска война, която не е сигурен, че ще спечели.

— Тя си пое дъх и скръсти ръце. Десният ѝ показалец потупа небрежно по лявата ѝ ръка, докато обмисляше. — Не, имаме си работа с шепа от предишните ми хора, които ме познават достатъчно добре, за да изберат подходящия момент, след като открият къде точно съм скрила нейно височество. Няма достатъчно мечове, за да го направят по другия начин, а дори и да успеят да надвият верните ми хора, биха се издали като предатели.

— Какво трябва да направим? — попита Тай.

— За около два часа — нищо. Но след това трябва да се задвижим, и то много бързо. Флотилията на Кеш е хвърлила котва на по-малко от половин миля извън залива. Пропускат корабите, тръгнали за империята, без да им създават неприятности. Позицията им, изглежда, е предназначена да бъде клин между двете кралства и да пречи на бойния флот на Ролдем да излезе навън. Успяхме да изкараме няколко малки кораба — преустроени така, че да приличат на търговски — извън залива и на юг, все едно че пътуват за Пойнтърс Хед. Всеки кораб, отплавал към Източните кралства, се спира при проливите Илтрос, качват се на борда му и го претърсват, и ако не намерят контрабанда, го пускат да мине. — Тя замълча, за да види дали двамата младежи следят думите ѝ. — Разбирате ли какво трябва да направите?

Хал кимна.

— Не съм много наясно с подробностите, което със сигурност вече сте предвидили, но трябва да изведем принцесата и приятелката ѝ

от този остров и да ги закараме някъде, където да са недостижими за Уортингтън.

— В Риланон — каза Тай.

Франсиезка се усмихна.

— Умен си.

— В Риланон ли? — каза Хал. — Мислех, че ще е някъде на изток, например в Оласко.

Тай поклати глава.

— Уортингтън би могъл да я измъкне от любезната закрила на херцога на Оласко, ако той е в неведение за ставащото тук. Но ако нейно височество гостува на двора на крал Грегъри, с Кралството и кешийските флоти между Уортингтън и принцесата... — Усмихна се и погледна принцесата. — Стори ми се донякъде очевидно.

Хал се намръщи.

— Добре, но как точно ще преплаваме дотам? Това е почти през цялото Кралско море.

— Ще ви скрием в кораб, пътуващ за Стражеви нос в Мискалон, и в подходящия момент ще бъдете прехвърлени на специално оборудвана лодка и с милостта на боговете ще слезете в Ран. — Франсиезка взе от масата свитък пергаменти. — С тези документи ще имате гарантирано безопасно преминаване, ако се натъкнете на родемски кораби.

Хал огледа документите, след което ги подаде на Тай.

— Кралят съгласен ли е?

— Кралят предпочита да не знае подробностите. Фалшифицирала съм подписа му достатъчно пъти, тъй че никой не може да забележи разликата, дори и самият той.

— Печатите изглеждат съвършено — каза Тай, след като огледа документите.

— Би трябвало — отвърна лейди Франсиезка. — Скрила съм кралските печати на безопасно място.

Тай се ухили, а Хал зяпна.

Лейди Франсиезка се усмихна.

— Кралят може да бъде убеден от Уортингтън да подпише декрети въпреки собствената си преценка, но без печатите... — Сви рамене, после подаде на Тай пълна с монети кесия. — С това би трябвало да можете да уредите бърз кораб на Кралството оттам до

Риланон. Ще бъдете отвъд кешийската блокада. Ако това не се окаже безопасен избор, наемете карета до Батира.

— Кога тръгваме? — попита Хал.

— След два часа. Ще ви качим скришом на кораба малко преди да вдигне котва. Единствената ми грижа е преминаването ви през блокадната линия на кешийците, но мисля, че всичко ще е наред.

Хал и Тай се спогледаха мълчаливо с надеждата всичко наистина да е наред.

На „Дамата на Меклин“ беше тясно: една малка каюта за четиримата. Хал и Тай се опитваха да не си обръщат внимание, когато спяха един до друг на пода, но напразно, тъй като при всяка вълна се търкаляха и се бутаха един в друг. Двете млади жени обаче, изглежда, успяваха да се справят с тесния нар, направен за един човек, въпреки ръста на лейди Габриела.

Бяха се качили на борда преди две утрини, час преди разсъмване, докато повечето от екипажа още спяха. Само капитанът, първият помощник и още неколцина знаеха за пътниците. Останалите ги държаха в неведение, а по предварителен замисъл кабината за втория помощник бе останала празна за това пътуване. Направена за един човек, и то едва колкото да го побере, тя се оказа много тясна за четирима. Едно легло срещу напречната преграда, един голям прозорец и ракла под масичка с умивалник — едва им оставаше място да се движат. Завеска срещу леглото скриваше малка врата, зад която бе тъй нареченият „капитански нужник“.

Трябваше им доста самообладание, за да издържат в тази теснотия, но пък откриха, че с разказването на весели истории времето минава по-леко. Тъй като беше рядкост някой обикновен моряк да дойде на кърмата, не се бояха, че може да ги подслушат, но все пак се стараеха да говорят тихо. Храната им бе осигурена под формата на голям чувал, пълен със сушени плодове, пастърма и хляб, и два големи меха вода. Затворът им беше само за два дни и две нощи, но не можеха да напуснат каютата, освен за да прескочат набързо до капитанския нужник, който се оказа само една седалка с дупка, висяща над откритата вода. Тай се зачуди как ли го използват офицерите при бурно време.

През тези два дни младежите откриха, че двете млади жени са чудесна компания. Принцесата беше добре образована, което трябваше да се очаква, но също така беше млада дама с твърди убеждения — съвсем не толкова очаквано. Вместо да се държи като някое гледано в саксия и пазено като зеницата на окоето скъпоценно цвете, тя като че ли имаше своя гледна точка по всеки въпрос, един от немаловажните от които беше издигането и амбицията на сър Джон Уортингтън. Не можа да се сдържи да не се ухили, когато описа как иска да се разправят с него, щом баща ѝ си върне властта над държавата. Да нарече човек някой от образите ужасни щеше да е омаловажаване. Хал осъзна, че по свой начин дворцовата политика е като война и една принцеса на Ролдем трябва да е своего рода воин. Първоначалното му увлечение много скоро бе заменено от силно привличане, съчетано с новооткрито уважение. Който и да се оженеше за принцесата, щеше да е късметлия. Нямаше да му е лесно, но щеше да е късметлия все пак.

Лейди Габриела не беше толкова приказлива като принцесата, но беше приятна. Хал забеляза, че Тай изглежда завладян от нея, което не беше трудно да се разбере — тя беше очарователна, стига човек да приемеше, че не е от обичайните изтънчени дворцови дами. По външността ѝ Хал прецени, че е добре обучен боец и че ролята ѝ е нещо повече от тази на обикновена спътничка на принцесата. Франсiezка почти със сигурност лично я беше избрала да действа като лична телохранителка на Стефани. Не беше словоохотлива, оставяше тримата да си бърборят, колкото искат, и явно се чувстваше удобно в мълчанието си. Хал виждаше колко пестеливи са движенията ѝ и как непрекъснато се озърта дори в толкова тясната каюта, да не би внезапно отнякъде да се появи заплаха.

В момента изчакваха. До час трябваше да стигнат кешийските стражеви кораби, блокадата срещу всеки кораб, поел за Кралството или пристанищата на Островите. Капитанът преднамерено се бавеше, за да стигнат до мястото за оглед след мръкване. Искаше товарът му да бъде огледан от отегчени и уморени кешийски моряци.

— Никога не съм обичал чакането — призна Хал с нервна усмивка.

Стефани се засмя:

— На мен пък никога не ми се е налагало да чакам за каквото и да било.

Тай също се засмя.

— Малката дъщеричка с трима по-големи братя? И принцеса на това отгоре? Разбира се, че не ти се е налагало!

Всички очи се извърнаха към Габриела, която сви рамене, сякаш чакането не беше никакъв проблем за нея.

— Ще отнеме същото време, както и да се чувстваме. Може би е по-добре да отдъхнем, докато можем. — Надигна се и надникна навън към гаснещата светлина през задния прозорец на каютата. — Подозирам, че нещата скоро ще станат достатъчно възбуждащи.

На вратата се почука и капитанът я отвори внимателно — последния път я беше блъснал в тила на Хал.

— Време е — рече той. Отиде до раклата под малката масичка и сложи вътре една торбичка. Ако не намерят нищо, което да конфискуват, стават подозрителни. Нещо леко незаконно, например торбичка сьн... — Усмихна се и затвори раклата.

Тай се ухили.

— Незаконен опиат в Ролдем...

— И в Кралството — добави Хал.

— Но не и в Кеш — довърши капитанът. Леко халюцигенният опиат се правеше от маслото на растение, обичайно за двете кралства.

— А следващият кораб може да се облагодетелства от не толкова бдителния екипаж — подхвърли капитанът. След това добави сериозно: — Елате с мен.

Те взеха чувала с храна и меховете и го последваха.

Очакваха да ги заведе дълбоко долу в трюма, но вместо това направиха само няколко крачки до капитанската каюта. Тя беше три пъти по-голяма от тази на втория помощник-капитан и Хал изпита малко завист.

— Помогнете ми — каза капитанът и посочи на двамата млади мъже да надигнат другия край на голямото легло, наместено плътно до напречната стена откъм десния борд. Беше стандартно на вид корабно легло, шест стъпки дълго и поставено над два реда двойни чекмеджета за личните вещи на капитана. Тримата вдигнаха лесно дюшека и дъската и ги сложиха на пода. — Сега по-сложната част — рече капитанът. — Чекмеджетата трябва да излязат в определен ред. Онова първо. — Той посочи горното ляво.

Когато Хал го издърпа, се чу леко изщракване.

— Сега онова — каза капитанът и посочи долното дясно. Тай го дръпна и се чу второ изщракване. Последва горното дясно и долното ляво и след като и четирите чекмеджета бяха извадени, капитанът бръкна в празното вече пространство, където бе лежало леглото му, и вдигна добре прикрита подвижна част от пода, закачена на панти. — Малко ще е тясно, но все ще се сместите. Внимавайте обаче да не избиете опорите за чекмеджетата — трябва да ги върнем на място. — Огледа се и добави: — Мисля вие, момчета, да сте от двете страни, в случай че се полюшкаме малко — по-леко ще е за дамите. — Махна на принцесата и лейди Габриела. — Вие първи, дами.

Двете млади жени прекрачиха една след друга предницата на извадените чекмеджета и се напъхаха в празното скривалище на контрабандиста.

— Сега вие, момчета — каза капитанът.

Хал и Тай прекрачиха ниската преграда и се наместиха между момичетата и стените. Хал се притесни, щом откри, че няма място да помръдне и че е плътно притиснат до принцесата. Промърмори за извинение, щом капитанът смъкна дъската над главите им, но в отговор само един тънък пръст се притисна до устните му.

— Нямам нищо против всъщност — прошепна му тя. Чекмеджетата се върнаха на местата си и четиримата потънаха в пълен мрак.

Изтекоха няколко мига, през които Хал усещаше болезнено близостта между тях. Принцесата беше не само най-красивата млада жена, която бе срещал, но също тъй и чудесна компания. Беше стигнал до момента, в който трябваше да си напомня поне веднъж на час, че е недостижима за него и че единственото разумно поведение е да бъде кавалер и неин приятел. Но сега, с уханието на косата ѝ в ноздрите му, което някак притъпяваше ужасната миризма на морската вода под тях, се оказваше, че е много трудно.

Зачуди се колко от това се дължи на обстоятелството, че са затворени натясно и че не иска да се поддаде на чувството за уязвимост. Проклятие, помисли си той, Мартин беше този, който си падаше по самонаблюденията и позволяваше такива неща да го затормозят. С това мислите му се зареяха към баща му и брат му, към майка му, към лейди Бетани и всички останали у дома. Зачуди се как ли са те и се помоли наум дано да са в безопасност и добре.

Всички лежаха смълчани и се вслушваха за звуци отгоре. Най-сетне се чуха смътни гласове; думите бяха неразбираеми. В тъмното Хал можеше само да усети лейди Габриела и Тай, макар да знаеше, че са само на ръка разстояние. Единствената причина положението да не стане смущаващо бе усещането за риск и опасност. Онази част от ума му, която не усещаше силно притиснатото до него тяло на принцесата, се опитваше да си представи какво става горе, разговора между капитана и кешийците, пратени на борда, за да огледат кораба. Щеше ли да е бърз, повърхностен оглед, или щяха да излязат целия кораб от мачтите до трюма и накрая да издърпат чекмеджетата над тях?

И колко дълго щеше да продължи това? Вече усещаше, че се схваща от неудобната поза, а и ставаше все по-задушно. Знаеше, че ако ги открият, няма да може да скочи и да защити принцесата. И при това му беше абсолютно все едно. Времето беше станало безсмислено и той имаше чувството, че е лежал неподвижно часове, а не минути.

Внезапният звук на отварящи се чекмеджета прекъсна мислите му. После подът се вдигна нагоре и за секунда светлината бе ослепителна.

— Хайде излизайте — каза капитанът и Хал се пресегна и хвана подадената му ръка. Едва не простена от схванатото в раменете, гърба и краката и беше благодарен за помощта. Издърпа навън и Тай, а след това двамата помогнаха на принцесата и лейди Габриела да излязат от тясното скривалище.

— Никакви неприятности значи? — попита Хал.

— Никакви — отвърна капитанът. — Този се пазари малко по-дълго от обичайното за цената на „глобата“ за торбата сън, а аз не исках да събудям подозренията му, като се съглася много бързо за „таксата“ за безопасно преминаване. Парите, с които го подкупвам, може да са на лейди Франсизка, но трябваше да се държа все едно са мои.

— Подкупихте го?

— Никой кораб, напускащ Ролдем, не минава кешийския пост без голям подкуп, сър. — Капитанът се ухили. — Затова смятам, че кралството печели войната по море. По-малко продажност, разбирате ли, почти толкова тесногръди са, колкото ролдемския флот. Идва от това, че сме островни кралства, предполагам. Ако се бях опитал да подкупя капитан на кралски пост, щяха да ми щракнат железата, а

корабът ми щеше веднага да бъде конфискуван. — Погледна дамите, които пригладжаха омачканите си дрехи, и рече: — Бих изчакал малко, но скоро ще можете да се качите на палубата за малко чист въздух.

— Ще ни трябва — отвърна Тай.

— Малко тесничко беше вътре — каза принцесата и погледна Хал с лека усмивка.

Лейди Габриела изгледа Тай одобрително.

— Вие май нямахте нищо против.

Тай намери благоприличие да се изчерви.

— Лейди, уверявам ви...

— Нищо обидно, сър — каза тя с леко насмешлив тон. — Бяхте толкова кавалер, колкото позволяваха обстоятелствата. — След това добави тихичко: — Кое то не беше много.

Хал се засмя.

— Надигра те, Тай.

Тай поклати глава.

— Явно. Някой да е жаден, освен мен?

Тримата потвърдиха и Тай каза:

— Ще ида да потърся нещо за пиене, вино може би, ако имат?

— На този кораб? — каза Хал. — Спирт най-вероятно, или ейл, но аз бих се спрял на прясна вода. — И посочи почти празните мехове.

— И аз също — каза Стефани.

Тай излезе от каютата и се върна след няколко мига.

— Морякът каза, че ще ни донесе нещо.

Последва неловко мълчание. Дватама младежи бяха имали различни познанства с млади жени, но никой от тях не бе изпадал в такава принудителна близост с дами от висок ранг. Сега, след като непосредствената опасност вече бе зад гърба им, Хал осъзна дълбоко точно колко близо се бе озовал до принцесата. Изруга се наум. Трябваше ли кожата ѝ да е чак толкова мека? Вдиша дълбоко с усилие и изгледа обекта на чувствата си. Тя като че ли бе потънала в собствените си мисли. Или навярно избягваше погледа му.

Нещо подобно като че ли ставаше и с лейди Габриела и Тай, макар че според Хал тя изглеждаше по-скоро развеселена от неудобството на Тай, отколкото смутена.

Трудно беше да се прецени. Макар и след цялото това време заедно, Хал не знаеше почти нищо за нея. Беше едра, но без никаква

пълнота или мекота в нея. Лицето ѝ беше класически красиво с кафявите ѝ очи и правия деликатен нос, устните ѝ понякога издаваха изумителна усмивка. С коженото си пътено облекло изглеждаше съвсем на място за Крудий и Хал можеше да си я представи как язди до Бетани на лов.

При мисълта за Бетани осъзна, че почти не се беше сецал за нея, или най-малкото не повече, отколкото за братята и родителите си, откакто бе дошъл на изток. Липсваше му Крудий и се тревожеше как ли я карат близките му сега, през войната, но не изпитваше към Бетани нещо повече, отколкото преди да напусне Запада. Тя нямаше нищо общо с принцесата, която бе всичко, каквото можеше да се очаква от дворцова дама. Нещо повече — поне за него беше съвършената принцеса.

За Хал най-забележителното у Стефани беше нейната твърдост. Не външно изявена сила като у Бетани или Габриела, не — тя притежаваше вътрешна твърдост, устойчивост, способност да се изправи срещу заплахата кротко и с достойнство, вместо да рухне пред онова, което със сигурност беше най-ужасното преживяване в живота ѝ. Най-желаната за брак дама в Островното кралство, най-търсената и мечтана годеница в новата история, тя беше прокудена от дома си посред нощ, далече от семейството си за първи път в живота си, скрита от хора, решени да я похитят и да я използват за своите политически цели, изложена на рискове и опасности, несънувани през живота ѝ, а ето, че седеше тук и разговаряше кротко, сдържана и показваща изблици на хумор, спокойна.

Хал осъзна, че отчаяно се влюбва в нея.

Зарови тези чувства дълбоко в себе си. Баща му винаги бе очаквал от него да се ожени за Бетани, но често бе говорил за политически бракове за Мартин и Брендан. Толкова поне Хал знаеше: съпругата му, ако не беше Бетани, щеше да е жена, която да спечели политическа изгода за Крудий, и бракът щеше да донесе облаги на кралството като цяло, или поне на Западното владение. А в това време на война кой знае какво можеше да означава това? Но ако беше Бетани, поне щеше да е жена, която той вече обичаше, макар и повече като сестра, жена, която щеше да се окаже достойна за цялата преданост, която можеше да ѝ предложи. Затвори за миг очи и се помъчи да отклони мисълта си от истинските си чувства.

След малко вратата на каютата се отвори и капитанът надникна вътре и рече:

— Време е.

Станаха и го последваха към главната палуба.

Заминаването стана бързо и тихо. Малката лодка, оборудвана с платно, вече ги чакаше. Хвърлиха въжена стълба и Тай и Хал слязоха първи, последвани от принцесата и лейди Габриела. Капитанът им бе посочил курса. Хал и Тай определиха местоположението си по утринните звезди и се изтласкаха.

Платното беше малко проблематично и отнасяше лодката леко наляво, но за прехода, който трябваше да направят покрай крайбрежието, едно леко отклонение от курса им не би трябвало да е проблем. И двете страни на кралския град Ран щяха да са приемливи, а ако успееш да зърнат и залива, толкова по-добре.

Жените се свиха под голямото наметало, предложено им от капитана против нощния мраз. Младежите бяха решени да поддържат курса, докато слънцето се вдигаше, и когато то изгря, им се стори, че виждат сушата.

Хал посочи едно кафяво петно на северозапад и каза:

— Натам!

Тай кимна. Ако Хал беше прав, петното щеше да е от пушеците на някое от крайбрежно селище или дори пристанището на Ран. Вятърът се надигна с утринното слънце, силен бриз, но от северозапад, и ги принуди да направят няколко много дълги галса. Хал седеше на руля, а Тай бе при носа, и се оправяше с платното. Всеки път, щом променяха курса, Хал трябваше да наведе глава под широкия люшкац се гик, а момичетата се снишаваха и чакаха, а след това се преместваха от другата страна на лодката.

Брегът ставаше все по-близък с всяко извиване на север, но приближаването беше бавно. Два часа след разсъмване Тай извика:

— Платна ляво на борд!

Рисковано се изправи за миг, после седна отново и рече:

— Не може да е кешийски патрул. Не сме плавали толкова далече.

Заслони лицето си срещу ниското слънце и се загледа. Накрая каза:

— Платната са червени!

— О, проклетие! — изпъшка Хал. — Пирати.

— Това или е кересийски корсарски флот, или съм пълен глупак — каза Тай. — Не можем да им избягаме с лодката, така че трябва да ги заобиколим и да слезем на брега!

Хал завъртя рязко руля, зарязал всякаква мисъл за предпазливо подхождане към брега, и попита:

— Дали ще ни преследват?

— Не знам — отвърна Тай. После посочи. — Виж!

Кафявото петно, което бяха зърнали преди, се откри в димен стълб, вдигащ се от пожари. Явно ставаше въпрос за брегови набег.

— Къде сме? — извика Хал.

— Не знам — отвърна Тай. — Твърде малко е, за да е Ран. Листър може би? Или Майкълсбърг?

Във въздуха вече се долавяше парливата миризма на дим. Очите им се насълзиха от щипането и Габриела закиха.

— Най-близкият кораб обръща към нас! — викна Тай.

И наистина, тримачтовият кораб леко се наклони, докато екипажът нагласяше платната.

— Познах — пак викна Тай — Това е кересийски дромон!

Корабът беше боядисан в черно, с червена ивица покрай перилата, а платната бяха тъмночервени. Много такива кораби бяха стигали на север до бреговете на Източните кралства. Обикновено с екипаж от четирийсет до шейсет души, плюс два реда гребци, те не бяха толкова бързи като корабите на Кралството, но плиткото им газене и триъгълните им платна им позволяваха да плават много по-близо до брега от дълбоководните кралски фрегати. А отблизо, с осигурената от гребците сила, бяха добри за къси преходи със скорост, която можеше да ги доближи до плячката преди кораб само с платна да успее да се измъкне с маневра.

Макар да беше кораб за плитко газене, дромонът все пак не можеше да се доближи до брега толкова, колкото лодката. Ако се врежеше в дъното, на екипажа щеше да му се наложи да копае траншеи в пясъка под корпуса при отлив, да разтовари целия товар и

провизии и след това да чака приливът да го вдигне и да се опита да го изтегли на буксир обратно в морето с лодки.

Само ако можеха да го заобиколят... Но пиратите вече спускаха лодки.

— Към брега! — извика Тай.

Хал погледна открития плаж отвъд бялата пяна на вълните. Тай и лейди Габриела вече бяха хванали греблата.

Хал погледна през рамо. Една лодка вече се отделяше от кораба, друга, със спускащ се по въжета екипаж, беше готова да я последва.

— Гребци! — викна той.

Тай и Габриела натиснаха здраво греблата и лодката се издигна над една вълна и полетя към брега. Докато сваляше платното, Хал погледна назад към пиратските лодки. Бяха с по шест гребци.

Дори да стигнеха до брега, щяха да се измъкнат на косъм.

Брегът се приближаваше бързо и скоро дъното на лодката заора в пясъка.

— Скачайте! — викна Хал.

Тай награби единия вързоп с провизии, а Хал другия.

Двете пиратски лодки се носеха към тях.

Четиримата младежи прецапаха през водата и затичаха по пясъчливия плаж.

6. ЗАГОВОРИ

Джим нахлу тичешком.

Не особено, важният дребен благородник от Запада си запробива път покрай стъписани благородници и раздразнени слуги по коридорите на двореца на Риланон. Разрошен и мръсен от много мили бързо пътуване, той беше почти капнал от умора, но все пак намери сила да наруши с появата си деловия ден на двореца. Буйната му припряност беше разбираема и онези, които го познаваха, му кимаха съчувствено: дядо му умираше.

Джим прокле боговете, съдбата, сляпата прищявка, лошия късмет и всяка друга сила, която можеше да си въобрази и която можеше да е заговорничила той да се окаже далече от родния остров на Кралството, когато до него стигна вестта за болестта на дядо му. Последният му цурански транспортен глобус беше унищожен от един кешийски агент и трябваше да разчита на сина на Пъг Магнус, за да се върне в Риланон от Острова на чародея след последната си среща с Пъг. Имаше агенти — ако можеше да разчита на тях, — които се опитваха да осигурят още глобуси от майстора с цуранско потекло в Ламът, който твърдеше, че може да ги направи, но засега ни едно от обещаните устройства не беше дошло.

Поради това, когато вестта за състоянието на дядо му беше стигнала до него на континента, се беше оказал на средата на пътя до град Ран, за да огледа действията на кешийците в този район. Беше препускал като луд до кралските кейове в град Родез, но откри, че целият кралски флот е изпратен на патрул в поддръжка на флотата извън Ран. Тъй че веднага бе закупил най-бързия съд, който успя да намери, разнебитена шхуна, която се нуждаеше от основен ремонт, и пое с нея право за Риланон.

Не се беше натъкнал на кешийски кораби толкова навътре във водите на Кралството, но го спряха в покрайнините на Садара, втория по големина град на Кралството извън континента. Той им представи

документите си и след това заповяда на екипажа да потопи шхуната, вместо да си правят труда да я теглят на буксир, и конфискува фрегатата им.

Язденето, плаването на мръсната шхуна и това, че нямаше с какво да оправи външността си на фрегатата, му бяха придали напълно окаян и опърпан вид, когато най-сетне стигна до кралските кейове в Риланон. Но дори флотските стражи на кея да се зачудиха кой може да е този мръсен пътник, фактът, че бе докаран на брега от много почтителен екипаж от кралска фрегата, ги накара да се отдръпнат, когато той почти изтича покрай тях и се заизкачва по дългия склон към главната улица.

Риланон беше на пълна бойна нога и появата на всеки с необичайна външност и поведение беше повод за тревога. Офицерът на портата го спря, но след по-малко от минута Джим вече беше яхнал коня на същия този офицер и препускаше нагоре по дългия път от пристанището до двореца.

Сега, когато се приближи до частните покои на дядо си, видя пред тях двама стражи.

— Отворете! — почти им викна Джим.

— Никой не може да влезе без...

Само толкова успя да каже, преди Джим да се провере покрай него и да бутне вратата. Другият страж опита да го спре, но се озова на пода още преди да се е усетил.

В преддверието Джим се озова пред други двама стражи, но този път със сержант от кралската домашна гвардия в добавка. Вместо да го нападне, старият сержант просто застана пред вратата, разпери ръце и рече:

— Задръж за малко, Джими.

— Искам да видя дядо, Джаки — каза Джим.

Сержант Джак Малъри кимна и каза успокоително:

— Той спи, а ти си уплашен.

Стражите, които Джим бе съборил, нахлуха зад него, но сержантът им махна с ръка и ги пропъди навън.

— Как е той? — попита Джим.

Сержантът му даде знак да го последва, отдръпна се до стената и заговори тихо:

— Виж, Джими, дядо ти е стар. Но има и още нещо...

— Какво? — попита Джим и присви очи.

— Знаеш, че съм със стареца от... ами, още когато ти беше бебе — тихо каза сержантът.

Джим кимна.

— Мисля, че го познавам много добре: настроенията му, добрите му дни, лошите му дни — знаеш какво имам предвид.

— Да, знам — каза Джим. — Какво е станало?

— Нещо не е наред. Още не мога да го напипам, но дядо ти започна да се оплаква от стомашни болки преди месец. А знаеш, че той никога не се оплаква.

Джим кимна отново и каза:

— Подозираш отрова?

— Както вървят нещата тук, подозирам всичко.

Джим се вбеси. Беше препускал без отдих чак от източната граница на Кралството, за да завари това.

— Какво казват лечителите? Жреците?

— Никой нищо не казва, а каквото се чува, идва от кабинета на сър Уилям Алкорн. Затова момчетата отвън държаха толкова да те спрат. Заповедите са никой да не вижда дядо ти без писмено разрешение от сър Уилям.

Джим бръкна в туниката си, измъкна малка кесийка, окачена на връв около шията му, и я отвори. Вътре имаше сгънат пергамент и Джим го извади, разгъна го и го връчи на сержанта.

Сержант Малъри го прочете. После каза:

— Играеш ли покера на кралицата, Джими?

— Не. Какво искаш да кажеш?

— Ами, когато кралицата свали две двойки, фуловете падат. Искам да кажа, че заповед от херцога на Риланон бие всички заповеди, дадени от сър Уилям, въпреки че държи титлата кралски съдия. — Сержантът се ухили. — Или поне аз го виждам така и дори кралят да смята друго, ще застана пред него и ще кажа, че точно така го виждам.

— Благодаря, Джаки.

— Сега се прибери и се изкъпи. Веднага щом дядо ти се размърда, ще пратя да те повикат. Както те гледам, баня, храна и малко дрямка няма да ти дойдат зле, Джими.

Джим се усмихна. Сержант Малъри беше един от малцината, които го наричаха „Джими“. Идваше от времето, когато беше малко

момченце и често си играеше уж че е Джими Ръчицата, легендарния си праядо лорд Джеймс, първия Джеймисън.

Без повече думи Джим кимна, обърна се и тръгна към покоите си. Видя един паж, забързан по коридора, и го спря.

— Сър? — попита момчето.

— Не ме ли позна?

Момчето примижа, докато оглеждаше разрошения и мръсен мъж пред себе си, но най-сетне му просветна.

— Сър Джеймс?!

— Позна. Отивам в покоите си. Не искам да ме безпокоят два часа. След което искам гореща баня, а докато я приготвят, искам половин печено пиле, купа с ориз и печени картофи или репи. Кана вино и плодове и зеленчуци — каквито имат в кухнята. Разбра ли ме?

— Да, милорд.

Джим продължи към покоите си, като почти залиташе. Влезе, рухна на леглото и заспа още преди главата му да падне на възглавницата.

Събуди се и усети нечие топло тяло, притиснато до него. Отне му малко време, докато се окопити — все още бе скапан от умора, — но попита:

— Будна ли си?

— Разбира се — каза женски глас зад него.

Джим се извъртя и се вгледа в две тъмни очи на красиво смугло лице — кешийско наследство, което ѝ бе служило добре през годините. Надигна се на лакът и видя слугинската рокля, метната на стола до писалището му. Погледна младата гола жена до себе си и попита:

— Пак ли си слугиня?

— Помислих, че ще е най-добре да съм в достоверна роля, ако някой прекъсне съня ти. Също така обяснява защо може да съм се задържала, след като донесох всичката тази храна, която поръча. — Посочи големия сребърен поднос на масата до леглото.

— Младият лорд и благородноположената слугиня значи?

— Младият лорд? — каза тя с насмешлива усмивка.

— Казах да ме събудят и да ми донесат храна, докато се къпя.

— Опитвах се да те събудя — отвърна тя. После добави, с премежени клепачи и с усмивка: — По няколко начина. Личеше, че имаш нужда от сън. Беше изтощен. Спа цяла нощ. Боя се, че виното вече се е стоплило, а пиленето е изстинало.

— Все още са по-добри от това, което ям и пия напоследък.

— Несъмнено. Мога да поръчам пак.

— Няма нужда. Е, какво знаеш? — попита Джеймс, след като се измъкна от леглото и осъзна, че също е гол. — Ти ли ме съблече?

— Да — каза тя и стана. — Не беше много убедително аз да съм гола под завивките, а ти — напълно облечен върху тях. — Усмихна му се. — Не ти свалям дрехите за първи път.

Той отвърна на усмивката ѝ. После сбръчка нос.

— Не си ме окъпала обаче.

— Банята ти е готова от близо час. Поръчах я, когато помислих, че вероятно ще се събудиш.

— Е, как се казваш сега? — попита я той, щом тръгна след нея към банята, възхитен от почти безукорното ѝ тяло. Меките извивки прикриваха твърдостта ѝ, която самият той бе изваял през годините. От всичките му агенти тя не само беше най-добрата в събирането на информация, но също тъй беше трудна за убиване като хлебарка. Детството, преживяно с Шегаджиите на Крондор, я беше тренирало по начин, какъвто малцина неродени на улицата изобщо можеха да си представят. Никога не беше искал от нея да стане убиец, но подозираше, че щеше да го направи, без да задава въпроси, и при това много ефикасно.

Тя отвори вратата и се отдръпна, за да може Джим да влезе във ваната наред стаята.

— Точно сега се казвам Ан.

Той се отпусна в топлата вана и въздъхна доволно. Много пъти в живота си бе избирал роля, която му налагаше да прекарва дни, седмици дори, без да е чист като хората. Седна, а Ан изля кана топла вода върху главата му и започна да го сапунисва.

— Не беше ли Ан в...?

— Саладор — подсказа му тя.

— Е, и какво знаем? — попита Джим.

Ан се наведе към него и каза:

— Тук съм от около месец, след като получих съобщението ти в Крондор. Не съм открила нищо съществено, но този дворец гъмжи от слухове.

— Това е дворец. В дворците винаги има слухове.

— Да, но както си ме учил — каза тя, докато търкаше гърба му, — има слухове и слухове.

— Нямам време да пресявам слухове. Ако не можеш да ми кажеш какво знаеш, кажи ми какво мислиш.

Тя се наведе зад него, за да изтърка гърдите му изотзад — лицето ѝ бе до ухото му, — и прошепна:

— Сър Уилям Алкорн поставя тези, които са му верни или най-малкото задължени, на ключови позиции, а кралят, изглежда, няма възражения. Дядо ти със сигурност е имал.

— И смяташ, че това има нещо общо със здравето на дядо ми?

— Трудно е да се каже, Джим — отвърна тя и уви ръце около шията му. — Поразузнах, доколкото можах, и всички лекуващи жреци и лекари, изглежда, са извън подозрение. Възможно е някой от тях да е работил за човек, който иска да отстрани дядо ти, но другите най-вероятно биха открили някакъв намек за магия или отрова. Той е стар човек, Джим.

— Той е единственият близък, който ми е останал, или поне единственият останал ми близък, който все още говори с мен.

Тя сви рамене. Като сираче беше имала още по-малко близки, но през годините бе започнала да оценява това, че темата за семейството на Джим се обсъжда само когато той реши. Знаеше, че е имало много трудности между Джим и баща му, чичо му Джеймс и братовчед му Ричард. Отчасти това беше по политически причини, за които Джим така и не споменаваше, а отчасти — семейна история, по още по-неясни причини. Но тя бе прекарала достатъчно дълго време с лорд Джеймс, за да може да отгатва настроенията му.

— Наистина си разтревожен, нали?

— Да.

— Имам хипотеза, стига да искаш да я чуеш.

— Давай.

— Мисля, че дядо ти може да е бил отровен, но не дотолкова, че отровата да го убие.

Джим помисли малко.

— Да го отстранят, но без да се повдига подозрение със смърт?

— Беше твърде болен, за да се противопостави ефикасно на хитрините на сър Уилям Алкорн. — Помълча и добави: — Много е умен сър Уилям, и много ловък. Като че ли движи всичко много бавно, а после изведнъж... — плесна с ръце — размести двама-трима души, преди някой да успее да възрази. Нещо повече, влиянието му беше нараснало още преди дядо ти да се разболе. Връзките му с краля още когато двамата са били млади... — Не довърши мисълта си и само сви рамене. И двамата знаеха, че „простият“ дворцов рицар беше станал най-властният човек в кралството, след като бе заел позицията, държана от дядото на Джим. — Какво мислиш?

Преди да успее да отговори, вратата в другата стая се отвори и някой влезе. Ан скочи във ваната при Джим с писклив смях и плисна вода по пода.

Джим погледна към вратата и видя застаналия на прага войник, който ги гледаше смутено.

— Извинете, сър, почуках, но вие не отговорихте.

Джим отвърна с престорено раздразнение:

— Не виждаш ли, че съм зает?

— Дядо ви, сър. Събудил се е и пита за вас.

Джим избута театрално момичето от себе си, грабна една кърпа и видя как притесненият страж се постара да не гледа Ан, докато той излизаше от ваната. На когото и да докладваше, щеше да е мръсна приказка за отегчен благородник и слугиня с леко поведение — нищо необичайно в двореца.

Облече се бързо и хвърли поглед през рамо към Ан.

— Хайде, върви си, момиче. Може би ще имам време за теб довечера.

— Да, сър — отвърна тя, привидно ядосана, но в същото време и обнадеждена. Знаеше какво означава това: трябваше да го намери вечерта, за да могат да обсъдят какво е научил.

Джим тръгна след гвардееца към покоите на дядо си. Посрещна го пак сержант Малъри.

— Сър — каза той и отдаде чест, докато двамата пазачи отваряха широката врата.

Подпрян на възглавници в голямото си легло, Джеймс Джеймисън, вторият с това име с титлата херцог на Риланон, махна на

внука си да се доближи. Нямаше нужда някой от двамата да казва каквото и да било. Джим само погледна стареца и разбра, че е близо до смъртта. Приблужи се до леглото и целуна дядо си по челото.

— Радвам се да те видя, момче — отрони старецът.

— Радвам се да те видя, дядо.

— Хайде — прошепна старецът и потупа леглото до себе си. — Сядай и мълчи. Много има да ти кажа, а няма много време.

Джим седна и зачака дядо му да му каже нещо съдбовно важно.

След час Джеймс Джеймисън напусна потресен покоите на дядо си. Дори тези, които го познаваха добре, може би нямаше да видят някакъв външен признак, но вътрешно Джим беше толкова близо до паниката, колкото не помнеше да е бил през целия си живот. Светът му се разпаряше по шевове.

Джим беше очите и ушите на Кралството, търговецът на тайни и скрити истини, но дядо му управляваше Събранието на лордовете и познаваше нрава на благородниците от двете владения, от херцогството Ран до Далечния бряг. Двамата бяха сглобили главоблъсканица, която ги беше озадачавала повече от година, още отпреди избухването на войната между Кеш и Кралството.

Политиката беше повече в компетентността на дядо му. Покойният му чичо Дашър също беше политик. Баща му беше повече като прадядо му Арута — надарен администратор, умен и приятен, но иначе не особено забележителен. А братовчед му Ричард беше войник с всичките нужни за това благородни и дразнещи черти. Едно нещо за Ричард Джим знаеше със сигурност: че сега той е един от малкото войници, на които би могъл да разчита. И командваше армията на принца в Крондор, което можеше да се окаже съдбоносно важно.

Не всички Джеймисън бяха пригодни за власт. Повечето бяха надарени в ролята, която им бе предложил животът, но само Джим беше развил същите убийствени умения и хладнокръвие, за да ги използва в служба на Короната, на които се беше радвал първият Джеймс, Джими Ръчицата. А сега като че ли щеше да му трябва всяка трошица талант, който притежаваше, както и всеки горчив опит, тежък урок и прочутият късмет на Джеймисън, за да осуети онова, което явно

се оформяше като заговор короната на Островното кралство да бъде заграбена.

Докато той беше зает с усилието си да разкрие кой е ликвидирал мрежата му от агенти и защо Кеш е тръгнал срещу Кралството, някой друг усилено беше подготвял държавен преврат, а според това, което му беше казал дядо му, бяха почти готови.

Джим стигна до главния коридор, разделящ двореца на две, и спря. Напред беше собственото му жилище и покоите на други кралски придворни и служители, а надясно бяха службите и жилищата на стражите от двете страни на входа към кралското крило, където се помещаваха голямата зала, кралските покои и жилищата на дворцовия персонал. Наляво беше парадният вход и стъпалата към дворцовия параден плац.

За първи път от много години Джим Фурията, Джим Трепалото, лорд Джеймисън и така нататък нямаше никаква представа къде да отиде. Знаеше, че трябва да е в двореца поне за още една нощ и ден, но след това?

Агентурната му мрежа беше компрометирана. И все пак Джим беше почти нагъл в своята увереност, че ще е достатъчно умен, за да подхване онова, което дядо му бе започнал, присаждайки към него Шегаджиите на своя дядо. Години наред той беше внедрявал свои шпиони и провокатори във всеки пласт на обществото в Кралството, а също и в Кеш, Квег и Свободните градове на запад. Никаква дейност — от държавните дела до контрабандата по крайбрежието — не убягваше от вниманието му и беше действал превъзходно в Горчивото море.

Или поне така си беше мислил, докато Амед Дабу Асам не се бе опитал да го убие. Най-довереният му агент в Кеш, един от най-доверените му навсякъде, а вече беше човек, от чиято смърт Джим щеше да изпита огромна радост.

След като Амед беше компрометиран, Джим допускаше, че целият му кръг от шпиони западно от Ландсенд е неблагонадежден. Дори и да преживееше всичко това... дори Кралството да преживееше всичко това, не можеше да разчита на нито един от хората си в Кеш.

Според това, което бе успял да открие сам, съчетано с казаното от дядо му, Джим допускаше, че не повече от една трета от агентите му все още са по местата си и са благонадеждни.

Осъзна, че минаващите дворцови слуги и кралски служители му обръщат внимание. Ако смяташе да се двоуми, по-добре беше да го прави другаде. Знаеше едно място близо до жилищата на търговците, където можеше и да вечеря, и да уреди срещи с определени агенти. Тръгна към парадния вход и външните порти на двореца.

Беше минала почти година, откакто за последен път бе идвал в Риланон, и макар верните на дядо му агенти да държаха повечето от града под наблюдение, беше ясно, че в играта има „друг играч“, както бе забелязал Касийм абу Хазара-хан — неговият противник в Кеш. Ако шпионският кръг на лейди Франсизка Сорбоз в Ролдем беше компрометиран, а този на Джим в Кралството осакатен, то мрежата на Касийм беше напълно унищожена. Когато Джим го беше видял за последен път, Касийм беше преследван човек. Несъмнено се беше скрил някъде, докато може безопасно да изплува отново на повърхността или да се откаже от всякаква надежда да продължи службата си за империята. Ако се окажеше второто и успееше да стигне до народа си в пустинята Джалпур, можеше да доживее до дълбока старост като безименен номад. Според Джим последната възможност беше доста проблематична предвид голямото разстояние, което Касийм трябваше да пропътува, докато стигне до безопасното убежище на родния си стан.

Джим излезе на стъпалата и тръгна право към малкия служебен вход, обикновена врата, вградена в голямата желязна порта, пазеща входа към дворцовите земи. Големите крила, отваряни да пропуснат конни части и впрягове, бяха затворени по правило, но той се изненада, като видя, че малката врата също е залостена и пред нея стоят на пост двама стражи.

— Сър? — спря го единият, щом той се приближи.

— Аз съм Джеймс Джеймисън, внукът на херцога. Мисля да поизляза в града и да се поразтъпча.

Стражът кимна.

— Чудесно, сър. Ако може, покажете ни пропуска си.

— Пропуск? — Джим вдигна вежди. — Откога на член на кралския двор му трябва пропуск, за да влиза и излиза от двореца?

— Откакто бе издадена заповедта тази сутрин, сър. Трябва ви пропуск, подписан от кабинета на вицекраля.

— Вицекрал ли?

— Не сте ли чули, сър? Тази сутрин кралят обяви своя приятел сър Уилям Алкорн за вицецрал, за да му помага да движи нещата, докато старият херцог, имам предвид дядо ви, се вдигне на крака. Заповедта дойде със смяната на стражата: никой не влиза и не излиза без одобрението на вицецраля.

Джим потисна гнева си и се усмихна с усилие.

— А, ясно. Дойдох късно снощи, изтощен, и спях до срещата с дядо ми. Веднага ще отида до кабинета на сър Уилям и ще уредя въпроса.

Обърна се и закрачи към стълбището.

Имаше само една възможна причина за новото изискване за пропуск: сър Уилям бе решил да ограничи влизанията и излизанията на лицата в кралското домакинство, включително персонала на херцога. Ако дядо му беше здрав, Джим не се съмняваше, че това изискване за пропуск нямаше да издържи повече от половин ден, но дядо му спеше дълбоко, след като кралският лекар му бе дал да изпие сънотворно.

Джим знаеше, че ще е подозрително, ако не се яви в кабинета на сър Уилям, но не изпитваше нужда да отиде там веднага. Знаеше няколко начина да напусне двореца, но и сър Уилям несъмнено също знаеше за два-три от тях.

Първо трябваше да намери Ан и да я прати по една дребна задача... а след това бързо да прескочи да нагледа дядо си. И имаше отчаяна нужда да намери нещо за хапване. Умираще от глад, след като не беше ял от почти три дни. Ако не бяха изнесли подноса от стаята му, щеше да изяде каквото имаше на него, колкото и изстинало и изсъхнало да беше.

Отчаянието му отстъпи място на един рядък полет на фантазията. Задачите му щяха да са толкова по-лесно изпълними, ако имаше в персонала си магьосник, някой като Магнус, който да може просто да го прехвърля от едно място на друго. Това го върна на мисълта за последното му гостуване на Острова на чародея и Джим се зачуди как ли се справя Пъг с разкриването на собственото си гнездо на предатели.

Тази мисъл предизвика ледени тръпки по гърба му: ако проблемите на Пъг се окажеха толкова тежки като неговите, то последствията от това, пред което се беше изправил, щяха да са

навярно много по-ужасни от положението тук. Защото ако Джим се провалеше в задачите си, неговият крал и династията Кондуин можеше да паднат, навярно цялото Островно кралство щеше да пропадне, но ако се провалеше Пъг...

Прогони тази мисъл. Не искаше да разсъждава какво може да сполети целия свят, ако Пъг се провали.

Пъг седеше кротко и слушаше дебатите в залата на Съвета на Академията. За един кратък миг го порази странното усещане за нещо вече видяно: Академията все повече заприличваше на Събранието на магьосниците на Келеуан, където се бе обучавал.

В момента сред членовете като че ли имаше четири групи, групи, оформили се около ученията на трима души, всяко отразяващо различна философия, и четвърта, необвързана фракция. Осъзна, че от присъстващите той е единственото лице, което наистина бе познавало тези трима мъже. Двама от тях всъщност бяха негови ученици, Корш и Ватум, двама много надарени магьосници с кешийско потекло. Третата фракция бе повлияна от неговия най-близък приятел от години, Накор. Зачуди се какво ли щеше да си помисли старият му приятел за това, в което се бе превърнала Академията, ако беше жив да го види.

Един висок слаб магьосник, Натиба, стана и се обърна към двайсетимата членове на Съвета.

— Жезълът на Ватум се срещна на съвет и претеглихме предупреждението, донесено ни от Пъг. — Поклони се леко към Пъг.

Като основател на Академията на острова Звезден пристан, земя, отстъпена му някога от Островното кралство, на Пъг се гледаше с почитание, но откакто бе отхвърлил васалната си клетва към Кралството и бе дал автономия на Звезден пристан и Академията, също тъй гледаха на него с известно подозрение, с неизречено опасение, че може някой ден да реши да се опита да си върне училището на магьосниците и града Звезден пристан.

Пъг изглеждаше лишен от възраст, също като преди век или повече, с тъмната си коса и брада. Беше слаб и нисък, но притежаваше жилава сила, излъчване на твърдост и издръжливост. Бе най-могъщият магьосник на този свят — макар самият той да смяташе, че синът му Магнус може скоро да го надмине, ако не беше го надминал вече, — но

бе започнал живота си като сираче, кухненско ратайче в далечната цитадела Крудий, и бе живял четири години като роб на родния свят на цураните Келеуан. Не беше пожизнен академик.

Беше видял смърт и разрушение в мащаби, невъобразими за почти всеки друг присъстващ владеец на магия, и смяташе този сегашен дебат за дребнав, безсмислен и загуба на време. Все пак го търпеше, защото зачиташе клетвата си и искаше събитията да вървят по естествения си ход.

Жезълът на Ватум беше една от двете доминирани от кешийци фракции в Академията — другата беше Ръцете на Корш. Ватум беше кешиец, но не от Истинската кръв като Корш. Различията между тези двама приятели се бяха развили в две групи, и двете консервативни по природа. Жезълът беше по-предпазливата и реагираща от двете, макар и двете да оставаха съсредоточени върху вътрешни проблеми до степен на пълно изключване от външния свят. Ръцете на Корш също бяха консервативни във възгледите си, но бяха по-склонни да играят активна роля в събитията извън Звезден пристан.

Третата фракция се наричаше Сините ездачи в чест на едно от по-цветните предпочитания на Накор: величествен син халат, подарен му от императрицата на Кеш. Както и един красив черен жребец, който беше яздил като луд, докато конят не издъхна. Сините ездачи вярваха, че няма никаква магия и че всеки може да научи „номера“, тъй че непрекъснато бяха скарани с другите две фракции. Бяха много по-прогресивни и вярваха в ползата от активна, непрекъсната ангажираност с външния свят.

Както обикновено, Ръцете бяха колебаещата се фракция, стояща между Ездачите и Жезъла, като спорът вероятно щеше да се разреши от необвързаните членове. Обсъжданата тема беше предупреждението, което Пъг току-що бе донесъл на Съвета във връзка с демонското нахлуване в Мидкемия и възможната заплаха от демоните и от силата зад тях, Ужаса.

Дебатът беше отнел по-голямата част от деня и за Пъг се беше оказал досадна камара безсмислици. Беше пристигнал предната нощ и разговаря със старшите членове на Съвета, наречени Администраторите: петима членове, по един от всяка спомената фракция и още двама, избрани от необвързаните членове. На Пъг не му допаднаше идеята всяка фракция да има автоматично гарантирано

място в такова управително тяло — това твърде много миришеше на партийната политика, съсипвала в голяма степен империята Цурануани столетия наред, но се беше принудил да запази мълчание по всички въпроси на управление на Академията. За да е истински независима, той трябваше да бъде приет просто като поредния магьосник.

Натиба довърши бележките си. Бяха същите като на мнозина от ораторите преди него — просто преразказ на вече защитени позиции, сякаш някои членове изпитваха нуждата да говорят, макар и само за да повторят вече казани неща, за да не би някак да загубят позиция или престиж в Съвета, като мълчат.

Друг магьосник стана и му дадох думата. Пъг бе доволен да види, че този е с прост кафяв халат, с което приличаше по-скоро на просещ монах от някой от храмовите ордени, отколкото на магьосник. Твърде много от магьосниците тук, особено тези от консервативните фракции, предпочитаха черните халати, подобни на тези, които носеха цуранските Велики. Неволно се зачуди доколко това се дължи на собствения му избор да носи такава дреха, за да му напомня постоянно как се беше превърнал в Черния чародей.

Магьосникът в кафяво каза:

— Отчаян съм, че толкова много от братята и сестрите ни са решени непрекъснато да преразглеждат едни и същи тези без никакъв явен напредък в стигане до заключение, което да можем поне да обсъдим. Тъй че ще направя едно предложение и ще помоля Администрацията да го постави на гласуване пред членовете.

— Моля да се съгласим, че Пъг нямаше да е дошъл при нас, освен ако не сме изправени пред най-ужасна заплаха, и че времето трябва да се смята за критичен проблем. Нещо повече, без ясна цел за това къде можем най-добре да вложим дарбите си в защита на нашия свят от демонската заплаха и Ужаса... — младият магьосник се обърна към Пъг с изражение, което подсказваше, че все още не иска да повярва в съществуването на такъв Ужас, още по-малко, че застрашава света, — би трябвало да обсъдим и съставим план как да отвърнем на всеки призив, който Пъг би могъл да отпрати, и как най-добре да сторим това.

Залата изригна в шумни коментари и оживено бърборене. Няколко члена изразиха мнение, че е твърде рано да се стига до

гласуване по какъвто и да било въпрос, докато други възразиха, че младият магьосник е надвишил правата си. Председателят стана и вдигна ръце за тишина. Беше едър и дебел, магьосник от едно от Източните кралства, казваше се Еслон Маков. Излъчваше авторитет, което беше много подходящо за моменти като този.

— Поставен беше въпрос за гласуване от членовете — каза той.
— Да преповтаря въпроса...

Младият маг с кафявия халат се приближи до Пъг и каза:

— Може ли да ми отделите малко внимание?

Пъг кимна, изправи се и последва младия магьосник до горната тераса на главната зала на Академията, а след това през вратата и в преддверието.

— Казвам се Руфио — представи се младият маг. — Не съм имал честта да се запозная с вас досега.

Пъг се усмихна.

— Благодарен съм за подкрепата ти.

Младежът сви рамене и се усмихна неуверено, а Пъг изведнъж бе поразен от приликата на Руфио със самия него като млад. Имаше същата гъста тъмна коса, същото телосложение и стойка.

— Помислих, че е съвсем логично да поставя този въпрос. А ако наистина се разиграват ужасни събития, както се боите, това би улеснило нашето августейшо тяло да стигне до решение и да действа преди всички да умрем от старост.

Пъг се засмя. Минаха покрай двама по-стари магьосници, които им хвърлиха бърз поглед, и продължиха по пътя си.

Напуснаха преддверието и заслизаха по стълбището към оградената със стена градина. Когато останаха сами, Руфио каза:

— Мисля, че ако има представители на някоя неизвестна сила, внедрени тук, то те са се слели успешно. Вече от седмица превъртам в ума си всяко обсъждане, в което съм се намесвал, което съм подслушал и чул, и съм принуден да призная... нищо. — Погледна Пъг в очите. — Може би самото естество на това общество от магьосници е това, което противниците ни желаят: склонност да не се желае да се прави нищо.

Пъг кимна и каза:

— Имаме предатели в Конклава, Руфио. Иначе как е възможно толкова много неща така ужасно да се объркат през последните

няколко години?

Младият магьосник кимна: знаеше за нападенията над Острова на чародея, които изобщо не трябваше да са успели и които бяха стрували на Пъг живота на много хора, включително на жена му и сина му.

— Все пак това не означава, че са се внедрили тук. — Погледна го тъжно. — Трябва да се връщаме. Гласуването на предложението трябва да започне скоро.

— Благодаря, че постави въпроса.

— Необходима стъпка. — Младият магьосник се беше умислил. Стигнаха до входа на заседателната зала. — На Академията ѝ липсват изключителните таланти на Конклава, но имаме много силни мъже и жени в редиците си. Ако възникне нужда, при нас във фракцията на необвързаните има достатъчно хора, за да спечелим гласуване да помогнем. — Усмихна се. — Дори и най-консервативният член на Ръцете няма да се противопостави да предотвратим края на света. — Усмивката му се разшири. — Аз поне не мисля, че биха се противопоставили.

Пъг помълча замислено, след което отрони:

— Надявам се да си прав, но понякога се чудя.

Предвид казаното от Руфио за таланта в Академията Пъг се зачуди дали не е проявявал прекалена стриктност в държането на Академията в неведение за съществуването на Конклава — освен личните си агенти, разбира се. Постоя сам и разколебан. Трябваше да се върне при Амиранта и Сандрина, но си помисли, че преди да се върне ще е добре да остане тук още няколко дни и да осведоми някои ключови членове на Академията за възможната скорошна заплаха. Обърна се и тръгна към старата си квартира, държана винаги готова за него, и реши да извести Магнус да поработи с Амиранта и Сандрина над онова, което бяха открили на Острова на Змийските хора, а покъсно да се присъедини към тях. Отново го обзе чувството, че има твърде много работа и твърде малко време, в което да я свърши.

7. ТРЕВОГА

Камбаните закънтяха предупредително.

Мартин вече беше станал и бързаше към кухнята за закуска. Докато закопчаваше оръжейния си колан, срещна брат си, който идваше точно оттам.

— Проклятие — каза Мартин. — Пак няма да ям.

Брендан се усмихна.

— Аз току-що ядох! Ако не искаш да умреш от глад, нареди да ти донесат нещо. — Плесна закачливо брат си по корема и добави: — Макар че от последната седмица спокойствие си надебелял. — И преди Мартин да успее да отвърне, Брендан вече тичаше към крепостната стена.

За миг на лицето на Мартин се изписа раздразнение, а после той се обърна и тръгна след брат си. Настигна го на стената.

— Какво е онова в залива? — попита Мартин.

— Представа нямам.

В средата на залива водата кипеше, цялата в мехури и покрита с бяла пяна, все едно започваше да ври.

Мартин извика към северната кула:

— Какво виждате?

— Само кипнала мръсна вода, сър — долетя отговорът. — Така е от няколко минути.

— Какво може да е? — попита тихо Мартин.

След няколко минути се появиха лейди Бетани и Лили, и двете облечени в онова, за което Мартин бе започнал да мисли като за „бойната им униформа“: кожени бричове, вълнени ризи и кожени елечи и ботуши. И двете носеха лъкове, макар че истински стрелец беше само Бетани. Беше започнала да дава уроци на Лили с лъка, но Брендан — който ги бе наблюдавал отблизо, откакто се бе заинтересувал от момичето — не мислеше, че има голям шанс да улучи каквото и да е, освен случайно, както бе споделил с брат си. А

тъй като Брендан беше може би единственият стрелец в града, чиито умения надвишаваха тези на Бетани, Мартин не се бе усъмнил в преценката му.

Вниманието, проявявано от Брендан към Лили, бе причинило много вълнение у младия капитан Джордж Болтън, вече втори помощник-командир на града, който явно се беше увлякъл силно по дъщерята на кмета. Интересът на Брендан беше по-скоро мимолетен при липсата на привлекателни млади жени в града, които да се сравнят с Лили. Почти всички останали бяха пратени на север към Зюн за безопасност. Тя бе отказала да замине и остана в града с баща си, който бе длъжен да защитава града.

Бетани попита възбудено:

— Какво става там, Мартин?

— Ще ти кажа веднага щом разбера — сопна се той.

Тя ококори очи. След това осъзна, че напрежението най-после си казва думата.

Мартин извика отново към наблюдателя горе:

— Какво виждаш?

— Същото, сър. Само мехури и тиня.

— Дали да не пратим някого да огледа? — попита Брендан.

Мартин помълча малко, после каза:

— Не. Ще чакаме.

— Какво ще чакаме?

— И аз не знам — отсече Мартин.

Четиримата на масата в ъгъла бяха тихи и макар атмосферата в помещението да се беше въртяла от почти потискаща тишина до бунтовна врява през целия ден, тези четирима бяха неестествено мълчаливи.

Аркан не беше намерил нещо, което да разсее вниманието му, откакто бе пристигнал в Илит, тъй че прекарваше времето си в оглеждане на гостите в гостилницата, както бяха скупчени лакът до лакът. Приличаше малко на лов, помисли си главатарят моредел: седиш в скривалището и наблюдаваш дивеча, промъкващ се през храсталака.

Нямаше свободни стаи, тъй че всяко налично пространство на пода от мазето до тавана беше заето от уморени работници и отчаяни пътници. Тъкмо затова Миранда, Накор, Калис и Аркан се бяха примирили да седят на масата си и само от време на време да излизат до клозетите зад хана.

Аркан и Калис бяха от расата на елфите, тъй че тишината не им тежеше. Двата демона в човешки облик пък отразяваха естеството на човешката си самоличност, като настроението на Миранда беше променливо. Накор беше буен по нрав, но също така можеше да понесе самота и тишина, тъй че небрежният им разговор бе заглъхнал преди часове.

Тъй че сега и четиримата седяха и скришом следяха с погледи другите четирима. На външност бяха съвсем обикновени, като се изключеше неестественото им мълчание. Дори да бяха монаси от някой отдаден на съзерцание орден, едва ли щяха да са по-малко словоохотливи. Все пак това не беше единственото в тях, което привличаше вниманието на Калис и другите трима.

Принцът на Елвандар беше живял сред хората повече от другите трима, въпреки че двамата демони притежаваха спомените на Миранда и Накор. Всички въпроси за това как двамата уж мъртви приятели се бяха появили отново в Илит бяха отклонявани и Калис беше престанал да разпитва — предполагаше, че ще научи истината в подходящ момент. Също като народа на майка си, той имаше по-голямо търпение от хората.

Аркан първи беше забелязал четиримата мълчаливи мъже и беше казал:

— Има нещо сбъркано у онези четиримата. — И ги посочи на масата в ъгъла от другата страна на задната врата.

— Сбъркано странно или сбъркано опасно? — попита Калис.

— Не съм сигурен, което вероятно означава опасно — каза моредельт. — Опитват се да изглеждат като непознати, седнали случайно на една и съща маса, но въпреки разликата в облеклото прическата им е една и съща, сякаш са членове на един и същи клан.

Накор се ухили.

— Може би са монаси?

— Едва ли — каза Миранда.

— Никакви видими оръжия, тъй ме или са безвредни, или имат някакви други средства за защита — продължи Аркан. — Бих предположил магия, след като не се вижда никаква охрана.

— Съгласен — каза Калис и погледна Миранда. — Има ли нещо?

Миранда разбра какво пита принцът елф, но все още не беше му казала, че не е тази, която помни, и че ѝ липсва дарбата на предишната Миранда да засича магия. Така че каза само:

— Нищо полезно.

Изпитваше някакво познато, макар и далечно усещане от близостта до тези четирима мъже. Все едно, почти си спомняше някакво име или се мъчеше да определи някакъв мирис, влудяващо познат и все пак неопределим.

Накор се ухили.

— Мога да ида и да ги сръчкам.

— Не мисля, че ще е разумно — каза Миранда.

— Защо? — попита дребният мъж.

— Според мен те чакат нещо. Може да се окаже напразно усилие, докато дойде този момент. — Тонът, и изражението ѝ казаха на Накор, че е на ръба на прозрението. Той извърна бавно глава, изгледа четиримата мъже и очите му леко се разшириха. Обърна се отново и кимна едва забележимо. Той също вече го усещаше.

— Може да е твърде късно — предположи Аркан. — Малко време съм прекарал сред хората, освен когато търгувахме в Раглам или Каерн, но съм воювал с тях и съм си имал работа с пленници. — Сниши глас. — Тази приличат на пленници, осъдени да работят в мините.

— Не безнадеждни — каза Накор. — Примирени със съдбата си.

— Очакват да умрат? — каза Калис. — Тук, в този хан?

— Не мисля — подхвърли Миранда. — Каква ли беля могат да предизвикат тук?

— Някой хубав кръчмарски бой? — подхвърли Накор със зъл блясък в очите.

— Колкото и забавно да може да се окаже — каза Калис, — Миранда е права. Ако ония четиримата кроят нещо, не е тук. Очаквам в някой момент един или повече от тях да напуснат хана.

— Значи чакаме докато напуснат? — попита Накор.

— И тръгваме след тях — каза Аркан.

— Какъв ти е интересът? — попита Накор моредела.

— Всичко, което ме измъква от този вмирисан хан.

Накор вдигна вежди насмешливо и кимна леко в знак, че го разбира.

— Значи изчакаме още малко — каза Миранда и в гласа ѝ за първи път прозвуча нотка на нетърпение.

Изтече час. Бълбукането в залива продължаваше. На Мартин най-после му омръзна да го гледа и каза на брат си:

— И да е заплаха, не е непосредствена.

Брендан кимна.

— Макар че не бих изключил да се окаже внезапна, ако това, което става там, приключи.

— Какво би могло да причини такова нещо? — попита Бетани.

— Живяла съм тук през целия си живот и не съм виждала нищо такова — каза Лили. Помисли малко. — Но познавам един, който би могъл да знае.

Слезе от стената и след няколко минути се върна с един старец.

— Това е Балвин — представи го тя. — Старият началник на пристанището.

— Виждали ли сте някога такова нещо? — попита го Мартин.

Старецът беше слаб, но не и хилав. Изглеждаше жилав и здрав за човек над осемдесет. Примижа срещу късното слънце, блеснало от водата в далечината, и рече:

— Не, но съм чувал.

Мартин изведнъж се заинтригува.

— Наистина ли? Какво?

— Една история, която ми разправяха като момче. — Балвин се усмихна и загрубялото му лице се набръчка. — Ако си спомням добре, старият имперски управител в Лимет е стоял зад него.

Лимет беше най-западният крайбрежен град, не повече от удобен пристан за пирати и контрабандисти в Империята по брега на Горчивото море.

— Някой си бил толкова глупав, че тръгнал да търси злато в планината Дома на троловете.

— Всеки, който е чувал за Дома на троловете, знае защо я наричат така. Планински тролове навсякъде, тъй че е все едно колко злато има там. Няма да го вземеш, освен ако не си довел повече бойци, отколкото миньори. — Старецът се потупа замислено с пръст по носа. — Тъй че управителят решава да прокопае тунел под водата, като започне край брега и върви нагоре през скалите на запад от Лимет, чак до недрата на Дома на троловете.

— И какво станало?

Старецът се засмя.

— Много миньори се удавили. Но за известно време действало. Докарал един магьосник да направи въздушен мехур и мъжете работили в него, докато навлязат под земята, където могли да прокопаят въздушна шахта до повърхността. — Потърка се по брадичката, докато си припомняше. — Работата е там, че водата отива, където иска да иде и си търси нивото, тъй че както ми разправяха, приливът сринал долния край и всичко рухнало. Едва ли е взел достатъчно злато да изплати цената. Та значи когато магьосникът направил онзи мехур, малко протекло и можело да се видят мехури на повърхността. За тази история ми напомня онова там.

Мартин и Брендан се спогледаха.

— Прехвърляне на Горчивото море под водата? — попита Брендан.

— Възможно ли е изобщо? — зачуди се Мартин. — В смисъл, неподвижен мехур. Мъже, които се гмуркат в мехура и след това копаят нагоре в планината... — Въздъхна. — Трудно ми е да повярвам на тази история. Откъде са копаели тунела? Би трябвало да са започнали някъде ей там. — Посочи на югозапад и се надвеси над зъберите, за да види по-добре. — Щяхме да видим някого на брега, който да опитва такъв изкоп. — Поклати глава.

— Приказката е чудесна, старче, но дори толкова близо до града копаенето под Горчиво море е непостижимо за цяла армия джуджета за толкова кратко време.

— Армия джуджета ли? — рече старият началник на пристанището. — Никога не съм срещал джудже.

— Аз съм срещал, но не това е въпросът — каза Мартин. — Виж, ако можех да си пожелаая тунел... — Щракна с пръсти.

— Магически тунел? — каза Брендан.

Мартин изглеждаше притеснен.

— Тук май наистина ни трябва магьосник, нали? — попита Брендан.

Мартин погледна брат си и кимна.

— Неслучайно херцозите на Крудий са имали лични магьосници. — Загледа се отново във водата. — Не вярвам в града да се намери гмурец, когото да можем да пратим долу да огледа.

Старият Балвин отвърна:

— Не, нямаме много тъдява, а малкото, които имахме, заминаха с войската на херцога на юг. Може да опитате да намерите някого, но повечето няма да се гмурнат толкова близо до града. Водите са доста опасни, с онова течение на югозапад и скалите на югоизток, щом подмине човек ей онзи плаж. Няма причина за гмуркане, освен за вадене на корабни останки. И видимостта не е голяма. Но мога да ви намеря начин да се огледа, ако сте готови да идете дотам с гребане. Замълча, после изведнъж се усмихна. — Ей сега се връщам. — Обърна се и бързо се отдалечи.

След десетина минути се върна, понесъл нещо като голямо дървено ведро.

— Това може да помогне — рече и го подаде на Мартин.

Мартин го обърна и видя, че дъното му е прозрачно.

— Какво е това? — попита и почука прозрачното стъкло. При удара то издаде тъп звук.

— Не знам точно. Някакъв вид кристал. Много по-здрав е от стъкло. Един гмурец, Пиви, го използва извън залива, покрай линията на прилива, когато един кораб се разби. Много е удобно. Други момчета скачаха от лодките да търсят, а Пиви и неговите гребяха наоколо, гледаха долу през това и щом видеха нещо, момчетата се гмуркаха точно към него.

Мартин и Брендан се спогледаха и по-малкият брат каза:

— Аз ще отида.

Мартин кимна. И тримата братя бяха отраснали на морския бряг и според традицията на Крудий бяха чиракували за кратко във всеки занаят в херцогството, включително в рибарството. Хал беше най-добрият моряк от тримата, Мартин — най-добрият в поправянето на лодки и в преценката за времето, а Брендан беше най-добрият рибар и гмурец.

— Вземете лодка и тръгнете от брега ей там... — Балвин посочи на югоизток, към старото укрепление, — и няма да ви се налага да се провирате през всичките изгорели пилони и отломки.

— Ще ми трябва човек, който да гребе, докато гледам — каза Брендан.

— Най-малкият син на Пиви служи в градския сбор. Братята му се гмуркат, докато той и татко му гребат. Лодката му още е в навеса им. Ще ида да ви го доведе. Казва се Евард, но всички го наричат Нед.

— Ще се срещнем при главната порта — каза Брендан, кимна на брат си и Бетани, а след това импулсивно целуна Лили по устните.

Тя едва не залитна от тази внезапна проява на обич и възкликна:

— Олеле!

Страните ѝ се изчервиха, щом се загледа след бързо отдалечаващия се млад благородник.

Бетани се беше ококорила, а Мартин полагаше всички усилия да не се засмее. След малко Бетани каза:

— Е, мисля, че той току-що ти даде да разбереш какво точно изпитва.

Лили наведе глава и се опита да прикрие усмивката си.

— Чудя се дали Джордж видя това?

Бетани присви очи.

— Нима?

— Харесвам и двамата — каза Лили.

Мартин се засмя.

— Ако преживеем някак всичко това, Брендан един ден ще бъде барон на Карс.

— О? — каза Бетани.

Мартин погледна към портата, където Брендан вече говореше с някакво дебеловрато момче със зле скроена туника на градската стража.

— Хал ще има нужда от мен в Крудий повече, отколкото в Карс, най-вероятно да командвам гарнизона в Джонрил. Тъй като нямаш братя, на Хал се пада, с разрешението на принца на Крондор, да назначи някого в Карс, след много, много години, когато баща ти си отиде.

На лицето на Бетани се изписа тревога.

— Да можех да знам как е той.

Мартин продължи с привидно безгрижен тон:

— Тъй че ще е или племенникът на дребен служител в Ябон, или барон.

— О, и двамата са много сладки — каза Лили.

Мартин се засмя.

— Послушай сърцето си тогава, скъпа Лили. Но бъди добра с онзи, чието сърце разбиеш.

Лили го погледна угрижено.

— Стига всички да преживеем тази предстояща война и брат ми да не се удави — добави Мартин.

Всички извърнаха погледи към Брендан и момчето на Пиви.

Брендан и Нед Пиви забързаха по зацапаните със сажди камъни на улицата под стената, единственото останало от предградието. Кешийските нападатели се бяха постарали да изгорят всичко над линията на прилива от стената до най-дългия кей. Малкото скелета и греди, останали след пожара, бяха рухнали при първата гръмотевична буря, поразила града след нападението, и целият район миришеше на мокро изгоряло дърво.

Нед поведе Брендан надолу към североизточния ъгъл на каменния кей, а след това нагоре по малка уличка с обгорели къщи от двете страни. Все още бяха сравнително непокътнати — тъй като не бяха точно пред градските порти, кешийските нападатели не ги бяха изгорили до основи.

— Тате държеше лодката ей там — каза Нед й посочи навеса зад една от сградите. — Мама ще припадне, като види какво са направили тия кешийци с къщата ни.

Спря до навеса и отвори вратата. На две дървени магарета лежеше обърната лодка.

Беше малка, десетина-дванайсет стъпки дълга, което беше добре, защото до водата имаше доста път. Обърнаха лодката, Брендан сложи ведрото за гледане в нея и бързо я отнесоха до брега.

Мехурите клокочиха на триста крачки от тях. Брендан не беше сигурен, но му се стори, че кипят по-силно.

Качиха се в лодката — Брендан при носа, а синът на гмуркача — на греблата, и Брендан каза:

— Дай към мехурите.

Скоро се озоваха точно в средата на бълбукащата вода. Брендан пусна ведрото във водата, натисна го силно надолу, за да не се обърне, и погледна през него.

Отначало не можа да различи нищо, освен мехурите, удрящи се в кристалното дъно.

— Наврете си лицето вътре — каза Нед — и ще виждате по-хубаво.

Брендан последва съвета на опитния гмурец. Ведрото бе достатъчно голямо, за да побере лицето му, а навеждането всъщност му помогна да го задържи на място. В първите няколко мига тъмнината долу и пяната от мехурите объркваша зрението му, но скоро започна да различава форми и движения.

Някакви същества щъкаха по морското дъно, може би на сто стъпки под лодката. Приличаха на жаби, с човешки ръст, с широки рамене и тясна долна част на тялото, с дълги крака и ръце. Светлината беше много смътна и разстоянието много голямо, за да се различат повече подробности, но от самата гледка Брендан настръхна.

Съществата разпенваха морското дъно. Нямаше никакъв магически тунел или мехур, изпускащ въздух, но имаше нещо заровено под тинята и те го разчистваха. Бяха като разбунен мравуняк — непрекъснато се движеха по все по-разширяващия се отвор. Разпененото морско дъно изпускаше мехури и те объркваша гледката му още повече.

Успя да зърне нещо под неуморно движещите се същества и се зачуди какво е. За миг си помисли, че може да е някаква древна статуя с огромни размери или някакъв паметник.

Вдигна глава от ведрото и погледна към брега на запад. Там нямаше нищо необичайно. Откъде бяха дошли тези същества? Беше ли това част от някакъв план на кешийците да завземат града? Отново погледна през ведрото. За миг му се стори, че далече долу може да различи някакво очертание, но след това то се скри от завихрилия се облак тиня — съществата я загребваша с големите назъбени плавници в края на ръцете си. Брендан пресметна от колко време беше забелязал тези мехури от града и реши, че съществата се трудят от няколко часа, може би от късния следобед или ранната вечер на предния ден. Надникна отново в сумрака долу.

Наистина беше гигантска статуя, реши той, защото видя нещо като лице. Не беше човешко, но Брендан беше слушал за статуи в Кеш с животински глави, древни богове на пустинния народ.

А след това видя как нещо се раздвижи — не бяха работниците, а сякаш главата на статуята леко се извърна. Опита се да премести ведрото, за да види по-добре, но мехурите скриваха гледката му.

След малко успя да различи очертанията на око и скула, ръба на нос и част от самия нос.

А после окото се отвори — огнено червено кълбо — и се взря в Брендан.

Изведнъж съществата, които разчистваха тинята по дъното, спряха да се движат и погледнаха нагоре към лодката. Брендан вдигна рязко глава и извика:

— Гребите към брега! Бързо!

Момчето задърпа рязко греблата и лодката почти полетя към брега. Брендан се изправи и Нед извика:

— Сядайте, сър! Ще ни обърнете!

Брендан извади мечата си и викна:

— Каквото и да стане, не скачай във водата!

Лодката подскочаше като обезумяла.

Първото същество стигна до повърхността едва на няколко разтега зад нея и главата му се показа над водата.

Жабешкото същество се огледа, видя Брендан и Нед и големите му изпъкнали очи се втреничиха в тях. След това то изгъркори, гмурна се под водата и заплува бързо към кърмата на лодката.

Брендан се изуми от бързината, с която съществото се носеше под водата. Успя да види и още няколко, които се плъзгаха под повърхността към тях.

Първото жабешко същество стигна до лодката и две зелени ципести ръце с дълги зелени нокти се пресегнаха и се вкопчиха в нея. Брендан замахна и посече няколко пръста, щом съществото започна да се издърпва нагоре. Болезненият вик излезе повече като влажно гъргорене и звярът жаба се пусна и потъна.

Следващото същество не направи усилие да се качи на борда — вместо това скочи от водата като делфин, затанцувал на опашката си, и започна да пада върху тях.

Най-малкият брат на новия херцог на Крудий не беше кален в битки воин, но онова, което бе видял през последните няколко седмици, стигаше, за да подложи на изпитания и ветеран, а и той знаеше, че пред каквото и да се е изправил, най-лошият му избор ще е да се поддаде на паниката.

Така че замахна с все сила и посече съществото в рамото. Едва не изгуби равновесие, но успя да се задържи на крака и викна на Нед:

— Гребци!

От водата изскочи ново същество. Брендан посече странично, отсече жабешката му глава и отблъсна връхлитащото тяло с лявата си ръка.

Съществото не беше голямо, едва наполовина на височината на Брендан, но сблъсъкът бе достатъчно силен, та той да политне назад. Натресе се в дъното на лодката и тя се разклати опасно. Нед продължаваше да гребче с всички сили.

Над Брендан се появи друго същество и той инстинктивно заби нагоре с меч. Създанието се наниза на острието и запляска отчаяно, като издаваше хрипливи къркореци звуци. Вонеше на гнила риба и тиня и кожата му беше слузеста. Брендан го махна от себе си с отвращение.

Още двама от морските обитатели се опитваха да се вкопчат в лодката. Не успяха, но Брендан не се съмняваше, че ако я обърнат, двамата с Нед ще са мъртви само секунди след като паднат във водата.

Засече с меч по пръстите на съществата и те се пуснаха. Нед продължаваше да гребче.

Брендан виждаше още вълни отзад във водата, но след малко жабешките същества се отказаха да ги преследват.

— Май гледат по-скоро да ни прогонят, отколкото да ни хванат — каза той.

— Какви са тези същества? — попита Нед.

Набитият младеж беше пребледнял. Продължаваше да гребче настървено все едно продължаваха да ги гонят.

— Не знам. — Брендан посочи към носа на лодката зад Нед и добави: — Наближаваме брега. Гребци по-полека.

Нед отвърна с усмивка, но на ръба на паниката:

— Познавам брега, сър, не му мислете изобщо.

Пепелявото му лице обаче издаваше колко е уплашен.

Някой при градската порта беше наблюдавал внимателно, защото щом издърпаха лодката на пясъка, шестима конници спряха при тях — всичките от Крудий. Брендан махна на най-младия, приблизително на неговите години.

— Уилям, помогни на Нед да прибере лодката в навеса. — Уилям скочи от седлото и му подаде юздите, а Брендан се обърна към Нед. — Добра работа, войник.

— Благодаря, сър. — Усмихна се за миг, но после се обърна към морето, където ги бяха преследвали водните същества, и лицето му отново стана мрачно.

— Знаем — каза Брендан.

После яхна коня и без повече думи пое към градската порта.

Мартин изслуша доклада на Брендан в кабинета на кмета, който бе секвестирал за свой команден център. Кметът, капитан Болтън и двамата старши сержанти, Ръдър и Магуин, слушаха напрегнато, началникът на пристанището Балвин и Нед Пиви също бяха там. Мартин знаеше, че зад вратата Бетани и Лили кипят от яд, че не са поканени, но бе решил, че стаята е достатъчно препълнена. А и честно казано, нямаше представа как щяха да приемат новините. Беше дошъл до това заключение още преди да чуе доклада, само като видя колко е уплашен брат му, а сега, след като чу за видяното от Брендан, се радваше, че е направил този избор.

Мартин се обърна към Балвин.

— Чувал ли си някога за същества като тези?

Старецът се изсмя горчиво.

— Вие сте човек от крайбрежието, млади лорде! Мислите ли, че ако някой беше видял такова нещо, ако някой беше говорил за него, било то пиян или трезвен, нямаше да се разказва по всички кейове, във всеки дюкян или във всяка пивница отгук до Островите на залеза? — Помълча и добави: — Чувал съм за много неща, от големи влечуги, които могат да глътнат цял кораб, до кит, голям колкото планина, за кораби, хванати в спокойно море и погълнати от ядяща дърво риба, за остров някъде в безкрайното море с вулкан, който бълва злато... Чувал съм всички приказки, които един стар моряк може да чуе, но освен ако ония неща, които брат ви е видял, не са били цицести красавици от кръста нагоре с рибешки опашки, русалки от приказките, то не, не съм чувал за нищо, което поне малко да прилича на това. Определено не и

за рибешки мъже с жабешки глави, каквото и да са те. — Старецът сниши глас. — Нито за нещо, което спи под тинята, нито за демонско червено око.

— Каквото и да е, трябва ни магьосник, и то могъщ — заяви Мартин.

— Магьосник ли? — попита Брендан.

— Готов съм да се обзаложа, че съществата, които са изравяли онова нещо, не са естествени. Някой кешийски заклинател някак си е... не знам, призовал е чудовището с волята си. Или го е намерил заспало и го събужда... — Погледна кмета и капитан Болтън. — Сигурни ли сте, че в града няма владетци на магия?

Кметът го погледна едва ли не с извинение.

— Минавали са разни шарлатани и фокусници, вещици с техните амулети и любовни билета. Не че ги гоним, но и не ги окуражаваме да се задържат.

— Значи не сте гостоприемни? — каза Брендан.

— Трябва да разберете — отвърна кметът. — Ние сме едно от най-оживените пристанища на Горчивото море. Ние сме порталът към Ябон и всичко, което пътува натам или към Ламът, минава оттук, както и всичко, което напуска херцогството, минава през нас. Такова движение означава много моряци и много злато.

— Което означава много хищници — каза Мартин.

— Е, ако се знае, че не обичате магьосниците, може би те просто не обявяват занаята си — подхвърли Брендан.

Мартин кимна.

— Идете до хана, и проверете за някой, който би могъл да помогне. — Обърна се към Болтън. — Вземи малък патрул и ако чуете някакви слухове за вещици или заклинатели в колиби или пещери в околностите, идете и проучете. Проверете всички околни села, ако някои все още се обитават, и разпитайте там. — Извърна очи, сякаш можеше да зърне през стените клокочещата вода в залива. — Трябва да разбере срещу какво воювам. Ако това е някакъв звяр, който кешийците се канят да обърнат срещу нас... — Гласът му затихна и само брат му можа да долови страха му. — Трябва да разбере какво има там.

8. НАПАДЕНИЕ

Ханът беше претъпкан.

Брендан едва успя да влезе — толкова гъмжило беше. Щом се върнеше при Мартин, щеше да го посъветва да отворят друга сграда, може би някой от складовете наблизо, за да приютят там част от хората. При толкова гъста тълпа тук всеки момент щеше да избухне кръчмарски бой. Нещо повече, след като нямаше какво друго да правят, повечето хора в гостилницата само пиеха, а помещение пълно с пияни си беше живо бедствие.

„Как да започна?“ — помисли си Брендан. Не можеше просто да се качи на масата и да попита има ли магьосник в гостилницата. Тръгна бавно през тълпата, като се стараеше да не бутне някой с чаша в ръка, и заоглежда лицата. Занаятът на почти всеки, който погледнеше, беше ясен: колари от Севера, търговци от Свободните градове. Един тип го изгледа вторачено и Мартин си спомни, че беше разказвачът менестрел, който се беше опитал да убеди кмета да му разреши да пее за вечерята си в кметската къща, докато той не го отпрати.

В дъното на помещението имаше две маси, едната заета от четирима мъже, а другата от странна компания от двама елфи, нисък мъж, който приличаше на кешиец, и възхитителна на вид жена, която му се стори някак позната. Зачуди се какво е странното в четиримата мъже. Носеха пътни облекла с добра кройка и от хубав плат, но не особено фини. Никой не изглеждаше въоръжен, но макар и млад, Брендан беше научил, че всеки може да скрие няколко ножа по тялото си. А после две неща го поразиха едновременно: косата им беше подрязана еднакво — вместо да е дълга над ушите, както я носеха повечето бедни работници, или късо подкастриена и грубо окълцана, тези мъже изглеждаха добре подстригани, като богати търговци или придворни. Другото, което го поразиха, беше, че макар да седяха заедно, четиримата като че ли се стараеха упорито да не си обръщат внимание:

преструваха се на непознати, които случайно са се озовали на една и съща маса. А после погледна надолу и видя, че носят еднакви ботуши.

Зави и се приближи към другата маса. Двамата елфи и приятелите им бяха забелязали приближаването му и жената се беше втренчила в него. Щом стигна до масата, тя каза:

— Мартин?

Той се усмихна.

— Мартин ми е брат. Често ни бъркат.

Жената отвърна на усмивката му.

— Значи си Брендан тогава.

— Да — отвърна той и усмивката му се смени с любопитство.

— Познавам ли ви, лейди?

— Беше много малък, когато за последен път посетих Крудий — каза тя. — Повечето време прекарах с баща ви и с най-големия ти брат. Как са те?

Лицето на Брендан помръкна.

— Загубихме татко във войната, а за Хал за последен път чухме, че е в Ролдем, в университета.

— Аз съм Миранда — каза тя и стана.

— Жената на Пъг? — попита Брендан. — Значи сте точно тази, която ни трябва. Елате с мен, ако обичате.

Тя погледна другите и Накор рече:

— Върви. Ние ще се оправим. — Сви рамене и тя разбра, че има предвид четиримата мъже.

— Не мога да повярвам на късмета си, че ви намирам тук — каза Брендан.

Към тях се извъръщаха глави — хората наоколо чуваха разговора им.

— Да поговорим навън, а? — предложи Миранда.

Преди да успеят да стигнат до вратата, звук разцепи въздуха, звук несравним с нищо чувано в историята на този град.

Беше гневен рев, толкова силен, че сградата се разтърси и от тавана запада вар. Все едно земетресение разтърси града.

Няколко от по-пияните посетители изпопадаха. Някои се свряха под масите, а други напънаха към вратата.

Брендан се задейства без колебание — извади меча си и блъсна с дръжката в корема един, който се опитваше да хукне към изхода.

— Сядай! — извика и перна друг по брадичката.

За кратък миг напорът спря. Брендан можеше да е млад и слаб, но беше с меч, а най-доброто, което имаха тези пияници, беше нож на колана.

Щом мъжете в гостилницата се стълпиха към вратата, четиримата мълчаливци в дъното на хана станаха и като един развързаха халатите си и ги смъкнаха. Отдолу и четиримата бяха облечени еднакво — тъмночервени туники и черни панталони до високите до глезените ботуши. На шиите им висяха амулети, а в центъра на амулетите блестеше червен скъпоценен камък.

— Олеле — каза Накор и се обърна към Аркан и Калис: — Моля ви, убийте ги онези четиримата. Бързо!

Калис помисли за миг, но Аркан се задейства без колебание. Каквото и да бяха тези безименни човешки същества, той се беше озовавал сред същества на силата достатъчно пъти в живота си, за да разбере, че дребният мъж и високата жена са много по-страховити и опасни, отколкото изглеждат. Нещо повече, беше наблюдавал онези четиримата от другата страна на залата по-внимателно от другите и вече имаше твърдото усещане, че не само са опасни, но и че нещо в тях не е наред. Беше все едно да се натъкнеш на болно животно в дивите лесове. Отначало може и да не прецениш какъв точно е проблемът, но бързо разбираш, че не е здрава мечка или сърна. Все едно беше дали животното е бясно, отровено, ранено от предишна борба — просто разбираш, че трябва да го убиеш колкото може по-бързо, за да не зарази други животни.

Втората стрела на Аркан вече бе изпъната до ухото му, когато първата порази един от четиримата мъже в шията и го уби мигновено. Пусна я, докато Калис изстрелваше първата си, и вторият и третият мъж издъгнаха. Последният вече бе започнал заклинание. Третата стрела на Аркан сложи край на монотонния му напев.

Избухна суматоха и тълпата пак занасира към вратата.

Миранда награби най-близкия до нея мъж, много пиян на вид колар, без никакво видимо усилие го вдигна за предницата на туниката и го запокити в тълпата, като повали няколко души. После викна на Брендан:

— Навън!

Единият от двамата градски стражи, поставени на пост, още съвсем младок, попита:

— Сър? Да ги пуснем ли да излязат?

— Да — каза Брендан и се дръпна встрани, последван след миг от Миранда.

Последва взрив от тела през вратата — хората, държани в хана от няколко дни, се заизсипваха на порой.

Другият страж, престарял мъж с окапали зъби, рече:

— Какво да правим, млади господарю?

— Гледайте да не ви стъпчат — отвърна Брендан.

Ревът, който бе предизвикал суматохата, се повтори — идваше откъм залива.

— А онова какво е, млади господарю? — попита старият страж.

— Ще се погрижим за онова — закани се Миранда.

— Знаеш ли какво е? — рече Брендан.

Тя кимна.

— Даже прекалено добре. — Тонът ѝ не оставяше съмнение, че разкритието няма да му хареса.

— Ами тия типове, сър? — попита по-младият войник, докато последните обитатели на хана напускаха сградата.

— Оставете ги да се пръснат, стига да не създават неприятности. Ще ги съберем по-късно, ако оцелеем — отвърна Брендан. — Няма къде да идат, тъй че или ще са на стената да се бият, или ще се върнат тук да пият. Просто се погрижете никой да не излиза от северната порта.

Младият войник отдаде чест и затича натам.

Накор излезе с двамата елфи и каза:

— Кешийски Господари на демони.

Миранда кимна и попита:

— Мъртви?

— Да — отвърна дребосъкът. — Приятелите ни елфи са много ефикасни.

— Е, един проблем е решен, но друг започва — каза Миранда. — Хайде, към стената!

— Да, мога да го усетя — рече Накор.

— Какво усещаш? — попита Аркан.

— Не се притеснявай — отвърна му Накор. — Скоро ще трябва да убиеш доста човеци!

— Просто гледай да са от другата страна на стената — каза Калис, щом затичаха.

Брендан тичаше колкото му сили държат и взе стъпалата по две наведнъж. Стигна горе, мина покрай Бетани и Лили и докато се провираше между струпаните войници към брат си, завика:

— Върнете се на постовете си! Може да са повече от един...

Спря, като видя какво са зяпнали всички. Един войник наблизко, с табарда на Крудий, рече:

— Моля се да не са повече от един, милорд.

Друг, от градското опълчение, каза:

— И един май ще е повече от достатъчен, милорд.

Това, което виждаха, беше чудовище, извисено на двайсет стъпки над водата — и крачеше бавно към портата. Главата приличаше на кръстоска между гущер и маймуна, но беше покрита с люспи и имаше уши като ветрила, изпънати Назад. По гърба му минаваше назъбена перка като на риба меч. Тялото му беше грубо човешко на вид, раменете и гърдите бяха огромни и ръцете завършваха с нокти, дълги като мечове. Вонята, която излъчваше съществото, беше почти убийствена дори от толкова далече, сякаш всичко мъртво на морското дъно беше събрано и някак слепено в съществото. Докато се надигаше бавно от залива, от него се заизлива вода и слънцето заблещука по люспите му. Чудовището стигна до най-плитката част на залива, която все пак бе достатъчно дълбока, за да докарват големи лодки и салове товар на кея. Водата едва стигаше до средата на бедрата му.

— Богове — ахна Мартин. — Какво е това?

Далече зад съществото се появиха лодки, поне петдесет. Брендан погледна към западния път за Крудий и видя в далечината облаци прах и знамена.

— На кешийците, изглежда, им омръзна да чакат.

— Искат това чудовище да събори портите — каза Мартин. — А след това да ни ударят с пълна мощ.

Обърна се към брат си и видя жената, застанала зад него.

— Миранда?

— Помниш ли ме? — рече тя.

— Разбира се. И се появяваш тъкмо навреме. — Посочи гигантското същество. — Можеш ли да направиш нещо?

— Това е воден демон! — извика Накор почти възторжено.

— Воден демон ли? — попита Брендан. — Не знаех, че има такива.

— Всякакви демони има — отвърна Накор почти шеговито. — Вода, въздух, земя, огън — това са стихииите. Някои демони са много умни, други — много глупави. Демонското селение е много объркано място, дори за демоните.

— Говориш все едно знаеш много... — каза Мартин и погледна Миранда.

— Накор — подсказа му тя.

— Накор — продължи Мартин. — Какво да правим с този обаче? Същестото вече се изкачваше между изгорелите кейове.

Изрева отново и хората по стените се присвиха, защото камъните под краката им затрепериха. Демонът погледна първо в едната посока, после в другата, сякаш търсеше нещо или някого.

— Ако имахме призовник на демони, можеше да го овладее или прогони, но за съжаление току-що убихме един — каза Накор.

— Какво? — попита Брендан.

— Онези четирима кешийци бяха от някакъв орден или култ.

— Това го разбрах и сам.

— Единият от тях беше призовник, със сигурност. Другите трима бяха негови послушници или охрана.

— Стрелци! — извика Мартин.

Стрелците се надигнаха и опънаха лъковете.

— Спестете си стрелите — каза Миранда. — Само ще го раздразнят.

Същестото направи още една крачка, вдигна стъпало, сякаш размишляваше дали да стъпи на кея, после бавно го спусна във водата. Изрева, спря се и се огледа объркано.

— Какво прави? — попита Мартин.

— Търси този, който го е призовал — каза Накор. — Четирима мъже, макар и само един да е призовник, означава, че е нужна много могъща дарба, за да се докара тук и да се контролира. Призован е оттам — посочи той към залива, — защото там е единствената достатъчно дълбока вода.

— Под тинята — уточни Брендан.

— Не обича да е във въздуха, още по-малко обича сушата, а мрази огъня — каза Накор.

— Дали да не използваме горящи стрели? — попита Мартин.

— Само ако *наистина* искате да го раздразните — каза Миранда.

Призованият демон чакаше и поглеждаше ту едната страна на залива, ту другата.

— И сега какво? — попита Мартин.

— Когато му омръзне да чака да му кажат какво да прави, ще реши дали е повече раздразнен от това, че е тук, или е гладен — отвърна Миранда. — Ако е първото, може да реши да разруши града от яд, или може да се обърне и да заплува към открито море, за да търси храна.

— Този е доста глупав — каза Накор. — Ако не го дразним, може просто да си потърси храна. Вероятно ще изяде половината риба в Горчивото море и всеки кораб, който му падне. — Посочи дългите лодки, които се приближаваха зад съществото. — Ако там на някоя лодка има друг Господар на демони, скоро ще го разберем.

— Може ли да бъде прогонен магически там откъдето е дошъл? — попита Брендан.

— Само от Господар на демони — отвърна Накор.

— Или ако го убиеш — добави Миранда.

— Ти *можеш* ли да го убиеш? — попита Мартин. — С магия?

Миранда погледна Накор. И двамата знаеха отговора.

Истинската Миранда почти със сигурност щеше да премахне това същество, рано или късно, макар и не бързо и чисто, но Детето знаеше онова, което беше знаела Миранда, само на теория. Знаеше заклинанията, които би приложила Миранда, но не можеше да ги използва. Но пък като „Детето“ бе научила своята бойна магия.

— Не — отвърна Миранда и скочи на един от зъберите. — Ще трябва да го направя по обичайния начин.

— Какво?! — Мартин се пресегна да я спре, но тя вече беше скочила от стената.

— Луда ли е? — възкликна Брендан.

— Обикновено — отвърна Накор, загледан надолу към Миранда, която се бе приземила невредима.

— Удивително — каза Мартин. — Би трябвало да стане на пихтия.

— Именно — съгласи се Накор.

Миранда се наведе, хвана полите на роклята си, дръпна ги нагоре и ги затъкна в кожения колан, който носеше, както правеха рибарките по бреговете във всяка страна.

— Не са бойни дрехи, но ще свършат работа — каза Накор и добави ухилено: — Винаги съм смятал, че има чудесни крака.

Двамата братя изгледаха дребния комарджия с изражения, които издаваха, че вече го смятат за напълно луд.

Миранда се изправи, вдигна високо ръце и подхвана заклинание. След това пристъпи напред. Докато крачеше към демона, започна да извлича енергии около себе си. Всички на стената настръхнаха, все едно наблизо беше паднала мълния. Миранда изпъна ръце, присви пръсти и ноктите ѝ започнаха да се удължават.

— Какво прави? — попита Мартин.

— Фокус — отвърна Накор. — Гледай.

Водният демон спря да оглежда хоризонта за онзи, който го бе призовал, и впи очи в Миранда. В нея имаше нещо, което определено бе разпознал. Формата беше чужда, но миризмата на сила, която се излъчваше от нея, му беше позната. Друг демон идваше към него — и не беше от водния вид.

— Голям е, но породата му е глупава — каза Накор от стената. — Не знае къде е, нито защо е тук, но вече е забравил всичко друго, освен че има някой, с когото да се бие.

— Но той е пет пъти по-голям от нея! — каза Брендан.

— Е — каза Накор, — тя е по-малка, но е много по-умна и има много номера.

Миранда скочи нагоре и в невероятна дъга полетя във въздуха право към гърлото на водния демон. Кацна върху него и сякаш зарови в плътта му с ръце и крака, задра и закъса, дори оголи зъбите си.

Нападението стъписа демона и той залитна няколко стъпки назад и едва не изгуби равновесие. Изрева и започна да бъхти по-дребния си противник.

— Захапе ли, е като булдог — каза Накор.

Най-сетне глупавият демон успя да се докопа с едната си ръка около ръцете на Миранда и дръпна силно. Изтръгна ноктите ѝ от

тялото си и над водата и кея плисна фонтан от кръв. После с другата си ръка я издърпа и преди тя да успее да сграбчи ръката му, я запокити в камъните на улицата и тя се хлъзна назад чак до портата — удари се в нея толкова силно, че всички горе го усетиха.

— Богове! — възкликна Мартин. — Той я уби!

— Не мисля — отвърна ухилено Накор. — Много е корава и знае много номера, нали ти казах.

Водното същество се поколеба и вдигна ръка към раната на врата си. Опипа я, изохка от болка и отдръпна окървавените си пръсти. Подуши ги, огледа ги и отново изрева от гняв.

За изумление на всички наблюдаващи от стената, Миранда се изправи и затича към водния демон. После пак скоочи към чудовището.

— Това може да отнеме повече време — каза Накор.

— Не знам дали имаме толкова — отвърна Мартин. — Вижте.

Кешийците на западния път вече настъпваха в строй, а дългите лодки завиваха към югоизточния бряг и пътя.

— Как го правят това? — попита Мартин и посочи лодките. Те нямаха гребци, но се движеха бързо.

Брендан посочи кърмата на най-предната лодка и отвърна:

— Бутат ги жабешките същества, за които ти казах!

Мартин се вгледа и видя вълнички зад всяка лодка.

— Стрелци! — извика той. — Един на всеки трима, бегом към югоизточната стена! — Махна на Джордж Болтън. — Поеми командването на другата стена. Не стреляйте, докато кешийците не влязат в обхват!

Болтън отдаде чест, обърна се и тръгна след стрелците. Знаеше не по-зле от Мартин, че ако кешийците се укрепят на югоизточния път и могат да щурмуват източната порта, защитниците няма да са в състояние да бранят и нея, и главната.

Накор гледаше умислено дерящата със зъби и нокти водния демон Миранда. Беше много по-силна, отколкото предполагаше сегашното ѝ състояние, знаеше той, и можеше да понесе голям пердах, преди магическите ѝ защиты да поддадат. Все пак винаги съществуваше възможността нещо да се обърка и да остане безпомощна пред чудовището. На всичко отгоре след по-малко от две минути първите кешийци щяха да стъпят на брега и нямаше как да се предвиди какво може да стане след това. Явно имаха повече от един

владелец на магия с тях, сигурно повече от четиримата, убити в хана. Някой трябваше да е останал на далечния бряг или в една от лодките в ариергарда, за да кара водните същества да тласкат лодките. Също така Накор бе убеден, че лодките просто са плували покрай брега и са останали незабелязани благодарение на някаква засланища магия, заклинание за сливане или невидимост, което им бе позволило да се появят внезапно.

Изведнъж се усмихна и каза:

— Имам чудесна идея.

— Ще я приема с охота — каза Мартин.

Накор се обърна към едно момче, което държеше горяща факла до буре с масло.

— Дай ми тая факла. — Беше се ухилил безумно. Ако нападателите стигнеха до портата, щяха да бъдат посрещнати с огнена смърт от стената.

Момчето му я подаде.

Преди Мартин да е успял да отвори уста, Накор скочи от стената. Мартин, Брендан и другите се наведоха и видяха как дребният мъж стъпи с лекота на земята.

— Как го правят това? — попита Мартин.

— Представа нямам — отвърна Брендан.

Накор затича към водния демон и Миранда. Налетя с вик към демона и успя да се приближи достатъчно, за да опърли краката му с горящата факла.

Чудовището зави от болка и гняв. Запокити с все сила Миранда към градската стена за втори път и насочи цялото си внимание към досадния дребосък с факлата. Накор скочи ловко настрани, а водният демон вдигна огромно стъпало от залива и водата се изля по него на порой. Накор се извърна към Миранда и извика:

— Стой на място! Имам идея! Намери последния владелец на магия!

Водният демон вдигна и другия си крак от водата. Вече беше напълно излязъл на сушата.

Миранда бавно се изправи и вдигна ръка да покаже, че е разбрала.

Накор се втурна напред и мушна с горящата главня към крака на съществото. Чудовището нададе вой, вдигна огромното си стъпало да

го премаже, но той пъргаво скочи настрани, шмугна се отново напред, опърли го отново, след което се обърна и побягна.

Залъкатуши нагоре по склона на хълма, като притичваше ту надясно, ту наляво, а понякога спираше, колкото да се втурне назад и да перне водния демон с факлата. Демонът беше изненадващо бърз за големината си, но Накор винаги се оказваше извън обхвата му.

Въздухът изведнъж се изпълни със стрели — кешийският командир на хълма бе разбрал какво цели Накор. Който и да трябваше да командва този демон, явно не го правеше и чудовището вече представляваше заплаха за собствените му сили.

Накор сякаш успяваше по някакъв удивителен начин да се промушва между летящите стрели, а когато една все пак го улучи, отскочи назад все едно бе поразила невидим щит. Радостните му врясъци сякаш още повече ядосваха водния демон, който удвои усилия да докопа влудяващия го дребосък.

С вик на нескрито ликуване Накор се обърна и затича право към кешийската армия.

— Той е луд! — възкликна Мартин.

Калис, който беше познавал Накор години наред, рече:

— Мнението ви едва ли е уникално, но съм го виждал да прави още по-безумни неща.

Брендан изгледа елфския принц и каза:

— По-безумни от това?

— Веднъж ядоса нашественическа група магьосници толкова, че едва не изгориха половин град, докато се опитваха да го гръмнат с огнени мълнии. — Поклати глава и добави: — Този дребосък винаги намира още нещо, с което да изненада всички.

Брендан погледна надолу и видя, че Миранда е станала. В същото време тя погледна нагоре и посочи далечния югоизточен ъгъл на залива, мястото, където Брендан и Нед Пиви бяха спуснали лодката си. Брендан й махна с ръка да покаже, че е разбрал, и се обърна към брат си.

— Кешийците обръщат, за да слязат на брега, ето там. — Посочи тясната ивица на изгорелия кей пред скалите, които отделяха кея от пясъчния бряг. — Ще ни запушат!

Мартин се забави само за миг.

— Няма да чакаме на стената! Вземи всеки, който може да язди, особено стрелци, и устройваме посрещане на кешийските ни гости. Ако нечий ботуш стъпи на камъните, искам мъжът да е мъртъв, преди да е направил втора стъпка!

Брендан слезе колкото може по-бързо и вече викаше за конници, които да тръгнат с него. Скоро с него поеха трийсетина мъже и Мартин бързо преоцени позицията си. Дотук не беше загубил никого, а кешийският боен план беше напълно разстроен. Вече беше ясно, че чудовището е трябвало да разбие портата при югозападния ъгъл на града, за да отвори път на кешийците да щурмуват от хълма от запад, докато друга сила щеше да атакува източната порта, след като завладеят брега с лодките.

Погледна стоящите наблизо Бетани и Лили и потисна внезапния си подтик да им заповяда да слязат от стената. Знаеше, че ще е губене на време и енергия в спор с упоритата дъщеря на графа на Карс, а макар да можеше и да успее с Лили, след като Бетани откажеше да отстъпи, най-вероятно и Лили щеше да упорства. Каза само:

— Вие двете, постарайте се да сте полезни и идете ей там.

— Посочи към югоизточния ъгъл на главната крепостна стена.

— Ако Брендан и бойците му бъдат принудени да се оттеглят, осигурете им прикритие.

Бетани огледа лицето му за миг, сякаш преценяваше дали се опитва да я изкара извън опасността, или ѝ дава важна задача. После кимна и поведе Лили към ъгъла на стената.

Мартин отново насочи вниманието си към битката отвън.

Миранда едва се съвзе от сътресението. Можеше да използва много от магическото си умение, за да сътвори някаква тайнствена броня, но и това едва ли щеше да я спаси от въздействието на толкова мощния сблъсък. Погледна надясно, видя безумния бяг на Накор право към кешийската линия и за кратък миг двата аспекта на съществуването ѝ, Детето и Миранда, се удивиха на непонятното уж поведение на дребния комарджия. Но частта от нея, която представляваше Миранда, знаеше, че ако изобщо има на света същество, за което фразата „Не е толкова луд, колкото изглежда“ е оправдана, то това е Накор.

Погледна към кешийските лодки, които се приближаваха към брега. После насочи вниманието си още по-надалече наляво и почти отвъд границата на полезрението си успя да зърне приближаващ се отряд конници. Видя и че Брендан строява конните си стрелци в готовност да посрещнат кешийските пехотинци, щом стъпят на брега.

Усети странна, но някак позната тръпка в някакво кътче на ума си и за миг изпита непонятно объркване, понеже не беше сигурна дали Детето, или Миранда е разпознала този зов. А после частта от съществуото ѝ, която бе Детето, осъзна какво е.

По-низшите водни демони, малките същества с жабешки глави, които бяха призовани да изкопаят от дъното огромния си събрат, сега тласкаха лодките към брега и зовяха, молеха за напътствие.

Миранда се замисли за простотата на всичко това. Отначало се беше учудила защо кешийските призовници на демони са се настанили в гостилницата. Не как, защото онова, което минаваше за „мерки за сигурност“ в града беше шега. Момчетата от Крудий можеше да са честни и храбри, но едва ли бяха опитни и в града нямаше никой, който да следи за подробностите. Тъй че първите кешийски заклинатели просто бяха влезли с бежанците от запад, несъмнено. Не, въпросът не беше как бяха влезли, а по-скоро защо.

Сега разбра. Беше много просто. Призоваващият или призоваващите демона щяха да са се изложили на риск, ако се бяха опитали да наблюдават и контролират огромния воден демон, да не говорим за ордата му малки създания. Много по-лесно беше да си седят в гостилницата и да чакат някакъв тайнствен сигнал да им покаже, че демоните са готови — след това бе нужна само една проста заповед: ела при мен! С допълнително указание демонът да унищожи всичко, озовало се между него и призовалите го. Ако призоваващите бяха останали живи, огромният демон със сигурност вече щеше да е съборил портата и в последвалата суматоха кешийският Господар на демони щеше да е намерил в града място, откъдето да ръководи десанта. Със смъртта на призовниците демоните бяха спрели след последната дадена заповед. Огромният воден демон се беше опитал да се отзове на последния призив, но битката с Миранда и Накор го беше отвлякла от тази заповед и сега яростта му го носеше право към кешийската армия на север.

Със зла усмивка, неотстъпваща на най-злобното изражение на Накор, Миранда реши какво да направи. Като Детето беше командвала много по-могъщи демони от тези жабешки същества. Можеше и да са опасни като група, но всеки от тях сам беше отчайващо слаб, физически, както и умствено. Тя просто отпрати заповедта си и изведнъж край брега избухна суматоха.

Вместо да тласнат лодките към сушата, малките демони вече ги връхлитаха, изскачаха от водата и нападаха неподготвените кешийски войници. Мнозина изхвърчаха от лодките и потънаха, теглени от тежестта на бронята си.

Брендан веднага видя отворилата му се удобна възможност и викна:

— Изчакай! Избирай целта си и убий всеки кешиец, стъпил на кралска земя. Не хаби стрелите по онези в лодките.

Неколцина кешийци в най-близките лодки успяха да скочат в плитчините, но ги посрещна залп от стрели. Малкото неулучени бяха издърпани назад от водните демончета. Брендан мигновено разбра, че напразно хаби стрели, и викна:

— Спри!

Няколко от по-неопитните младоци от града стреляха отново, докато схванат заповедите на Брендан. След това защитниците застанаха мълчаливо и загледаха развихрилия се ужас.

Нокти и зъби разкъсваха кешийците в лодките, някои демони спираха, за да ядат човешката плът. Около всяка лодка се виждаше петно кръв, а водата, която пляскаше по кея, стана на розова пяна. Още се вдигаха мехури там, където давещите се мъже напразно се мъчеха да поемат последния си дъх, и навсякъде по повърхността се носеха мъртви тела.

Брендан погледна Миранда и тя му посочи с рязко кимване да се върне зад градските стени на безопасно. Той нямаше никакво желание да спори с нея, така че извика:

— Назад към крепостта.

Без и един защитник да е понесъл рана, половината щурм срещу кралския град Илит беше напълно пометен.

Миранда се обърна да види как се справя Накор с другата половина. Нещо в далечината усили усещането ѝ за опасност и тя се пресегна с ума си и потърси източника. Изведнъж осъзнаването я обля

като струя ледена вода и тя скочи и затича след Накор и демона. Молеше се дано да успее да ги настигне навреме и да спаси живота на дребосъка. Отново.

Накор нададе ликуващ вой, претърколи се по земята и се измъкна само на педя под ноктестите ръце на демона. Кешийската конница му предлагаше допълнителен повод за веселба, след като конете им се дърпаха, бягаха на кръгове и изобщо не обръщаха внимание на усилията на ездачите им да ги овладеят. Положението се влоши още повече, след като подивелият от безсилието си демон успя да премаже две от животните и те зацвилиха ужасено. Това, наред с миризмата на конска кръв, изкара повечето коне извън всички граници на иначе здравия им боен опит.

Кешийският полеви командир се мъчеше да възстанови реда, но поне стотина от пехотинците му бяха последвали примера на конете, обърнали се бяха на запад и побягнаха назад към Крудий. Офицерите препускаха наоколо и се опитваха колкото могат да поддържат реда въпреки усиливащата се паника на собствените им животни.

Накор вече започваше да си мисли, че този път май е попрекалил, защото макар създалото се положение все още да му изглеждаше забавно, изпитваше странно усещане за опасност, усиливаща се някъде наблизо. Отдели малко внимание, колкото можеше да си позволи, от вихрещата се суматоха наоколо и видя нещо, което приличаше на скупчени офицери на билото на един близък хълм, пред гордо развята редица бойни кешийски знамена и сигнални флагове. Сред тях явно имаше някакъв магьосник.

Отчаяно се помоли наум дано да не е още един призоваващ демони, защото ако беше такъв, можеше бързо да види през маската на Накор и да открие съществуването на Белог под човешката външност. Случеше ли се това, Накор щеше да бъде въвлечен в ужасна битка. Нямаше никакво съмнение, че с това, което бе научил от спомените на Накор, и с мощта, която бе придобил, докато пътуваше с Детето, щеше да може да устои на всеки, освен на най-могъщите Господари на демони, но дори и да успееше да го надвие лице в лице, вниманието, което трябваше да отдели за такъв сблъсък, със сигурност щеше да го остави уязвим за атака от други посоки.

А при един огромен воден демон и половин кешийска армия, опитващи се да го убият, това щеше да се окаже проблем, който дори легендарният късмет и хитрост на Накор нямаше да могат да преодолеят.

Все пак, без да спира да търси изход от привидно безизходната ситуация, той реши да види колко добри са кешийските офицери срещу един страховит воден демон. Присви се, след като по-скоро усети, отколкото видя удара, идващ отляво, и се претъркаля по тревата, като задържа високо останалото от горящата факла. Знаеше, че би имал по-добър шанс да оцелее, ако я захвърли, но огънят като че ли бе единственото нещо, което спираше демона да го гони, вместо да спира от време на време, за да убие и изяде коне и ездачи.

Накор затича към офицерите и видя как извадиха оръжията си, а магьосникът подхвана заклинание. Не изпитваше особена охота да разбере що за магия опитва мъжът: защитен купол или нещо в този дух щеше само да подразни демона, но можеше да постави Накор в неизгодно положение, докато всяко по-сериозно унищожително заклинание щеше да сложи край на собственото му съществуване за секунди. Накор разполагаше с ограничен набор от магически номера — точно сега цялата му демонска енергия бе съсредоточена в бързина, усилените сетива, за да предвиди откъде идват ударите към него, и лека бронираща магия, която правеше кожата и облеклото му корави като плочеста броня... но знаеше, че един добре насочен взрив от магическа енергия може да го запали като празничен фойерверк.

Нещо повече, магьосникът като че ли бе забелязал лудорията на Накор и правилно беше преценил, че той подмамва водния демон. Ако убиеше Накор, демонът можеше да се окаже по-отстъпчив.

Свистящ лъч енергия, ослепително ярък, профуча над главата на Накор, докато той се хвърляше на земята, опърли косата му и остави след себе си миризмата на мълния. Чудовищен вой на болка и гняв раздра въздуха и разтърси земята.

Колкото и да му се искаше да се превърти и да види какво е станало, инстинктите го тласнаха да скочи надясно, после внезапно наляво, претъркаля се по земята, след което се обърна и скочи обратно в другата посока.

Зърна за миг връхлитащия нагоре по склона воден демон — единият му крак почти се влачеше зад него, докато той газеше към

скупчената група воини и самотния магьосник на билото на хълма. Накор беше преценил правилно: енергийният взрив, пратен да го убие, вместо това бе поразил демона. Ако не се опитваше с всички сили да остане жив, положението сигурно щеше да му се стори смешно. Но не задълго, понеже един кешийски войник се хвърли към него с вдигнат меч.

Без да мисли, Накор пусна факлата, пресегна се и сграбчи ръката с меча на мъжа. Войникът изрева от болка, щом Накор стисна китката му и я откърши. С едно бутване го отпрати пет стъпки назад въпреки тежката му гръдна броня и шлем.

Спря за миг, за да си поеме дъх, и поклати тъжно глава. Толкова дълго бе мислил като Накор, че почти бе забравил, че не е дребният кривокрак комарджия, а всъщност демон, с всичката сила и твърдост, каквато може да притежава един демон. А след като бе очевидно, че магьосникът наблизко не е призовник на демони, Накор реши, че е време за по-пряко действие.

Друг войник се втурна към него, докато водният демон развихряше хаос сред офицерите и войниците. Накор изчака, докато кешийският воин с меча замахне, с котешки рефлекс сграбчи ръката му и я прекърши, както дете откършва клонка. Мъжът падна с крясък на земята, докато Накор се обръщаше. Беше прекарал цялото си съществуване като демона Белог, влагайки цялата си енергия в разум. И все пак, докато беше странствал с Детето през демонското селение, беше натрупал внушителна физическа сила, макар и да не беше свикнал да я прилага. Реши, че сега е моментът да използва тази сурова сила.

Трети воин понечи да тръгне към него, но изведнъж друга фигура притича отдясно на Накор и го повали. Миранда. Обърна се към Накор и попита:

— Добре ли си?

Той се засмя.

— Силен съм!

— Да. Но също така си глупав. Нямах представа срещу каква магия щеше да се изправиш.

— Ами дай да разберем.

— Искам го жив, ако можем — каза Миранда.

Накор скочи във великолепна дъга над купчината воини, опитващи се да спрат водния демон.

На огромното същество вече му личеше, че е далече от хранещата го вода, и трябваше да изразходва много енергия, за да се справи с многобройните си рани. Миранда не я интересуваше особено, защото знаеше, че съществото ще умре и ще се върне в демонския свят, откъдето бе дошло, преди отново да успее да застраши града.

Беше намерила това, което търсеше: магьосника, опитал се да унищожи Накор. Държеше халата си вдигнат, за да не се спъне в него, и тичаше надолу по хълма, по-далече от боя. Щеше да е комична гледка, ако не бяха две неща. Първо, току-що се беше опитал да помогне в избиването на много хора и макар Детето да не намираше в това нищо противно, Миранда намираше. С всеки ден ставаше все повече Миранда и все по-малко — Детето. Второ, беше познала магьосника и това откритие я изпълни едновременно с разочарование и гняв.

Можеше да бяга като газела и беше открила, че може да скача на близо сто разтега, тъй че с един скок и бърз бяг се озова зад мъжа. Пресегна се, сграбчи го отзад за халата, а след това спря и го остави почти да си счупи врата, когато неочаквано и внезапно се закова на място.

Той се обърна, изпъна назад дясната си ръка и Миранда усети оформящата се магия. Разбра мигновено какво прави и го изпердаши силно през лицето, преди да е успял да довърши заклинанието. Шамарът прекъсна съсредоточаването му и очите му се замъглиха от сълзи.

— Здравсти, Акеш — рече тя с нотка отрова в гласа. — Доста време мина.

Роденият в Кеш магьосник я гледаше замаян и стъписан.

— Миранда! — изломоти той. — Но...

— Знам — прекъсна го тя. — Мъртва съм. Явно обаче не чак толкова, колкото мислят някои.

— Но...

— Млък — рече тя. — Иначе с радост ще те приспя. Имаме да обсъдим много неща.

Не пусна халата му, но се обърна и видя разколебалия се воден демон, вече обкръжен от стрелци. Както беше изтощен, жалкият му

бездруго разум бе стигнал до предела и съществото стоеше колебливо, без да може да реши накъде да нападне.

Накор дотича при Миранда, която все още държеше магьосника за халата, ухили се и каза:

— Акеш! Значи ти се опитваше да ме убиеш!

— Не повярвах на очите си, когато те видях — каза кешийският магьосник. — Помислих, че трябва да е някой друг безумец. Освен това...

— Знам — прекъсна го Накор. — Мислеше, че и двамата сме мъртви.

— Хайде да идем някъде да си поговорим — рече Миранда.

Накор се обърна и се огледа.

— Демонът почти е свършил и ако бях на мястото на кешийския командир, щях да се оттегля. — Посочи на север. — Можем да тръгнем натам, докато намерим входа към цитаделата на онзи висок нос ей там. — Махна с ръка към стария замък високо над града. — А после можем да се качим горе и да слезем към града.

— Дълъг път е — каза Миранда.

— Или можем да седнем ей там в онази горичка и да изчакаме кешийците да се махнат, после да се върнем до града ей оттам — рече ухиленият дребосък и посочи през рамо към града.

— Това е по-добра идея — отвърна Миранда. Погледна магьосника, когото беше пленила, и рече: — Мога да ти откъсна главата, преди да си успял да завъртиш магия, и това не е празна хвалба. Тъй че дръж се прилично и може да оцелееш, за да се извиниш на Пъг, че си взел страна в тази война и си предал Конклава. Той може да ти позволи да живееш.

Магьосникът не отвърна нищо, но изражението му увери Миранда и Накор, че едва ли ще се опита да избяга или да им причини друга неприятност, тъй че тримата тръгнаха към една горичка, където можеха да поотдъхнат, докато кешийската армия се оттегли. Още щом стигнаха до дърветата, шумът от битката и ревовете на водния демон започнаха да заглъхват.

Миранда каза на Накор:

— Наблюдавай какво става, докато ни се отвори чист път към града. И моля те, въздържай се от изкушението да направиш нещо забавно.

Накор кимна. Стараеше се да изглежда сериозен, но без успех.

— Ще се опитам.

Тя се обърна към Акеш.

— Сядай. Вероятно ще се задържим доста тук и докато сме тук, можеш да започнеш да ми разправяш как стигна дотам, че да служиш като паленце на кешийците, след като положи клетва в Академията да стоиш настрана от конфликти между държави, както и клетвата си към Конклава.

Магьосникът я гледаше начумерено. Можеше и да не знае на какво бе способна в този облик, но я познаваше от човешкото ѝ въплъщение. А след Пъг и сина му Магнус тя като нищо можеше да е най-могъщият чародей на света. Накор пък, въпреки славата му на голям шегаджия и измамник на карти, също се смяташе за много опасен противник.

Акеш си пое дълбоко дъх и заговори.

9. ИЗМЪКВАНЕ

Джим скочи от крепостната стена.

Присви се и изчака, докато не чу как патрулиращият часовой стигна до другия край на стената, след което се затътри обратно натам, където баронът от Принцовия двор, извънредният посланик на Короната и всевъзможните други титли, дарени му от краля в памет на праядо му, чакаше като простосмъртния крадец, какъвто беше в другия си живот. Държеше кама до гърдите си и се молеше дано да не се наложи да я използва. Точно сега си имаше предостатъчно неприятности, за да добавя и едно неоправдано кръвопролитие към списъка си от злодеяния.

Беше се присвил зад един храст и се мъчеше да се направи колкото е възможно по-малък. Беше избрал това място за бягство от затвора на двореца по три причини: първо, беше един от двата изхода, който не се наблюдаваше от агентите на сър Уилям Алкорн. Второ, другият път за бягство беше през залива и включваше доста плуване, а той не беше в настроение да се мокри. И най-сетне, това беше най-прекият път до града. Единственото, което трябваше да направи, бе да разпредели нещата във времето така, че да може да прехвърли стената, докато пазачът е на една стъпка, преди да се обърне в края на обхода си, след което да хукне към тъмния навес на портата.

Проблемът беше, че пазачът вървеше право към него. Единственото прикритие на Джим бяха два трънака и едно сиво наметало, което беше загърнал около себе си като малка палатка. Ако стражът не погледнеше надолу, докато минаваше покрай храсталака, и нищо не привлечеше вниманието му, Джим смяташе, че има доста приличен шанс да се добере до града, без да го засекат.

В противен случай един верен член на дворецовата гвардия на краля щеше да е мъртъв без никаква сериозна причина и бягството на Джим от двореца щеше да се забележи по-рано, отколкото бе замислено. Вторият проблем всъщност не го притесняваше особено,

след като тъй или иначе трябваше да го няма преди обед. Просто не му харесваше идеята да убие един професионален войник само защото случайно нарядът му е даден от ротния сержант точно тази нощ.

Пазачът подмина и Джим издиша с облекчение, защото тази нощ нямаше да се пролее ненужно кръв. Изчака, вслушан в отдалечаващите се стъпки, а след това се изправи безшумно, погледна към отдалечаващия се часовой и затича.

Безшумните му стъпки го отведоха до един дълбок вход към склад от другата страна на улицата и той изчака докато отегченият пазач се обърне и закрачи отново по обиколката си.

Когато пазачът се озова в другия край, Джим изтича в обратната посока, а след миг свърна на ъгъла и се скри в тъмните улици на Риланон.

Чуваше се глухото тупане на сатър, блъскащ по дръвник — един едър и набит мъж с опръскана с кръв престилка сечеше свински бут. Беше мъж с едри мускули под тлъстините, с голям корем, прикриващ способността му да се обърне светкавично, ако се наложи. Носеше кристални очила, избутани на челото му, тъй като зрението му не беше като някога, а му трябваше остро зрение за сметките. Скъпо беше платил за тях, но му служеха добре в поддържането на счетоводния тефтер.

Дърпаше от лулата с табак — острата миризма едва надвиваше вонята на стара кръв и застаряло месо — и си тананикаше някаква безименна мелодия, докато работеше. След като насече десетина хубави мръвки, вдигна останалото и го окачи на желязна кука в ъгъла.

— Защо не излезеш? Приключих за сутринта.

Джим пристъпи от сенките и двамата се озоваха лице в лице.

— Здравсти, Бил — каза Джим сдържано: възможно най-пренебрежителния поздрав, който можа да му хрумне.

— Видях те как се шмугна вътре и като нищо можех да ти пръсна черепа със сатъра, но след като не мръдна от ъгъла, помислих да изчакам малко и да видя какви си ги намислил. — Уилям Кътър, известен като Бил Касапина, се усмихна със смесица от насмешка и заплаха. — Лорд Джеймс, или днес е Джим Фурията на Крондор? —

Помълча. — Бързия Джим? Джими Ръчицата? Джим Трепалото? Или може би някой друг прякор, който не ми е познат?

— Нито едно от двете. Зависи като какъв ще напусна.

— Ако напуснеш — каза Бил. — Знаеш, че съм негостоприемен.

— Обърна му гръб и мина през една замрежена със завеса врата към предницата на дюкяна. Слънцето изгрываше и дневната търговия скоро щеше да започне.

Складът беше скромнен, а касапският тезгях беше нисък и широк, всяка секция с малка дупка, за да изтича кръвта. В каменния под също имаше канал за оттичане; миеха пода всяка вечер и водата изтичаше в малката задна уличка в улей на канализацията. В ъгъла имаше столове и малка маса, нелепо отрупана с няколко фини порцеланови чашки и чинийки.

— Отдъхвам малко преди да почне дневната търговия. Ще седнеш ли с мен? — Бил махна с месестата си длан към масата и Джим кимна. На един малък мангал бе сложено месингово котле и водата скоро щеше да кипне. С ловки пръсти Бил Касапина приготви чая.

Седнаха и Бил наля две чаши.

— Пия чая си черен. Съжалявам, че нямам лимон или мляко. Имам захар обаче.

— Черен е добре — каза Джим.

— Е, който и да си в този момент, какво те води в скромния ми дюкян и защо трябва да те оставя жив?

Джим премисли думите си. Мъжът срещу него беше главатарят на най-голямата подземна престъпна банда в Риланон. Не толкова организирани като Шегаджиите на Крондор, Каналните плъхове бяха най-внушителната банда в града, центърът на хлабав съюз на много банди: Пристанищните гамени, Северните улични бандити, Тайфата на резачите на кесии, Хлапетата от Зелените хълмове, Гладните псета и десетина други. За да държат под контрол хаоса между бандите, бяха оформили Съвета и днес той се контролираше от този човек, Уилям Кътър или Бил Касапина. Подчинени му бяха за цял живот повече хора, отколкото на всеки благородник в Изтока.

— Имам нужда от помощта ти — каза най-сетне Джим.

Хрипливият накъсан смях бе последван от тишина, след това — от шумно сръбване на глътка чай. Бил остави чашата си и рече:

— Не си с всичкия си, Джим, сериозно. И имаш много прегрешения. Големи прегрешения. Насаждал съм братя и плащах на вдовици заради теб, повече, отколкото заради всеки друг мъж в Риланон, а ти едва ли се мяркаш тук за повече от един ден на двацет. Тъй че защо трябва да те оставям жив, още повече да ти помагам?

— Представи си кралството, управлявано от сър Уилям Алкорн.

Бил изметна ръката си през гърба на стола и се подпря на стената. Очите му се извърнаха от Джим и той се загледа замислено през прозореца. Най-сетне каза:

— Необорим аргумент. Странно съвпадение на събития те опази жив, Джим. Поне засега. Каж ми повече.

— Съвпадение ли?

— След като ми кажеш какво те води тук.

Джим описа накратко разбиването на мрежата му и измяната на ключовите му агенти, без да предлага информация, която можеше да се окаже полезна за Бил в ролята му на глава на Съвета. Когато приключи, Бил помълча около минута, после попита:

— И Шегаджиите, и кралските агенти?

Джим се отпусна на стола си и помисли. После отвърна:

— Единствените Шегаджии, които бяха обърнати, бяха също и кралски агенти.

Бил отново помълча дълго.

— Значи неприятностите ти са все в правия свят, не по кривата ти пътека.

— Очевидно.

— Значи имаш малко хора тук в Риланон, на които можеш да разчиташ, ако изобщо имаш?

— Пак очевидно.

Бил Кътър премести тежестта си, наведе се над масичката и зашепна с подигравателна доверителност:

— Значи си принуден да дойдеш да просиш услуги от стария Бил Касапина?

— Нещо такова, макар че не услуги всъщност. По-скоро да стигнем до разбирателство.

— Аха — отвърна Бил замислено. — Разбирателство. Хм. Едно добро разбирателство би ме зарадвало. Какво имаш предвид?

Джим помисли как най-добре да го убеди.

— Погребаните ти братя и опечалени вдовици, това можем да го съкратим доста.

— Ще отзовеш Трошачите?

— Донякъде. Ограничаваш веселата ти банда главорези до кражба, джебчийство и продажба на крадена собственост и съкращаваш насилието и плуващите в залива трупове, и може би ще си затваряме очите от време на време и няма да сме толкова бързи в преследването.

— Изкушаващо — каза Бил. — А в замяна, за да стигнем до това разбирателство?

— Както отбеляза, в праволинейната ми организация има хора, които са ми изменили. Вие сте очите и ушите на подземната престъпност в Риланон. Имаш контакти в Кеш и Ролдем, от които аз съм лишен. Връзките ми в Кеш са компрометирани и моите... — Помисли за Франсиезка, усети как нещо неочаквано го жегна и се зачуди за миг как ли я кара тя. — Моите познати в Ролдем също са изложени на риск. От малкото сведения, които събрах, престъпните организации и в Кеш, и в Риланон засега са били пренебрегнати от този, който подгръзва огъня във всяка държава.

Бил въздъхна.

— А, това било значи. Искам повече.

— Какво повече?

— Искам Шегаджиите.

Джим онемя за миг и умът му заработи трескаво. Първоначалният Праведник беше един зъл кучи син, Дон Свещаря, пристанищен търговец в Крондор, който беше използвал жестокост и коварство, за да създаде илюзията за могъщия легендарен и тайнствен персонаж, който контролира цялата престъпност в Крондор. Също така беше прапрадядо на Джим — легендарният Джими Ръчицата беше един от незаконните му синове. Тъй че в известен смисъл Шегаджиите бяха в семейството на Джим от пет поколения, под една или друга форма.

— Кого ще пратиш да го задвижи? — попита Джим накрая.

Бил се изсмя гръмко.

— И трябва да го споделя с тебе, защото...?

— Защото е условие в договарянето.

— Имам син, един между многото, който е особено надарен и умен и е малко прекалено нетърпелив да посетя Залата на Лимс-Крагма, тъй че да може да поеме Съвета. Ако го пратя в Крондор... — Бил сви рамене.

— Удвояваш престъпната си империя и премахваш най-сериозната си заплаха едновременно.

— Ситуацията е трудна — призна Бил. — Една от причините да е такава заплаха е, че обичам младока и той го знае. Нещо повече, знае също така, че майка му ще побеснее, ако му прережа гърлото... — Поклати тъжно глава. — А тя може да е сила, с която човек трябва да се съобразява.

Джим се засмя, след което кимна.

— Готово.

Бил го погледна изненадано.

— Готово?

— Ако преживеем тази предстояща война, аз се оттеглям, Бил. До гуша ми е дошло от убийства, интриги и предателства. Ще се наложи да поставя друг за Праведника, тъй че защо да не е момчето ти? — Почти се засмя. — Макар че ще му поставя условия. Оцеляването на Шегаджиите до голяма степен зависи от доверието сред тези, които се обръщат към Майчето. Няма да търпя измяна тук.

— Готово! — каза Бил и плесна с ръка по масата. Протегна я и Джим я разтърси с рязък жест. — А сега — каза касапинът — на въпроса за измяната...

— Да?

— Чувам някои неща от Кеш, както и от Ролдем. Дрипавото братство в Кеш държи под око всичко, което става в Горния град, и следят внимателно влизанията и излизанията на политици от Истинската кръв. Сенките в Ролдем пък болезнено приемат промените там, след като ембаргото от Кеш е пресушило повечето им бизнес, макар че успяваме да поддържаме активно известно ниво на търговия: флотата на Кеш не е неподкупна, а контрабандистите не са приоритет за тях.

— Какво знаеш тогава?

— Какво знам? Не много, но подозирам много неща. По същество тази война е безсмислена на всякакво ниво, което мога да си представя. Не съм историк или учен, нито съм истински майстор в

търговията. Но в нашия занаят човек научава едно-друго мимоходом. Всяка война е заради две неща. — Бил изпъна два пръста и потупа първия. — Заради жалък дипломатически провал, признание, че не си могъл да получиш каквото си искал с аргументи и убеждаване, с молби или заплахи. — Потупа втория пръст. — И заради изгода. Нова земя, плячка, създаване на васални държави или какви ли не още неща, които изглеждат като печалба на победителя. Дори завоеванието да не е причината, да набиеш съседа си, да спечелиш, да поискаш нелепи репарации, след което да се върнеш у дома, е изгодно.

— Но има и трета причина?

Бил се ухили.

— Изпреварваш ме. Да, единствената причина, чието безумие никой не си прави труда да прецени. Някой побъркан владетел или луд пророк, или висш жрец чува глас в главата си и армиите тръгват в марш.

— Е, а тази коя е?

— Там е работата — рече Бил, твърде доволен от себе си, за да продължи повече.

Точно тогава вратата се отвори и някакъв дребен мъж, понесъл чувал на рамо, понечи да прекрачи през прага.

— Марш оттука, по дяволите! — ревна Бил Касапина с глас, който можеше да откърти тухли от стената. — Още не сме отворили!

Мъжът отскочи назад и тръшна вратата така, че прозорците издрънчаха.

Бил се обърна отново към Джим и рече:

— По-добре да побързаме. Закъснявам с отварянето. Та докъде бях стигнал? О, да, работата е, че тази война не отговаря на нито една от трите причини, които изброихме. Няма никаква провалена дипломация. Прав ли съм?

— Кеш не е предявил никакви претенции на запад извън обичайното им мърморене за Долината на сънищата — съгласи се Джим.

— А от това, което можем да видим, те като че ли летят към банкрут на имперската съкровищница, за да вземат земи на запад, които няма да осигурят достатъчно приход, за да го компенсират през следващото десетилетие. Нещо повече, оправданието, че трябва да преместят непокорни васални племена от Конфедерацията, за да

смъкнат напрежението от Империята, е очевидно фалшиво. — Вдигна показалец, за да натърти на думите си. — От столетия Кеш е държал Конфедерацията запушена под Пояса и е наблюдавал с хладна насмешка как народите на Конфедерацията се избиват взаимно по какъвто повод им хрумне, търпи като последствие поредния бунт, но това е просто цената, за да си върши бизнеса... Понякога съм убеден, че ако Империята имаше нужните ресурси, кешийците щяха да са построили голяма кървяща порта между Пояса и Токата, и да захвърлят ключа. Сега изведнъж започват война с най-могъщия си противник на света, за да заграбят почти нищо неструващи земи в Крудий и Ябон само за да могат да преместят няколко бунтовни племена през половината свят... за какво? За да накарат тези от Истинската кръв в Горния град на Кеш да се почувстват удовлетворени от човеколюбивия си подтик и от обичта си към не толкова щастливите им поданици? Едва ли.

Джим кимна, несигурен накъде бие всичко това.

— Тъй че за миг да преценим двете северни кралства. Ролдем запущва малкия им остров и пъхва вътре флотата си. Първо се опитват да играят като честен посредник, но бързо скарват двете страни, заплашват да тръгнат на една посока, после в друга, да се съюзят с Кралството в случай, че Кеш започне враждебни действия, но в същото време, без да дават никакви уверения на Кралството, че ще ги подпомогнат, дори Кеш да може да надвие едната от двете флоти, но не и двете. В случай, че Ролдем се обяви на страната на Кралството и флотата им отплава, кешийците в Кралското море бързо ще бъдат изтласкани назад към пристанищата им и тогава Кралството има лост, с който да убеди Кеш да се оттегли от Запада. Тогава защо Ролдем не се обявява? — Бил се наведе напред и продължи: — Защото...

Вратата се отвори и преди Джим да е успял да види някой да влиза, Бил изрева:

— Затворено е!

Вратата бързо се затръшна.

— Докъде бях стигнал? А, да. Защото Ролдем, изглежда, възнамерява да използва войната като масово отвличане на вниманието за благо на своето гражданство, докато един благороден господин на име лорд Джон Уортингтън предприема едно доста спретнато малко държавно превратче. От това, което чувам, принцове и принцеси се

крият, има тайна полиция навсякъде, а кралят и кралицата кротко си седят в едно крило на двореца, където всичките им слуги носят оръжия и пренебрегват кралските заповеди. Говори се, че лорд Джон смята да ожени най-големия си син за принцеса Стефани, което би му осигурило много реално присъствие в кралското семейство. Което ни води до Кралството.

Джим кимна.

— Войната се води, за да не се загуби, а не за да се спечели.

— И дори в това се води лошо. Толкова лошо, че според сведенията ни кересийски корсари плават, от каквато там чумава дупка наричат свой дом и правят рейдове в крайбрежните води от Ран до Стражеви нос. Разправят, че са плякосали безнаказано Портата на Прандур, докато лордовете на границата си седят, без да правят нищо. Плават точно покрай постовете на Кеш и не им обръщат внимание.

Джим се изправи.

— Това не го знаех. Това би могло да въвлече Източните кралства в свадата. Ако помислят, че Кеш позволява на кересийците да нападат пристанищата им...

— Ами ти току-що идваш в града и според това, което разправят хората ми, си яздил половината път до Родез без никаква сериозна причина.

— Какво знаеш за Родез?

— Позициите там са били непокътнати допреди две седмици. Правят излази срещу всякакви кораби, които се доближат твърде много, пиратски или кешийски, и спират всякакви нахлувания в кралски води. Но явно във водата има линия, от Ран до най-северния връх на Куор, през Проливите на Илтрос, отвъд която не съществува никаква кралска власт. Назряло е времето Източните кралства да спрат старите вражди, тъй че очаквай го скоро.

— Какво е заключението ти? — попита Джим.

— Че никой не се бие да спечели. Просто се бият.

— С каква цел?

— Това, мой нови съюзнико, е сърцевината на проблема. Кой печели война, която никой не иска да спечели?

Джим помълча малко, след което каза:

— Някой, който иска войната да продължи.

— Много добре. Е, кой би могъл да е той?

Умът на Джим заработи трескаво и схемата вече започна да се оформя.

— Мисля, че може и да знам, но все още не съм сигурен.

— Тогава ще е най-добре да скочиш на този въпрос.

Джим го погледна и видя, че се хили.

— Каж ми за Кеш. Кой всъщност командва там?

Изречението на Бил стана по-замислено.

— Един дребен племенник на императора. Тия от Истинската кръв се въдят като зайци, тъй че възможности за семейственост в Горния град има в изобилие. Този магистрат се нарича принц Харфум, но е успял умно да внедри свои хора на всяка ключова позиция. Тъй че докато Галерията на лордовете и майсторите трещи от спорове, бюрокрацията кротко си върши работата с ръководенето на всичко в Кеш.

Джим вдигна ръка и показа три пръста.

— Принц Харфум, лорд Джон Уортингтън и сър Уилям Алкорн.

Бил кимна.

— Трима мъже с незначителна биография или власт, които са се промъкнали на позиции с критично влияние и които, тримата заедно, са успели да хвърлят половината свят във война, която никой не иска да спечели. — Посочи Джим с пръст. — Открий какво общо имат тия тримата или за кого работят и ето ти го неизвестния играч.

Джим си пое дъх, бавно и дълбоко.

— Малко мога да направя.

— О, изобретателно момче си — изсмя се Бил. — Имаш активи, които още не си разгърнал, сигурен съм. Но Съветът ще е нащрек и ако забележим нещо ценно, ще те уведоим колкото се може по-бързо.

Джим замълча.

— Сега за работата със сина ми.

— Ще драсна съобщение на старшия си човек в Шегаджиите. Синът ти ще трябва да се представи като чирак, иначе останалите ще станат подозрителни. Има само десет души на света, които знаят истинската самоличност на Праведника, и ти си само вторият от знаещите, който не е мой сътрудник или съюзник.

— А другият?

Джим само се усмихна, решил да не разкрива името на лейди Франсизка Сорбоз.

— Добре тогава — каза Бил. — Бъди дискретен. Ще наредя на сина си да прави същото.

— Как се казва синът ти?

Нов гръмък смях и Бил отвърна:

— Точно в това е черната ирония. Майка му го нарече Джеймс.

Джим се засмя.

— Доста иронично, да.

— Разкарвай се. Имам да въртя търговия, а ако ми се наложи да стигна до теб, момчетата ми ще те намерят достатъчно бързо, ако си на острова. Ако идеш на континента, потърси една кръчма, било в Батира или в Юпер, казва се „Черният овен“ и в двата града. Просто дай сребърен реал на който и да е от двамата кръчмари и кажи: „За уреждане на лош дълг“, и за минути някой ще те отведе настрана и ще почне веригата с пращането на съобщение до мен или доставянето на оставено от мен.

Джим стана.

— Благодаря ти, Бил.

Бил плесна по масата, надигна се и рече:

— Много добре, лорд Джеймс. Никога не съм мислил, че ще кажа това, но беше удоволствие да те видя днес.

Джим неволно се усмихна.

— Колкото и да е странно, принуден съм да се съглася.

Бързо напусна дюкяна и се шмугна в утринното улично движение. Предстоеше му да привлече на работа един от онези неизползвани „активи“, за които беше споменал Бил, и го чакаше много работа. Загадките, които бе започнал да разплита, намекваха за опасности и той се боеше да не открие, че са сериозни. Все пак се чувстваше донякъде облекчен и с олекнало бреме; осъзна, че отстъпването на контрола над Шегаджиите е едно от най-желаните неща, на които се бе натъквал от много дълго време.

След още минута Джим вече се беше изгубил в градската тълпа.

Хал даде знак за тишина и всички спряха и се заслушаха. От близо два дни бяха отбягвали бандите пирати, разбойници и местни шайки. Целият район беше затънал в хаос и колкото законност да бе съществувала преди войната, вече я нямаше.

Четиримата седяха присвити под една скална издатина, за да се скрият от поройния летен дъжд. Тай беше най-запознат с този район и предположи, че ще спре за по-малко от ден, може би до няколко часа. Но беше убийствено мокро, все едно да застанеш във водопад. На всичко отгоре вятърът носеше хаплив студ. Тъй като нямаше никакво сухо място, където да запалят огън, седяха скупчени един до друг, за да се топлят.

Дъждът им донесе само една благодат: разкаля дирите им и успя да ги скрие от търсачи.

Бяха стигнали до брега само минути преди пиратите и се бяха изкатерили по тясна пътека по стръмния скат. Макар и не много високи, скалите бяха трудни за катерене и заради това пиратите едва не ги хванаха. Няколко добре изтъркаляни камъка от Хал и Тай ги забавиха за малко, докато двете млади жени стигнат до близката гора, а след това двамата благороднически синове ги догониха.

След като навлязоха в леса, Тай прояви почти свръхестествена способност да намира посоката през гъстите дървета, дотолкова, че впечатли Хал, който бе тичал из гори през целия си живот. Тай беше научил много за познанията на оросините от баща си, един от последните от своето планинско племе. Талвин Хокинс, наричан някога Нокътя на Сребърния ястреб, беше похабил години и много средства, за да помогне на малцината оцелели от племето да възстановят традициите си. Сега оросините вече живееха отново в планините на североизток оттук и може би някой ден щяха да си върнат древните земи.

Пиратите бяха твърдо решени да заловят бегълците. По причини, за които Хал и останалите можеха само да предполагат, не се бяха отказали от гонитбата през първите няколко часа, както Хал се беше надявал, а продължаваха упорито. Хал не знаеше дали е заради някаква магия, или от разузнаване, или просто по прищявка бяха решили, че залавянето на четиримата в лодката си струва усилието. Стефани беше позната в цял Ролдем, тъй че навярно някой моряк бе зърнал русата ѝ до бяло коса и изумителната ѝ красота отдалече. А може би просто бяха предположили, че тези четирима бегълци от Ролдем ще им осигурят щедър откуп, ако ги заловят. Но каквато и да беше причината, пиратите просто продължаваха да ги гонят.

Предната нощ Тай бе успял да направи груб заслон и бяха успели да поспят малко, като двамата младежи се редуваха да пазят. Рано заранта бяха стигнали до Кралския път, но следването му едва не свърши с бедствие.

Конна чета наемници или разбойници най-неочаквано бе прехвърлила едно възвишение и четиримата бяха успели да се скрият в шубраците, преди да са ги видели. През останалата част от предобеда се движеха успоредно на пътя, но встрани от него, за да не ги открият.

От време на време Хал изоставаше, за да види дали все още ги преследват, и всеки път откриваше, че бандата продължава да ги гони упорито.

Когато заваля, потърсиха подслон, намериха тази издатина и зачакаха бурята да стихне. Не говореха много и търсеха утеха в близостта си и в надеждата, че най-сетне ще стигнат до убежище. От малкото, което можаха да видят, брегът като че ли бе подложен на пълно опустошение и плячкаджиите сякаш се вихреха на воля. Хал бе решил, че най-добрият им курс е на запад, защото макар и да можеха да заобиколят разбойниците покрай брега, навътре в сушата можеха да намерят храна и дивеч, а и рано или късно със сигурност щяха да намерят кралски сили, които да ги защитят.

— Мисля да ида да огледам и да видя дали ония пирати още са след нас — каза Тай.

— Внимавай — каза Стефани и се присви между Хал и Габриела.

Той махна небрежно и се скри в притъмнялата гора.

— Кое време е сега според вас? — попита след малко принцесата.

— Трудно е да се каже, но мисля, че е почти обед — отвърна Хал.

Габриела кимна.

— И аз така предполагам.

— Как изглежда Крудий? — попита принцесата.

Хал помисли малко и отвърна:

— Не много по-различно от тук. Малко по-хладно, предполагам. Малко по-далече на север сме от този бряг, а вие имате онова топло течение, което идва от Кеш. Точно затова всички острови в Кралско море са толкова тучни. Там, откъдето съм, е малко по-сурово.

— Но е родният дом. — Погледът му се зарея в далечината. — Залезите са великолепни, когато се загледаш право на запад от върха на цитаделата. Най-хубаво е през лятото, когато дните са дълги и можеш да отпиваш вино или да пиеш бира, докато гледаш след вечеря. Вечерите са меки и тихи. — Засмя се. — Освен когато не завали като сега. — Кимна към дъжда. — Ние също си имаме доста летни бури.

— Бих искала да видя Крудий — рече тя. — И други места също.

— Може би ще ги видите някой ден, ваше височество — каза Хал и инстинктивно се доближи още малко към нея.

Вместо да се отдръпне, тя се сгуши в него.

— Съмнявам се. Принцесите не пътуват, освен за да се срещнат с крале или принцове, за да се уговорят бракове, а не мисля, че някой член на кралската фамилия в Ролдем изобщо е виждал Крондор, още по-малко Далечния бряг. О, чела съм за него, защото... ами това е историята ви в Островите, а Ролдем и Островите са братски държави, така са ме учили от малка.

— Мисля, че сме имали една-две войни междуременно — подхвърли Хал. — Но иначе, да, близки сме. — Погледна я на сивкавата светлина: косата ѝ, полепнала по главата, нослето ѝ, леко зачервено от студеното време. Беше красива.

Спря да я гледа, щом усети погледа на Габриела. Потисна чувствата, започнали да се надигат в гърдите му, и отрони дълга тиха въздишка.

— Как искам този дъжд да спре — промълви принцесата.

— Скоро ще спре — увери я той.

След няколко минути Тай се върна забързан, шмугна се под надвисналите скали и коленичи до Габриела.

— Все още ни преследват. Свили са се по-надолу, на по-малко от миля зад нас. Едва не се напъхах в ръцете им, под една издатина са като тази. Не бяха много тихи, тъй че ги чух отдалече.

— Тогава трябва да тръгваме — каза Хал. — Едва ли ще изсъхнем повече от стоенето тук, вятърът стихва, а ако оставим повече разстояние между нас, може би дъждът ще отмие следите ни.

Тай погледна към младите жени. Габриела само кимна отривисто, а принцесата каза:

— Готова съм.

Станаха и поеха на запад.

Принцеса Стефани залитна и Хал едва успя да протегне ръката си навреме, за да я задържи да не падне в мешавицата от листа, клони и вода, през която газеха. Оглеждаха околността, докато вървяха, и се мъчеха да намерят най-добрата посока, която също така да им даде най-добрия шанс да се отърват от преследвачите си. Дъждът беше намалал до ръмеж, достатъчен, за да държи всичко мокро, но не толкова, че да могат да разчитат, че ще задържи пиратите на място.

Вървяха над Кралския път, но скрити от погледа на някой случаен пътник. Теренът беше коварен и се движеха по-бавно, отколкото им се искаше, като се мъчеха да избегнат някое неприятно изтърκαляне надолу по склона.

Калта беше измамна, защото можеше или да отмие бързо следите им или да задържи малки локвички достатъчно дълго, та дирите да се разчетат ясно. На всичко отгоре можеше да издърпа ботуша от стъпалото, обуто в мокри чорапи. Песъчливата почва по склона беше по-добра, докато валеше, тъй като бързо заличаваше всякакви следи от преминаване, но след като дъждът вече бе намалал, това бе по-малко вероятно. По камъните беше най-добре, защото всякаква кал, която оставяха по тях, бързо се отмиваше от все още стичащата се вода.

Тъй че въпреки всякакъв инстинкт следваха труден терен, вместо да се задържат по лесните, по-открити проходи през горите. Хал непрекъснато се озърташе назад. Тай водеше, а Габриела и Стефани бяха между тях.

— Тихо! — каза Тай. — Чувам нещо.

Всички спряха и се заслушаха и след малко другите също чуха движение отзад и по-надолу по склона.

— Зад дърветата! — прошепна Хал и посочи гъста горичка брези на няколко разтега напред. Клоните им бяха провиснали ниско и водата все още капеше от тях. Това беше най-доброто укритие, до което можеха да се доберат.

Шмугнаха се зад тънките стволове, присвиха се и се увиха в тъмните си наметала, надявайки се сянката и мъглата да ги скрият. След минута видяха мъже, които се движеха успоредно на техния курс, но на десетина-петнайсет крачки по-надолу по склона. През дърветата успяха да различат мъж с червеникава шаячна риза с дълги ръкави и

черен елек и видяха раздразнението на лицето му, когато извика на друг:

— Каза, че ще минат оттук!

Бяха осем пирати и бяха мокри, измръзнали и несъмнено също толкова гладни като бегълците, но го понасяха с далеч по-малко достойнство. Водачът спря и се озърна, погледна точно към скривалището им, но оплисканите им с кал пътни наметала и сумракът успяха да ги опазят невидими.

— Проклятие! — викна мъжът с черния елек. — Ако се върнем без нея, нашите вратове ще виснат на клупа, и то ако имаме късмет!

— Обърна се и заби пръст в гърдите на един от мъжете. — Ти уж си най-добрият ни следотърсач. Защо не можем да ги намерим?

Безсилието опъваше нервите на всички и другият мъж ревна в отговор:

— Защото този, който е с нея, знае пътя си из тия гори, Марстан. Изкатери всяка проклета канара, мина през пясъчни дерета, изгази каменистите корита на потоци, използва всяка хитрина, която може да се измисли. — По плешивата му глава лъсна вода, когато изгърби рамене. — Но ще заложа дяла си от плячката, че са достатъчно близо, за да ги удариш с камък.

Марстан се завъртя в пълен кръг.

— Но накъде?

— При този дъжд според мен надолу — каза следотърсачът. — Земята е толкова прогизнала, че няма накъде другаде. Отмива пясъка на места, оставя ровини в почвата. — Огледа се и завъртя ръка в кръг. — От много години Кралството харчи данъците да разчиства пътя, понеже половината от тия проклети хълмове се отмиват надолу всеки трети или четвърти дъждовен сезон.

— Посочи право към четиримата присвили се бегълци. — Не искаш да си горе на този хлъзгав терен, ако изведнъж вземе да се плъзне надолу. Освен това трябва да се движат достатъчно близо до пътя, за да виждат къде вървят. — Обърна се и посочи надолу. — Вероятно са се запътили натам. Само още пет мили до гарнизона при Фарборо, тъй че може да се чувстват достатъчно безопасно дори да се върнат на пътя.

Марстан кимна и тръгна в указаната посока, другите бързо го последваха.

Тай изчака, докато се отдалечиха, и каза:

— Добре, че избрах горе, а не надолу.

— Накъде тръгваме?

Тай се усмихна.

— След тях. Единственото място, където няма да ни търсят, е зад тях.

— Разумно ли е? — попита принцесата.

— Не много, но е по-малко рисковано, ако знаем къде са. По-малко вероятно е да се натъкнем на тях или да се издадем случайно. Просто гледайте да сте колкото може по-безшумни и бъдете готови да бягаме, ако ви кажа.

Лейди Габриела и Хал кимнаха.

— Добре — каза Тай. — Да тръгваме.

Поеха напред под вече усилия се дъжд след пиратите, които ги търсеха.

Следобедът привършваше. Тай вървеше колкото може по-близо след пиратите, като държеше под око последните двама тътрещи се в калта. Знаеше, че може да се скрие, ако пиратите се върнат да проверят дали някой върви след тях или да създадат някакъв друг проблем на бегълците от Ролдем. Вдигна ръка и зави зад един дънер, а Хал тръгна в същата посока с двете млади жени на крачка след него.

Един от пиратите се беше обърнал и сега стоеше неподвижен, сякаш бе видял нещо. Тъкмо се канеше да проговори, когато вик го накара пак да се обърне и да затича напред. Нямаше никакво съмнение, че вади меча си. Хал се обърна към жените и каза:

— Стойте тук и не мърдайте.

Кимна на Габриела в знак, че сега тя отговаря за безопасността на принцесата, след което забърза към чакащия го Тай. Когато стигна до него, чу звуците на битка — не можеше да се сбъркат с нищо. Двата младежи тръгнаха толкова бързо, колкото позволяваше теренът, стигнаха до малко възвишение, залегнаха на земята, без да обръщат внимание на калта, и запълзяха напред да видят боя.

Десетина конници в униформата на Кралството, с отличителни знаци, познати на Хал, сечаха през пиратите като коса през жито. Пиратският водач, Марстан, лежеше по очи в калта и кръвта изтичаше

на локва около него, други петима също бяха мъртви или издъхваха. Последните двама пирати се опитаха да избягат надолу — много лоша идея при гонещи ги коне — и умряха, преди да се скрият от погледите им.

Тай се ухили и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Хал затисна устата му с ръка и прошепна:

— Ботушите.

Тай погледна и очите му се разшириха разбиращо. Ездачите бяха облечени като леката конница на Кралството, но носеха различни ботуши — някои дори не бяха ботуши за езда. Ездачите, които бяха посекли последните пирати, се върнаха и щом спряха, цялата част не показваше никакъв знак за военна дисциплина. Един от мъжете каза:

— Е, знаете заповедите си. Щом онзи идиот Марстан не я е хванал, значи е някъде горе из горите.

— Сигурен ли си, Граван? Може да са тръгнали обратно към Източните кралства.

— Плащат ти да убиваш, не да мислиш, Колвер. Ако това, което ми се каза, е вярно, тя е с две палета от Кралството — единният е хлапе на някакъв си херцог — и телохранителка. Не я подценявайте. Тя жена, но е боец. — Изправи се на стремената и огледа дърветата. — Ако ще претърсваме, трябва ни по-хубаво време. — Посочи труповете. — Да разчистим боклука и после ще се отдръпнем малко назад. Ако си помислят, че напред до Фарборо е чисто, може просто да ни дойдат сами. — Обърна коня и добави: — Връщам се да докладвам. Приключете тук и огледайте набързо, но ще се изненадам, ако намерите нещо. Върнете се и ще организирам сериозно претърсване.

Водачът на конниците смуши коня си, а другите мъже слязоха; трима поеха юздите и отведоха конете настрана, а другите започнаха да събират мъртвите. Бързо стана ясно, че най-близкото до прилично погребение, което са познавали в живота си, е моряшкото хвърляне във вълните или да те метнат в някое дърво.

Тай и Хал се върнаха при чакащите ги млади жени и Хал каза:

— Някой е завзел Фарборо.

— Какво имаш предвид? — попита принцесата.

— Пиратите са мъртви, убиха ги конници с кралска униформа, но всичко е измама. Всички са едно. Може би ездачите също са пирати. Убиха Марстан и хората му, защото не са могли да ни намерят.

— Носят различни ботуши — каза Тай.

— Ботуши? Не разбирам — рече Стефани.

— Взели са униформите от мъртви войници на Кралството, несъмнено — обясни Тай.

— Не — каза Хал. — Ако бяха събличали трупове, куртките щяха да са кървави. И щяха да вземат и ботушите им.

— Прав си — съгласи се Тай.

— Някой ги е снабдил с тези униформи, но не е могъл да осигури ботуши.

— Щом не можем да отидем до Фарборо, къде отиваме? — попита принцесата.

Хал погледна Тай, а той отвърна:

— Нямам представа.

10. ПУСТОШ

Тай стреля с прашката.

Камъкът удари заека в главата и го уби на място.

Мократа още земя мляскаше под ботушите на Тай, докато той вървеше към жертвата си. Беше третото глупаво зайче, което бе ударил, прилагайки прашкарските си умения, научени като момче. Беше много доволен, че си е върнал сръчността, и знаеше, че другите ще са още по-доволни от зайците, които скоро щяха да опекаат. Погледна към небето. Дъждът като че ли най-сетне беше спрял. Въздухът бе натезал, горещ и влажен, но не беше толкова задушен като по залез-слънце. Придобитият му в планините усет му подсказа, че става по-сух.

Закрачи обратно. Надяваше се Хал да е успял да запали огън, за да могат бързо да одерат и изпекат зайците. Три дни бяха изминали, откакто напуснаха кораба и избягаха от пиратите, и малкото храна, която носеха, отдавна беше свършила. Започналото като малка разходка до безопасно село вече се беше превърнало в суров преход през опасна територия.

Тай стигна до поляната, която бе избрал за лагер за вечерта. Докато ловуваше, беше оглеждал за знаци, че някой отново е тръгнал по дирята им, но фалшивите кралски войници като че ли бяха достатъчно далече, за да могат да си позволят риска с дима от лагерния огън. Хал му помогна да одерат и да изкормят зайците и докато те се печеха, отиде да зарови кожите и вътрешностите.

— Няма смисъл лешоядите да кръжат над главите ни и да привличат внимание към нас.

Докато зайците се печеха, принцеса Стефани попита:

— Какво ще правим сега?

— Мислех за това — отвърна Тай. — Може би е по-опасно да се върнем на изток и да тръгнем към граничните земи. Освен това не можем да сме сигурни дали някое от Източните кралства не се е съюзило с едната или другата страна. Набутаме ли се в Портата на

Прандур или Маладон, може да те задържат за откуп или да те върнат на агентите на Джон Уортингтън за „защита“ веднага щом им паднем в ръчичките. Не, тръгваме към Ран. Освен ако не е паднал, там ще сме в безопасност.

Хал каза:

— Ако Ран е паднал, ще имаме повече повод за притеснения от откупа, принцесо. Това ще означава кешийско присъствие на континента на Кралството в Източното владение, за първи път в историята.

Тай кимна.

— Онези фалшиви войници почти със сигурност бяха от Кралството, ако се съди по говора им, а не кешийци, и бяха в съюз с кересийските пирати, тъй че нямаме представа на кого служат. — Въздъхна. — Знам, че баща ми се грижи за майка ми и като дребен кралски благородник вероятно е под наблюдение, но едва ли нещо повече от това. — Обърна се към Стефани. — Знам, че се тревожиш за родителите си.

Тя кимна.

— И за братята ми. — Извърна поглед от единия към другия. — Родителите ми имат верни следовници. Знам, че лейди Франсиезка е важна фигура в цялата тази интрига, но тя е готова да умре, за да защити семейството ми. Ще се погрижи да са в безопасност, а не е в интерес на лорд Джон да им навреди. Той просто иска да ожени сина си.

— Което означава, че си притеснена за братята си.

Тя се усмихна напрегнато.

— Братята ми са мъже с характер и са по-корави, отколкото изглежда.

Хал се усмихна.

— Сестра им — също.

Тя го погледна и видя нескритото възхищение, изписано на лицето му.

— Благодаря. Беше галантно.

— И искрено — отвърна той. — Ти се държа като войник, принцесо.

Тай обърна зайците.

— Предлагам да се нахраним и да продължим. Заравяме останките от огъня, така че да не ги открият, после прокарваме фалшива следа на юг.

— И тръгваме на северозапад? — попита Хал.

— Ако правилно отгатвам по тези хълмове — отвърна Тай, — там нагоре в онази ниска клисура трябва да има извори. Това означава реки и вероятно пещери. Можем да се прислоним за ден-два, да отдъхнем, риба, лов, а после да тръгнем на югозапад към Ран.

— Малко почивка ще ни дойде добре — каза принцесата.

Хал се пресегна и нежно я докосна по рамото.

— Ще те отведем на сигурно място, заклевам се.

Стефани се усмихна и двамата се спогледаха мълчаливо за миг, а после принцесата извърна очи към печашите се зайци.

Тай видя всичко това. После, с леко кимване към Габриела, каза:

— Ще поогледам малко наоколо за подслон.

Габриела веднага стана.

— Ще дойда с теб. Трябва да се поразтъпча.

Стефани и Хал леко се намръщиха, но не казаха нищо.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуят, Тай каза:

— Да се поразтъпчеш? След три дни преход през тези планини?

— Беше най-доброто, което можах да измисля набързо. Е, за какво искаше да си говорим?

— Какво стана току-що? Там отзад имам предвид, с Хал и принцесата?

Очите на Габриела леко се присвиха.

— Да не би да те е жегнала ревност, младо петле?

Тай не знаеше дали трябва да му стане смешно, или да се ядоса. Избра първото.

— Едва ли. Нашият млад лорд може и да си мечтае за подопечната ти, но аз съм прекарал достатъчно дълго време в двора, за да знам, че принцесата няма да бъде омъжена за някой недодялан селяшки лорд, та дори един ден да стане херцог на Крудий, още по-малко за опърпан, без титла син на благородник от затънтената провинция като мен.

Лицето му стана умислено.

— Мъжете, които смятат, че са длъжни да защитават жените си, стават безразсъдно храбри и глупави. Ако се държи изискано, добре,

но ако стане влюбено до ушите пале, ще е разумно да го знае.

Тя сви рамене.

— Не мога да кажа. Някои от благородниците на Островното ви кралство са също толкова неблагонадеждни и коварни като най-добрите в Ролдем, но този? — Помълча за миг. — Мисля, че ще постъпи правилно, каквото и да стане. Той е много... добре възпитан младеж.

Тай се усмихна.

— А аз?

— Ти си от тези, за които майка ми ме предупреждаваше.

Той се засмя.

— А ти?

Тя се загледа в далечината и накрая каза:

— Обикновено ми е неудобно да говоря за себе си.

— Чудесно. Удобството е качество, което ужасно ни липсва напоследък. Но ако предпочиташ да останеш загадка, напълно ме устройва. Просто трябва да знам, че ако стане бяла, мога да разчитам на теб. — Видя как лицето ѝ се стегна и добави: — Предполагам, че е разумно да заключа, че не си придворна дама.

— Аз съм личната охрана на принцесата.

— Хм — подхвърли той. — Знаех си, че си опасна.

Колкото объркана, толкова и развеселена, тя се намръщи.

— Опасна?

— Рядко срещам шест стъпки високи красавици и нито една досега толкова опитна в горски условия като теб. Напомняш ми за майка ми.

— Майка ти?

Излязоха на възвишение с изглед към широк планински поток и къде с ходене, къде с пързаяне се смъкнаха по склона до брега. Тай погледна в двете посоки и посочи нагоре по течението.

— Натам, мисля.

Щом тръгнаха срещу течението, Габриела попита:

— Как изглежда майка ти?

— Силна, като теб — отвърна той без колебание. — Но по различен начин.

— Различен?

— Като тънко дърво. Огъва се пред вятъра, но устоява.

— Мисля, че разбирам — каза Габриела и посочи: — Виж.

Той видя пещерата, която сочеше, и докато вървяха към нея, продължи:

— Преди да се родя, лятото, в което баща ми извършвал ритуала на именуване на своя... нашия народ, оросините, един мъж, Каспар от Оласко, заповядал народът ни да бъде унищожен, защото не сме позволили на армията му да мине през земите ни, за да могат да нападнат херцогството Фаринда. Домовете ни във Високата твърдина били унищожени и малцината оцелели били продадени в робство. Майка ми била една от тях.

— А баща ти?

— Баща ми, истинският ми баща, бил някакъв неизвестен войник на Оласко.

— Но аз мислех...

— Талвин Хокинс се оженил за майка ми. Обичал я още когато били деца и ми дал името си.

— Но аз ви видях заедно. Толкова много приличаш на него.

Тай се ухили.

— Интересно съвпадение, нали? Баща ми трябва да е бил чаровен дявол, винаги го казвам. — Усмивката му посърна. — Талвин Хокинс е единственият баща, когото изобщо съм познавал, и го обичам като баща. Грижеше се за мен все едно, че съм негов собствен син. Разбираемо е, че му подражавах, докато пораствах. Майка ми не можела да има повече деца, така че той се привързал към мен — добави той.

Тя помълча малко, след което попита:

— Ти имаш ли си жена?

— Ха! — Тай се засмя толкова силно, че звукът отекна в долчинката.

После закри устата си с ръка, а тя го погледна ококорена от изненада и също закри устата си за миг, преди да каже с усмивка:

— Предполагам, че това означава „не“.

— Аз... нямам време — каза той припряно. — Семейството ми и... някои изисквания... — Остави мисълта си недовършена.

— Чудех се — каза тя, щом стигнаха до входа на пещерата. — Рядко се среща благородник, който може да хваща зайци като браконьер или да лови риба. Знаеш как да се оправяш в пустошта.

— Както и ти. — Тай се смълча, загледан в нея. Наистина беше красавица, макар поведението ѝ да го прикриваше, а близостта до Стефани можеше да направи и богиня невидима. Бързо откъсна погледа си, щом усети, че я е зяпнал, и се огледа. — Не ми допада идеята да влезем без факла.

— Няма много сухи клони за факла — отбеляза тя.

— Може и да не ни потрябва — каза той и заслиза припряно към водата. Поройният дъжд беше отмил много отпадъци в потока и ги беше изхвърлил по брега. Тай намери един клон, който сякаш щеше да свърши работа, и бързо се върна. — Изчакай малко — каза и се шмугна в пещерата. Скоро се появи отново с голямо кълбо мъх. — Това ще гори бавно и ще дава слаба светлина, но все пак светлина. — Уви мъха около клона колкото можеше по-стегнато, после извади кремък от кесията на колана си и изкара искри с ловния си нож. Задуха мъха, докато той започна да тлее, после вдигна факлата и духна по-силно в тлеещото петно. Пламъчето лумна. — Няма да издържи повече от няколко минути, но ще огледам.

— Внимавай за мечки — каза тя.

И той се усмихна — знаеше шегата, която щеше да последва.

— Как да разбере дали вътре има мечка?

— Обикновено от кръвта.

Той поклати глава и докато се обръщаше, за да влезе, каза:

— Колко братя?

— Четирима.

— Всичките по-големи?

— Да.

Тай отново поклати глава и каза само:

— Нищо чудно.

После пристъпи в пещерата. Габриела го последва и се усмихна.

В сумрака намериха уширяваща се пътека, която водеше надолу към много голяма пещера. Оформено някога от течаща вода, подземното скривалище сега беше над водното ниво и осигуряваше сух под, на който да се легне. Тай освети с факлата всеки ъгъл, за да се увери, че са сами, и каза:

— Нещо си е правило леговище тук, но преди две-три години.

— Мечка според мен — каза Габриела.

Той направи един бърз кръг наоколо и рече:

— Да се връщаме. Ако се забавим много, ще изядат зайците.

— Да, бездруго много се забавих. Принцесата е под моя опека и вече наруших дълга си, като я оставих сама.

— Защо го направи тогава? — попита Тай, щом излязоха от пещерата.

— Стори ми се, че така трябва. Освен това тя ми нареди в някой момент да се отдалеча с теб за малко, тъй като имала нещо, което трябвало да обсъди с лорд Хенри лично.

— Лорд Хенри?

— Тя го нарече така. Предполагам, че трябва да е нещо, което тя смята за държавен въпрос.

Тай изглеждаше напълно объркан.

— Въпреки това, което може да си помисли човек, Стефани е много сериозна жена, когато реши. Знае, че ще е високопоставена с брака си, херцогиня или дори кралица, и че ще играе жизненоважна роля в опазването на мира между Ролдем и съседните държави.

— Любопитството ми вече е сериозно изострено — призна Тай. — Държавни дела, и то тук, насред гората?

— Не по-невероятно от сърдечните дела, определено.

Тай не беше много сигурен какво да отвърне, тъй че само кимна.

Стефани гледаше след Габриела и Тай, докато се скриха от погледа ѝ, и после се извърна към Хал, който обръщаше зайците над огъня.

— Колко още им трябва, докато се изпекаат?

— Още половин час — отвърна той. — Ако огънят беше по-силен, по-бързо, но ако е прекалено силен, месото става сухо и кораво. Ако пък е слаб, става жилаво и кораво. С подходящия — вкусно... и кораво.

Тя се засмя.

— Успяваш да поддържаш духа си висок.

Хал се засмя.

— Сериозно ли, ваше височество? По-скоро бих препуснал през хиляда кешийски воители псета с дървена лъжица за оръжие, отколкото да трябва да ви влача през тази пустош.

— Не ме влачиш — каза тя с усмивка. — Аз бягам.

Той се засмя.

— А говорим за поддържане на висок дух.

Обърна отново зайците. Шишовете бяха от клонки, огъваха се и трябваше да се обръщат непрекъснато.

Тя помълча малко, с умислено изражение, и накрая отрони:

— Исках да имам възможност да поговоря с теб насаме.

Хал се обърна към нея.

— Да?

— Положението ми в най-добрия случай е трудно — почна тя колебливо. — Лейди Франсизка има високо мнение за теб и Тай, иначе изобщо нямаше да ме повери на грижите ви. И все пак се боя, че вашият крал може да не е...

— Тревожиш се, че крал Грегъри би могъл да погледне на теб като на добра разменна монета за сделка, също като лорд Джон.

— Не знам какво да мисля, Хал — каза тя откровено. — През целия си живот съм била обучавана да управлявам, но според обичайното за кралица на Ролдем, да предлагам кротко съвет на съпруга си, когато сме сами, и да се усмихвам и да си мълча публично.

Хал помисли за Бетани и се засмя.

— На запад е малко по-различно, особено по Далечния бряг. Нашите майки и жени не са толкова свенливи да изразят чувствата си.

— Искам да кажа, че ако се стигне до конфликт, не съм сигурна дали ще мога да устоя на своето. Ако Грегъри заплаши... — Стефани замълча. — Флотата на Ролдем, заедно с тази на Островите, би могла да изтласка Кеш обратно в пристанищата им.

Хал поклати глава.

— Знам, че разсъждението е шаблонно, но с онези пирати в съюз с... някои, които вилнеят свободно по това крайбрежие, балансът на силите може да не е какъвто си мислехме. — Видя тревогата на лицето ѝ и реши да смени темата. — Но ти не помоли да останем насаме, за да си говорим за война. Заклевам ти се, че като син на дома Кондуин ще отдам живота си, ако потрябва, за да те опазя от беда. Когато свърши тази лудост, ще те върнат безопасно в Ролдем. И ще си имаш роден в Кралството мъж само ако такова е желанието ти.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти. — Наведе се импулсивно и бързо го целуна по бузата. — Нуждая се от добър приятел.

По напълно непонятни за Хал причини стомахът му се сви, щом чу тази фраза. Той потисна чувствата си и каза:

— Бремето на титлата ти те задължава да се омъжиш по волята на баща си. Не според желанието на лорд Джон Уортингтън или сър Уилям Алкорн... — Очите му изведнъж се разшириха.

— Какво? — попита принцеса Стефани.

— Кога лорд Джон се издигна до толкова голямо влияние в бащиния ти двор?

— Не съм сигурна. С нас е от доста време. Беше много мил с мен, когато бях малка.

— Но кога все пак спечели власт, мм, кога започна да упражнява достатъчно влияние, за да накара баща ти да започне да прави политически промени в Ролдем?

Тя помисли за миг и отвърна:

— Преди пет години, може би шест.

— Веднага след Банапис на Трите луни?

Стефани отново помисли.

— Май че да.

Преди шест години се беше случило едно от най-редките явления — и трите луни изгряха пълни в навечерието на Банапис, деня на Средилетието. Случваше се веднъж на столетие, повече или по-малко.

— Точно тогава сър Уилям започна да утвърждава влиянието си.

— Какво означава това? — попита принцесата.

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Хал, докато сваляше зайците от огъня. — Знам само, че трябва по някакъв начин да те заведем безопасно до Риланон, а за да влезем в града, без да привлечем внимание, мисля, че трябва да намерим лорд Джеймс Дашър Фурията.

— Защо него?

— По много причини, най-малката от които е, че той по странен каприз на историята е мой много далечен братовчед, но най-важното, той е единственият човек в Риланон, за когото съм сигурен, че не е под властта на сър Уилям Алкорн.

Тай и Габриела се появиха и Тай каза:

— Намерихме пещера.

— Добре — отвърна Хал. — Заек?

Никой от двамата не си направи труда да му отвърне. Тай просто разкъса един на две половини и подаде едната на Габриела, а Хал направи същото за принцесата. С пълна с горещо заешко уста Тай каза:

— В онази пещера ще сме на сухо и ще можем да отпочинем за ден-два.

Хал поклати глава.

— Не. Утре на разсъмване трябва да тръгнем за Ран.

— За Ран? Сигурен ли си?

Хал кимна.

— Да. Там мога да използвам ранга на баща ми, за да убедя някого да ни превози по море до Риланон. Трябва да стигнем там колкото може по-бързо и тайно.

— Няма ли да е малко трудно, особено ако торМОЗИШ морските капитани с бащиния си ранг?

— Не и ако съм придружен от моите... — махна с ръка — спътници. Ще измислим някаква версия, но тази млада красавица — той кимна към Стефани — не е принцеса, с която злоупотребявам, и въпреки всякаква надежда се надява да се омъжи за младеж с по-високо положение.

Стефани се засмя.

— Сега играеш ролята на млад благородник от моята държава. — После въздъхна. — Същият си като братята ми. — Наведе се и го докосна по ръката. — Да, лорд Хенри, ако другите мъже на запад са като вас, дамите от държавата ми ще направят добре, ако посетят Далечния бряг.

Хал се изчерви, а Тай се засмя. Габриела се задоволи с разбираща усмивка и започнаха да съчиняват версия, която можеше да мине, когато стигнеха в Риланон.

Стига първо да стигнеха до Ран, което означаваше да прехвърлят тези планини, без да се натъкнат на разбойници, фалшиви кралски войници или диви зверове. Два меча, три ножа на коланите и прашка можеше да им спечелят храна, но срещу онова, което обитаваше тези планини, бяха почти беззащитни.

Все пак Хал отклони ума си от опасностите и се замисли какво трябва да се направи, за да заведе принцесата при краля си. Беше решен да осигури безопасното ѝ пристигане и това да си замине, когато пожелае — и щеше да даде живота си за това.

Хал се събуди внезапно и в полумрака на пещерата видя, че Габриела и Тай са се надигнали и са извадили оръжията си. Тай му махна да мълчи. Хал осъзна, че е прегърнал принцесата и че тя го гледа озадачено. Той я пусна, вдигна пръст пред устните си и извади меч си. Последното, което помнеше, беше, че стоеше на пост на входа на пещерата и се върна да събуди Тай, а после се сгуши зад Стефани за топлина. Можеше да е лято, но в пещерата изобщо не беше топло. По някое време през нощта или тя се беше притиснала до него, или той, но събуждането в такава интимна близост беше смущаващо.

Пристъпи тихо и застана от другата страна на лейди Габриела, която се беше присвила със зловеща на вид кама в дясната ръка и покъс нож в лявата. Помнеше ножа на колана ѝ, но неволно се зачуди къде е крила камата.

Гласовете отвън вече се чуваха ясно.

— Ха, да проверяваме всяка пещера оттук чак до Ран! Десетки има на изток оттук, обзалагам се. Поне така мисля.

— Не ти плащат да се обзалагаш или да мислиш — каза друг глас. — Ако капитанът иска да скачаш във всеки поток, да се катериш по дървета и да надничаш под камъни, ще го правиш.

— А тебе пък кой те направи началник?

Последва звучен шамар и първият глас извика:

— Стига бе, Нийли! Само казах, че...

— Кажй още нещо и ще лазиш обратно до лагера. Хайде, влизай и провери пещерата!

Хал се огледа. Пещерата беше по-широка отзад, отколкото при входа, със зигзаговидна извивка на влизане, тъй че може би щяха да успеят да се скрият. Даде знак на принцесата да се измести в най-далечния ъгъл и тя кимна и тръгна безшумно.

След това махна на лейди Габриела да застане срещу втората извивка на входа, където щяха да я видят веднага щом мъжът пристъпеше вътре. Тя показа, че го е разбрала, и тръгна в указаната посока. Хал потупа Тай по рамото и двамата се изместиха и долепиха гърбове до стената, точно след извивката, която ги скриваше от всеки влизащ в пещерата.

Хал вдигна меча си и издърпа ножа на колана си точно когато мъжът пристъпи в пещерата и примижа, докато очите му привикнат към сумрака. Габриела изникна пред него и мъжът се опули.

Хал пристъпи зад него, запуши устата му с ръка, бързо му преряза гърлото с едно рязко дръпване и го хвърли настрана. Тай вече беше тръгнал да защити входа.

След малко отвън се чу вик:

— Букър! Пикаеш ли там вътре, или какво?

Тай погледна Хал, а той поклати глава в знак, че трябва да запазят мълчание.

— Букър? — повтори гласът и на входа на пещерата се чуха стъпки.

— Нийли! — извика Хал, като се помъчи да промени гласа си.

— Какво? — доехтя отговорът.

Набит мъж изникна пред очите им.

Този път лейди Габриела пристъпи от сенките и острието на нож се опря в гърлото на мъжа, преди да е успял да реагира. Преди да се е свлякъл на земята, Тай вече бе скочил към входа, за да види дали отвън няма други.

След миг се върна.

— Само двамата бяха!

— Тръгваме веднага — каза Хал. — Ако са се пръснали по двойки, това означава, че лагерът им е наблизко.

Четиримата излязоха от пещерата и видяха два коня, вързани за ниско надвисналите клони на едно дърво. Тай се огледа и след като не видя нищо, се изкатери на скалната издатина над входа на пещерата. После посочи на юг.

— Дим. Лагерен огън. На миля оттук, не повече.

Скочи долу, погледна Хал и попита:

— Яздим ли?

— По двама — каза Хал.

— Няма да се движим бързо така.

— Ако се въртят на патрули като спици на колело, никой няма да дойде тук часове наред, след като тия двамата не се явят да докладват. Може би чак до утре сутринта. — Хал се огледа. — Нищо не знам за тези планини. Накъде?

— Тръгваме покрай потока — каза Тай. — Горе би трябвало да има проход. Тъй или иначе, добре ще е да сме на мили оттук, когато намерят двамата в пещерата.

Хал кимна и двете жени забързаха към конете. Тай и Хал откъртиха няколко клона, за да заличат конските следи по земята до една камениста ивица, след което бързо се качиха обратно по склона. Хал яхна единия кон, подаде ръка и принцесата се метна зад него, а Тай направи същото с Габриела.

Започнаха бавно да се изкачват в планините, все по-далече от цивилизацията с всяка стъпка.

11. ИЗМЯНА

Джим се притисна към стената.

Градската стража се движеше шумно — шестима души в колона по двама, маршируваха като на парад. Щеше да е комично, само дете беше посред нощ, часове преди разсъмване, а градът вече официално беше под военно положение. Това, че военното положение бе обявено само часове след като Джим се беше измъкнал от двореца, не изглеждаше просто съвпадение.

Джим изчака. Както очакваше, няколко минути след преминаването на стражата се появиха двама мъже, които започнаха да надничат усърдно във всяка сянка, праг и прозорец. Движеха се тихо като котки. Сър Уилям Алкорн явно не пестеше усилия да намери внука на херцога.

След като напусна дюкяна на Бил Касапина, Джим възнамеряваше да провери една от явките си, малка стая под наем над един склад за сухи стоки, където беше скрил прилично количество злато, няколко различни документа и облекла за маскировка, както и достатъчно оръжия за самозащита.

И за малко да влезе в капан.

„Бучката“ в ума му се задейства в момента, когато понечи да тръгне по улицата, където се намираше складът, понеже видя някакъв мъж, спотаил се до отсрещния ъгъл. Ако беше подходил от онази посока, със сигурност щяха да го засекат. В зависимост от това колко агенти имаше сър Уилям наблизо, можеше и да успее да избяга. Или пък да свърши окован във вериги. Или мъртъв.

Влезе в една кръчма на ъгъла уверен, че не са го видели, и си поръча ейл — изля повечето на пода, докато никой не гледаше. Сламата, която покриваше камъните, се сменяше почти всеки ден, а толкова рано беше сравнително прясна. Можеше да попие много ейл.

Изчака, докато се увери, че не са го видели, след което се промъкна отзад. Обикаля пристанището, докато не се увери, че никой

не го преследва, а след това се отправя към явката, която смяташе за най-безопасна на острова. Беше особено предпазлив, докато се приближаваше към нея, и изпита облекчение, след като не видя никакъв признак, че някой го следи.

Явката беше една съборетина в края на дълга пясъчна ивица точно на изток от най-южния кей в града. Наричаше се Стария кей, защото беше най-старият оцелял и имаше предимството, че го бяха зарязали дотолкова, че беше станал неизползваем. Джим беше видял две препоръки да го съборят за едно или друго градско подобрене, но беше успял да отклони тези решения, тъй че никой управник да не може изобщо да действа по тях.

Никаква причина нямаше да се пази грохналият стар кей, освен една: осигуряваше безопасен изход от града за Джим. Имаше древен отводнителен канал, използван от рибарите преди векове, за да хвърлят отпадъците от улова, преди да го откарат на пазара. Плавеи, водорасли, разложена риба и по някой труп от време на време се трупаха в канала от десетилетия. Високата вълна на прилива нахлуваше и го прочистваше два пъти на ден. Докато малкото градче се разрастваше в голям град, кеят се оказваше все по-малко ефикасен и бе напълно изоставен преди повече от столетие.

Но каналът все още се прочистваше от отпадъците всеки път, щом дойдеше отливът, и Джим неведнъж го беше използвал за изход от заградения с крепостна стена град Риланон.

Стигна до съборетината след залез-слънце, докато все още имаше достатъчно светлина, за да може да вижда на половин миля околоръст, и се увери, че никой не го е проследил.

Съборетината беше една от няколкото изоставени постройки от отдавна минали времена, когато плетенето на мрежи и други свързани с риболова дейности се бяха вършили на брега. Рибарите бяха преминали от малките лодки с екипаж от двама-трима души, все още използвани на други части на острова, на по-големи, които се налагаше да остават на котва в залива. Тъй че колибите бяха станали неизползваеми.

Освен от Джим.

Третата от края, незащитена дори от врата, предлагаше зейнала паст за отвор и един празен прозорец. Джим пристъпи вътре, клекна, загреба с шепи в пясъка и го заизхвърля настрани. Отне му десет

минути ровене, но накрая в единия ъгъл на колибата имаше купчина пясък, а в другия — открит капак.

Той го вдигна и се спусна в дупката. Опипа в тъмното и намери малка маса, на която беше поставена факла, натопена във вече засъхнала смола, и огниво с кремък и стомана. Чукна с огнивото и след миг факлата освети стаята.

Всичко си беше както го бе оставил. Джим пхна факлата в една желязна скоба на стената, отиде до един скрин с дрехи и започна да избира каквото му трябваше.

Час по-късно един опърпан на вид моряк с голям брезентов чувал излезе от съборетината и забърза към стария кей: знаеше, че ще се добере до него минути преди приливната вълна да го покрие. Нямахше нищо против да преплува през канала, но не искаше да обяснява защо е мокър, когато стигнеше до следващото си място за среща.

Върна се в града само с намокрени до прасците панталони, а те бързо щяха да изсъхнат. Устоя на подтика да се почеше по фалшивата брада, която носеше, а и за да не изтрие театралната боя, която бе размазал по лицето си, за да изглежда по-мургав. Акцентът, който бе решил да използва, беше на моряк от Кралството някъде от Пойнтърс Хед — повечето хора там бяха с древно кешийско потекло и поради това бяха по-мургави от повечето хора в Кралството. Освен ако агентите на сър Уилям не бяха предвидили маскирането му, все още щяха да търсят по-млад мъж, с по-светла кожа и без брада.

Влезе в една пристанищна кръчма и се огледа. В ъгъла седеше млад мъж и чакаше търпеливо. Джим седна при него и макар младежът да се изненада от външността му, го прикри добре.

— Здравей, Карик — каза Джим.

Младият мъж кимна, но не го поздрави по име, а каза само:

— Доста... интересно изглеждаш.

— Потеглям с кораб след час.

— Няма да питам накъде.

— Правилно — каза Джим. Карик не можеше да бъде принуден да разкрие нещо, което не знае.

Карик беше млад, малко над двацет и една, но беше може би най-довереният агент на Джим в Риланон. Също така беше за Джим човекът най-близо до Бил Касапина. Организацията на крадците в

Риланон беше различна от тази в Крондор, но все пак имаше нужда от комуникация между Съвета на Бил и разните главатари на банди из острова.

Карик беше работил за Бил още от десетгодишен. Но беше работил за Джим от деветгодишен.

Приличаше достатъчно на Джим, за да му е син, и честно казано, на Джим му беше малко трудно да си спомни къде точно е бил девет месеца преди раждането на Карик, но все пак се съмняваше. Като Джим Фурията, беше лягал с доста курви в Крондор, но Джеймс Джеймисън рядко посещаваше бирариите и бардаците в Риланон. Все пак рядко не означаваше никога, а прилика имаше. Карик носеше косата си дълга до раменете, но беше гладко избръснат и имаше сини очи вместо кафявите на Джим. Все пак усмивката му и кривването на главата изглеждаха много познати, тъй че Джим се чудеше понякога.

Повечето хора в занаята на крадците имаха малко спомени за детството си. Или бяха сираци, или предпочитаха да не помнят бащи, които са ги били, майки, които са се напивали или са взимали опиат, за да могат да изтърпят опипванията на гадни мъже. Тук улиците гъмжаха от банди улични хлапета като във всеки друг голям град, защото макар да беше „перлата“ на кралството, градът беше мръсен, мрачен и опасен, с всичките неприятни реалности на един голям град: канали, кланици, съборетини, рибарски кейове и всевъзможни порутени кръчми и мръсни бардаци, каквито човек би намерил на север от Кеш. Тъй че въпреки величествения разкош на двореца и на всяко друго великолепно здание по хълмовете, все пак си беше просто град. А каквото и да помнеше Карик от детството си, никога не го споделяше с Джим.

Джим знаеше само, че макар Карик да е преживял целия си живот под онези великолепни здания горе на хълма, почти не ги е забелязвал. Беше твърде съсредоточен върху това да остане жив. Сега каза:

— Беше преди... колко? Пет години?

— Шест.

— Изненадах се, когато Ан от двореца се свърза с мен и ми нареди да чакам тук. — Карик се облегна назад и отметна мускулеста ръка зад гърба на стола си. Слугата се приближи и взе поръчката за две халби ейл.

Щом се отдалечи, Джим каза:

— Винаги съм се опитвал да ти давам каквото мога, да допълня онова, което е трябвало да научиш сам, но контакт помежду ни никога не беше добра идея.

— Беше добра година — каза Карик и Джим разбра точно за какво говори. През първата им година заедно Карик се беше оказал обещаващо деветгодишно хлапе с твърдост, издръжливост и дълбоко вкоренен усет за оцеляване далеч над годините му. Беше ръководил една банда край пристанището и момчета с четири, пет, дори шест години по-големи от него бяха изпълнявали заповедите му.

Без момчето да знае, двама мъже го бяха забелязали: Джим Фурията от Крондор и Бил Касапина от Риланон. Джим се беше добрал първи до него.

През онази първа година Джим беше прекарал време да обучи Карик да е по-добър от другите момчета в ръкопашния бой, научи го на фехтовка, след като никое друго хлапе нямаше такова умение. Работа с ключалки, как да постави наблюдател, хиляда още деликатни, но съдбоносно важни хитрини, които отличаваха един крадец като Джим или прадядо му Джими Ръчицата от всеки обикновен уличен бандит.

От гледна точка на Джим, Карик беше по-близо до Джими Ръчицата от всеки друг жив човек. Беше по-бърз от самия Джим, макар и с много малко. Беше по-добър в катеренето по стените и покривите, макар Джим да затаи мисълта, че ако беше на годините на Карик, нямаше да му отстъпи. Знаеше всичко, на което Джим можеше да го научи за ключалки и капани и как да отваря едните и да избягва другите. И също така го беше научил да чете и пише, умения, които отчаяно липсваха на другите улични хлапета в Риланон.

В крайна сметка онази година беше укрепила връзка, която Джим бе продължил дори след като Бил Касапина беше взел Карик при себе си. Джим никога не идваше в Риланон, без да прекара известно време с Карик, и винаги се грижеше той да има повече пари от онова, което можеше да открадне за себе си, и начини да се скрие от Бил и да избяга от острова безопасно, ако възникне нужда.

После, преди шест години, Карик беше повишен на позиция в самия Съвет. Последната им среща бе в нощта, когато Карик каза на Джим за това издигане. Джим беше казал, с малко искрена тъга, че не

може да има повече контакт между двамата, освен в крайна ситуация. Като избран агент на Бил, Карик щеше да е под зорко наблюдение и беше твърде рисковано да продължат връзката си. Тъй че за всякаква бъдеща среща беше избрана една кодова дума и място за среща и всеки си тръгна по своя път.

Карик каза:

— Е, предполагам, че крайната ситуация, за която говореше, е дошла?

Джим се усмихна.

— Имаш предвид, освен войната с Кеш и опита да се отстрани от властта херцогът на Риланон, и явното усилие на сър Уилям Алкорн да наложи властта си над Кралството?

Карик се усмихна и за Джим отново беше все едно, че се вижда в огледало.

— Всъщност да.

Джим кимна и каза:

— Време ти е да поемеш Съвета.

Карик дълго помълча. После каза:

— Трудно ще е.

— Ако беше лесно, нямаше да имам нужда от теб.

Карик повдигна вежда и отново се усмихна.

— Имаш нужда от мен? — Наведе се напред. — Всичките тези години... откакто се срещнахме, се чудех в кой момент ще решиш, че съм готов да служа.

— Готов си да служиш поне от шест години, Карик. — Джим замълча, щом донесоха ейла, и изчака слугата да се отдалечи. — Просто досега няхах нужда от особените ти дарби. По-важното: Кралството нямаше нужда от тях.

Карик кимна. В изражението му имаше странна тъга.

— Живял ли си някога с лъжа толкова дълго, че да стане истина?

Джим хвърли поглед из помещението. Не му харесваше накъде може да поведе този разговор. След като видя само кръчмаря и още един гост, стар пияница, усети как тревогата му намаля.

Карик се изкиска.

— Не, Джим, не те предавам на Бил. — Погледна маскирания благородник. — Ти си най-близкото до баща, което изобщо съм имал,

макар че едва те виждах за повече от седмица през първите пет години, откакто се срещнахме. Както казах, онази първа година беше добра.

Джим не отвърна.

— Чудил ли си се някога... — започна Карик.

Джим разбра точно какво ще попита.

— Да. Значи, като стана дума за синове, успях да накарам Бил да си мисли, че момчето му Джеймс ще поеме Шегаджиите в замяна на помощта му с няколко неща през войната.

Карик се изненада.

— И той ти вярва?

— Вярва, защото иска да вярва, а честно казано, бях убедителен. — Джим пак огледа гостилницата. — Честно, смятам да приключа с всичко това, когато войната свърши. Не знам къде точно ще свърша, стига да не е на края на въжето, но когато всичко това приключи, напускам.

— Шегаджиите?

— Всичко. — Наведе се над масата и продължи тихо: — Вече съм пратил съобщения до Крондор. Момчето на Бил трябва да започне да чиракува при Нощния господар. Очаква се да се наложи над Шегаджиите и да стане следващия Праведник, когато аз се оттегля.

— Познавам добре Джим — каза Карик. — Хитър е като плъх и е амбициозен. Точно затова баща му иска да го отпрати. Но му липсва уменията да урежда нещата. И е сприхав.

— Това е полезно.

— Ще му пречи да сключва бързи съюзи между Шегаджиите.

— Това е несъществено — отвърна Джим. — Рано или късно ще е мъртъв. Бил ще получи съболезнователно писмо, съобщаващо, че момчето му е умряло по време на работа, объркала се ужасно, убит от Трошачите. И то при положение, че Бил все още е жив, разбира се.

— Доколкото разбирам, от мен се очаква да реша кога е моментът да се отстрани Бил, така ли? — каза Карик.

— Колко души знаят, че Бил е „Съветът“?

— Тримата му синове, аз, още двама. По-натат е същото като Шегаджиите. Съобщението идва през местния главатар на банда от Съвета, доставяно от улично момче.

— А ти все още контролираш уличните момчета?

Карик кимна.

— Един син в Крондор. Уреди с някой армейски сержант, на когото разчиташ, друг от синовете му да бъде арестуван и съчувствай на Бил, когато той умре при опит за бягство. Последния син остави, докато Бил умре, и се сближи с него, стани незаменим, докато не дойде времето да заемеш мястото му. Другите двама ти решаващ дали ще ти служат, или се налага да се заместят.

— Ще служат — каза Карик. — И знам кой син да арестуват и на кого да съчувствам... известно време.

— Когато синът на Бил, Джеймс, тръгне за Крондор и след като аз се махна, се заеми с тези задачи. И гледай Ан винаги да знае как да те намери.

Джим беше готов да си тръгне, но каза:

— Връзката ни е двупосочна, Карик. Не в смисъл на кръвна, все едно каква може или не може да е тя, а в това: колкото аз може да съм за теб най-близкото до баща, толкова и ти за мен си като син. Не е идеално. Нямам такива илюзии, но ти беше верен и благонадежден, толкова, колкото баща би могъл да желае от един син. Когато всичко свърши, ако е във възможностите ми, ще те поставя на по-високо положение от това на крал сред крадците.

Карик се засмя.

— Виждаш ли ме да стоя в двореца с колосана риза и палто от брокат? Да танцувам с дамите?

Джим също се засмя.

— Какъв е проблемът? Не можеш да танцуваш ли?

Карик продължи да се киска.

— Всичко ще стане както нареди. Ще чакам да се обадиш.

Джим помисли малко, после каза:

— Ако не получиш вест от мен до месец, прати съобщение, след като това стане, до „Черният овен“ в Ран. Вярвам, че това е обичайното място на Бил за размяна на съобщения. Нищо не ни пречи да продължим да използваме куриерите му.

— Бил жив или мъртъв, това е най-лесният начин — съгласи се Карик. — Значи тръгваш за Ран?

— Рано или късно — отвърна Джим и стана.

— Ще си довърша пиенето — каза младият крадец.

— Е, сбогом и успех — каза Джим.

— Успех на всички ни — отвърна Карик.

И Джим се запъти към вратата.

Джим тръгна към пристанището, където един кораб беше готов да потегли за Ран. Вече бе уредил да добавят името му в списъка на моряците. Пътъом купи малка бутилка зловонен дестилиран спирт и я изля на главата си, преди да стигне до кралските кейове.

Престори се на пиан, докато бързаше по дългия кей, изпънат навътре в залива. Знаеше, че сър Уилям има агенти, които да следят всеки кораб, напускащ пристанището, но предполагаше, че може би ще са по-малко бдителни на Флотския кей, след като той вече гъмжеше от военни, всеки от които бързо щеше да задържи подозрителен тип като Джим.

Но на кея имаше един кораб, който не беше боен, а транспортен и имаше цивилен екипаж. Двама отегчени на вид кралски морски пехотинци стояха от двете страни на дъските към кораба.

— Документите — настоя единият, щом Джим стигна до тях.

И тогава отгоре гласът на боцмана разцепи въздуха като нож:

— Джакс! Пиан кучи син! Трябва да те оставя на брега и да те накарам да плуваш след кораба! Домъквай си мързеливия задник тука горе!

Джим успя да се направи на объркан. Забърка в ризата си все едно, че се опитваше да намери документите си, а боцманът пак ревна отгоре:

— Хайде, проклет да си!

Военият поклати глава и рече:

— Хайде, върви.

Джим се качи по мостчето и получи груб шамар по врата, докато минаваше покрай боцмана, един от малкото му останали агенти във войската, на когото можеше да разчита. Несъмнено щеше да получи наказание, а останалите от екипажа щяха да са достатъчно благоразумни, за да не разпитват за новодошлия, след като боцманът го познаваше. Щяха да предположат, че е плавал с него преди и че получава втори шанс, версия, която Джим щеше да разкаже, ако го попитаха.

Слезе бързо долу, прибра багажа си и отново излезе на палубата. Може и да вонеше на спирт, но не беше пиан, тъй че бързо се добра до

брамсела и се приготви да спусне платното.

Стомахът му неочаквано се сви и той осъзна, че никога в живота си не е изпитвал такова силно усещане за лошо предзнаменование. Също така усети странно жегване... от това, че предаваше Бил Касапина. Обикновено такова предателство едва ли щеше да го притесни особено, но този път незнайно защо се почувства зле от това, че осъжда човека на смърт. Осъзна, че въпреки това, което бе казал на Бил, всъщност наистина иска да се махне от този занаят и че това, което бе казал на Карик, е истина. Щеше да се махне и да намери подходящ заместник както на Джим Фурията от Крондор, така и на Джеймс Джеймисън, кралския агент.

Помисли над решението си и осъзна, че е правилно. Чувстваше се изчерпан. Щеше да умре за Короната, но нямаше да вехне заради нея.

Зачуди се как ли се справят колегите му, Касийм и особено Франсиезка. Дано да имаха повече късмет от него.

Лейди Франсиезка Сорбоз се присви зад декоративния плет, отпуснала ръка на дръжката на смъртоносна кама. Острието беше покрито с отрова, която щеше да парализира за секунди всеки, когото порежеше, за да не се вдигне тревога. За миг се стъписа при мисълта колко нелепо е да се промъква в същия този дворец, в който често пребиваваше и за организирането на чиято защита беше помогнала. Особено обичаше тази градина, зад жилищата за гости, които сега бяха заети от лорд Джон Уортингтън. Помнеше чудесни летни нощи като тази, помнеше въздуха, наситен с уханията на жасмин и гардения.

Носеше плътно прилепнало пътно облекло и меки удобни ботуши, с които току-що се бе изкатерила по стената.

Отчаяно ѝ се искаше да разбие безизходицата в двореца. Кралят и кралицата бяха заключени в покоите си, в луксозно обкръжение, несъмнено, но това не го правеше по-малко затвор. Всякаква връзка с дворцовия персонал и администрацията се осъществяваше чрез най-доверените лакеи на лорд Джон Уортингтън.

Ресурсите ѝ бяха сведени до шепя агенти, на които можеше да се довери, но никой не бе достатъчно близо до кралската фамилия, за да може да помогне. Цялата ѝ организация беше замислена да гледа

навън, към Кеш, Островите и Източните кралства, а не навътре. Кеш можеше да си има своята тайна полиция, но тя не беше в компетенцията на Касийм Абу Хазара-хан. Джим използваше своите Шегаджии в Крондор и връзките си с други престъпни елементи, за да събира информация, но предвид политиката и историята на Островното кралство един бунт от страна на благородническата класа беше по-вероятен от народно въстание, а последния, който бяха понесли, беше преди повече от триста години.

Населението на Ролдем беше много по-хомогенно, отколкото на която и да е от двете съперничащи държави. Островите и Кеш бяха като завладени градове държави и райони, сплотени в една империя или кралство след столетия окупация и асимилация. Но Ябон беше различен от Риланон, а народът на исаланите нямаше нищо общо с хората от Истинската кръв от Дълбините Оверн. Ролдем пък открай време беше един народ.

Предвид историята на Ролдем един държавен преврат беше немислим. И дори под опеката на лорд Джон не приличаше на преврат, поне засега.

Но все пак ставаше нещо, което можеше да има гибелни последици за кралство Ролдем. Търговията беше в застой. Единствените стоки, произвеждани на острова, все още бяха в изобилие, но бързо се изяждаха или се изкупуваха от спекуланти. Според лейди Сорбоз по-малко от три месеца ги деляха от оскъдицата и това щеше да накара населението да настоява за премахване на кешийската блокада. Месец след това щяха да последват гладни бунтове по улиците на столицата.

Тръгна покрай стената, нащрек за всякакъв преминаващ патрул или стражи, но тази част на двореца се оказа неохранявана. Не беше сигурна защо, тъй като останалата част от комплекса беше обкръжена с пазачи.

Един слуга беше споменал, че нещо се замисляло за личните покои на лорд Джон, тъй като били дадени нареждания два часа след залез-слънце покоите му да бъдат затворени и да не го безпокоят, докато той лично не отвори вратите. Нямаше записани никакви посетители, но лорд Джон беше поръчал да му осигурят храна и вино. Дори на сина му и на най-доверените му помощници бе заповядано да стоят извън покоите му.

Твърдото му настояване да го оставят сам се беше оказало предимство за нея, защото бе заповядал стражите да се махнат от тази градина. Сега те обикаляха по улицата отвъд стената, която тя беше прехвърлила, обичайният им маршрут беше нарушен и бдителността им — притъпена. Не че изобщо бяха чак толкова бдителни, помисли Франсизка, докато се придвижваше напред през сенките. Дворцовите стражи извън охраната на кралската фамилия бяха войници с малка стойност, използвани главно за церемонии. Тя прекоси откритата морава, стигна до стената на двореца и се присви в сянката на един бряст, под прозорците на терасата към покоите на лорд Джон Уортингтън.

Беше решена да открие какво точно крои лорд Джон. Пристъпи безшумно към балкона на частните му покои и се вслуша.

Чу вътре мъжки гласове, макар думите да бяха неясни. Надникна над ръба на терасата, между каменните стълбове, и отново се присви. Покоите на лорд Джон имаха големи стъклени врати към широката ниска тераса и сега, в разгара на лятото, бяха отворени. Но прехвърлянето през парапета, без да я видят, щеше да се окаже трудно.

Надникна отново и видя, че двамата мъже в стаята с лорд Джон са с гръб към нея, тъй че се измести възможно най-близо до стената, където започваше терасата, точно извън полезрението на лорда, и ловко се прехвърли през парапета. Коленете леко я заболяха и тя осъзна, че започва да усеща възрастта си.

Приклепна с гръб към стената. Знаеше, че двете крила на вратата са с еднакви прозорци от пода до тавана, покрити със завеси. Измъкна от колана си малка качулка и бързо си я нахлузи. Черното трико с две дупки за очите нямаше да отрази светлината, идваща през стъклото. Заситни покрай стената, докато не се озова точно до ръба на стъклата на вратата, и надникна вътре. Очите ѝ се разшириха и само много суровата ѝ тренировка през годините ѝ помогна да се сдържи да не ахне.

В стаята имаше трима Джон Уортингтънговци!

Изглеждаха абсолютно еднакви: възможно ли беше да са тризнаци? Единият явно беше лорд Джон, не можеше да го сбърка с любимия му зелен жакет. Другият лорд Джон беше облечен като кешийски благородник от Истинската кръв, гологръд и с бръсната глава, със златна коронка с кешийските имперски соколи на челото,

златни гривни и сандали с кръстосани връзки. Носеше тежка ленена пола, увита с широк колан от крокодилска кожа, стегнат със златна тока.

Третият лорд Джон беше облечен като благородник от Островното кралство и точно той в момента говореше.

— Това е неразумно. Не трябваше да се събираме на едно място.

— Братя — отвърна лорд Джон, когото тя познаваше. — Няма никакъв риск. Ролдем е в мир, макар и крехък, тъй че това е най-безопасното място за среща. Кеш гъмжи от стражи, легионери и благородници, всички въоръжени до зъби и готови да се избиват един-друг, и в онзи дворец има малко места, останали без наблюдение. В Кралството проклетите агенти на внука на лорд Джеймс все още пъплят навсякъде.

Островната версия на лорд Джон каза:

— Повечето ги ликвидирах, имам предвид онези, които не можах да привлека на моя страна. Умението му да подбира умни агенти... магията ни не е толкова ефикасна, колкото си мислехме. Много ресурси бяха похабени, когато започнахме да режем гърла.

Този, за когото Франсиезка мислеше като за „истинския“ лорд Джон, каза:

— Същото ме сполетя тук, но агентите на лейди Франсиезка не бяха толкова многобройни. Ролдем е станал самодоволен с времето.

Франсиезка настръхна, но продължи да слуша.

— Все пак двамата по-големи принцове са някъде в открито море, Грандпри е в планините с голяма част от армията, все още вярна на Короната, а принцесата я няма, почти със сигурност вече е извън острова. Тъй че плановете ни за Ролдем трябва да изчакат засега. Как вървят нещата в Кеш?

Кешиецът отговори:

— Разузнаването им е разбито, а Хазара-хан се крие в северната пустиня сред съплеменниците си. Пустинните хора винаги са били верни, но са далече от столицата. Няма какво да ни попречи да продължим с плановете си за град Кеш.

— Добре — каза истинският лорд Джон. — Да започнем втория етап от плана ни щом се върнеш. А на Островите?

— Положението е изключително подходящо за втората фаза. Няма обявен наследник, но има много потенциални претенденти.

Преместили сме армиите им, тъй че кралските армии на Запада не могат да се отзоват на никакви призови за помощ от нашата долина.

Франсиезка се намръщи. „Нашата долина?“

— Добре, тогава се погрижи крал Грегъри да отпътува щом се върнеш.

Сърцето ѝ се разтуптя. Тези трима мъже, братя или каквото там бяха, замисляха убийството на краля на Островите!

— А елфите? — попита кешиецът. — Мога да заповядам на силите ни извън Илит да тръгнат към Е'бар, ако се наложи.

— Тези проклети елфи са невъзможни — възмути се „истинският“ лорд Джон.

Островният Джон рече:

— Нито един агент, когото сме пратили, било от Островите или от Кеш, не е успял да се върне и да докладва. Предполагаме, че са убити от Звездните елфи.

Истинският Джон каза:

— Единственото, което можем да направим, е каквото направихме и преди. Хвърляме последното, останало ни от демонския легион срещу тях и ги държим ангажирани, докато не стане твърде късно, за да се намесят.

— Най-добре ще е да тръгваме — каза кешиецът. — Не вярвам, че ще можем да премахнем императора: твърде многото опити за покушение през годините правят това проблематично. Но можем със сигурност да задържим Кеш ангажиран в тази война толкова, че да са безсилни да ни се противопоставят.

— Тогава на теб, братко, се пада задачата да започнеш великото ни дело — каза истинският Джон.

— Липсват ми някои предимства — каза Островният Джон. — Ако бях убил херцог Джеймс, щеше да има твърде сериозно разследване. Изолирал съм внука му и съм го обезсилил, но той все още дебне и не е за подценяване. Липсва ми удобството със син, когото да ожения за принцеса, тъй че мотивите ми са някак си спорни. Все пак в Кралството са глупаци и мислят само за личната си изгода. Виждат ме като възможния следващ херцог на Риланон и това донякъде обяснява действията ми.

— Грубата амбиция е нещо толкова лесно за разбиране за тези човешки същества — каза истинският Джон. — Момчето, което

омагьосах да вярва, че съм баща му, се вмести удивително в ролята. А тези, които са под властта ми, ще се стекат като един да подкрепят брака му с принцесата, стига да можем да я намерим. Почти съжалявам, че ще се наложи да го „отпратя“, когато дойде времето.

— Съжаляваш? — попита кешиецът.

— Казах „почти“ — отвърна лорд Джон. — Е, да се залавяме със задачите си. Господарят ни е нетърпелив и не бива да предизвикваме гнева му. Хайде да служим, и да служим бързо.

Изведнъж двете гостуващи копия на лорд Джон изчезнаха, като оставиха във въздуха само смътен сивкав дим. Франсиезка се отдръпна от прозореца, скочи от терасата и затича към външната стена. Нямаше представа как да намери Джим и да му съобщи, но някой се канеше да убие краля му и той беше може би единственият човек в Островите, който можеше да го спаси.

Лека като перце и с разтуптяно сърце от видяното и чутото, тя скочи на една дървена рамка, оттам на един клон до зида, после на върха на стената, като избегна железните шипове, и от стената на каменната настилка от другата страна.

След секунди лейди Франсиезка Сорбоз се стопи в мрака.

12. НАПАДЕНИЕ

— Проклятие! — извика Мартин и блъсна с юмрук по масата.

Брендан само поклати глава на безсилието на брат си. Седяха в кухнята в кметската къща.

Брендан махна на двамата готвачи и тримата им помощници, че трябва да остане насаме с брат си. Те се спогледаха, после главният готвач кимна и всички излязоха през задната врата.

— Какво има? — попита Брендан.

След атаката на водния демон Мартин беше прегрупираше жалката отбрана на града, докато Миранда и Накор бяха разпитвали предателя Акеш. Брендан беше прекарал това време в оглед на запасите, които бяха останали на града, и преди малко беше дал списъка на Мартин.

Мартин, потънал в размисъл, не отговори на въпроса на брат си.

През трите дни след нападението кешийският командир явно беше решил да не бърза и да се върне към по-рутинния подход с обсадата. Строеше внушителни стенобойни машини горе на западния път и беше ясно, че скоро ще заудря по портите на града.

Болтън беше направил грижлив оглед на старата цитадела и изходния тунел, който извеждаше малко зад кешийската позиция. Мартин отчаяно се мъчеше да измисли план как да прати хора през тунела и да атакува trebuшетите, да ги запалят и след това да се измъкнат. Но беше убеден, че няма как да го направи, без да изгуби всички мъже в набега, а и нямаше никаква гаранция, че обсадните машини ще бъдат унищожени.

— Какво ли не бих дал за един ескадрон тежка конница точно сега — каза той. Можеше да ги види в ума си, как се врязват през кешийската защита, за да направят набега срещу trebuшетите осъществим. Бързо осъзна нелепото положение, в което бе изпаднал, и каза: — Хабя си желанията. Би трябвало да си пожелаеш ядрото на кралските армии на Запада да настъпи от юг.

Брендан избута настрани вече празното блюдо. Запасите започваха да стават проблем, тъй че Мартин бе заповядал да се разпределят дажби. Бетани бе успяла да го убеди за пълни дажби за сражаващите се и половин за останалите. Когато Миранда и Накор му казаха за кервана, спрял извън града, бяха пратили наряд да ги приберат вътре, но бяха открили, че са поели обратно към Зюн при началото на последната атака. Мартин вече започваше да се съмнява доколко ще може да защити града.

Едва не беше получил удар от яд, когато научи колко лесно кешийските призовници на демони са проникнали в града, и бе възложил на Болтън да разпита всички пътници, затворени все още в хана при градската порта и в един склад наблизо. Не беше сигурен колко ефикасен ще е младият капитан в разкриването на кешийски агенти, но беше по-добре, отколкото просто да чака някой сам да се разкрие в ущърб на града.

Чувстваше се смазан и правеше всичко възможно да го скрие, но и Брендан, и Бетани знаеха, че силите му са на изчерпване. Едно е да учиш тактика, стратегия, действия при обсада и други военни теми и да командваш гарнизон за кратко време като полеви опит, а съвсем друго — да носиш отговорност за цял град във война. Вярно, повечето жители бяха избягали, но зад крепостните стени все още имаше жени и деца и макар всичко, което Мартин бе учил, да казваше едно и също — съсредоточаваш се върху военните аспекти и оставяш цивилните да се погрижат сами за себе си, — все пак той не можеше да се престори, че ги няма, че не са отговорност, *негова* отговорност.

Брендан изчака брат му да се поуспокои и каза:

— Имаме това, което имаме.

Мартин кимна и избута списъка настрани. Храната все още не беше критичен проблем, но щеше да стане. Водата не беше проблем, благодарение на многото кладенци. Стрелите започваха да стават важни, най-вече защото всички хубаво изработени бяха изчерпани и вече разчитаха на тези, които правеха момчетата, поставени за стрелари с каквито пера можеше да се намерят. Оръжията също така все още не бяха проблем, но най-неотложната нужда бе да намерят здрави мъже, които да боравят с тях.

По-рано през деня беше видял кешийците да се придвижват на хребета — знак, че командващият им се подготвя за атака.

Най-сетне Мартин каза:

— С една атака през тунела от цитаделата, за да извадим от строя обсадните машини, рискуваме твърде много. Смятам, че бихме загубили твърде много хора, без да спечелим нищо важно. На всичко отгоре ще трябва да блокираме тунела, за да не могат да го използват кешийците, а бих искал да ни е на разположение, ако ни трябва в бъдеще.

Брендан не намери причина да не се съгласи, тъй че само кимна.

Мартин се огледа и осъзна, че са сами в кухнята.

— Къде са всички?

— Оставиха ни за малко сами.

Мартин изсумтя, после махна с ръка по посока на главната градска порта.

— Въпреки провала си с демоните кешийците продължават да трупат превъзхождаща сила. И макар че магьосникът им беше неутрализиран от Миранда и Накор, имат достатъчно мощ, та рано или късно да разбият портата и да влязат. Припасите ни започват да се изчерпват и след още седмица ще сме на по-малко от половин дажба.

— Продължи тихо: — И тогава започва истинската паника. Ако все още се отбраняваме тук. А защитникът на града е едно неопитно момче, samozаблуждаващо се, че е военен гений.

Брендан се изсмя.

— Какво? — сопна се Мартин ядосано.

— Извинявай — каза Брендан. — Просто за момент отново стана сърдитото братче, което не може да надвие Хал. Цупеше се като момиченце.

Мартин се опули.

— Не съм!

— Цупеше се — настоя Брендан. — И сега се цупиш. Виж, бъди малко по-добър към себе си и престани да се самосъжаляваш. Ако кралският главнокомандващ беше тук, само с това, което ти имаш за отбрана, и нищо повече, мислиш ли, че щеше да се справи по-добре? Какво щеше да направи? Да събере всички на градския площад и с вдъхновяваща реч да ги възпламени толкова, че да излязат през портата и да изтребят кешийците до крак?

Мартин се изкиска.

— Добре, разбрах те.

В този момент влязоха Миранда и Накор. Водеха пребития от бой кешийски магьосник. Двете му очи бяха отекли, лявото напълно затворено, и едва ходеше.

— Изтръгнахме от него всичко, което можахме — каза Миранда.

— Вината не е негова всъщност — добави Накор. — Някой, изглежда, е вкарал разни идеи в ума му.

— С магия ли? — попита Мартин.

Миранда кимна, а Накор обясни:

— Номерът е много хитър. Мисля, че са били в главата му от много дълго, години може би, тъй че според него всичко, което е правил, е било негова идея, но всъщност го е направил някой друг.

— Не разбирам — каза Брендан. — Казваш, че е бил подведен някак?

— Трудно е да се каже — отвърна Накор. — Може да си е мислил лоши неща преди този номер или да си е мислил добри неща, а номерът да го е направил лош. — Дребният мъж се ухили извинително.

— Тъй или иначе е предател — каза Миранда.

— Как така? — попита Мартин. — Той е кешиец. Как може да е предател?

Миранда осъзна, че един от недостатъците с двойната памет е в това, че понякога забравяше контекста на нещата, определени нюанси. Мартин беше в неведение за Конклава, тъй че нямаше как да разбере за предателството на Акеш към Пъг. Затова опита да импровизира:

— Имам предвид Събранието на магьосниците в Звезден пристан. Заклели са се да са неутрални, независимо къде са родени.

Откъм главната порта се чу силен трясък, последван от тревожен камбанен звън и вой на рогове.

— Проклятие! — викна Мартин. — Щурмът започва.

Грабна окачения си на гърба на стола оръжеен колан и видя стъписан как Миранда се пресегна, сграбчи Акеш за гърлото и с едно стискане, без никакво усилие, му прекърши гръкляна. Магьосникът падна на каменния под, зяпна за въздух, който така и не идваше, и след миг лицето му посиня и той издъхна с отворени очи.

— Защо? — попита Мартин намръщено.

— Защото беше предател — отвърна Миранда. — А и кого можеше да отделиш да го пази? Може да беше пребит почти до смърт,

но освен Накор и мен никой не би могъл да се справи с магията му, щом се съвземе.

Накор кимна.

— Познавах го. Не бих го нарекъл могъщ, но имаше номера, които щяха да те уязвят, ако ги използва в тила ти.

— А и какво да правим? — добави Миранда. — Да го пазим, та ако някак оцелееш в тази война, да го върнем в Звезден пристан, за да го съдят и да го екзекутират?

Очите ѝ се впиха в Мартин и той изведнъж изпита страх. Имаше нещо в тези очи, нещо силно и свръхестествено, и той не искаше да има нищо общо с него.

— Добре — отвърна той рязко. Не можеше да се разсейва повече с това. Обърна се и каза на Брендан: — Слугите да изнесат тялото. Боя се, че ще добавим още много на купа, преди да свърши този бой.

Мартин заповяда на мъжете да слязат от крепостната стена и постави двама наблюдатели на покривите зад нея. Кешийските требушети бяха безмилостни. От разстояние приличаха на детски играчки, но нищо забавно нямаше в тях. Големи кули с асиметрично метателно рамо и кош, пълен с тежки камъни в късия край, и ремък в другия; можеха да метнат канара, за чието вдигане бяха нужни четирима мъже, както дете хвърля камъче с прашка.

Бяха четири и мятаха тежките си заряди поред, първо най-левият, после следващите, като през това време ги презареждаха. Камъните, ударили стената, отскачаха и засипваха земята пред града с прах, пръст и пръснати парчета от зида. Тези, които улучеха портата, караха металните панти да скърцат пронизително, а старото дърво хрущеше и се цепеше.

Няколко камъка прехвърлиха стената, стовариха се върху сградите или се затъркаляха по улиците и тук-там по някой защитник извади късмет да се измъкне само със счупен крак или пукнат череп. Други не се оказаха толкова късметлии и ги отнесоха до къщата на кмета, където чакаха назначените да се грижат за ранените.

Брендан и Мартин стояха на главната улица, готови да скочат зад ъгъла, ако се наложи да избегнат летящ отгоре камък. Мартин беше наредил на Бетани и Лили да се грижат за ранените — знаеше, че ще е

напразно усилие да заповядва на Бетани да напусне града. Тя беше дъщеря на баща си и щеше да се бие докрай. И освен това нямаше да се остави кешийците да я заловят жива. Знаеше какво сполетява привлекателните млади жени, пленени във война. Ако с Лили преживееха насилието в града, щяха да станат робини в Дърбин. Щеше да е чудо, ако някой уведомише командира, че е дъщеря на благородник и ще донесе голям откуп, а Бетани със сигурност нямаше да каже и дума, след като други около нея ги чака същата съдба.

Един камък се натресе в портата и цялата стена около нея се разтърси.

— Още няколко такива и ще щурмуват — каза Брендан.

Мартин извика на най-близкия наблюдател, високо горе на покрива:

— Виждаш ли конница?

— Идва, милорд — отвърна наблюдателят. — Излизат иззад обсадните машини и заемат позиция. Не изглежда да бързат.

— Защо чакат? — попита Брендан и погледна към слънцето. — Защо не атакуват по светло?

— Тъмнината води до объркване и страх, а това е изгодно за кешийците. Ако щурмът беше започнал при зори, портите вече щяха да са паднали и щяхме да имаме време да организираме отбраната из целия град. Ако го направим сега, ще е на тъмно.

— Колко дълго можем да издържим?

— Не знам — отвърна Мартин. — Всеки мъж и момче са решени да се бият. Защищават домовете си, а кешийците загубиха много хора при демонската атака. Ако можем да ги изтощим оттук до градския площад... — Млъкна за миг и продължи: — Вземи един отряд. Намерете каквото можете, мебели, шкафове, сандъци от складовете, каквото ви падне подръка, и вдигнете барикада на площада. — Клекна и начерта полукръг в пръстта. — Ето ти го тъкачния дюкян, онзи със зелената врата, нали? Почни оттук и я продължете дотук, при касапина. Искам я дванайсет стъпки висока, с всичко, което можеш да поставиш зад нея, като земен насип.

— Мелницата! — възкликна Брендан. — Там има стотици чували зърно, развалено, и няма какво да го правим. Ще стане здрав насип, Мартин!

Мартин се усмихна.

— Добре. Направете отзад стъпала, за да може бойците да стрелят отгоре. Когато дам заповед, искам стрелците да се изтеглят и да са готови да обстрелват площада. Разбра ли?

— Да.

Брендан понечи да тръгне, но Мартин го сграбчи за ръката.

— Онази стара балиста от Ламът къде е?

— Местихме я два пъти. Ще намеря сержант Ръдър, той знае. Защо?

— Вземи фургон, постави я в средата и ако тежката конница излезе на площада, стреляй по тях. Ще са скупчени и няма да могат да се развърнат, тъй че ще е гадна изненада. Хайде, действай.

Брендан кимна и затича.

По стените трещяха камъни и въздухът се изпълваше с прах. Часовете се точеха, слънцето пълзеше бавно по небето.

Дясното крило на портата най-сетне се изтръгна от горните панти с разкъсващо ушите скърцане на дърво и Мартин извика:

— На стените!

Видя двамата елфи и им махна да се приближат. Имаше нещо у единия, Аркан, което не можеше да проумее съвсем, но Калис беше приятел на семейството още от времето на неговия прапрадядо и съименник. Щом дойдоха до него, им каза:

— Трябва да ви помоля за една услуга.

Аркан погледна мълчаливо младия командир, а Калис отвърна:

— Казвай.

— Смятам да оставим стената бързо и да се оттеглим на втора позиция на градския площад. Имаме много неопитни младоци горе на стената. Ако двамата идете от двете страни на портата и се погрижите да не хабят стрели или да не се вцепенят от ужас, а след това бързо да се изтеглят, щом дам заповед, ще съм ви много задължен.

— Разбира се — каза Калис. Аркан погледна Мартин, по лицето му пробяга нещо подобно на одобрение, а после кимна мълчаливо.

Двамата забързаха към портата, а Мартин премисли отново стратегията си. Планът му беше да пусне кръв на кешийците с два или три залпа стрели, докато те щурмуват портата, а после бойците му да се изтеглят към барикадата, която Брендан вече довършваше. Беше разпратил бегачи да разнесат последния план.

Честно казано, доскоро не беше имал никакъв план, но беше казал на хората си, че не иска да ги обърка с все нови и нови заповеди. Сержантите Магуин и Ръдър бяха поставени с подвижни отряди на първата пресечка на улиците зад позицията на Мартин, за да примамят кешийците по пътя на най-малката съпротива.

Чу роговете. Кешийският командир заповядваше настъпление.

— Стрелци! На стените! — изрева Мартин и собственият му глас прокънтя силен и уверен в ушите му, което го изненада — не се чувстваше нито силен, нито уверен.

Забърза напред през облак прах, видя, че крилото на портата отдясно е почти изтръгнато от пантите, и разбра, че кешийският командир е направил първата си грешка. Беше си запушване, след като не повече от двама-трима мъже едновременно можеха да нахлуят в града през отвора между ръба на портата и стената. Кешийците щяха да се опитат да залаят с жива сила отвора, защото да чакат за коне и вериги, за да издърпат портата, щяха да рискуват защитниците да се прегрупират. Когато Мартин забърза нагоре по стъпалата, най-близкият наблюдател извика:

— Карат таран, милорд.

Щом се качи на разбитата стена, наполовина рухнала и засипана с отломки, той видя тегления от конен отряд таран. Беше покрит с платнище за защита на мъжете вътре от стрелите и врящото масло.

— Не виждам никого вътре — каза Калис.

Зрението на елфа беше по-силно от това на Мартин — от толкова далече той не можеше да види нищо. Скоро таранът набра достатъчно скорост, а Мартин знаеше, че никой човек не може да тича и буца толкова бързо. Теглеха го с въжета конниците и бързо набираха скорост. Изведнъж Мартин осъзна какво става и извика:

— Слизай от стените! Всички долу!

Нямаше нужда да повтаря. Затича надолу по стъпалата, като продължаваше да вика:

— Стрелците на площада! Бегачите при мен!

Появиха се две момчета, почти комични с прекалено големите им шлемове, огромните подплатени жакети и строгите си изражения.

— Ти — посочи Мартин едното. — Намери сержант Ръдър. Ти — каза на другото, — намери сержант Магуин. Да се изтеглят и да се скрият, докато кешийците излязат на площада, и тогава да ги ударят в

гръб. — Изпъна двата си юмрука да наблегне на думите си. — Като рогата на бик! По тяхно решение да се оттеглят, да заобиколят по страничните улици и да излязат зад барикадата, ако се наложи. Разбрано?

Двете момчета кимнаха и побягнаха. Покрай младия командир тичаха мъже, а той стоеше загледан към празната вече крепостна стена. Мразеше да праща малки момчета по военни задачи, но не разполагаше с никой друг.

Накор се появи до него.

— Какво мислиш?

— Ти къде беше?

— Оглеждах наоколо. Мъчех се да измисля някои номера.

— Измисли ли нещо?

— Още не, но и те още не са тук.

— Къде е Миранда?

— Проверява дали няма още магьосници с кешийците. Ще е лошо. — Накор загледа оттеглящите се стрелци и попита: — Все пак защо бягаме от стената?

— Мисля, че този таран не е таран, а фургон с бурета квеганско масло.

Накор се ухили и отвърна:

— Не се сетих за това. Много хубав номер обаче. — Усмивката му помръкна. — Но знаеш ли какво се сетих?

— Какво?

— Ако си прав, сме прекалено близо до портата.

Очите на Мартин се разшириха и без повече приказки двамата се обърнаха и затичаха по улицата. Трополенето на фургона се чуваше все по-силно. Бяха приближили първата пресечка, когато фургонът се натресе в останките на портата.

Взривът удари със силата на хиляда тарана и събори Мартин и Накор по очи. Обля ги вълна от зной. Чудовищно огнено кълбо се издигна към небето. Дървените порти вече горяха и дори камъните като че ли бяха пламнали от потеклия по тях огън.

Мартин помогна на Накор да се изправи и попита:

— Колко дълго ще гори според теб?

— Много масло е — отвърна Накор. — Час, може би повече. Доста време му трябва на това лепкаво масло, докато догори.

Мартин погледна към слънцето и попита:

— Значи ще ни ударят след залез.

— Е, имаш още час да измислиш нова стратегия.

— Нищо ново. Стоим и се бием. Ако Кеш завземе този град, Кралството никога няма да си върне Далечния бряг и освен това ще загуби Ябон.

— Виждал съм много битки с по-лоши шансове от твоите.

Мартин се намръщи.

— Нима?

Накор се ухили.

— Добре, може би не чак много. Да речем, няколко. — Закрачи към барикадата и подхвърли: — Добре де, не чак „няколко“, но имаше един път, когато...

— Какво?

— Опитвам се да ти вдъхна малко повече увереност.

— Не те бива много в това, нали?

Накор въздъхна.

— Май съм загубил практика.

Мартин го напуши смях и едва се овладя. Имаше болезненото чувство, че ако започне да се смее, няма да може да спре.

Защитниците се приготвиха и след залез-слънце зачакаха в сумрака. Двамата елфи, принцът еледел и главатарят моредел отново поеха отговорността на двата фланга да успокояват младите стрелци.

Когато над града падна пълен мрак, прозвучаха кешийските тръби и Мартин каза на брат си:

— Ще ударят първо с тежката конница в опит да разчистят всякаква съпротива по главната улица. Пехотата ще ги последва в традиционния кешийски стил. Ще се опитат да завземат площада и да изградят отбранителна позиция с пики и щитове срещу контраатака. Стрелците с лъкове ще са последни. Леката конница ще задържат в резерв, за да са готови да засекаат всеки в страни от битката или да подгонят бягащите, за да предотвратят прегрупиране. Ако оставят леката си конница извън града за час или повече, имаме шанс.

— Какво предлагаш? — попита брат му.

— Ако успеем да спрем тежката конница между входа към площада и барикадата, тежката пехота ще се струпва отзад и ще си пречат. Пиките ще са безполезни, а щитовете няма да им дадат никакво

предимство. След това стрелците в тила ще се струпат срещу тежката пехота. Ръдър и Магуин ще ударят първо стрелците им и набързо ще ги довършат в ръкопашен бой, а след това ще се врежат в пехотата им отзад. Мечове и ножове срещу пики в близък бой. Ако кешийците са струпани накуп, численото им превъзходство няма да значи нищо.

— Говориш все едно смяташ, че можем да оцелеем — подхвърли Брендан.

— Смятам, че можем да *спечелим* — отвърна Мартин.

— Стига кешийците да се държат както очакваш.

— Ще се държат като кешийци.

— Къде са Миранда и Накор? Малко магия точно сега ще ни е от полза.

— Миранда следи да няма кешийски магьосници срещу нас. Накор отиде да се „пошегува“ с кешийците, както той си знае — отвърна Мартин. — Не съм в положението да им казвам как най-добре да си приложат уменията.

— Те и без това няма да те послушат.

Прозвучаха рогове, разнесе се тропот и отряд тежка конница започна да настъпва по широката улица. Две единични колони яздеха една до друга, но по-близо от обичайното с цел защита от възможни нападения от страничните улици. Пръснатите отломки по каменната настилка принуждаваха конниците да настъпват бавно. Мартин обаче знаеше, че лесно ще съкрушат отбраната му, ако не ги забави още.

— Стрелци! — извика той. — Готови!

Първите конници се появиха и Мартин изпъна ръка над барикадата и извика:

— Стреляй!

Двамата войници на старата балиста от Ламът стреляха и дългата метална стрела удари първите два коня, мина през тях и прониза вторите два, и третите, преди да изгуби сила и да падне на земята. Авангардът се разби, щом конете зацвилиха и захвърляха ездачите си от седлата, а първите шест поразени животни рухнаха, заритаха и зацвилиха от болка.

Както Мартин се беше надявал, щурмът засече още преди да е започнал.

Двамата мъже във фургона бързо презаредиха балистата и изстреляха нова стрела, която порази още двама конници.

— Не мисля, че можете да направите повече! — викна Мартин на хората си. — Счупете я и бягайте зад барикадата!

Единият скочи през барикадата, а другият удари с тежък ковашки чук стрелящия механизъм на балистата и го разби, за да не може да я използват срещу бранителите. После и той скочи през барикадата.

— Стреляй! — извика Мартин.

Засвистяха стрели и битката за Илит се разгоря с пълна сила.

През първите два часа след мръкване планът на Мартин подейства. Три залпа стрели разбиха тежката конница на Кеш, преди да успее да се развърне, а отрядите на двамата сержанти унищожиха кешийските стрелци. Калис и Аркан бяха особено смъртоносни — убиха двама офицери и четирима сержанти.

Тежката пехота се оказа по-трудна, отколкото Мартин бе очаквал. Макар кешийците да не бяха в положение да нанесат сериозни щети на кралските сили, все пак бяха тежко бронирани и можеха да се свият зад щитовете си и да се опазят.

Мартин усети, че някой го дърпа за ръкава, обърна се и видя оплискано в кръв момче.

— Какво има?

— Сержант Ръдър вика, че тия, кешийците, имат резервни сили и вкарват другите си конници. — Хлапето замълча за миг разколебано, сякаш се мъчеше да си спомни донесението точно. Кимна и продължи: — Казва, че пехотата се организира, тъй че той се изтегля, за да не ги заклещят на площада, но че може да задържи ония конници от страничните улици, щото е тясно и ще ги обстрелват поединично.

Мартин не беше съвсем сигурен какво точно ще обстрелват, но реши, че е схванал същината.

— Тъй че трябва да очаквате всичките тия кешийци скоро да тръгнат право към вас. Той ще направи каквото може. — Момчето замълча, после добави: — Това е всичко, милорд.

— Добре се справи. Иди в къщата на кмета и помагай с ранените.

— Сержант Ръдър ме чака да се върна и да се бия, сър.

— Ръдър ще се оправи и без теб. Направи каквото ти казах, момче, и помогни с ранените. Това е важна работа.

Без да скрие разочарованието си, момчето се обърна и затича.

— Десет има ли? — попита Брендан.

— Май няма и девет — отвърна Мартин. — Но има хъс за петнайсетгодишен.

Мартин отново насочи вниманието си към отсрещната страна на площада, където пехотинци извличаха мъртвите коне и разчистваха пътя за останалите конници и тежката пехота зад тях.

— Как ще ни ударят според теб? — попита Брендан.

— Ще се развърнат от двете страни на площада и после удрят заедно.

— Ще загубят много от стрелците си така.

— Имат си достатъчно — отвърна Мартин и точно тогава тежката пехота затича точно както предвиждаше: развърна се от двете страни.

Мартин заповяда на мъжете с лъкове да стрелят. Както беше очаквал, стрелците не бяха толкова ефикасни, колкото мислеше Брендан, защото кешийците бяха с дебели подплатени жакети, направени да пазят от стрели, и с големи щитове, зад които лесно можеха да се присвият. Когато стигнаха до средата на площада, затичаха бързо. Всеки втори кешийски войник спусна щита си и сграбчи края на щита на мъжа вдясно от себе си. Войниците отзад пуснаха копията и щитовете си, извадиха мечовете си и скочиха на хванатите щитове. И изведнъж Мартин и хората му се озоваха лице в лице с враговете си.

Мартин посече първия, когото видя пред себе си, и мъжът изрева от болка и падна назад. И други бяха посечени, преди да успеят да се доберат до барикадата, но колкото и настървени да бяха защитниците, нямаха нужното умение да се справят с този щурм.

Мартин се изруга наум, че не беше предвидил как кешийците бяха намислили да прехвърлят укреплението. Беше мислил, че кешийският командир просто ще хвърли тежката си конница срещу позицията му, но той се опитваше да стъпи на барикадата, за да може пехотата му да разбие защитниците и да разчисти достатъчно чували зърно, за да отвори път. Пробиеше ли конницата, битката по същество щеше да свърши.

Мартин замахваше и отбиваше, ръцете му бяха изтръпнали. Чу викове зад себе си и реши, че нападателите сигурно вече са спечелили

опора някъде наблизно, но беше много притиснат, за да се обърне да види какво точно става. Продължи да се бие, без да мисли за нищо друго.

Кратко затишие му позволи да огледа отбраната. Държаха се, но на косъм. Погледна наляво и видя странния елф, Аркан — беше захвърлил лъка си и свирепо размахваше към меч. Дори се ухили, когато обезглави с един удар скочил на барикадата кешийец.

Невероятно силен крясък разцепи въздуха и всички за миг замръзнаха и се извърнаха натам, откъдето идваше.

Миранда стоеше на един покрив и сочеше с пръст кешийците. И изведнъж напред се понесе огнено кълбо, удари следващата вълна настъпващи войници, падна на земята и се затъркаля като колело, като изригваше пламъци. Бойците закрепяха от ужас и болка и се замятаха безпомощно, щом кожата и дрехите им пламнаха. Огнят сякаш бе нещо живо: подскачаше и се извиваше — тънки жили, които се движеха странно, дори срещу вятъра.

Огненото кълбо бързо изгасна, но успя да притъпи атаката поне за няколко минути. Кешийците се изтеглиха назад, а бранителите получиха малко време за отдих.

Мартин отново погледна нагоре, но Миранда беше изчезнала от покрива.

Твърде изтощен, за да разсъждава дали това ще е единственият принос на магьосничката от Острова на чародея, Мартин зачака следващата вълна на атаката.

На кешийците им отне около половин час да се прегрупират, след което отново тръгнаха напред. През това време Мартин пи вода, изслуша няколко доклада — не беше сигурен колко ги разбра, и откри, че в някой момент са го пернали по главата. Беше плувнал в кръв, повечето негова. Спомни си какво го беше учил баща му: ударите по черепа може да изглеждат грозно, но рядко са фатални.

Миранда бе разчистила площада пред барикадата, а Аркан, взел отново лъка си, беше убил толкова оттеглящи се кешийци, че оцелелите се отдръпнаха на половин каре по главната улица. Но Мартин знаеше, че скоро ще се върнат.

Прокънтяха рогове и кешийците настъпиха отново, а Мартин и защитниците се стегнаха да посрещнат поредния щурм.

През следващия час Мартин изгуби способността си да мисли разумно. Цялото му същество бе погълнато от необходимостта да вдига меча, за да отбива напади или да убива нападатели. Чуваше и виждаше неща, но умът му не можеше да задържи звуците и образите, единствената му грижа бе да остане на тази стена.

Един кешиец скочи от щит към него и го събори от чувалите зърно върху здраво отъпканата земя на градския площад. Мартин изтърва меча, но извади ножа от колана си, превъртя се и се изправи; кешийският войник го събори отново. Вкопчиха се и всеки от двамата стисна китката на другия, докато се мъчеше да забие ножа си в корема му.

Мартин се претъркаля с другия мъж отгоре му. Сви десния си крак в опит да напъха коляното си под него, за да може да го надигне и да го изблъска. Усилието се оказа напразно, защото кешиецът беше със свежи сили в боя, докато самият той вече бе на ръба на изтощението. Усети, че лявата му ръка поддава, докато кешиецът се мъчеше да намести ножа си над него, и в един заслепяващ миг на паника се завъртя надясно. Острието удари в пръстта до самото му лице и кешиецът се дръпна. Вместо да задържи хватката си, Мартин пусна и мъжът залитна. Мартин удари с вече свободната си лява ръка и пръстите му се забиха в гръкляна на кешиеца. Ударът не беше фатален, но изненада противника му толкова, че той се поколеба и инстинктивно посегна към гърлото си, отпусчайки хватката си на дясната ръка на Мартин. Той я измъкна и я натресе в ребрата му.

И този удар не беше смъртоносен, но му спечели миг предимство. Той плъзна ръка по гърдите си и острието на ножа се вряза в гърлото на мъжа. Мартин се претърколи и понечи да стане, но краката му поддадоха.

Нечии ръце го задържаха отзад и сержант Ръдър каза:

— Време е да се махаме, сър!

Мартин тръсна глава, за да прочисти ума си.

— Леката конница?

— Задържахме ги колкото можахме, но вече са на площада. Трябва да се изтеглим към къщата на кмета...

Очите на сержанта се разшириха и той се олюля. Един кешийски войник издърпа меча, който беше забил в гърба на Ръдър, и го вдигна да удари Мартин.

Мартин отстъпи бързо, огледа се за оръжие и видя меча си на няколко стъпки встрани. Скочи към него — оръжието на кешиеца разцепи въздуха, където бе стоял допреди миг, — хвърли се на земята и се превъртя. Надигна се и едва се задържа на крака, присвит в защитна позиция. Готов беше да загине, но не и да отстъпва повече.

Кешийският войник беше със свежи сили. Ухили се и настъпи, готов бързо да се справи с видимо изтощения млад защитник. Вдигна меча си за смъртоносния удар.

Мартин беше решен да не се предаде току-така. Но как да отбие атаката?

В този миг прозвуча рог — сигнал, който Мартин не беше чувал никога.

Кешиецът срещу него се поколеба, а когато зовът се повтори, отстъпи назад и на лицето му се изписа смесица от объркване, гняв и примирение. Задържа здраво меча си, готов да се защити, после вдигна свободната си ръка с дланта напред. Бавно вдигна меча си с върха нагоре и настрани в жест, наподобяващ този на другата му ръка — знак, че се предава, или поне показваше, че повече не е заплаха. Продължи да отстъпва, докато не стигна до чувалите зърно и се огледа, за да намери изход през рухналата вече защита.

Мартин също се огледа и видя, че почти всички кешийски войници правят същото. Все още сражаващите се се опитваха да се измъкнат и неколцина успяха, но няколко загинаха.

Погледна наляво и видя плувналия в кръв Брендан, загледан със също толкова объркано изражение към бавно отстъпващите кешийци. Шумът на битката заглъхна, заменен от пъшкането на уморени мъже, от стоновете и виковете на ранените и от пращенето на пламъците от пожар, избухнал някъде наблизо.

Кешийците продължиха да отстъпват бавно и се изтеглиха в другия край на площада. Мартин залитна към един от пробивите в барикадата от чували зърно и Брендан се озова до него.

— Защо? — попита той. — Те спечелиха. Защо се оттеглят?

— Не знам. — Гласът на Мартин бе накъсан и хриплив.

— Ранен ли си? — попита Брендан.

— Малка драскотина на черепа.

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност — каза Брендан стъписано. — Татко беше прав. Изглежда ужасно.

Един конник излезе от главната улица, вдигнал бяло знаме. Спря пред тях.

— Задръж! — извика Мартин, щом стрелците насочиха лъковете към него. — Искат мир!

Вестоносецът бавно подкара напред. Зад него бе кешийският командир. Спряха точно отвъд барикадата.

— Срещаме се отново, млади милорд!

Мартин онемя. Вдигна непохватно меча си в поздрав. Най-сетне каза:

— Дойдохте да се предадете ли, милорд?

Кешиецът се засмя.

— Имате чудесен дух, мой достоен противнико. Получих заповеди. Битката свърши.

— Свърши ли? — възкликна Брендан и прошепна на Мартин: — Това е номер.

— Защо? Бяха на няколко минути от победата. — Очите на Мартин се впиха в кешийския командир.

Чул разменените между двамата братя думи, кешиецът отвърна:

— Никакви игри няма тук, млади господа. Заповедите стигнаха до мен по кораб и с конник преди не повече от половин час. Забавих се само докато наредя на полевия си командир да подаде сигнал за отбой. Това, което чухте, беше призив за преговори. Заповядано ми е държа каквото съм завзел, но да не настъпвам повече. Предлага се примирие. Ще отговорим със сила, ако бъдем нападнати, но няма да нападаме, докато този въпрос не се реши.

— Какво означава това? — попита Мартин.

— Означава каквото казах. — Кешиецът махна с ръка. — Градът до тази барикада е мой, останалото е ваше. Ще оставим на нашите господари да решат кой е победителят днес. Вашият крал и моят император, благословен да е, ще решат колко много или малко е спечелено и загубено този ден.

Мартин погледна касапницата наоколо и рече:

— Боговете ви лишиха от победата днес, милорд.

Кешийският командир кимна и отвърна:

— Или я подариха на вас, млади лорде. — Обърна коня си и се отдалечи.

Кешийците бавно се оттеглиха, освен оставените на постове по това, което някой ден можеше да стане граница, ала сега бе спорна линия, прерязваща Илит наполовина.

Двамата братя, изтръпнали от умора и изненада, стояха и се гледаха, зачудени какво е станало току-що.

13. ПРЕТЪРСВАНЕ

Джим хвърли камата.

Острието се заби в стената до ухото на Джакобо и дебелият търговец опипа лявата си скула. Върховете на пръстите му почервеняха от кръв.

— Защо правиш това, Джим?

— Защото доверието е рядкост и макар да нямам доказателство, че си вероломен, искам ясно да се разбере какви трудности имам напоследък. — Все още облечен като прост моряк, Джим гостуваше на своя стар човек за свързка в Родез. Беше тръгнал за Ран, било на кораб или с бърз кон, както се оказеше по-целесъобразно. — Трябва ми информация, която е прясна, точна и честна, или това няма да е последната ти капка кръв, която виждаш днес.

Изглежда едрият мъж. Предпочиташе просто облекло, макар да беше най-богатият търговец в района: ленена риза с къси ръкави и дебели вълнени панталони. Единствената му отстъпка пред суетата като че ли беше сребърната халка на дясното ухо. Пот беше избила на челото и темето му, вече плешиво и обкръжено с дълга побеляла коса. Джим винаги беше мислил, че очите му са ситни като мъниста, но сега бяха широко отворени и сини като метличина.

— Винаги съм бил верен и честен, Джим!

Джакобо беше търговец на едро, продаваше на кораби, изнасящи навън, купуваше от търговци отвъд Кралско море и беше, до тази последна неприятност, една от най-ценните придобивки на Джим. Нямаше общо нито с престъпната организация на Джим, нито с кралските му агенти, но беше източник на сведения, без да го интересува кой му плаща в злато за тях. Джим така и не се беше опитал да го привлече като агент за някоя от двете организации, а го беше оставил настрана. Сега това изглеждаше гениален замисъл, макар че навремето бе просто случайно хрумване. Сделката на Джакобо с Джим беше проста: Джим първи получаваше от него всичко ценно, а

после Джакобо беше свободен да продаде същата информация на всеки, който я потърси, стига това да не отнеме предимството на Джим. Колко дълго Джакобо щеше да я премълчи зависеше от това колко щеше да плати Джим. Повече пари — по-дълго. Джим рядко беше купувал пълното му мълчание. Споразумението изглеждаше приемливо и за двете страни.

— Трябва да си изясня няколко факта — каза Джим, отиде до стената и издърпа камата.

Бяха в задната стая на дюкяна на Джакобо. Корабът на Джим бе дошъл със сутрешния прилив и Джим слезе с първата лодка и просто си тръгна. Капитаните винаги следяха моряците да не избягат от кораба, но никога при крайната им цел, когато единственото, което оставаше, бе да се разплатят с тях.

— Каквото поискаш, Джим! Моля те, никога не съм нарушавал доверието между нас. Никога!

В този момент Джим нямаше друг избор, освен да се надява, че това е истина. Мрежата му от агенти беше толкова разкъсана, че нямаше как да разбере на кого може да разчита. Свършеше ли тази проклетата работа, щеше да започне бавно да я възстановява и малкото агенти, на които все още разчиташе, щяха да са претоварени, докато възстановят щетите, нанесени на една шпионска мрежа, съществувала от над три поколения.

— Да започнем простичко — каза Джим и покани с жест Джакобо да седне на един от столовете. Вече беше дръпнал пердетата и сложил табелката „Затворено“ на предния прозорец. Никой нямаше да ги безпокои. — Кои новини смяташ за ценни?

Джакобо седна тежко.

— Слухове и приказки. Колебая се дали да ги споделя с теб, че да не решиш, че съм неблагонадежден.

— Просто ми кажи какво си чул и аз ще реша кое е полезно и кое — не — рече Джим и седна срещу дебелия търговец. Прокара палец по острието на камата за повече убедителност и огледа претрупания склад. — Смяташ ли изобщо някога да оправиш тая бъркотия?

— Оправено си е — отвърна дебелакът. — Знам къде е прибрано всичко тук и в още три склада, Джим. — Потупа се по главата. — Причината да съм толкова ценен за теб е, че помня всичко.

Джим трябваше да признае, че всичко, което Джакобо му беше донасял през годините, се бе оказвало точно и полезно.

— Е, давай тогава.

— Късно предната нощ пристана кралски кораб и прати лодка до кея. От нея скочи куриер, яхна чакащия го кон и препусна към градския комендант. Херцогът на Родез е в Риланон, с повечето от Събранието на лордовете, за да обсъдят воденето на войната, предполагам, тъй че заповедите към гарнизона трябваше уж да са дошли от него. Но изглежда са дошли от някой си сър Уилям...

— Алкорн — прекъсна го Джим с гримаса на отвращение. — Продължавай.

— Нямаше никакво официално изявление, но изглежда Кеш и Кралството са се разбрали за някакъв вид примирие.

Джим се отпусна на стола. Помълча, докато обмисли чутото. Беше толкова неочаквано, колкото и самото избухване на войната. Кеш не беше спечелил нищо важно никъде, освен може би на запад. Съобщения от Далечния бряг и Ябон все още не бяха стигнали до столицата. На изток със сигурност не бяха спечелили нищо — само бяха похарчили много средства и бяха развалили отношенията си с двете съседни държави.

— Продължавай.

Джакобо като че ли не можеше да реши какво още да каже, но после очите му се ококориха и той заговори:

— Един търговец съобщава, че Кеш държат морската си блокада, но позволяват на кересийските пирати да влизат във водите на Кралството и да плячкосват. Казват, че Порта Прандур бил плячкосан и пиратите уж нападали по-малките градчета и села по крайбрежието оттук до Ран.

Джим се замисли. Кралството беше на бойна нога и всяка педя от крайбрежието щеше да се охранява от гарнизони с редовни войници и опълчение срещу всякакъв кешийски десант или нахлувания на някое от търсещите удобна възможност източни кралства. Тъй че пиратите бяха или невероятно дръзки, или невероятно глупави, или имаха някакво основание да не очакват кралска намеса. При нормални обстоятелства един по-голям град щеше да държи достатъчно голям гарнизон, за да удари безмилостно пиратите. Някое село навярно можеше да се плячкоса, но плячката нямаше да е достатъчно, за да

изхрани един приличен пиратски екипаж. Освен това кересийците рядко се оказваха толкова организирани, че да предприемат сериозен набег. Обикновено се задоволяваха с ограбване на кораби в морето и с битки помежду си.

Умът му заработи трескаво и той остави въображението си да се развихри напълно за минута, преди да го озапти. Нещо съзряваше в мислите му, но не дотолкова, че да може да го осъзнае напълно. Имаше нещо около този сър Уилям Алкорн, тази безсмислена война с Кеш и пиратите, оставени да вилнеят на воля във водите на Кралско море. При нормални обстоятелства дори Кралството да беше стояло бездейно, Кеш щеше да потопи всеки кересийски дромон и бигала, който видеха, без да задават въпроси, и всеки оцелял пират щеше да бъде обесен или продаден в робство според възможностите на кешийския капитан да държи пленници или не. Това, че ги пускаха да преминават, означаваше някакво съглашателство.

— Каж ми повече за тези пирати — подкани го Джим.

— Знам само това, което ти казах: идват на брега, палят градчета, взимат плячка и пленници, а местните гарнизони са се свили зад стените на крепостите си. — На лицето на Джакобо се изписа объркване. — Има и още нещо, Джим. Пиратите като че ли търсят нещо или някого.

— Какво?

— Никой не знае, но един търговец, Герш, изключително честен мъж, ми каза, че напуснал Ран, когато пиратите правели десант край едно градче, Фарборо. Няколко пирати го мярнаха, докато обръщал фургона, и го подгонили. Но докато Герш ги гледал слисан, водачът им заповядал да се върнат и да тръгнат нагоре в хълмовете северно от градчето. Герш се кълне, че се разпръснали като хайка. Поднесъл е два пъти жертвени дарове на Рутия, откакто се върна в Родез.

Благодарностите към Богинята на късмета бяха сериозно доказателство, че историята е вярна.

— Преди колко време е станало това?

— Четири, пет дни, не съм сигурен. Герш дойде при мен да търси кораб за Ран, на който може да имам товар, с който да си превози стоката — срещу такса, разбира се. Настаних го с радост и след като се задава мир, както изглежда, корабът може наистина да стигне до Ран. Първи търговски стоки след обявен мир ще донесат добра цена.

Джим имаше някакво предчувствие, но не го сподели с Джакобо.

— Нещо друго?

— Нищо засега, освен ако не искаш да слушаш за търговски спекулации и мерки срещу падането на цени на стоки, ако войната свърши скоро. Изгодата за един е провал за друг.

— Не искам — отвърна Джим и стана. Посочи ухото на Джакобо.

— Съжалявам за това, но доверието е скъпа стока напоследък. Ще се погрижа да се отплатя за неприятностите. Просто запомни, че изобщо не съм бил тук й изобщо не сме говорили.

Джакобо отвърна с усмивка:

— Че има ли някой тука? Никого не виждам и нищо не чувам.

След секунда Джим мина през завесите в предницата на дюкяна и изчезна. Джакобо изчака малко, а после стана и също тръгна натам. Остана доволен, като видя, че завесите са дръпнати и табелката „Затворено“ е махната.

На две карета оттам един отегчен на вид моряк стоеше подпрян на стълб на кея и разсеяно дялкаше пръчка. Джим беше намерил това място преди години и то му даваше възможност да види всеки влизащ или излизащ от дюкяна на Джакобо, тъй като единственият изход от пресечката, към която се отваряше задната врата на Джакобо, беше само на три сгради от улицата, на която се намираше дюкянът му.

След половин час Джим вече беше убеден, че дебелият търговец му е казал истината — поне такава, каквато я знаеше, и че не бърза да извести на света, че Джим Фурията е в града. Тъй че Джакобо оцеля още ден за трупане на богатство.

Джим се огледа за последен път, за да се увери, че не го наблюдават, и си пое дълбоко дъх. Имаше една явка наблизо и щеше грижливо да огледа всеки подстъп към нея, за да е сигурен, че е чисто, а след това щеше да се покрие. Щеше да му трябва поне седмица, докато открие истината зад слуха на Джакобо за мира. По принцип тази новина го радваше, но долавяше зад нея някаква голяма загадка. Кой беше тайнственият играч, намесил се толкова ефикасно в делата на три големи държави, и с каква цел?

Чакаше го много работа, а в района имаше малко хора, на които можеше безопасно да се довери. Все пак не беше съвсем без ресурси и

разполагаше с други като Джакобо, несвързани с престъпното братство, до което ролята му на Праведника на Шегаджиите на Крондор му даваше достъп, нито с мрежата му от кралски агенти.

Предпазливостта беше по-важна от бързането, тъй че Джим скоро се стопи в гъмжащите по улиците на Родез тълпи.

Лейди Франсиезка седеше кротко в кабинета си пред прозореца. Знаеше, че е под наблюдение. Беше разпознала агентите на Уортингтън преди седмици и знаеше къде са. Беше го превърнала донякъде в игра, като си измисли имена за всеки от тях, макар все още да не знаеше истинските им самоличности. Точно сега я наблюдаваше „Пиер“, застанал на прозорец в наета стая отвъд площада срещу една градинка зад градската ѝ къща. „Андре“ пиеше чаша след чаша кафе в кафенето на ъгъла, което му предлагаше добра гледка към входа на къщата ѝ. По залез-слънце щяха да ги заместят „Антон“ в стаята и „Серж“ в кафенето, който щеше да се оттегли на ъгъла в един порутен вход и да се присвие там, след като кафенето затвореше.

Беше го превърнала в игра, като се промъкваше навън и обратно незабелязана или много показно напускаше къщата, за да тръгне на пазар или на рядко посещение в двореца, в ролята на ненужна придворна дама на кралицата. През останалото време вършеше същинската си работа. Толкова се беше отегчила от играта, че бе започнала да оставя кепенците на прозореца си отворени нощем, когато се къпеше, тъй че силуетът ѝ можеше да се види очертан на прозрачната завеса, с надеждата, че дразни или ядосва Антон. За миг мислите ѝ се върнаха към Джеймс Джеймисън и тя се зачуди дали Джим ще се ядоса, или ще се развесели, ако открие, че го дразни. Със сигурност щеше да го попита следващия път, когато се срещнеха. Ако се срещнеха.

Опитваше се да подходи към това професионално, но откриваше, че умът ѝ все се връща към него. Съзнаваше, че този мъж, когото вече два пъти се бе опитала да убие, е единственият, който наистина я разбира. Чувстваше се разкъсана между любовта си към него и още по-голямото си желание да го види мъртъв. Признаваше си, не за първи път, че поривите на сърцето не са добри за нея: не я биваше в сърдечните дела. Точно когато оставаше безразлична, беше най-

ефикасна, когато можеше да използва уменията си и тялото си, за да убеди един мъж да прави каквото тя поиска. Започнеш ли да се увлича, се натъкваше на трудности.

Млада слугиня почука на вратата, влезе и ѝ подаде пергамент с кралския печат.

— От двореца.

Франсиезка счупи печата на свитъка, бързо прочете съобщението и го прочете още веднъж, за да се увери, че не е разбрала нещо погрешно. Предположи, че наблюдаващите я сигурно също знаят какво има в това послание. Обърна се към слугинята и каза:

— Роклята в кралско синьо, мисля, с обшитите с бяло поли, не със сребърното. Все пак, не е дворцова галавечеря. Грегър да е приготвил каретата до час. Отиваме в двореца.

— Да, мадам.

Седна, за да изчака слугинята да си свърши работата. Даде си вид, че спокойно обмисля ставащото, но ѝ кипеше отвътре. По природа мразеше нещата, които ставаха, без тя да има контрол над тях, и макар животът да я беше научил, че контролът ѝ най-често е илюзия, откриваше, че е най-щастлива, когато влияе на събития и на хора. Беше изучила всяко налично оръжие, от страха до любовта, от съблазънта до подкупа, благодарността и възползването от по-добрата същност на други хора. Единственото, което спасяваше честта ѝ, бе, че правеше всичко това за Короната и щом бе готова да даде живота си за краля и държавата, нямаше проблем да причини на други малко яд, гняв, страх — или по някое разбито сърце.

Това, което най-много я безпокоеше сега, беше, че лорд Джон Уортингтън прави неочакван ход. Не простото правене на нещо разбираемо в неочакван момент, а по-скоро нещо напълно неочаквано, независимо от момента.

Устройваше галапразненство за краля.

Можеше да разчете дворцовия език достатъчно добре и тонът на поканата ѝ подсказваше, че не може да си позволи да откаже, освен ако не е на смъртно легло. Нещо повече, щеше да се отпразнува нещо важно, нещо от голямо значение дори.

Двойно по-подозрителна беше заради това, че бе толкова внезапно. Дори скромни за дворцовите стандарти празненства отнемаха няколко дни подготовка. Но след това ѝ хрумна, че може би

не е толкова внезапно. Може би подготовката беше в ход от няколко дни, защото лорд Джон знаеше какво точно предстои.

Не можеше да празнуват смъртта на крал Грегъри: дори с магия щеше да е нужно доста време за премахването на краля. Не, това беше нещо друго. И не можеше да е обявяване от страна на лорд Джон на годещ на сина му за Стефани, тъй като тя не можеше да бъде сгодена в нейно отсъствие. Любопитството ѝ се изостри и това надделя над предпазливостта ѝ. Вдигна звънчето и го дрънна. След миг слугинята се появи отново и Франсиезка каза:

— Премислих. Червената, със сребърната обшивка и рубинените обеци. Повикай Милисънт и ѝ кажи, че искам да ми направи прическата до час.

— Да, милейди! — Слугинята изтича навън.

Лейди Сорбоз си спомни нещо, което ѝ беше казал Джим. „Каквото и да се случи, е интересно“. Беше в друг контекст, но определено ставаше и за този.

След това се зачуди къде ли е той. За първи път в живота си се притесни за безопасността му.

— Проклет мъж — прошепна Франсиезка.

Щом слънцето се смъкна на запад, в двореца затрополиха карети. Слугите бяха в официалната дворцова униформа: светлозелени жакети с бели копринени яки и светложълти клинове, а главите им бяха покрити с малки жълти шапчици с цвета на клиновете. Франсиезка си помисли, че сто на сто има някой, заключен някъде дълбоко в двореца и известен само на малцина ключови хора — на самия крал може би, — чиято единствена задача в живота е да измисля странни униформи за слугите в Ролдем, униформи, които се променяха всяка година.

Модата за благородниците също се променяше, разбира се. Няколко моделиери и техните шивачи се надпреварваха всяка година да наложат тона за „облика“ на следващата — колко ниско трябва да е деколтето или колко фусти трябва да се носят под полата, какви цветове са актуални и какви накити вече са старомодни. Наложеше ли се веднъж „обликът“, всички го съблюдаваха сервилно, а след година същите тези стилове се въвеждаха в Островите и Източните кралства.

Кешийците поне, както бяха привързани към традицията, избягваха подобни дребнави грижи да са в крак с модата. По-важното, такива рокли и жакети щяха да са неудобно топли за носене близо до Дълбините Оверн. Когато впрягът ѝ спря, лейди Сорбоз реши, че кешийците са изключително практични, щом ходят почти голи. Ако тя трябваше да търпи такава зверска горещина, щеше да прави същото.

Вратата се отвори и един лакей протегна ръка, за да помогне на Франсиезка да слезе от каретата с изящество, въпреки нелепата пола, която модата диктуваше тази година. Цветът поне ѝ харесваше, ярък пурпур, който подхождаше на цвета на косата ѝ и изтъкваше малкото цвят, който имаше на бледото си иначе лице.

Джим веднъж беше отбелязал, че ако е още малко по-светла, ще е бяла като корабно платно. Проклятие, пак мислеше за него...

Тръгна толкова бързо, колкото позволяваше благоприличието, през внушителния двор и после нагоре по широкото стълбище към двореца. Щом влезе, забърза към кралските покои, като почти очакваше да я спрат стражи по заповед от лорд Джон Уортингтън. Испита облекчение, че никой не я спря, и когато стигна до кралския апартамент, илюзията за нормалност почти се беше върнала.

Двама пажове бутнаха големите крила на вратата, водеща към кралските жилища, дворец в двореца по същество. Входът към покоите на фамилията беше по-голям от цялата къща на Франсиезка, двуетажно сводесто преддверие, в което вече се бяха събрали няколко придворни дами, за да придружат кралицата. Тя знаеше, че в друга част на покоите също толкова лордове чакат да придружат краля. Най-странното в живота на височайшите кралски особи, винаги беше отбелязвала Франсиезка, беше как кралят и кралицата делят ложе всяка нощ, но при официални поводи се обличат в различни стаи, напускат апартамента през отделни врати и се срещат в големия коридор пред входа на тройната зала или голямата празнична зала все едно, че пристигат от различни места. Веднъж бе попитала кралския историк за това и той се беше затруднил с отговора. Най-доброто, което успя да измисли, беше, че така е било винаги.

Тя кимна за поздрав на другите дами — те ѝ отвърнаха учтиво, — после ги подмина и влезе в личните покои на кралицата. Нейно величество тъкмо ставаше от тоалетната си масичка, след като бе изтърпяла, несъмнено с присъщото ѝ благоприличие, усърдното

суетене на прислужничките си да добавят последните нотки, които смятаха за нужни, за да се постигне модно съвършенство.

Франсиезка приклепна в реверанс пред кралицата, след което се приближи и я целуна по двете бузи.

— Много дълго се бави, момиче — сгълча я обичливо кралица Гертруде и прошепна: — Нямаме представа какво става. Лорд Джон не е казал нищо.

Франсиезка кимна.

— Трябва да сме готови за всичко.

— Дъщеря ми?

— Далече и в безопасност — отвърна Франсиезка шепнешком.

Кралицата едва сдържа сълзите си.

— Добре.

Един паж се приближи и обяви:

— Ваше величество, кралят е готов.

Дворцовите дами бяха толкова опитни, че отне не повече от пет минути всички да се подредят извън будоара на кралицата. След кимване от страна на помощник-церемониалмайстора двете свити на краля и кралицата тръгнаха точно в подходящия момент, тъй че и двете стигнаха на пресечката между входа на голямата зала и коридора, очертаващ границата на кралския апартамент, едновременно.

Тежките крила се отвориха широко и церемониалмайсторът обяви с напевен тон:

— Милорди, дами и господа, кралят!

Франсиезка — беше на стъпка зад кралицата, на мястото си отдясно като нейна старша придворна дама — усети, че нещо не е наред. После осъзна какво е. Липсваха четирите деца. Принцът на короната Констънтайн, принцовете Албер и Грандпри и принцеса Стефани трябваше да влязат след родителите си. Сред двора също така се долавяше някаква унилоост, защото макар това да беше уж галапразненство, явно нямаше нищо за отпразнуване — поне според присъстващите лордове и дами.

Франсиезка видя лорд Серван, кралския племенник и неин най-доверен агент, човека, който щеше да поеме всички грижи на кралското разузнаване в случай, че нещо я сполетеше. Кимна ѝ бегло за поздрав и тя му отвърна с леко кимване.

Наблизо стояха трима млади лордове, към които Франсiezка изпитваше смесени чувства. Всичките бяха чужденци по рождение, но бяха отраснали в служба на Ролдем и бяха помазани в рицарство от краля, и всички имаха някаква връзка с Джим, което я дразнеше още повече. Все пак Серван неведнъж я беше уверявал, че може да разчита на верността им. Лорд Джонатан, известен като Джоми, и близките му приятели Тад и Зейн стояха спокойно, но и нащрек, също както бяха изглеждали, когато ги видя за последен път, на предишния съвет на Майсторите. Зейн наскоро се беше оженил и недалече от него се виждаше младата му съпруга с първото им дете — разговаряше с жените на другите двама лордове.

Нима бяха минали едва няколко месеца? Имаше чувството, че са изтекли години от последното събиране.

До тронния подиум лорд Джон Уортингтън чакаше да поздрави краля и кралицата, синът му Серж стоеше от дясната му страна. Вече титулуван „премиер“ на Ролдем, лорд Джон се поклони и изчака, докато кралят и кралицата се настаниха. След това се обърна към събраните благородници и обяви:

— Милорди, дами и господа, имам високата чест да обявя... — Франсiezка почти очакваше да обяви годежа на сина си за Стефани въпреки отсъствието ѝ — прекратяването на враждебните действия между империята Велики Кеш и Островното кралство.

Това бе напълно неочаквана, но добре дошла новина и аплодисментите, които посрещнаха думите му, бяха искрени, след като вълна на облекчение премина през залата. Може би нещата щяха вече да започнат да се връщат към нормалното, помисли си не един от лордовете.

Ръкоплясканията се усилиха, преляха във възторжени възгласи и тропане на крака. Накрая лорд Джон вдигна ръка и след миг отново се възцари тишина.

— Имам удоволствието да обявя, че нашият премилостив крал е предложил да посредничи за окончателния договор между нашите съседни държави и че до месец Грегъри, крал на Островите и Сезиоти, император на Велики Кеш, ще пристигнат в Ролдем на върховна конференция, за да донесат окончателен мир за Кралско море и отвъд него.

Това предизвика нови аплодисменти, но и не малко бърборене, защото в историята на империята Велики Кеш императорът никога не бе напускал дома си над Дълбините Оверн. И никой крал на Островите изобщо не бе посещавал Ролдем — принцове, които по-късно бяха ставали крале, да, но никога кралят. Това беше безпрецедентно.

Франсиезка изруга наум. Погрешно бе разбрала думите на лорд Джон към двойника му от Кралството. Не беше имал предвид „отпътуването“ на краля като евфемизъм за убийството му, а да го прати в Ролдем.

Франсиезка Сорбоз, придворна дама на кралицата и глава на държавната разузнавателна мрежа, погледна своя помощник, лорд Серван, чието смугло лице отразяваше същата мисъл като нейната. Какво точно ставаше тук?

14. БЯГСТВО

Тай вдигна ръка.

Другите мигновено се смълчаха. Той махна на Габриела да слязат с принцесата в падината под пътя и да се скрият, посочи на Хал назад и след това вдигна ръка към ухото си и отново посочи назад.

Хал кривна глава, вслуша се и ги чу: далечни стъпки, които бавно се приближаваха към тях. Даде знак на Тай да заемат позиции от двете страни на пътя.

Вече два дни вървяха в планинските подножия, общо взето на северозапад, после на запад, почти успоредно на Кралския път, с надеждата да стигнат до пътя за град Ран. Ядяха само плодове — нямаха нищо друго. Можеше да са млади и здрави, но гладът ежедневно изсмукваше силата им и Хал и Тай знаеха, че с времето ще им е все по-трудно да се бият. Време беше да спрат и да дадат отпор.

Хал отново махна и Тай кимна в отговор, разбрал, че Хал иска преследвачите им да ги подминат, преди да нападнат. Двамата младежи фехтовачи се присвиха зад храстите.

Скоро звукът от стъпки се усили и се появиха четирима мъже с униформи. Не беше нужно Хал да поглежда ботушите им, за да разбере, че са предрешени войници — след като бяха най-опърпаната и размъкната сган, която бе виждал. Най-вероятно бяха пирати с откраднати униформи и изглеждаха кисели и ядосани. Това, че продължаваха да вървят по дирите на бегълците, означаваше, че са схванали урока с убитите на Кралския път. Чу, че говорят на някакъв чужд език, и предположи, че са кересийци.

Не бяха особено тихи, но се движеха предпазливо, а мъжът най-отпред, изглежда, притежаваше известни следотърсачески умения, понеже посочи отпечатъците в пръстта, направени преди малко от Хал и другите. Коленичи за миг, постави ръката си във вдлъбнатината от нечие стъпало и натисна с пръсти. Вдигна ги, потърка ги с палец и Хал разбра какво точно прави.

Водачът каза нещо, извади меча си и посочи по дирята към храстите, където лежаха прикрити двете дами. Хал изчака, докато го подмине и последният, след което скочи към него отзад и го посече, а Тай го изпревари, за да се справи с третия.

Вторият мъж се обърна, за да пресрещне Хал, но в този миг следотърсачът извика с цяло гърло:

— Тука са!

И изведнъж се вцепени и се свлече, а зад него се показва лейди Габриела с окървавен нож в ръка.

Двамата най-добри фехтовачи на Двора на майсторите довършиха набързо останалите пирати, но далечни викове им подсказаха, че бялата е станала. Тай бързо се огледа, за да определи откъде идват виковете.

— Над нас са!

И заслиза по склона толкова бързо, колкото позволяваха дърветата и храстите, уверен, че другите ще да го последват, без да задават въпроси. Щом стигнаха до някаква полянка, спря, за да потърси следващата пътека, и каза:

— Под тях сме. Ако бяхме малко по-бързи, може би... — Погледна назад. — Трябва да побързаме към Главния кралски път и да се надяваме да ги изпреварим до Ран.

— Колко още път има? — попита задъхано Габриела. Личеше, че пита заради Стефани, а не за себе си.

— Ако съм прав — три, може би четири мили.

— Изобщо няма да ги изпреварим — отрони уморено принцесата. — Оставете ме. Идете да намерите помощ и се върнете за мен.

— Не! — извикаха Хал и Тай почти едновременно.

Хал я прихвана през кръста, надигна я и тръгна надолу.

— Не! — викна след тях Тай.

Хал го погледна през рамо и Тай му посочи друга пътека.

— Натам.

Хал пое отново напред, а Габриела и Тай го последваха. Разбраха се без думи. Хал щеше да продължи напред със Стефани каквото и да се случеше, а Тай и лейди Габриела щяха да се обърнат и да задържат преследвачите колкото може по-дълго, ако ги догонеха.

— Това е невъзможно! — каза след малко ядосаната Стефани. Издърпа се от Хал и извика: — Мога да тичам!

И затича препъвайки се надолу.

— Недей! — викна след нея Тай, но беше много късно.

Още четири залитащи стъпки и тя се препъна и падна, извика от болка и се затъркаля надолу.

— О, богове!

Хал скочи след нея, изгубил самообладание, а Тай и Габриела го последваха.

Стефани продължи да се търкаля неудържимо надолу. Викаше, докато се удряше в камъни и клони, които деряха дрехи и плът. Най-сетне се удари силно в една скална издатина в долния край на малка поляна. Хал се озова при нея след миг, коленичи до нея и каза:

— Не мърдай.

Тя го погледна и отрони едва-едва:

— Каква съм глупачка.

Хал опипа набързо, където можеше, за да види дали има нещо счупено, и намери впечатляваща колекция от ожулвания, синини, отоци и драскотини, но накрая каза:

— Не мисля, че имаш счупени кости.

— Чувствам се замаяна — отрони тя.

— Сигурно си е чукнала главата — каза Тай.

— Можем ли да я местим? — попита Габриела.

— Да — отвърна Хал. Вдигна принцесата и я метна на рамо като чувал зърно, без да обръща внимание на стоновете ѝ. Закрачи надолу по пътеката и чу гласовете на преследвачите им отзад.

— Настигнаха ни! — извика Тай.

Хал се обърна, смъкна принцесата на земята колкото може по-леко, извади меча си и каза:

— Пътят е точно под нас, но по-добре да ги срещнем тук.

Тай вече беше измъкнал меча си, а лейди Габриела — дългия си нож. Първите двама пирати ги връхлетяха. Единият едва не се наниза на меча на Тай, но се отдръпна навреме. Другият скочи към Хал и бе промушен в корема от меча на Хал, а Габриела му преряза гърлото.

Първият пират се спъна в един камък и падна по гръб. Точно тогава се приближиха още трима, вече по-предпазливо. Разпръснаха се, а единият рече:

— Дайте ни момичето и можете да си ходите.

— Намерихте приятелите си, а? — попита ухилено Тай.

— Четирима на трима — каза Хал. — Няма да ни притеснят много.

Още шестима мъже се показаха зад първите пирати.

— Е, десет на трима — каза Тай. — Това може да се окаже проблем.

— Последният ви шанс — каза водачът на пиратите. — Продължете надолу и ще живеете. До два часа ще сте в Ран. Останете ли още минута, ще умрете, а момичето така или иначе ще вземем.

— Ха, че кое му е забавното, ако си идем? — изсмя се Тай.

— Ти поеми петимата от твоята страна — извика Хал. — Ти си шампионът на майсторите в края на краищата.

— Е, ти за малко не ме надви — отвърна Тай.

Няколко от пиратите се засмяха, но водачът изгледа Хал и попита:

— Да не си момчето на херцог Хенри?

— Имам тази чест.

— Доста откуп. — Мъжът махна на хората си. — Хванете го жив и него. Убийте другите двама. Ако високата е жива, оправете я както искате, но първият, който докосне принцесата, умира от моята ръка, разбрано?

И изведнъж посегна към гърлото си и очите му се облециха и започнаха да угасват. Метателният нож на Габриела се беше забил здраво в гърлото му и той се опита да го изтръгне с отслабналите си пръсти.

— Е, кой иска да е първият, който ще се опита да ме оправи? — изсъска тя, стиснала кървавата кама и друг нож, който бе извадила от ботуша си.

Пиратите се поколебаха. Хал, Габриела и Тай оформиха полукръг между Стефани и нападателите. Те запристъпваха предпазливо към тях и Хал каза:

— Ако дамата не изкорми твърде много от тях, сигурно ще можем да решим веднъж завинаги кой е по-добрият с меч.

— Губещият плаща вечерята, като стигнем в Ран.

Пиратите завикаха и нападнаха. Хал едва не беше съборен от як мъж, който получи гадно посичане в ръката. Кръвта му оплиска Хал и

лежащата зад него Стефани, а мъжът изрева от болка.

Тай остави първия от дясната му страна да изпълне ръката си с меч и така да наруши равновесието си, после го сграбчи в ключ през врата, посече дясната му ръка и го извъртя така, че задникът му да се озове пред другите четирима точно когато единият замахна... и удари приятеля си отзад. Мъжът зави от болка. Тай го пусна, после заби левия си лакът във врата му и го зашемети.

Замаяният мъж послужи като мигновена преграда и Тай се пресегна и отсече дясната ръка на друг от останалите трима. Мъжът изрева и падна.

Подготовката на Хал и Тай в ръкопашен бой надвишаваше многократно тази на повечето младежи. Нещо повече, те не бяха просто фехтовачи състезатели, а синове на бащи, които разбираха еднакво добре и от войнишки умения, и от уличен бой.

Необучени да се бият в строй мъже често се оказваха пречка един за друг, така че Тай и Хал инстинктивно се разделиха, а Габриела остана пред Стефани, готова да я защити с ножовете си.

Хал се сниши и посече в бедрото пристъпващия към него мъж. Фино наточеното острие се вряза през дебелия кожен ботуш и мъжът рухна. Вече оставаха шестима.

Осъзнали почти едновременно, че най-големият риск за тях е, ако останалите ги притиснат, Тай и Хал започнаха да секат свиреп и пиратите отстъпиха.

Един се препъна и Тай го прониза в слабините.

Вече бяха петима.

Останалите пирати се отдръпнаха и се заспоглеждаха. Израженията им издаваха, че всеки очаква някой друг да поведе.

— Ако се върнем без нея, тежко ни — измърмори един.

— А ако решим да я вземем, май умираме — отвърна друг.

Това, което пиратите виждаха пред себе си, бяха Хал и Тай, прикрили умората си, и висока млада жена, стиснала две оръжия, които вече бе показала, че знае как да използва. Дори Стефани се беше надигнала с кама в ръката, решена да накара всеки, който се опита да я докосне, да плати тежка цена. Пиратите явно се колебаеха.

Последва миг мълчание, след което един поведе атаката, последван веднага от други трима, докато четвъртият скочи към момичетата. Тай парира мъжа отляво, но получи гадно посичане в

ребрата от този отдясно, преди да забие десния си лакът в лицето му. Ударът го улучи под брадичката и го зашемети. Тай се завъртя в пълен кръг, посече другия в тила и мъжът се свлече като парцалена кукла.

Хал се обърна рязко наляво и се озова зад двамата пирати, скочили срещу него, при което мъжът, който допреди миг се канеше да му налети отляво, го намери далече от дясната си страна. Когато понечи да се обърне, се откри и издъхна от дълбокото забиване в десния му хълбок. Тай бързо довършваше другите двама, след като те се оказаха удобно един срещу друг, откриха се на младия фехтовач и той с остри забивания прониза и двамата.

— Габриела, пази принцесата! — извика Хал и веднага осъзна, че предупреждението му е ненужно: тя бързо се справи с пирата, избрал я глупаво като лесна жертва. Беше ѝ налетял с мисълта, че по-дългият обхват на меча му дава предимство, но бе направил грешката да посече, вместо да направи убийственото забиване. Габриела се наведе под сечащото острие, влезе в обхвата му и го прониза с двата си ножа.

После клекна и съвсем равнодушно заби единия в гърлото му.

Двама ранени мъже стенеха на земята, а трети лежеше в безсъзнание и плувнал в кръв. Хал кимна мрачно на Тай и скоро и тримата бяха мъртви.

Хал се обърна към преbledнялата Стефани.

— Ранена ли си?

— Трябваше ли да ги убие всички? — попита тя тихо.

Хал се взря в очите ѝ и отвърна равнодушно:

— Да. Ако дойдат още. Тези няма да могат да им кажат накъде сме побягнали.

Тя кимна, а той попита отново:

— Ранена ли си?

— Не. Само глезенът ме боли.

— Добре.

Хал прибра меча си, сграбчи я за лявата ръка и я метна отново на рамо.

Щом излязоха на пътя, видяха отделение конници с извадени мечове и двама стрелци, изпънали лъковете си.

— Спрете, в името на краля! — извика командващият сержант.

Хал пушна Стефани на земята и извади меча си.

— Ботушите — каза Тай.

Чак сега Хал видя, че тези войници са с изрядни униформи, и въздъхна облекчено. Сержантът посочи нагоре по склона и нареди на двама от войниците си да идат да видят какво е станало там. После попита:

— Кои сте вие и какво правите на Кралския път?

Тай погледна Хал, сякаш го питаше безмълвно колко от истината да кажат.

— С цялото ми уважение, сержант, но наистина трябва да говоря с някой с по-висок ранг в града — каза Хал.

Сержантът, чието лице приличаше на торба от изгоряла на слънце кожа, с големи торбички под очите от много пиене и много малко сън през годините, се потърка по брадичката с ръката в тежката ръкавица.

— По-висок ранг, а?

Двамата ездаци се върнаха.

— Много трупове, сержант. С кралския табард.

Войниците посегнаха към мечовете си, но Хал ги спря:

— Пирати с кралския табард. Накарайте хората си да се върнат и да огледат по-внимателно. Ще видите дрехи, оръжия...

— Ботуши — намеси се Тай.

— ... от гарнизонни складове в кралството.

Старият сержант се отпусна на седлото. Изражението му издаваше, че не си пада много по усложнения в нещо, което трябваше да е най-обикновен патрул.

— Чухме за такива на изток. — Махна с ръка и двамата пак се качиха нагоре. Само след няколко минути се върнаха и единият докладва:

— Прав е, сержант. Криви саби и неуставни ножове. Един от мъртвите е с кешийски сандали.

— Е, добре — каза сержантът. — Дотук казвате истината. Сега за тази нужда да говорите с някой с по-висок ранг...

Хал смъкна лявата си ръкавица и се приближи от другата страна на коня на сержанта, за да не виждат останалите. Смъкна пръстена си с печата и го подаде на сержанта. Гербът с чайката на Крудий, със знака с трите точки над птицата, означаващ най-големия син, беше ясно издълбан в тънката златна сплав.

— Откъде го взе това? — попита сержантът.

— Даде ми го баща ми — отвърна тихо Хал.

— А той откъде го е взел? — попита сержантът, вече с по-смекчен тон.

— От своя баща, който го е получил от своя, преди да стане херцог на Крудий.

За миг изражението на лицето на стария войник издаде, че истина или лъжа, това е проблем за някой с по-висок ранг. Той се обърна и извика:

— Танер, Уилямс, конете ви!

Двамата мъже слязоха и се приближиха. Сержантът се обърна към Хал.

— За дамите са — да яздят, ако могат. Вие, момци, можете да вървите пеш с момчетата ми. Аз трябва да продължа патрула. — На двамата войници каза: — Заведете ги при капитана.

След това вдигна ръка и даде знак на патрула да продължат.

Хал се обърна към Стефани.

— Мога да яздя — каза тя и той ѝ се усмихна. Тя му върна усмивката, макар и слаба и уморена.

Габриела ѝ помогна да се качи, а след това се метна на седлото на другия кон и поеха на запад.

— Колко път е до Ран? — попита Хал и един от войниците отвърна:

— Пеш ли? Ще стигнем за два-три часа.

Хал и Тай се спогледаха и се усмихнаха примирено.

Въпреки дните, прекарани в горската пустош, вървенето по пътя се оказа най-дългата част от пътуването. Пътят до Ран водеше надолу от стръмни скали покрай брега, тъй че градът се показва пред очите им на мили разстояние. Тътреха се уморено, а градът като че ли не ставаше по-близо. Все пак най-сетне стигнаха източната порта.

Стражите на портата ги спряха и единият попита:

— Сега пък какво има?

— Водим ги при капитана — каза уморено Уилямс и стражът кимна и им махна да влязат.

Минаха през пълен с народ район, отчасти кервансарай, отчасти — митнически пункт, обкръжен от вдигнати набързо сергии и щандове, където търговци на дребно продаваха разнообразни стоки. Миризмите на храна подсетиха и четиримата пътници колко изтощени са от глад и принцеса Стефани каза:

— О, ще ям тук на седлото, каквото и да е.

— Ще ви нахраним скоро — каза Хал, а стомахът му изръмжа сърдито и му напомни колко време беше минало, откакто за последен път бе хапнал шепа диви плодове.

Стигнаха до службата на градския патрул и Уилямс, който ги въведе, отдаде чест на отегчения на вид млад капитан, седнал зад малко бюро, и каза:

— Сержантът каза, че трябва да говорите с тези хора, сър.

Капитанът му махна да излезе и изгледа четиримата. Като видя младите жени, се пооживи, защото колкото да бяха опърпани и уморени от дългия път, все пак изглеждаха привлекателни. Стана и махна на Хал да донесе още един стол.

— Дами, моля, заповядайте, изглеждате изтощени.

Седна на бюрото и погледна първо Тай, а после Хал.

— Значи според сержанта трябва да говоря с вас. За какво?

— Извинете за въпроса, капитане, преди да ви отговоря — каза Хал. — Кой е командващият на града?

Капитанът го изгледа, сякаш се шегува.

— Херцогът на Ран, разбира се.

— Имам предвид, той в града ли е, или на бойното поле?

— Тук е, в Ран. Войската на Ран беше отзована и в момента слиза от корабите в пристанището. Войната приключи, ако не сте чули.

— Приключи ли? — попита Тай.

— А Ролдем? — намеси се Стефани.

— Нямаме новини от Ролдем, лейди, тъй че предполагам, че всичко там е наред.

— Трябва да говоря с херцога — заяви Хал.

— Първо ще говорите с мен — отсече капитанът, явно ядосан от тона му.

— Съжالياвам, но трябва да говоря с херцога.

— И кой си ти, че да ми казваш, че трябва да говориш с херцога?

Хал смъкна отново ръкавицата си и показа пръстена си.

— Аз съм Хенри, син на Хенри, херцог на Крудий, и имате честта да разговаряте с нейно кралско височество принцеса Стефани от Ролдем.

Стефани се усмихна уморено.

За миг младият капитан се слиса, а след това отново погледна пръстена на Хал. Ако беше фалшификат или някаква измама, по-добре беше капитанът на личната гвардия на херцога да се оправя с това. Той самият беше само обикновен гарнизонен капитан, назначен да патрулира по Кралския път и да залавя контрабандисти. Взе решение и извика:

— Уилямс!

Войникът надникна през вратата.

— Да, капитане?

— Вземи карета и закарай тези хора в двореца.

— Че къде да намеря карета по това време? — попита Уилямс с пълно пренебрежение към формалностите на ранга.

— Не ми пука. Ако щещ, открадни! Но намери карета веднага!

Войникът изчезна, стреснат от тона на капитана.

— Аз съм капитан Грейсън — представи се младият офицер на четиримата. — Ще обичате ли нещо, докато чакате?

— Вода — каза Габриела.

— И нещо за ядене — добави Стефани.

А Хал и Тай се спогледаха и казаха едновременно:

— Ейл!

Все още уморени, но вече сити, Тай и Хал застанаха пред херцог Чадуик Ран. Строг на вид мъж към края на петдесетте, той все още приличаше на кръчмарски побойник. Беше с яки рамене и със загоряло лице от многото години войнишка служба, но рижата му някога коса вече бе побеляла и си беше пуснал тънък мустак и къса заострена брада. За младите жени се беше погрижила херцогинята със слугините си и сега те се радваха на новото си облекло след горещата баня. Херцогът бе усетил, че разказът на двамата младежи е достатъчно важен, и бе настоял да ги изслуша веднага, тъй че сега бяха тук, все още мръсни от пътя.

Тай и Хал бяха донякъде предпазливи в назоваването на определени играчи в политическата игра в Ролдем, но накрая херцогът каза:

— Странно, че кралят и кралицата е трябвало да сметнат за нужно да изведат тайно дъщеря си от Ролдем, вместо просто да поискат обяснение от онзи тип, Уортингтън. — Помълча малко, след което попита: — Преврат ли?

— В известен смисъл така подозирам, ваша светлост — отвърна Тай. — Преобладаващият слух в столицата е, че лорд Джон е амбициран да ожени сина си за принцесата.

— Че кой няма да е? — отвърна със смях херцогът. — Ако имах момче на подходящата възраст, щях да го пратя в Ролдем. Но всичките ми синове от първата ми жена са пораснали, а от втората все още са малки. — Лицето му стана умислено. — Все пак, като кралски канцлер, лорд Джон има повече власт от всеки извън кралската фамилия в Ролдем, тъй че какво ще се спечели от принуждаването на момичето към брак, желан единствено от него?

— Тя е четвъртата поред от претендентите за короната — отвърна Хал.

— Точно пък Ролдем. — Херцогът поклати глава. — Просто не мога да го разбера. Тук, на Островите? И тук е голяма неразбория. Вие, млади Хал, сте благородник от кралска фамилия, макар и по-дребен, тъй че има хора, които биха искали изобщо да не се бяхте родил. Ако кралят не се оправи скоро и не създаде друг син, след няколко години може да имаме сериозни неприятности.

— Няколко години ли? — попита Хал.

— Ами, Грегъри не е в цветущо здраве, според всички сведения. О — добави той бързо и вдигна ръка, — не че е на прага на смъртта или нещо такова, просто не е здрав и има пристъпи на треска през последните няколко зими. Разбира се, има жреци и лекари, които бдят над него, щом се поболее. Ако почине скоро, ще е защото Лимс-Крагма го иска веднага! — Изсмя се грубо, за да покаже, че не гледа много сериозно на проблема. — Имате поне дузина братовчеди, които с радост биха танцували над трупа ви, вместо да ви видят застанал пред Събранието на лордовете като претендент за короната, млади Хенри. И така ще остане, докато кралят не назове наследника си.

— Ако помните, лорд Чадуик, моят предтеча Мартин, братът на крал Луам, е отказал претенциите за трона от страна на нашата родословна линия.

Херцогът махна небрежно с ръка.

— Западняшката чест. Много е странна и очарователна. — Наведе се напред. — Просто бъдете готов. Ако нещо сполети краля, дузина ножове ще потърсят гърлото на баща ви при първия шанс, а вие ще сте следващият. Други братя?

— Двама.

— Е, те ще са в списъка след вас. — Чадуик изправи рамене. — Ти си Кондуин, момче. Откакто сме напуснали онзи проклет остров, за да завладеем половината Северна Триагия, на трона в Риланон е седял Кондуин. Някои — по-добри от други, вярно, но винаги тази кръвна линия. Някои биха искали това да свърши с Грегъри.

— Това е измяна — каза Тай.

— Не и ако кралят не обяви наследник. Тогава зависи от Събранието на лордовете, а това означава, че короната отива при лицето, предложило най-високата цена. Ба! — Отхвърли темата като безсмислена. — Това са Островите. Винаги търсим начин да спечелим предимство над съседите си. Моята фамилия е била скарана с Родез от над две столетия и жив да не съм, ако мога да ви кажа защо. — Усмихна се широко. — Въпреки това се тормозим взаимно, когато можем. Но Ролдем... — Мъжът поклати глава. — Според древната история Островите и Ролдем някога са били един народ. Небесата знаят, че езиците ни са толкова сходни, че е съвсем лесно човек да научи другия език. А благородните ни фамилии са се женили помежду си толкова често, че можем просто да се наречем братовчеди. Но ние сме трудните братовчеди, а те са изтънчените. Ние градим армии. Те строят университети. — Посочи гърба си. — Пердашили са ме няколко пъти с пръчката като студент там. А теб, Хал?

Хал кимна. Херцогът погледна Тай и той поклати глава.

— Много си пропуснал тогава, момче. Човек не оценява ученето, докато не мине време. Онова училище е чудесно място. Двете ми по-големи момчета отидоха там, и малките ми ще идат, когато пораснат достатъчно. — Отпусна се, потърка отново брадичката си и отрони: — Ролдем.

— Какво да правим, ваша светлост? — попита Хал. — Кралят и кралицата пратиха дъщеря си на безопасно място. Трябва да я отведем до Риланон.

— Значи ще я отведете. — Херцогът вдигна звънче от масата и звънна с него. След като не се отзова никой, звънна отново. След малко изрева: — Мейкпийс!

Появи се стар слуга и попита:

— Ваша светлост?

— Прати човек до пристанището. Корабът ми да е готов да отплава със сутрешния отлив за Риланон. И кажи на жена ми да престане да се суети с онези момичета. — Погледна двамата млади мъже и се усмихна широко. — Имахме само синове, тъй че копнее за дъщеря, която да облича в изящни дрехи и с всичката онази боя, която носят жените. — Обърна се отново към стария слуга и добави: — И я помоли да се погрижи за вечерята. Тази нощ сме домакини на кралски особи!

Стана и двамата младежи го последваха.

— Не ви завиждам, и на двамата — каза тихо херцогът, след като слугата излезе. — Съдбата ви е отредила път, по който според мен ще има много капани и опасности. Аз бездруго бях повикан в столицата, тъй че просто ще тръгна няколко дни по-рано. Събранието се свиква, защото има много неща за обсъждане. Кеш иска мир и трябва да разберем каква беше тази глупост. — Помисли малко и добави: — Да, нека кралят реши какво да се прави с хубавата принцеса, а после вие двамата можете да се върнете към онова, което сте правили, преди да започне това бедствие.

Хал и Тай се спогледаха.

— Хайде! — викна херцогът. — Да идем на любимата ми тераса, където можем да погледаме залеза и да пийнем бренди, а вие можете да ми разкажете за Двора на майсторите.

Двамата млади мъже бяха изтощени, но знаеха, че сигурно ще мине доста време преди да могат да отдъхнат. Херцогът ги поведе, а Тай прошепна на Хал:

— Може би когато припаднем на масата и се наложи да ни изнесат, ще можем да си починем малко.

— Стига да е с пълен стомах, ще спя и мръсен.

— Чух ви — каза херцогът. — Първо баня, после бренди!

15. ПРОУЧВАНЕ

Избухна светлина.

Ослепителната гледка бе придружена от оглушителен грохот, който накара Амиранта и Сандрина да потръпнат и да отстъпят назад. Магнус стоеше, очертан в блясъка на овал от светлина, оформил се пред него, с ръка пред лицето си, за да заслони очите си.

— Какво е това? — попита чародеят.

Белокосият магьосник се обърна и каза:

— Някакъв вид енергийна матрица. Опитах се да сондирам свен-гар'и, за да видя дали е по-различна от онези, които съм виждал във Върховете на Куор. — Примижа към ярката светлина. — Това е неочаквано.

Магнус се беше присъединил към другите, когато съобщението на баща му от Академията стигна до него. Цялата ситуация му се беше сторила изумителна, както с напълно неочакваните пантатийци, така и с чуждата и странна енергия тук. Двамата членове на управляващия съвет на пантатийците, Так'ка и Дак'ит, които бяха наблюдавали проучването на магьосника на чуждите същества, наречени свен-га'ри, също бяха отчасти заслепени от светлината.

Магнус се обърна към двамата пантатийци и попита:

— Виждали ли сте нещо такова?

— Никога — отвърна Так'ка. — Свен-га'ри си общуват с помощта на емоции. Вярваме, че те навярно са отчасти отговорни за промените в тези от нас, които живеем тук, за разлика от другите.

Магнус кимна. Историята на тези чуждоземни същества беше почти същата като онова, което бе открил във Върховете на Куор: Господарите на дракони им бяха заповядали да се грижат за тези същества и пантатийците, също като куор, старателно бяха изпълнявали този дълг.

— Мисля, че ще се наложи да проучвам това известно време. Нямам представа какво би могло да е. — Обърна се към Амиранта и

Сандрина. — Според мен може би ще е разумно да се върнете на Острова на чародея и да поговорите с баща ми, ако се е върнал от Академията. Той не обича политиките им, тъй че съм сигурен, че ще се върне у дома колкото може по-скоро. — Извади цурански транспортиращ глобус и започна заклинание, изпълнал устройството пред себе си. Отне му няколко минути, а след това протегна глобуса на Амиранта. — Програмирам съм го да ви върне тук. Татко е много могъщ, но има някои неща, които не може да прави, като достигане до място, което никога не е виждал. Това не ми е нужно, за да се върна у дома. Бихте ли му казали, че според мен ще сме нужни четиримата, а може би и повече от колегите ни, за да разнищим тази загадка?

Сандрина изглеждаше изненадана.

— Нима?

Магнус отново се обърна към овала и каза:

— Имам някои подозрения за това, което виждаме тук. Би могло да ни отнеме доста време. — После каза на Так'ка: — Може ли да ви помоля за няколко неща?

— Какво желаете? — попита по-старият от двамата пантатийци. Магнус започваше да свиква с деликатните изражения на расата им и се усмихна.

— Чай, ако имате, а ако не — вода. И може би възглавница, на която бих могъл да седна. Подозирам, че доста ще се задържа тук, докато проучвам тази конструкция.

Амиранта, чародеят от Сатумбрия, взе цуранския глобус от ръката му.

— Ще споделим ли подозренията си? В случай, че баща ти попита.

Магнус сви рамене.

— Тези същества са едни от най-чуждите за нас от всички, на които сме се натъквали. Доколкото мога да разбера, са съставени изцяло от енергия, макар и в кохерентна форма. По разни причини предполагаме, че са разумни, предположение, което направихме прибързано, когато за първи път се натъкнахме на тях във Върховете на Куор, но може да се окаже, че не е така. Нещо повече, изглежда, че общуват помежду си на дълбоко емоционално ниво, което би могло да е достатъчно фино, за да се предават най-нюансирани понятия, но за нас са непонятни. Представете си, да речем, че слушате група певци,

хор. Повечето от нас биха могли да чуват цялото като прекрасна хармония, може би точно както възприемаме близостта си до свен-га'ри като усещане за спокойствие и благополучие. Някои от нас биха могли да чуят един или друг глас в хора, изолирайки го някак от другите. Но подозирам, ако се придържаме към тази аналогия, че свен-га'ри са десет хиляди гласа и всеки от тях притежава способността да слуша всеки глас като в хор, но в същото време поотделно, едновременно. Каквото и да е, мисля, че са разумни по начин, който тепърва трябва да разберем, и че се опитват да общуват с нас.

— Интересно — каза Амиранта. — Но какво ще кажеш за овалната светлина?

— Мисля, че са отегчени от непохватните ни усилия да се свържем с тях, и сега опитват нещо, което би могло да е точно толкова чуждо за тях, колкото е и за нас. Енергията за нас е най-лесно възприемлива като светлина, поради което смятам, че се опитват да ни предложат средство за комуникация. Мисля, че може би се опитват да ме научат да чета, тъй като им изглеждам глух.

Амиранта се усмихна.

— Е, добре, ще те оставим да проучваш и ще предадем всичко, което видяхме, на баща ти.

Сандрина се приближи до бившия си любовник и отпусна длан на ръката му. С последно кимване към пантатийците и Магнус Амиранта активира глобуса и двамата изчезнаха.

Магнус отново насочи вниманието си към яркия овал, като оглеждаше съсредоточено вълните светлина и интензивността на цветовете им. Толкова беше съсредоточен, че когато му донесоха възглавничка, едва го забеляза. А когато му донесоха и чая, не го взе и той много часове остана недокоснат.

Сетивата на Магнус бяха засипани от водопад от образи. Различаваше едва доловими шарки, започнали да се оформят, докато чувстваше присъствието на свен-га'ри, почти като осезаема музика в ума си. Остави сетивата си да се отпуснат и след като се настрои към играта на емоции — духовна музика, както мислеше за нея — и смътните фигури, танцуващи в ярката светлина, започна да привежда в действие магията си.

Повече от всеки друг магьосник в историята на този свят, включително и баща му Пъг дори, Магнус можеше да развихри потоп от разрушителни енергии, с които да разбие планински върхове, да върне приливни вълни или да призове ветрове, които да съборят градски кули, но можеше също така да поправи най-фините нишки на гоблен, да улови дъждовна капка в буря или да премести спящо котенце през стая, без да го събуди, единствено с помощта на ума си.

Ловко като шивачка, вдяваща най-тънкия конец в най-малката игличка, той се пресегна и погали енергиите. Нежно натисна навътре в матрицата и умът му бавно и предпазливо разшири обхвата на проучването му.

Обзе го непреодолимо удивление, щом пред сетивата му се открие кристалоподобна триизмерна мрежа от сили. Магнус знаеше, че едва се е потопил под повърхността на мъждукащия бял овал, и въпреки това на този мащаб енергиите изглеждаха чудовищно големи и сложни. Беше все едно, че се рееше през град, съграден от лед, но без улици, със сгради, изградени като огромни кутии, и във всяка от тези кутии примигваха милион светлинни пулсации в секунда.

Нещо във всичко това представляваше модел, който щеше да разкрие предназначението си, и Магнус се приготви да го търси колкото и време да отнемеше това.

Натисна още навътре.

Местеха се възприятя, мащаби се разширяваха и свиваха и Магнус имаше чувството, че се рее през огромна вселена, съградена от енергия. Тялото му седеше неподвижно в градината, сътворена от пантатийците за свен-га'ри, но той вече се виждаше сякаш физически в тази вселена. Все едно летеше само със силата на волята си през огромни пространства и при все това знаеше, че тези пространства са всъщност малки колкото пространството между най-ситните зрънца пясък на морския бряг, малки като пространството между капки дъжд. Пресегна се с ума си и усети потока от енергии, докато си проправяха пътя насам или натам, нагоре или надолу, надясно или наляво, в шарка, която бе едва на ръба на усета му.

По негова преценка проучваше само най-нищожна частица от енергийното поле, но въпреки това пред възприятieto му бавно започваше да се оформя модел. Първоначално Магнус отхвърли идеята, убеден, че тълкува погрешно това, което вижда и усеща, но с

времето започна да разбира, че теорията му се потвърждава, и скоро се увери, че точно това му се предава. Повтаряха се фигури и се появяваха и разкриваха връзки. Беше ужасно умно и сложно творение.

Изведнъж го обзе дълбока умора и той осъзна, че няма усет колко дълго е проучвал енергийната матрица. Осъзнал, че трябва да спре и да намери начин да се върне по-късно, сътвори илюзия за пазар, място, където можеше да се върне и да поднови проучването си, а след това ловко изтегли съзнанието си.

Беше измръзнал, мокър и разтреперан. Примигна. Беше тъмно. Над него стоеше пантатиец, разпънал голямо платно, за да го защити колкото можеше от убийствено студения дъжд.

Магнус вдигна ръка, изтри влагата и усети четина по брадичката си. Погледна пантатиеца и рече:

— Колко дълго седя тук?

Съществуването явно не говореше кешийски, но друг глас зад него отвърна:

— Цял ден, нощта, следващия ден и тази нощ, неподвижно.

Магнус едва успя да се обърне. Тялото му бе вцепенено. Видя Так'ка, застанал под дъжда. Старшият на Пантатийската държава каза:

— Бояхме се, че може да си пленен вътре от някаква магия, но не знаехме как да стигнем до теб.

Магнус опита да раздвижи краката си и простена.

— Правилно сте постъпили с чакането. Усетът ми за време явно се губи там. Имах чувството, че съм там само минути, най-много час. — Изправи се и главата му запулсира. — Трябва да внимавам следващия път, когато вляза.

— Откри ли нещо?

— Не съм сигурен. Виждам шаблон и стигнах до едно възможно обяснение за съществуването му, но все още не мога да заявя убедено, че преценката ми е основателна. Необходимо е още проучване.

— Почини си. Измръзнал си и имаш нужда от топлина и храна.

— Много сте мили — отвърна Магнус. — Предвид историята между нас щедростта ви е неочаквана. — Също като баща си, той се беше изумил от приема, оказан му от тези пантатийци. Колкото и войнствени да бяха събратята им, обитателите на този малък град бяха вежливи и изключително мили.

— Ние сме грижовниците на свен-га'ри и се боя, че подопечните ни са изложени на риск от онова, което се движи там в тъмното. Разчитам на силата и знанието ви, за да ги съхраним.

Магнус кимна, но вече започваше да подозира, че преди това проучване да приключи, съхраняването на свен-га'ри може да се окаже последното, което той и баща му ще желаят. Първоначалните му впечатления вече бяха надмогнати от дълбоко чувство на нарастваща увереност, че тези... не беше сигурен как да гледа на свен-га'ри, тъй че продължаваше да мисли за тях като за разумни същества... са много по-различни по природа от това, което бе предположил първоначално.

Последва домакина си вътре, при топлото и храната.

Наслади се на горещо ядене. Дрехите му съхнеха над малък мангал, докато се къпеше. Докато навлече топлия халат, вече беше полузаспал. Легна на предложената му постеля и след няколко мига потъна в сън.

В часовете преди разсъмване започна да сънува.

Отново се рееше през матрицата, само че този път вместо енергия виждаше плътни предмети в ярки и приглушени цветове; някои примигваха между двете състояния, ту огрени отвътре за миг, ту гаснещи в следващия. Линии сребристогобяло като безкрайни въжета се изпъваха през широките пространства, които пресичаха тези конструкции.

— Град — прошепна той.

— Илюзия — отзова се глас зад него.

Обърна се и видя фигура, едновременно чужда и позната, мъж с черна брада, с черен халат и с крива тояга в ръка. Краката му бяха обути в сандали, а около кръста му имаше само едно просто конопено въже.

— Макрос — прошепна той.

— Донякъде — отвърна видението.

Магнус така и не беше виждал дядо си, защото Макрос бе умрял преди той да се роди, но се беше натъкнал веднъж на един дасат, на когото бяха предадени спомените на мъртвия чародей. Между двамата

имаше толкова прилика, колкото можеше да има между два толкова различни вида, но имаше и още нещо. Дасатът Макрос беше болнав, в напреднали години и умираше.

Сега пред Магнус стоеше Макрос в разцвета на силите си: изглеждаше може би на не повече от четирийсет години, държеше се спокойно и отпуснато, но Магнус можеше да долови скритата под повърхността сила.

— Аз сънувам — каза Магнус.

— Да — отвърна Макрос, — но като във всички сънища, за теб има отворени пътища към все още неизследвани мисли. Това е съвършеното състояние, в което си възприемчив за контакт, който иначе не би могъл да приемеш. Освен това сега си неподатлив на шпиониране.

— Шпиониране?

Сянката на Макрос се усмихна.

— Имаш известна представа за онези, които ти се противопоставят, поне в един смисъл, докато в друг нямаш никаква представа що за сили са се вдигнали, за да унищожат теб и баща ти. Времето е съществено, но тук времето е илюзия, както са илюзия образът и звукът, защото сме в съня.

Пристъпи напред и хвана Магнус за лакътя и леко, но властно го обърна.

— Повърви с мен и ще открием много, но ще узнаеш само това, което вече знаеш.

Магнус се подчини, но каза:

— Не разбирам.

— Аз не съм Макрос, както съм сигурен, че вече си предположил. Аз съм негов образ, спомен за него, станал плътен и способен да разговаря.

— Чий спомен?

— На Калкин, когото наричаш и Банат.

— Спомен?

— Споменът на бог е нещо мощно, както и сънят на бог. Ти споделяш съня на бог и говориш със спомен на бог. Хайде да повървим. — Макрос посочи напред и изведнъж една от линиите енергия се издигна. — Хвани здраво линията и не изоставай. Дори

един бог има ограничена власт над това колко ярък може да стане един сън.

Магнус посегна нагоре, след като Макрос, или илюзията за него, също вдигна ръка, и изведнъж нещо започна да го тласка напред с неопикуема бързина, но въпреки това не изпитваше никакво усещане за движение, само размътване на всичко, покрай което минаваха.

После Макрос каза:

— След малко ще ти кажа да се пуснеш. Не се колебай.

Изтече миг и Макрос каза:

— Пусни!

И Магнус веднага се подчини.

Рееха се над нещо, което наподобяваше чудовищна крепост, но сътворена сякаш от разстроен ум. Не се опираше на никаква твърд и необятната стена се изпъваше пред тях във всички посоки.

— Да добием някаква перспектива — каза Макрос и изведнъж стената се сви до размерите на най-обикновена стая. — В съня всички неща са възможни. В матрицата това, което видя преди, се доближава до истината.

Магнус огледа стената. Явно беше направена от някакъв вид червен камък, с четири врати, вградени в средата, и по един каменен квадрат между тях. Два големи прозореца с червени железни решетки бяха поставени под ъгли от 45 градуса в горния край от двете страни, тъй че всяка част създаваше смътното впечатление за лице: две очи и уста. По линията от вратата през всеки прозорец върхът на стената бе увенчан с малка кула със зъбери и корнизи.

— Прилича на четири смачкани един в друг замъка — каза Магнус.

— Нали? — Макрос се изсмя. — Това е образ, създаден така, че да го разбере умът ти. В реалния свят не съществува аналог на това, което е всъщност.

— Как се нарича?

— Много неща. Пламтящата бариера. Огнената стена. Границата. Последната преграда.

— Каква функция изпълнява?

— Не мога да ти кажа, защото не знаеш, а аз знам само това, което знаеш ти.

— Значи съм знаел за тази преграда и въпреки това...

— Умът ти в съня възприема онова, което си разбрал по извод и дедукция. Не си виждал преградата, така че си създал образ за нея, но той може да няма никаква прилика с реалната преграда. В крайна сметка ще го разбереш, когато стигнеш до преградата.

— Има толкова много въпроси — каза Магнус. — И все пак...

— Не можеш да ги формулираш, защото това са въпросите, за които умът ти няма отговор. Когато се срещнахме, разбра, че не съм твоят дядо и че сънуваш Калкин. За повече въпроси в ума ти ще трябва да потърсиш отговори в реалния въпрос.

За повече въпроси от Калкин, ами, ще трябва да потърсиш него, а както знаеш от приказките на баща си за бога мошеник, дори тогава може да не получиш отговори, на които би могъл да разчиташ.

Изведнъж образът на Макрос изчезна.

Магнус отвори очи. Беше утро.

Надигна се, разкърши рамене и се прозина. Знаеше, че след като се ободри с храна и пиене, отново ще се изправи срещу загадката на енергийната матрица. Може би този път щеше да успее да проникне достатъчно дълбоко, за да стигне до тази последна преграда. А след това може би и отвъд нея.

Докато Сандрина и Амаранта закусваха, се приближи един студент.

— Пъг се е върнал и моли да се видите с него, когато приключите.

Амиранта погледна Сандрина.

— Ти приключи ли? — Тя беше станала още преди да е довършил въпроса си и той също стана. — Май си приключила!

Забързаха през вече почти напълно построената Вила Беата и през големите, наскоро засадени отново градини. След няколко минути бяха пред кабинета на Пъг. Сандрина почука и отвори дървената врата.

Двамата се бяха удивили на това как Пъг беше преустроил кабинета си след унищожаването на първоначалната вила. Предишният му кабинет бе малък и тъмен, само с един прозорец, докато този имаше голяма стена, направена изцяло от най-финото и прозрачно стъкло, което бе успял да намери, при това пречистено с много деликатна магия. Когато в него грейнеше слънчева светлина,

вътре беше прохладно, благодарение на съчетанието на умен план — отвод в тавана изнасяше горещия въздух навън — и още малко магия.

— Добро утро — каза Пъг. — Искаше ми се новините от Академията да бяха добри, но в най-добрия случай са смесени. Какво открихте с Магнус на острова?

Откакто бе дошъл да живее на Острова на чародея, Амиранта бе започнал да носи не толкова пищно облекло и днес се чувстваше удобно в широката си бяла туника и тъмносиви панталони. Сандрина винаги изглеждаше удивително нежна за толкова висока и силна жена, когато не носеше броня. Беше с прости, но добре скроени панталони, широка синя ленена блуза и сандали. Настаниха се на столовете, които Пъг им посочи, и Амиранта я погледна, а Сандрина му кимна в знак да започне пръв.

— Не сме сигурни — заговори Амиранта. — Преградата, която наричаме „матрицата“, е нещо... от друг свят? — Сви рамене. — Съществува в този свят, но в същото време — някъде другаде. Според Магнус е възможно да е капан, като средство за общуване със свенга'ри. — След това обясни предположението на Магнус за естеството на комуникацията им.

— Нима? — Пъг се отпусна на стола си. — В този момент нищо не би трябвало да ме изненадва, но все пак продължи.

— Не мисля, че бих могъл да добавя много повече — отвърна чародеят, — но има нещо... странно във всичко това.

Пъг се обърна към Непреклонния рицар и попита:

— Ти какво можеш да добавиш, Сандрина?

— По въпросите на магията съм новачка — отвърна тя. — Това, което каза Амиранта, е точно както отбеляза Магнус. Аз само наблюдавах, докато опипвах тази... матрица, и опознавах домакините ни.

— Какво можеш да ми кажеш за тези пантатийци?

— Бяха гостоприемни и добронамерени — продължи Сандрина, — макар да знаеха, че ти и Магнус сте унищожили много от събратята им. Изглеждат твърде... да, нежни е единственият начин да се опишат, въпреки че воините им бяха храбри в боя с демоните.

— Дори и най-кротките същества ще дадат всичко, за да защитят малките си и дома си — съгласи се Пъг. — Видяхте ли змиежреци след като аз напуснах?

— Не — отвърна Сандрина. — Споменаха за тях и останах с впечатлението, че гостуват на събранията си от време на време, но къде е базата на операциите им, след като двамата с Магнус унищожихте предишния им щаб, е загадка. Не ми се стори дипломатично да питам онзи, когото наричат Так'ка, за подробности.

Пъг въздъхна.

— Е, добрата новина е, че сме идентифицирали заплахата. Змиежреците са се завърнали. — Помълча малко, след което добави: — Но не знаем къде са. — После стана. — Знаем поне, че не са на онзи остров, което все пак е нещо. — Махна към вратата.

Последваха го извън кабинета, по коридор и в голяма заседателна зала.

— Бъдете с мен, докато запозная останалите с най-новите събития по света.

— Останалите ли? — попита Амиранта.

— Свиках заседание на Конклава, преди да напусна Академията.

Влязоха в наскоро довършената заседателна зала — голям покрит с навес вътрешен двор, иначе открит за дневния бриз на острова. В центъра имаше квадратна маса, която можеше да се разшири по многобройни хитроумни начини според това колко хора присъстват на заседанията.

Седем души вече се бяха настанили около нея, когато тримата влязоха. Единственото познато лице за двамата специалисти по демони беше Великият майстор Крийган от ордена на Щита на слабите, наставникът на Сандрина. Нямаха представа кои са другите четирима мъже и две жени.

Пъг подкани с жест Амиранта и Сандрина да заемат двата празни стола, а той самият остана прав.

— Тези от вас, които се познават, нямат нужда от представяне. Ако не познавате другите, по-добре да остане така предвид сегашното ни тежко положение. Не може да ви принудят да разкриете онова, което не знаете. — Пое си дълбоко дъх. — Дотук сме разкрили петима високопоставени агенти на Конклава, които са предатели. Сигурен съм, че има още. Продължете да водите разследванията си: точно сега доверието е рядкост. Използвайте го разумно. — Махна на мъжа най-близо до него, отдясно. — Какво открихте в Ролдем?

Мъжът бързо изреди усилията, полагани в Ролдем, за да се предотврати повече изтичане на информация и да се разкрие кой може да стои зад действията срещу Конклава. Завърши с думите:

— Засега нямаме друг заподозрян, освен лорд Джон Уортингтън. Той или е на върха на всички действия, предприемани против интересите и на Короната, и на Конклава, или се отчита на върховното си началство.

Преди Пъг да е успял да се обърне към следващия поред, един мъж, който седеше най-далече от него, се намеси:

— Знам, че нарушавам реда, Пъг, но това е почти същият доклад, който съм съставил за Велики Кеш. Човекът, който се откроява като най-вероятен заподозрян, е племенник на императора, лорд Харфум.

Великия майстор Крийган мигновено добави:

— Сър Уилям Алкорн. — Огледа седящите около масата. — Същото е в Риланон.

Пъг кимна.

— Значи основният ни приоритет е да открием какво свързва тези трима мъже. — Даде знак на първите двама да напуснат, но добави: — Велик майстор Крийган, останете, ако обичате.

Останалите агенти бързо снабдиха Пъг с повече сведения по проблеми, свързани с усилията да се разкрият възможни шпиони в Академията, както и на различни по-маловажни позиции на влияние и власт. След като всеки приключеше с доклада си, Пъг кимваше, а агентът ставаше и напускаше. Когато напусна и последният, Пъг се обърна и погледна тримата останали членове на Конклава.

— Крийган, ти си нашите очи и уши в храмовете. Нещо?

Бившият наставник на Сандрина въздъхна.

— Всъщност не много. Храмовете са по-трудни за внедряване дори от Конклава, защото боговете са много ревниви за владенията си. Някои от военните ордени обаче, изглежда, са леко компрометирани: нито един член на орден не е заподозрян, но няколко ключови слуги или светски администратори са разкрити като неблагонадеждни. Разкритите са разпитани.

— Кои ордени? — попита Сандрина.

— По-активните групи: Стражите, Ловците, Ръката и Чука.

Пъг видимо посърна, щом чу този списък, а Сандрина каза:

— Ако са се внедрили сериозно в тези ордени, наистина са опасни.

— Изключително опасни — вметна Крийган. Видя, че Амаранта не схвана съвсем, и добави: — Разбира се, ти познаваш боговете и може би някои от тези ордени под други имена в отечеството си. — Вдигна ръка и започна да ги изброява на пръсти. — Стражите на Закона служат на Асталон, бога на закона, Ловците са поклонници на Гуисва, бога на забраненото познание, Ръката на Възмездието служи на Кахуули Отмъстителя, а Чукът служи на Тит-Онанка, бога на войната. Много от тези, особено Ръката и Ловците, са открити врагове и никога не биха работили заедно съзнателно.

— Разбирам. А Щитът? — Амиранта погледна многозначително Крийган.

— Нашият орден е този, който полага големи усилия в проучването на работещите в храмовете. С помощта на магия се определя дали идващите да служат имат двойственост в сърцата си. И за разлика от някои от другите ордени, ние изискваме членовете ни да вършат ежедневната работа на ордена, готвенето, чистенето и поддържането на храмовете, олтарите и жилищата ни. Някои от другите ордени не го правят. Чукът и Ловците смятат, че всеки техен член трябва да е воин жрец, и за да се съсредоточат единствено върху тези задължения, наемат мнозина, които не са от ордена им. В това е тяхната уязвимост. Работили сме чрез ишапийците, доколкото можем, но това привлече вниманието на водачите им и засега не бяха разкрити нови внедрени. Другите ордени слушат ишапийците, но това не им харесва.

— Още по-малко ще им хареса, когато видят света им рухнал в нозете на Ужаса.

Крийган кимна на Амиранта, кимна и на Сандрина и напусна.

— Е, ако носите този глобус, който ви е дал Магнус, бих искал да отида да видя какво прави той — каза Пъг. И добави с кисела усмивка: — Мисля, че бих могъл да се върна там и сам, но защо да рискувам?

— Да се върнем ли с тебе? — попита Сандрина.

— Не, починете си няколко дни. Пътували сте много. Ще се върна с Магнус, като му дойде времето.

Амиранта извади глобуса от джоба на туниката си и го подаде на Пъг.

— До скоро виждане — каза той, натисна ключа отстрани и изчезна.

Амиранта се прозя.

— След това ядене мисля да подремна. Ще дойдеш ли с мен? — попита с усмивка.

— Онези дни отдавна минаха, мошенико — отвърна тя и също се усмихна — Отдъхни, ще се видим на вечеря, ако искаш.

— Много бих искал — рече той и с изненада откри, че го казва сериозно. — Е, значи на вечеря.

Сандрина се обърна и излезе, а той се загледа след нея и си помисли, че от всички жени, които бе срещал и с които си беше лягал, само тя така и не можеше да излезе от главата му. Въздъхна примирено, излезе и се запъти към покоите си.

Пъг се появи до сина си. Магнус очевидно беше в нещо като транс: седеше, без да обръща внимание на ситния дъжд, който го беше намокрил въпреки усилията на пантатиеца, държащ над него нещо като набързо стъкмен чадър. А това означаваше, че седи тук от дълго време. Пъг познаваше добре сина си и прецени, че сигурно е било от рано сутринта. Макар на север да беше лято, тук бе зима и толкова далече на юг дъждът бе хапливо студен.

Като видя Пъг, пантатиецът едва не изгърва чадъра и каза на кешийски:

— О, стреснахте ме!

Пъг махна с ръка.

— Моите извинения. Дайте да взема това от вас.

Влечугоподобното същество изглеждаше облекчено.

— Събуди се преди разсъмване и е тук, откакто закуси. Това е вторият му ден и не искаме да го безпокоим.

Пъг посегна леко с магията си и провери сина си.

— Бихте могли да го ударите с камък по главата и пак няма да го обезпокоите — рече и взе чадъра. Щом го хвана, разбра, че въпреки добрите намерения на пантатиеца поривът на вятъра почти напълно надвива ефикасността на изделието. Все пак го задържа над сина си.

— Аз съм Ла'т — каза пантатиецът. — Ще уведомя Так'ка, че сте тук. Сигурен съм, че ще пожелае лично да ви поздрави с добре дошъл.

Щом съществото си тръгна, Пъг се замисли каква ирония е да го поздрави с „добре дошъл“ пантатиец. През целия му зрял живот всички пантатийци, които бе срещал, бяха полагали усилия да унищожат човешката раса.

Магнус седеше на подгизнала възглавница срещу овал от енергия, който се рееше на около три стъпки над земята. Щом видя свен-га'ри отвъд него, Пъг разбра защо Магнус се е отказал от сравнително лесната задача да вдигне магически щит срещу стихииите. Щеше да се наложи да е толкова голям, че да обхване нещо, което приличаше на внушителен терасиран парк на върха на най-голямото здание в този град, което пък щеше да направи по-проблематично прилагането на другите му заклинания. А ако беше толкова малък, че да обхване само него, със сигурност щеше да изкриви всякакви тълкувания или прозрения, придобити от проучването.

Внимателно отпрати ума си към светлинната матрица, за да потърси духа на сина си. Да намери Магнус беше все едно да намери ръката си: като баща и син, двамата бяха свързани така, както Пъг не се беше свързвал с никой друг в живота си. Приятелят му Томас и покойната му жена, Миранда, бяха семейството на сърцето му и можеше да ги намери почти толкова лесно, но Магнус бе неговата кръв, последното му останало дете.

За кратък миг това осъзнаване порази Пъг, щом си спомни за децата, които бе изгубил: Уилям, първото му момче, загинал геройски при отбраната на Крондор, и Гамина, осиновената му дъщеря, в същата битка. Калев, най-малкият му, загинал с жена си, Мари, по същото време, когато бе загубил Миранда. Калев, толкова силен и жаден да служи, но единственият лишен от магия.

Потисна болката, защото знаеше, че тя води неумолимо към страха му от проклятието, хвърлено му от Богинята на смъртта: да види как всеки, когото обича, умира преди него. Имаше внуци храненици, Тад, Зейн и Джоми, които държеше на разстояние от страх, че ако ги заобича като свои, ще ги обрече. Не можеше искрено да твърди, че бе успял да остане отчужден от тях.

Отклони ума си от тези мрачни мисли, последва инстинктите си към метафоричното местонахождение на Магнус в матрицата и леко се вмъкна, та синът му да разбере, че е там.

„Гатко — достигна го мисълта на Магнус. — Усетих присъствието ти, когато дойде“.

Пъг се възхити на мъжа и чародея, в каквото се превръщаше синът му. Беше познавал други боравещи с магия: Кълган, своя наставник; Шимоне, Хочопепа и други цурански Велики в Събранието на магьосниците в онзи изгубен вече свят. Макрос и дъщеря му Миранда. Всеки от тях имаше специални дарби и всеки надминаваше другите в едно или друго. Кълган практикуваше така наречения Път на низшата магия, отлика, въведена от цураните. За Великите се знаеше, че вървят по Пътя на великата магия. „Велико“ и „низше“ бяха безсмислени етикети от гледна точка на Пъг, станеше ли дума за Магнус. Той беше същински майстор във всяка магия, която се постаряеше да изучи. Бе се постарал да проумее дори и най-тайнствените изкуства, като знанието за демоните на Амиранта, и вече можеше да упражни известна власт, макар и малко, над демони. А и притежаваше способността да говори с мисълта си, умение, споделено с осиновената дъщеря на Пъг, умение, което той самият така и не бе усвоил успешно.

— Амиранта и Сандрина ми казаха за работата ти — отвърна Пъг. Усети друго присъствие и рече: — Мисля, че домакинът ни е тук. Ще се върна скоро.

Издърпа съзнанието си от матрицата, обърна се и видя пред себе си стар пантатиец в изящно скроен червен халат с черна обшивка, вече прогизнал от усилващия се дъжд.

— Добре дошъл отново, Пъг — каза пантатиецът.

— Благодаря ти, Так'ка — отвърна чародеят.

— Ще е лъжа, ако кажа, че сте желани тук, но разбирам, че ти и приятелите ти сте обречени от съдбата да сте тук. Толкова много кръв на ръцете ти ме въздържа да предложа нещо повече от търпение и скромно удобство. — Погледна небето. — Макар че, ако се съди по готовността на сина ти да прогизне в този вледеняващ вече дъжд, за вас очевидно удобствата на едно същество не са особено важни.

Пъг не можа да скрие усмивката си. Дори пантатиецът да не разбираше човешкото чувство за хумор, беше по природа шегаджия.

— О, обичаме удобствата и съм благодарен за търпимостта ви. Навярно някога в бъдещето бихме могли да обсъдим старите си разногласия или поне моите с някои от вашите по-враждебни събрата,

но за момента действията на Магнус внушават усещане за спешност и се съобразявам с преценката му. Колкото до влагата и студа, издържали сме и на по-лошо и очаквам да издържим и това, макар че ще сме крайно благодарни за една суха кърпа, щом приключим тук.

Не можеше да прецени дали на съществуването му стана смешно, тъй като не разбираше лицевите изражения на пантатийците. Но Так'ка отвърна:

— Толкова поне може да се направи. Ла'т ще остане тук, за да удовлетвори нуждите ви, ако такива възникнат.

И без повече думи старият пантатиец се обърна и напусна градината на покрива.

Пъг всъщност гореше от желание да получи възможност да седне и да поговори с явно добронамерения водач на пантатийците. Толкова малко бе разбрал за тези сътворени същества, тези играчки на древната Господарка на демони Алма-Лодака, превърнала се в богиня на тази раса.

Но засега отново насочи вниманието си към своя син и отново навлезе в матрицата.

Времето в матрицата стана безсмислено. Пъг знаеше, че са изправени пред реален риск да припаднат от изтощение, ако не следят от време на време съществуването си в реалния свят.

После се зачуди как ще разбере какво представлява „от време на време“ при тези обстоятелства.

Загледа как Магнус сондира. Беше страничен наблюдател в това проучване, защото Магнус като че ли бе по-ловък в намирането на път из този аналог на енергийно поле.

Навлезе без съзнателна мисъл навътре в матрицата — натам, където Магнус опипваше внушителната, подобна на замък конструкция. Помисли, че трябва да е някаква защитна бариера. Червеният замък представляваше нещо, съградено от енергия — внушително количество енергия при това.

Бяха се опитали да заобиколят бариерата и научиха, че илюзията за големина и форма е подвеждаща. Не съществуваше никакво „около“, нито „назад“. Където и да спираха „движението“ си, пред тях все така се издигаше червената бариера. По-логичният избор беше да

„погледнат“ в един от прозорците, но това се оказа безсмислено: отвъд „прозореца“ нямаше нищо. Пъг заключи, че трябва да има някакъв механизъм, позволяващ наблюдение отвътре, че някой или нещо вътре в матрицата наблюдава какво опитват двамата с Магнус. Но кой или какво можеше да е този някой или нещо, сигурно щеше да си остане непонятно за тях.

Сега Магнус опипваше „ключалката“ на вратата. Пъг се помъчи да проумее идеята. Тук имаше енергийна матрица, сглобена така, че да намеква, че е някакъв вид комуникация. Но като че ли бе защитена така, че този, който я бе поставил, искаше да е сигурен, че само една определена личност или група хора ще могат да я дешифрират. А това намекваше, че информацията е деликатна.

Докато Магнус продължаваше да сондира вътрешната преграда, Пъг започна свое проучване на границите на матрицата. Когато най-сетне се увери, че е започнал да разбира нещо за естеството на този странен артефакт, се свърза внимателно с Магнус и той се отдръпна.

За едно мигване на окото и двамата осъзнаха, че са под дъжда, прогизнали и измръзнали. Забързаха към входа на градината и завариха там чакащия ги Ла'т — като че ли бе задрямал. Сепна се и им подаде по една суха кърпа.

— Нещо друго трябва ли ви?

Баща и син се спогледаха.

— Нещо горещо за пиене ще е добре дошло — каза Пъг. — Чай, кафе, чоча или каквото там имате.

— Имаме чай — отвърна пантатиецът и забърза надолу по стълбите.

— Притеснява ме неизчислимата енергия, побрана в онова нещо — каза Пъг.

Магнус кимна.

— И мен. Когато започнах, бях решил, че тази матрица е по някакъв начин продължение на свен-га'ри, и съм убеден, че е техен опит да комуникират с нас. Просто не разбирам защо след цялото това време и защо тук, а не горе във Върховете на Куор?

— Когато отключим преградата и ако успеем да се свържем с тези същества, може би ще получим отговорите. Колкото до първото, допускам, че времето може би е различно за тях и може би им е отнело толкова дълго, докато схванат що за същества ги обкръжават и как най-

добре да стигнат до нас. Колкото до това защо тук, а не там — дори не си правя труда да разсъждавам по този въпрос.

Пантатиецът се върна с две глинени чаши с горещ чай. Беше горчив, ароматен и стоплящ и двамата бяха благодарни, че го получиха.

— Как се справяш с преградата?

Магнус отпи от чая, а Пъг се вгледа съсредоточено в сина си за миг. За разлика от най-големия му син, Уилям, който имаше силна прилика с него, или най-малкия му син, Калев, който беше приличал на майка си, Магнус почти не приличаше на двамата си родители, макар Пъг да виждаше леки намеци за Миранда около очите му.

— Сложно е, несъмнено — отвърна Магнус. — Постоянно се променя, но започвам да различавам шаблон, повтаряща се последователност от пулсирания, която предотвратява случайно проникване отвъд онази стена в онова, което се крие зад нея. А и онзи мой сън...

— Какъв сън?

Магнус му разказа за съня си за Калкин и матрицата.

Пъг помълча малко, после каза:

— Колкото и обезсърчително да е да си имаш работа с Мошеника, все пак стигаме до една и съща цел: да предотвратим унищожението на нашия свят. Но опитът ми казва, че трябва да преценим какво се е променило в съня ти от... неговия сън, ако наистина е било това.

— Мисля, че това наистина е бариера, а матрицата... — Магнус помълча, след което добави: — Мисля за нея като за ключалка, но със зъбци и жлеbove вътре, които се движат, а там някъде има ключ, който се движи в синхрон с тази ключалка, но всеки друг ключ или шперц просто ще повреди ключалката и ще я направи безполезна.

— Или ще унищожи напълно онзи, който се опитва да я отвори.

Магнус само сви рамене.

Пъг се замисли.

— Все пак матрицата не се проявяваше по този начин, докато не се появи ти... колко, ден, след като пристигна?

— По-малко, мисля. Може да не съм забелязал този аспект веднага — отвърна Магнус.

— Значи бихме могли да заключим, че съществува умерено очакване за теб да се предполага или че притежаваш онзи ключ, или че можеш да отключиш ключалката, нали?

Магнус се усмихна.

— Ако позициите ни в този разговор бяха разменени, татко, ти какво щеше да кажеш в отговор на това?

— Щях да кажа, че правим прибързани предположения. Възможно е появата на който и да е владелец на магия да предизвиква тази реакция.

— Или на който и да е непантатиец — подхвърли Магнус.

— Или демони на острова, или ято чайки, прелетели отгоре...

— Трябва да се връщаме — каза Магнус. — Остават ми няколко часа дневна светлина и макар сега да е студено, след залез-слънце ще стане жестоко. А и чувствам, че съм почти готов да се опитам да „отключа ключалката“, както казваш.

Пъг кимна, последва сина си навън при вече напълно подгизналата възглавница, на която Магнус все пак седна, и го загледа, докато влизаше в състоянието си на транс.

Внезапна тревога сви стомаха му, щом осъзна, че последното му живо дете се кани да се отпрати на изключително опасно магическо проучване. Прехвърли набързо в ума си своите заклинания за защита и си даде сметка колко нехаен е станал напоследък.

Едва не беше загинал заради своята самоувереност, когато се опълчи на демона Джакан, преобразен като Изумрудената кралица. Онова преживяване на ръба на смъртта му беше дало суров урок, но се оказа поучително за подготовката му за потенциално фатални изходи.

Този път реши да не се присъедини към Магнус в проучването на матрицата, а започна да гради заклинание за защита на двамата. От цялото магическо изкуство, което му бе на разположение, това бе най-трудното: заклинание за предпазване без предупреждение. Трудността възникваше от това, че във времето между проявата на самата атака и осъзнаването ѝ от жертвата можеше вече да е мъртва, преди да е приложена защитата. Срецу стрели и меч, огън и камък нямаше начин да се защити без предварително предупреждение. Но срецу магия винаги имаше мигновено събиране на енергии, понякога за по-малко от няколко секунди, но винаги съществуваше, преди магията да бъде

развихрена. Точно този факт даде на Пъг идея за изграждането на тази магия.

Щитът щеше да обгърне него и някой наблизко, Магнус в този случай, и да ги защити от всякаква магическа опасност, която Пъг можеше да предвиди. Като майстор в занаята си, ненадминат на този свят, освен може би от Магнус, това покриваше всякаква форма на енергия, огън или друг заряд, който щеше мигновено да убие незащитения. Номерът, както би го нарекъл Накор, бе да накараш щита да се задейства в мига преди да бъде развихрена атаката, и точно върху това се съсредоточи Пъг. В мига, в който бъдеше засечена злонамерена магия, щитът щеше да се задейства — и в този миг бе цялата разлика между спасението и унищожението. Трудността бе в това, че можеше да задейства такава защита само в едно-единствено положение, на върха на този покрив, в тази градина.

Сътвори заклинанието си и постави магическия „спусък“, както мислеше за него, на място, след което отрони дълга въздишка. Стига да стоеше тук и да не мърдаше, двамата с Магнус имаха приличен шанс да оцелеят срещу всякакъв капан, който можеше да предвиди.

Притесняваха го онези, които не можеше да предвиди.

16. ПЪТУВАНИЯ

Накор изруга.

— Можем да тичаме по-бързо от тези коне — оплака се на Миранда.

— Да, но ще ни се наложи да ги изядем. А оттук до Сарт има толкова кралски патрули, че не ми се иска да им се обяснявам.

— Нали Мартин ни даде пропуск — отвърна Накор.

Аркан и Калис си мълчаха. Аркан беше очарован от човешкия пейзаж, докато язدهа покрай ферми и села по крайбрежния път от Илит до Сарт. Единственото му подхвърляне беше за богатството на този бряг в сравнение със Северните земи.

Накор яздеше червеникавокафяв скопец, който като че ли забавяше всеки път, щом престанеше да го ръга с пети в хълбоците, решен да опаса всичко, което можеше да отскубне. Миранда бе на пъстра дореста кобила, която изглеждаше на ръба да се прекърши заради стар оток на левия заден крак. Елфите язدهа кафяви коне, единия с бяло петно на челото, и двата толкова стари, че не можеха да изпреварят другите два. Тъй че най-доброто, което можеха да постигнат, беше мудар тръс повечето време, с малко галоп понякога, колкото да нарушат монотонността.

Накор продължи с оплакванията си:

— Просто съжалявам, че не намерихме по-добри коне.

Миранда се подсмихна.

— Добрите коне заминаха на юг с армията, а породистите отидоха с богатите си собственици навсякъде, където няма кешийци. Радвай се, че не яздим мулета.

Животът по крайбрежието на Горчивото море бавно се съвземаше. Мартин се беше опитал да им намери кораб, за да отплават направо до Острова на чародея, но се беше оказало невъзможно. Единственият наличен съд беше малката лодчица, с която търсеха

водните демони, а дори с демонска сила не можеха да изгребат толкова много мили.

Ето защо бяха намерили коне, които не струваха много, но за които платиха твърде скъпо, и поеха на юг. Нито Миранда, нито Накор се безпокояха за провизии, тъй като можеха да си хванат дивеч и да намерят храна по пътя. Никой от двамата не изпитваше отвращение към сурово месо или каквото и да е друго за ядене. Щом можеше да се яде, щяха да го ядат. А двамата елфи бяха опитни ловци, тъй че ако не можеше да се купят провизии, можеше да се убие дивеч.

Колкото до други пътници, срещаха малко по пътя. Няколко конни вестоносци, тръгнали от Сарт за Илит. Миранда беше взела доклада на Мартин, за да го занесе в гарнизона в Сарт, тъй като щеше да стигне в този град преди който и да било друг. Просто нямаше излишни коне, а и Мартин трябваше да пази цялата си сила непокътната, за да се противопостави на кешийците в центъра на града. Само боговете знаеха колко дълго ще издържи това примирие.

Бяха на път три дни след като бе обявено примирието и бяха решени да стигнат до Сарт колкото може по-бързо. Там щяха да намерят някакъв съд и да отплават за Острова на чародея. Миранда непрекъснато се бореше с безсилието си във всички неща, които някога беше знаела как да прави — като Миранда, не като Детето.

А имаше и още нещо: двамата с Белог мислеха за себе си все повече и повече като за Миранда и Накор, а не като за истинските си демонски самоличности. Емоционалната умора от желанието да види Пъг и Магнус, скръбта от загубата на Калев и Мари, всичко това за нея вече беше реално и взимаше своята дан. Истинската Миранда, въпреки годините жизнен опит, винаги беше нетърпелива и буйна, може би резултат от детството ѝ, когато бе трябвало да се бори със зъби и нокти, за да оцелее. Майка ѝ беше могъща владетелка на магия, прочута накрая като Изумрудената кралица, но с името Джорма, когато се бе омъжила за Накор в младостта си. Истинският Накор и Миранда така и не бяха решили дали по някакъв странен начин това ги прави роднини, но и никога не беше представлявало проблем, защото бяха добри приятели. Баща ѝ беше Макрос Черния, но го беше срещала само няколко пъти, докато бе отраствала. Миранда така и не беше познавала човек по-малко подходящ да бъде родител, но накрая той

беше загинал геройски и Пъг беше оцелял благодарение на това, тъй че тя винаги бе изпитвала благодарност към баща си.

Никога не беше обичала истински мъж, докато не срещна Пъг, или поне по начина, който бе успяла да разбере, докато беше с него. Преди него беше имала любовници, последния от които Калис, и поради това за Детето беше странно да срещне елфа принц и да изпита чувствата на Миранда, като го гледа сега. Беше ѝ партньор в много отношения по време на първата съпротива срещу демоните и пантатийците, когато армията на Изумрудената кралица беше завзела Новиндус. Преди това беше скитница, взимаше и оставяше мъже както ѝ падне. Привързваше се към някои от тях, но никога достатъчно, за да се откаже от пътешествия и открития. За малко от тях си помисляше от време на време, когато, умът ѝ за миг се отнесе към спомени отпреди столетия, но това, което споделяше с хора като Накор, Амиранта и Пъг, беше, че повечето от тях бе обичала.

И явно смъртта не означаваше, че човек може да избяга от тази съдба, помисли си тя горчиво.

По залез стигнаха някакво село и за първи път се натъкнаха на проблеми. Шестима мъже, наемници изглежда, най-вероятно дезертьори, стояха до селския кладенец, когато Миранда и Накор се приближиха.

Водачът им беше опърпан тип с пожълтели зъби, кривоглед и с голяма широка шапка, под която до раменете му се спускаше сплъстена светлокафява коса. Носеше нещо, което някога трябваше да е било фина офицерска куртка с ред месингови копчета, повечето от които вече липсваха. Сивите му панталони за езда и черните високи до коленете ботуши явно помнеха и по-добри дни. Но оръжията му изглеждаха добре поддържани, а и мъжете с него явно бяха напълно годни за бой.

— Кои сте вие? — попита той, щом Миранда спря пред тях.

— Пътници — отвърна тя. — Пътуваме за Сарт и търсим място за отдих през нощта.

— Виж, това е проблем — каза мъжът, докато приятелите му се развързаха. — Ние сме от опълчението на Сарт, видите ли, и ни пратиха тук да пазим пътя чист от кешийски шпиони.

— Дезертьори искаш да кажеш — подхвърли Накор, след като скочи от коня си. Приблужи се и застана пред водача им. — Вие сте

разбойници, които тормозят тези добри хора. Защо не се разкарате?

Мъжът се изсмя и се обърна към приятелите си.

— Чувате ли го този дребосък?

Двама от разбойниците имаха арбалети, които мигновено се насочиха към двамата елфи, преди те да са успели да опънат лъковете си. Мъжът изцъка с език. Обърна се изведнъж и мечът му започна да излиза от ножницата, но преди да успее да го извади, Накор се пресегна и прекърши китката му с едно извиване. Воят на мъжа премина в гъргорене, щом Накор изпъна ръка и изтръгна гръкляна му.

Селяните наоколо бързо се прибраха в домовете си, някои дръпнаха тежките платнени завеси на входовете, други започнаха да надничат от прозорците. Дватама с арбалетите стреляха, но Аркан и Калис вече скачаха от седлата си и стрелите изсвистяха във въздуха над главите им.

— Това вече преля чашата — каза Миранда и скочи от коня си. С две стъпки се озова до един от разбойниците, който се опитваше да изпъне лъка си, изтръгна го от ръцете му, счупи го в главата му и очите му се изцъклиха, докато падаше на земята.

За секунди и останалите разбойници бяха мъртви и Миранда извика:

— Можете да излизате вече! Няма да ви притесняват.

Вратите останаха затворени още минута. Накрая излезе един мъж, с изопнато от страх лице. Подаде й голяма торба.

— Само това имаме. Вземете го. Моля ви, вземете го и си вървете.

Миранда се обърна към Накор. Нямаха нужда от място за спане, но удобството винаги бе за предпочитане пред голата земя. Но тези хора бяха ужасени от току-що видяното, готови бяха да направят всичко само и само Миранда, Накор и елфите да се махнат, въпреки че ги бяха спасили от разбойниците.

— Задръжте си храната — каза Миранда. — На вас ви трябва повече, отколкото на нас.

Яхнаха отново конете и подкараха по пътя. Слънцето превръщаше морето на запад в смарагдовозелено, прошарено с кехлибар.

След малко Аркан заговори:

— Това е странно. Вие ги спасихте, а те бяха по-уплашени от вас, отколкото от разбойниците.

— Нормалните хора не чупят китки с едно извиване на ръката, нито трошат черепи с удар по главата с лък. — Тя вдиша дълбоко. — Движим се прекалено бързо, прекалено силни сме. Може да приличаме на другите хора, но не сме като тях.

Калис сви рамене. Знаеше, че Миранда не е жената, която бе познавал и обичал някога, но също тъй не знаеше какво точно представлява тя. Не напираше за отговори. По природа беше търпелив и знаеше, че истината рано или късно ще се разкрие.

— Колкото и живи да са спомените ни, никога няма да бъдем едно с тях и те никога няма да ни приемат — каза Накор.

— Пъг би могъл — отвърна тихо Миранда.

Накор не знаеше мнение ли е това, или надежда. Замълча си.

Сарт се оказа неочаквано изпитание. Градът приютяваше мобилизирани войници, пратени за Крондор, но Крондор бе претоварен от вече настанените там. Пристигна бяха всички армии на Запада, отзовали се на призива на принца за сбор. Гарнизони от Ябон на север, от Ландсенд на югозапад и всичко между Крондор и Малаков брод на изток.

Ако имаше друго място, където да отидат, нещата щяха да са чудесни, но нямаше. Бяха се струпали тук в очакване на кешийското настъпление, което така и не бе дошло. Тъй че рицар-маршалът на принца бе изпратил в Порт Викор и Сарт толкова хора, колкото можеше.

И сега тук гъмжеше от отегчени войници, които скоро щяха да започнат да гладуват. Примирието беше твърде ново за принца, за да върне бойците по гарнизоните им, макар че след като докладът на Мартин стигнеше до него, можеше да реши да върне ябонския гарнизон на север или поне да прати достатъчно бойци ветерани в помощ на Мартин.

Миранда намери местния командир и му се представи. Изглеждаше малко скептичен към странната четворка, докато не прочете доклада на Мартин и не видя, че е подпечатан с херцогския печат, с извития нагоре полумесец, знака на втория син.

Капитанът, стар войник от Крондор, попита:

— Значи херцог Хенри е мъртъв?

— Да — отвърна Миранда. — Връщал се към Крудий и го нападнали таласъми.

Старият войник отиде зад масата, която използваше за писалище. Беше заел дома на един свещар, тъй че мебелите бяха добре изработени. Имаше може би най-удобното легло в градчето.

— Ще предам доклада на момчето на рицар-маршала. Вестта трябва да стигне до краля за две седмици.

— Не че искам да ви обидя, капитане — каза Миранда, но това „момче“ удържа Крудий цяла седмица, след това отстъпи и отново удържа Илит срещу пълен легион кешийски воители псета, два пъти повече помощни сили и цял ескадрон конница Леопарди. С двеста бойци от Крудий и останалите местен сбор от оставените там, след като графът на Илит е тръгнал на юг. Бих казала, че се прояви като нещо много повече от „момче“.

— Съгласен съм — отвърна капитанът. — Мога ли да направя нещо за вас, лейди?

— Трябва ми кораб, за да стигна до Острова на чародея.

— До Острова на чародея? Дори в мирно време ще ви е трудно да намерите някой достатъчно луд за такова пътуване. Знаете, че е точно на запад от Крондор и всеки влизащ и излизащ кораб го заобикаля отдалече.

— Знам къде е, капитане. Той е домът ми.

Капитанът като че ли не беше сигурен какво да отвърне. Накрая каза:

— Вижте, идете до кейовете и потърсете един луд старец, казва се Съли. Има малък платноход и се хвали, че бил най-бързото нещо в тия води. Ако кешийците или квеганците ви забележат, може би ще разберете дали е вярно. Задържах го тук в случай, че ми потрябва бърз съд до Крондор или Илит, но досега не ми се е наложило. — Капитанът се върна при писалището си и бързо написа бележка, подписа я и удари служебния си печат. Подаде сгънатия документ на Миранда и рече: — Кажете му, че вече е платено, ако постави въпроса. Върната услуга от принца за донасянето на този доклад.

— Изключително честен сте, капитане.

Щом се обърнаха да си тръгнат, капитанът каза:

— Бил съм се с кешийци. Ако момчето е удържало срещу воини псета и конницата на Леопардите, смело е.

— О, да — отвърна Накор.

„Дамата от морска пяна“, бивш товарен съд, превърнат в луксозен личен транспорт на херцога на Ран и гостите му, навлезе в залива и зачака началникът на пристанището да го подведе до кея на кралския пристан. Личност с ранга на херцога обикновено щеше да получи чист достъп до пристана, но тъй като всеки херцог с кораб вече или беше на котва, или пристигаше, нещата бяха малко претоварени и търпението на началника на пристанището бе на изчерпване.

Най-сетне групата на херцога получи разрешение и от пристана към кораба любезно бе изпратена лодка. Беше съоръжена с хитроумно замислена, макар и малко тромава платформа на макари, за да може дебелият съпруга на херцога да слезе на лодката, без да се налага да жертва достойнството си в опит да я спуснат с мрежа или носена с ремъци от моряци. Устройството се оказа мъчително бавно, но най-сетне херцогът, херцогинята, двамата им малки сина и четиримата им гости се озоваха в лодката.

На кея ги чакаше карета, за да ги откара до жилищата за гости в двореца. Каретата едва побра херцога със семейството му и двете дами. Тай и Хал се задоволиха да заемат коне от ескорта и да яздят до двореца.

Двамата млади мъже вече бяха посещавали Риланон, Хал веднъж, а Тай — няколко пъти, но всеки от двамата изпита чувство на удивление, щом подкараха нагоре от пристанището към двореца. Гледката наистина спираше дъха.

Крал Родрик Четвърти, известен на някои като Лудия крал, се беше заел с проект за подновяването на града в първата година от царуването си. Беше настоял всяка педя от фасадата на двореца да бъде облицована с най-финия розово-златист кварц, изпъстрен с ярко бели и светлосини плочки. След това му беше хрумнала идеята целият град да бъде разкрасен така, като амбицията му бе да превърне града в най-красивия на света. Идеята му бе довършена от неговите наследници крал Луам и Боррик Втори.

Сега, докато каретата трополеше по каменната настилка, също розова на цвят, обедното слънце превръщаше целия дворецов склон в изумително ярка гледка. Светлината танкуваше от една повърхност на друга и белите фасади блещукаха с оттенъци на аквамарин, розово и златно. Не само дворецът и домовете на богатите и могъщите бяха облицовани с блестящ камък, но и всяка публична фасада на всяка къща, във всеки квартал, освен складовете близо до пристанището. Дори и най-бедните квартали се къпеха в светлина.

Но, разбира се, иначе градът си беше като всеки друг: злото дебнеше в тъмните ъгли и зад ярките фасади криволичеха задни улички, в които се вършеха убийства. Един публичен дом или дюкян за дрога можеше и да е изумителна гледка отвън, но търговията вътре бе същата като в най-затънтеното кътче в Дърбин. Както го беше предупредил бащата на Хал за Риланон, преди да тръгне на път за Ролдем, „Една курва може да е най-красивата жена, която си виждал изобщо, синко, но все пак е курва“. А щом влязоха в парадния двор на двореца, Хал слезе от коня и си помисли: „Обаче наистина е красива курва“.

Коняри, облечени в синьо-сиви ливреи със златен ширит, се разбързаха да приберат конете и да помогнат на гостите да слязат от каретата, а отстрани стоеше мирно редица дворцови гвардейци. Черните им панталони, големите им черни шапки с червени пера и табардите със златен лъв на червено поле ги правеха най-красивите на външност войници, които Хал бе виждал. Но после в ума му се върна гласът на баща му: „Но могат ли да се бият?“

Няколко висши сановници пристъпиха напред, за да ги поздравят, и сякаш с искрена любов към театралността на мига херцог Чадуик уведоми дворецовия майордом:

— Имам честта да представя нейно височество принцеса Стефани от Ролдем, която търси аудиенция с негово величество при най-ранна удобна възможност.

Управителят на кралския дворец намери благоприличието да се стъписа за миг. След това се обърна към помощника си и каза:

— Погрижи се жилищата за височайшите гости да се приготвят веднага!

Бързината, с която тръгна служителят, увери Хал, че докато Стефани и Габриела стигнат до жилищата за гости, заделени за

височайши кралски особи, прозорците ще са отворени, плодове и изстудено вино — поставени на масата, свещите запалени и завивките сменени с нови все едно са я очаквали.

Отведоха ги в зала за прием, където ги очакваха няколко правителствени служители. Сред тях изпъкваше благороден мъж на средна възраст, облечен в скромно, но добре скроено тъмнозелено палто. Той се поклони на Стефани и заяви:

— Ваше височество, позволете ми да се представя. Аз съм Уилям Алкорн, кралският канцлер. Мога само да кажа, че това е изключително приятна и чудесна изненада. Негово величество, разбира се, ще ви очаква довечера. — Обърна се към херцога: — Ваша светлост. — После поздрави херцогинята, след което отново се обърна към херцога и обяви: — Много от Събранието вече са тук, за да обсъдим предстоящия мир с Кеш. За тази цел е уредена неофициална вечеря, ако благоволите да присъствате.

— Да, разбира се — отвърна херцог Чадуик.

Сър Уилям се обърна към двамата млади мъже:

— Млади лорд Хенри, очакваме скоро да пристигне баща ви с другите западни лордове в компанията на принц Едуард. Дотогава, моля, бъдете наш гост. — А на Тай каза: — И вие, майстор Хокинс, също така сте добре дошли.

Стефани се обърна към Хал. Лицето ѝ бе усмихнато, но и пребледняло:

— Ще бъдете ли така любезен да ми се обадите, след като се настаните в покоите си, лорд Хенри? Вие също, майстор Хокинс?

За един кратък миг лицето на сър Уилям трепна, сякаш той се мъчеше да измисли повод да възрази, но след като не намери, само се усмихна и рече:

— Помолете, който и да е слуга и той ще ви заведе. Сега моля да ме извините, но трябва да се заема с други важни дела.

Поклони се и се оттегли, прошепна нещо на един от подчинените си и слугите веднага тръгнаха да придружат гостите до различните части на двореца.

Кралският дворец бе разположен на най-високия хълм с изглед към залива, в северния край на остров Риланон, родното място на краля на Островите. Под основите на града лежах заровени руините на по-ранни поселения. Историята започваше оттам, където

свършваше преданието, приказки за велики герои, пети от бардове, бяха събирани и записвани и така бе съставена историята на държавите.

Докато вървеше през една от дворцовите градини, Хал си спомни, че Данис, първият островен монарх, забил знамето си на континента, бе направил завоеванието си от това малко убежище, само една осветявана от светлината на факли кула на сто стъпки под този дворец, вече погребана под вековни отломки, една-единствена кула, издигната над село от колиби от плет и кирпич със сламени покриви, защитено с дървена палисада. Могъщата кралска флота била десетина дълги едномачтови барки, с по-малко от трийсет воители на лодка, а Батира било съперническо село на континента със своя единична кула над дървените стени.

Все пак, помисли си Хал, щом стигнаха до апартамента, който щеше да дели с Тай, идеята за минало с повече блясък и прелест, отколкото заслужава, беше обща слабост на завоевателите и осигуряваше цели, за да се надмогне мрачната и убийствена реалност на днешния ден.

Риланон можеше да е най-красивият град на планетата, но такъв го бяха направили завоевания и убийства, измяна и хаос.

Тай и Хал последваха един слуга до покоите на принцесата и Габриела припряно ги подкани да влязат. Двамата млади мъже носеха облекла, предложени им от двореца: за тяхно удивление им стояха добре, чак до свършено излъсканите ботуши.

Принцесата стана и каза:

— Моля, заповядайте в градината.

Тай и Хал се спогледаха: в късния следобед в градината щеше да е доста горещо. Но пък принцесата явно се притесняваше да не ги подслушват.

Габриела излезе първа и бързо обиколи, явно за да провери за подслушвачи. Градината бе открита от едната си страна към града и залива долу, идеално място за гледане на изгрева, ако човек стане толкова рано, и с две ниски стени долу, под които не дебнеше никой.

Принцесата заговори тихо:

— Онзи мъж, който ни поздрави?

— Да? — попита Хал.

— Беше лорд Джон Уортингтън.

Хал и Тай се спогледаха и отново се обърнаха към принцесата.

— Знам, че ще ме помислите за луда, но се запознахте с лорд Джон на приема след шампионата на Майсторите. Не помните ли?

Двамата отново се спогледаха, но никой нямаше добър спомен за лорд Джон Уортингтън. Най-сетне Хал отвърна малко изчервен:

— Ако трябва да съм честен, Стефани, не помня почти нищо, освен малко болка... и това, че те видях за първи път.

Очите на Стефани леко се разшириха и на устните ѝ пробяга усмивка, но после изражението ѝ отново стана сериозно.

— Не се шегувам. Ако онзи, който ни поздрави, не е лорд Джон Уортингтън, значи е негов близък.

— Смътно помня лорд Джон — каза Тай. — Но честно казано, бях почти в същото положение като Хал... Без болката — добави с усмивка.

Стефани не се усмихна. Погледна Габриела.

— Те са като близнаци, господа — заяви лейди Габриела. — Вече от пет години съм спътничка на принцесата и съм срещала лорд Джон по десетки поводи през последните три. Все едно са един и същ човек.

— Ако са близнаци, това поражда много въпроси — каза Хал.

— Уортингтън е островно име — каза Тай. — Може би са братовчеди?

— Нещо повече, сигурна съм в това — каза Стефани. Кимна леко на Габриела в знак да отведе Тай в другия край на градината, за да остане за малко насаме с Хал, и когато те се отдалечиха достатъчно, му каза тихо:

— Искам да ти благодаря за всичко.

Хал изведнъж загуби ума и дума, стъписан и смутен като първия път, в който я беше видял. Сега, както и тогава, тя бе облечена в изящни дворцови одежди и макар косата ѝ да не беше стъкмена пицно, беше току-що измита и загръщаше лицето ѝ на вълни от къдрици. Големите ѝ сини очи се взираха в него по начин, който го караше да се чувства възхитен и притеснен едновременно.

— А... — почна той, — няма нужда. Аз само... — Не можа да продължи.

Тя го погледна в кафявите очи и се приближи. Опря бузата си до неговата и прошепна:

— Знам. Виждам как ме гледаш. Ценя тази любов.

Устата на Хал бе пресъхнала.

Стефани прошепна:

— Докато не се върна безопасно у дома, моля те, бъди винаги до мен.

Хал се помъчи да успокои разтуптяното си сърце и заговори тихо:

— Аз съм ваш покорен слуга, ваше височество. Отсега насетне ще бъда само на един зов от вас, докато се съберете с баща ви.

— Благодаря ти. — Надигна се на пръсти и го целуна по бузата. После прошепна, с устни до ухото му: — Никога не бях срещала мъж като теб и ще те пазя в сърцето си до смъртта си. — После се обърна, за да му спести повече неудобство.

Толкова много неща се бяха случили от онзи първи път, когато я беше видял. Чувствата му бяха в безпорядък и отчаяно му се искаше да й каже още нещо, но знаеше, че никога няма да го направи. Тя щеше да се омъжи за някоя важна за кралството особа, а него в най-добрия случай го чакаха години, докато стане провинциален херцог в далечния затънтен запад. Щеше да притежава титла и земя, наред с отговорност и задължения, но политическото влияние, нужно, за да го направи кандидат за ръката на принцесата на Ролдем, щеше да е само празен блян. Възможността тя да гледа на него като на нещо повече от верен приятел едновременно го въодушевяваше и късаше сърцето му. Той потисна усилващата се болка и си напомни, че е възпитан да изпълнява своя дълг към краля и страната си.

Унесът му бе прекъснат от дошлия паж, който каза:

— Лорд Хенри от Крудий?

Хал се обърна.

— Да?

— Кралят ви кани за среща веднага, сър.

Хал погледна принцесата и тя му кимна, че наистина трябва да тръгне веднага. Щеше да се оправи чудесно в компанията на Тай и Габриела.

Хал забърза след пажа и той го поведе през няколко коридора, тъй че влязоха в кралските покои през странична врата, извън погледа

на тълпата придворни, чакащи в главната дворцова зала шанса си да поговорят с краля.

Хал пристъпи през вратата, задържана му отворена от пажа, и се изненада от това колко оскъдно е обзаведено помещението. Имаше писалище до един прозорец, предлагащ чудесна гледка към залива, стар гоблен, окачен на една от стените, масичка с кана и бокали на нея и единствен стол до писалището. На стола седеше самият крал.

Хал се поклони, а кралят стана и му протегна ръка. Хал я стисна и погледна крал Грегъри в лицето. Стъписа се.

За няколко месеца, откакто го бяха представили в двора, здравето на краля явно се беше влошило. Беше по-слаб, лицето му бе посърнало, а косата му висеше безжизнено до раменете.

— Момчето ми — отрони кралят. — Боим се, че имаме тежка новина, и пожелахме да сме този, който да ви я каже.

Обзет от страх за най-лошото, Хал попита:

— Каква е тя, ваше величество?

— До нас стигна вест от Крондор, че баща ти е паднал в битка. Ти вече си херцог на Крудий, Хенри.

Хал онемя.

Принцесата, Тай и Габриела утешиха Хал, колкото можаха. Докато чакаха да ги поканят на кралската вечеря, Хал разказа за момчешките си години в Крудий и добрите времена, които помнеше с баща си, майка си и двамата си братя.

В един момент погледна пръстена на пръста си и рече:

— Това един ден ще отиде при най-големия ми син.

— Пръстенът на баща ти? — попита принцесата. — Него ли ще вземеш?

— Ще бъде погребан с него, както е традиционно, а за мен ще изковат нов. Братята ми ще ми дадат своите и ще получат пръстени за службите, които Короната реши, че са подходящи за тях. — Въздъхна и се отпусна на стола си. Бяха в малката градина до покоите на принцесата и пиеха изстудени напитки — плодов сок и бяло вино, — докато следобедната горещина отстъпваше. — Знаех, че този ден ще дойде, рано или късно, но да дойде толкова скоро и... така неочаквано.

Стефани хвана ръката му и я стисна за миг.

Хал се опита да повиши настроението с думите:

— Тай, защо не дойдеш в Крудий? Ти си най-великият фехтовач на света.

— А ти си пиян — каза младият мъж от Оласко. — Или би трябвало да си.

— Може би по-късно — отвърна Хал. — Не искам да се излагам пред краля в първия си официален акт като херцог на Крудий. Е, какво ще кажеш? Нещо против да обучаваш селски момчета за войници?

Тай се засмя.

— Не мисля, че съм скроен за този живот, ваша светлост.

Хал вдигна ръка.

— Още не, моля те.

— Аз съм момче от Изтока, Хал. Обичам градовете и вечерите, хазарта и... — Погледна Габриела. — И дамите твърде много.

Тя го изгледа малко неодобрително.

Хал продължи:

— Стига да има Крудий, където да се върна. Новините, които ми предадоха, не са добри. Много зависи от това какъв мир ще може да уговори кралят с императора. Може да се окажа херцог без херцогство.

— Сигурна съм, че от всичко това ще излезе нещо добро — каза принцесата.

Габриела се усмихна.

— Нейно височество винаги е имала по-ведър поглед върху нещата от живота от повечето хора.

— Не е никак зле — каза Тай. — Мнозина се похабяват от грижи и тревоги за неща, които не са във властта им.

— Но човек трябва да е подготвен за всички възможности — каза Хал. — Дори и най-ужасните.

— Точно затова от теб ще стане чудесен херцог, а от мен не — рече Тай и вдигна чашата си.

Дойде паж и съобщи, че приемът ще започне скоро. Хал и Тай се извиниха на дамите, оттеглиха се в квартирата си и намериха там оставени за тях пищни дворцови одежди.

На Хал бяха дали тъмночервена туника с херцогския герб на Крудий над сърцето, златна чайка в полет, черни гамаша и ботуши, украсени с токи, като че ли от истинско злато. Fino изработен верижен оръжеен колан с ножница, покрита със също такава

тъмночервено кадифе, с низ от черен опал, обкръжен от злато, довършваше облеклото.

— Богове, колко ли струва това! — възкликна той, докато оглеждаше премяната.

Тай бе също толкова впечатлен от прашно сивата туника с малък герб на Кралството, където баща му беше уж скуайър — приказка, сътворена от Конклава на сенките за баща му, докато той им служеше, но за кралската хералдическа служба Тай бе удостоен с титлата скуайър, макар и да нямаха идея откъде е, нито на служба на кого е вречен. Бял клин до коленете, черни ботуши и сребърен верижен оръжеен колан с увенчана със злато ножница в тъмносиньо кадифе, общито с три диаманта, допълваше одеждите му.

Хал я погледна и рече:

Виждам, че титлата ти Шампион на Двора на майсторите ти е спечелила по-добра ножница.

— Да, ваша светлост — отвърна сухо Тай и започна да се преоблича. Това му спечели възглавница, хвърлена по главата му. — По-добре да свикваш, Хал. Ще го чуеш много пъти тази вечер.

Хал помълча за миг, умислен за семейството си, след което също започна да се преоблича.

Влязоха в просторната зала и един скуайър отведе Тай до мястото му на по-ниска маса, както се полагаше за ранга му, а после придружи Хал до мястото му на кралската маса. Озова се до лорд Чадуик, който промълви тихо:

— Чух за баща ти, момче. Съжалявам. Беше много добър човек.

Между Чадуик и празния стол до трона, където щеше да вечеря кралят, стояха други двама мъже, които кимнаха учтиво. Хал позна в тях Лорънс от Саладор и Джофри от Батира. Отвърна на поздравите им и всички зачакаха, докато най-сетне церемониалмайсторът обяви влизането на краля.

Негово величество влезе в залата с кралицата си за ръка и Хал бе поразен от контраста. Кралицата бе красавица, съперничаща на принцеса Стефани, и все пак в нея имаше нещо... празно. Усмиваше се и кимаше на придворните, поведението ѝ граничеше с флиртуване и Хал се зачуди дали някои от слуховете, стигнали до Крудий, преди да

напусне, не са верни. Само че слуховете бяха безпредметни, след като все още не беше дала на краля син и всякакви въпроси около бащинство оставаха теоретични. А и предвид влошеното състояние на краля, което бе видял, едва ли щеше да има бащинство.

Зад тях влезе Джеймс, херцог на Риланон, може би най-влиятелният благородник в кралството. Зад него вървяха други двама мъже, единия от които Хал позна веднага — сър Уилям Алкорн, а другият според него трябваше да е Монтгомъри, граф на Риланон, вторият по власт след херцога. Изведнъж Хал започна да разбира какво кучешко дърлене ще избухне за власт, ако кралят умре, без да е посочил наследник. Единственият друг играч от значение щеше да е принц Оливър от Симрик, който отсъстваше. Стомахът му се сви, щом осъзна, че изобщо нямаше да се интересува от това, ако баща му бе жив.

Щом стигна до мястото си, кралят махна на събраните гости да седнат.

— Милорди, дами и господа, първото ми задължение за тази вечер е тъжно. — Махна на Хал да дойде и да застане от другата страна на масата и младият лорд от Крудий се подчини веднага. — Представям ви Хенри от Крудий, вече херцог, поради кончината на неговия баща, също наречен Хенри, наш изключително верен слуга в Запада и наш възлюбен братовчед. — Даде знак и един паж поднесе възглавничка, на която бе положен златен пръстен с печат. — Както е обичаят, покойният херцог ще бъде погребан с неговия пръстен и аз се наех лично да поднеса на младия херцог този нов, в знак на обич към моя възлюбен братовчед. На колене.

Хал се почувства малко неловко, но се подчини, а кралят се изправи и заяви:

— Станете, Харолд, херцог на Крудий.

Последва приглушено учтиво ръкопляскане от залата, а Хал прие новия печат от пажа. Усети тежестта му и разбра, че не е злато върху бронз като бащиния му пръстен, а от масивно злато. Прибра стария си пръстен в кесийката на колана си за деня, в който щеше да има син, на когото да го даде, сложи си новия и откри, че му приляга добре.

Когато се върна до стола си и седна, херцог Чадуик се наведе към него и рече:

— Беше малко странна игра, не мислиш ли?

— Масата със сигурност го направи неудобно.

— Не, не това. Можеше да изчака до утре за дворцовия съвет, но предпочете да го направи тук, пред всички членове на Събранието. Все едно да отиде до оръжейната и да се върне с мишена, която да окачи на гърба ти, момче.

Хал все още се мъчеше да се справи с тежестта на новата си титла, тъй че не разбра мисълта му.

— Какво? Извинете, аз не...

— Нарече те свой братовчед пред всички лордове в двореца. Хвърли те в играта с мен, Оливър и Монтгомъри. — И бързо добави: — Моля се на всеки бог, който ще благоволи да ме чуе, да не ми дава работата на крал. Монтгомъри не е човек за тази работа, както и принц Едуард в Крондор. С това остава Оливър, а вече и ти. — Чадуик се изкиска мрачно и каза: — Бъди внимателен, момче. Скоро ще си спечелиш много приятели, но и врагове също.

Хал се отпусна на стола и се помъчи да надмогне стъписването си.

След няколко минути скуайърът обяви идването на принцеса Стефани, при чиято поява всички благородници станаха и се поклониха. Хал едва можа да си поеме дъх, щом я видя. Отново бе досущ като на галавечерята за шампионата в Двора на майсторите. Шивачките на кралицата бяха сътворили магия с изумителната светливиолетова рокля с извезани по полите и краищата на ръкавите златни круши. Стефани носеше подходящ комплект накити, както и извезан със злато шал около раменете. Габриела влезе зад нея с искряща тъмнозелена рокля, която чудесно открояваше тена ѝ, както и най-прекрасния комплект смарагди, който Хал бе виждал. Подозираше, че накитите са отстъпени назаем от колекцията на кралицата.

Стефани пристъпи изящно, застана пред кралската маса и се поклати.

— Добре сте дошла — каза Грегъри, посочи ѝ да заобиколи и да седне отляво на съпругата му и щом тя се настани, всички също насядаха.

Хал едва забеляза, когато поставиха пред него първото блюдо от пиршеството. Огледа залата и я видя с различни очи, все едно се беше

озовал в най-невероятната джунгла, която човек може да си представи. Повечето от тези благородници бяха безвредни, но други бяха опасни като най-хищните зверове.

Усети вперени в него очи, обърна се и видя, че сър Уилям Алкорн го наблюдава втренчено от мястото си в другия край на масата, преди да се извърне, за да поведе уж разговор.

Никога в живота си не се беше чувствал толкова безпомощен.

17. СРЕЩА

Миранда скочи във водата.

Накор скочи зад нея и двамата затънаха в дълбоката до кръста вълна. Двамата елфи ги последваха.

Наложило се беше да дадат и пари, за да накарат капитан Съли да ги докара до Острова на чародея. Въпреки това бе отказал да стигне до брега, като настоя да изгазят, след като ги откара толкова близо, колкото смееше, а Миранда с неохота се съгласи, твърде зарадвана, че най-сетне ще стъпи на Острова на чародея. Аркан и Калис бяха от расата на елфите, тъй че естествената им сдържаност прикри какво точно изпитват.

— Сега ще походим — заяви Миранда отривисто.

Заизкачваха се по дългата пътека от пясъчния бряг към възвишението. Естествено, не останаха незабелязани.

В далечната кула на Черния замък един наблюдател бе зърнал кораба и вече бе предупредил онези, чиято работа бе да пазят острова от натрапници.

Щом приближиха билото, видяха, че горе ги чакат.

Младият магьосник Тиодор стоеше с Амиранта и Сандрина от двете му страни — те бяха пожелали доброволно да придружат младока, колкото от страх за евентуално нападение, толкова и от скука. Сега тримата стояха изумени и объркани и гледаха изкачващата се по склона към тях група. Поне за Миранда бяха сигурни, че е мъртва.

Миранда махна за поздрав и лицето ѝ цъфна в най-широката възможна усмивка — толкова голяма бе радостта ѝ, че отново си е у дома.

А после Амиранта изведнъж извика:

— Демони!

Сандрина вдигна щита си и се стегна да нападне Миранда, а Амиранта поде заклинание за прогонване. Тиодор стоеше като вкаменен — не можеше да проумее какво точно става.

Калис и Аркан пък се оказаха съвсем неподготвени. Аркан понечи да смъкне лъка си, но Калис изпъна ръка да го задържи преди моределът да е успял да стреля.

Накор усети усилващата се прогонваща магия и разбра, че след миг двамата с Миранда ще се озоват обратно в Петия свят — във втория кръг, ако извадеха късмет, а ако не — в Безумните земи или в Пустошта. Бръкна бързо в торбата си, измъкна нещо и го хвърли с все сила.

Беше портокал. Удари Амиранта право в челото, наруши съсредоточението му и прекъсна заклинанието.

Сандрина се беше сражавала с демони години наред, тъй че това, което не очакваше, бе някой да отстъпи от атаката ѝ, вместо да нападне. Миранда обаче ловко отстъпи встрани и остави тежко бронираният Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите да залитне, след като не срещна съпротива. Не можа да се сдържи, препъна Сандрина и тя се затъркаля надолу по пътеката.

Амиранта тръсна глава да проясни размътения си поглед, а Накор изпъна ръка и каза:

— Моля те, не прави това, преди да поговорим.

Амиранта не можа да измисли нещо по-добро, затова подаде ръка и се остави дребният мъж да му помогне да се изправи.

Сандрина най-сетне спря да се търкаля, изправи се и се присви, готова да нападне, но Миранда чакаше търпеливо на пътеката, вдигнала ръка с дланта напред.

— Недей! — каза ѝ само.

Сандрина се поколеба, а Накор се засмя.

— Вие трябва да сте Сандрина и Амиранта. Аз съм Накор. Умрях, преди да се запознаем. — Нелепостта на това твърдение го накара да се изсмее отново. — Имаме да поговорим за много неща, но хайде да изчакаме, докато идем във вилата. Сигурен съм, че Пъг и Магнус също ще искат да чуят това.

Аркан и Калис се спогледаха и издадоха по деликатния си елфически начин, че целият разговор им се струва леко забавен.

Сандрина бавно поклати глава.

— Защо не? — Затътри се нагоре по пътеката и добави: — Знаем, че не сте тези, на които изглеждате. Кой сте?

— Ами — отвърна Накор с явно задоволство, — аз съм Накор. Това е Миранда. Тъмнокосият тип е Аркан, а светлокосият е Калис. — Посочи елфите. — Те са точно тези, на които изглеждат. — После посочи Миранда и накрая себе си. — Ние донякъде не сме тези, на които изглеждаме, но това не е цялата история, която е по-добре да се разкаже на чаша вино.

Обърна се и закричи по дългата пътека към вилата. Сандрина се задържа колкото може по-настрана от Миранда и го последва, видимо ядосана, че я бяха направили на глупачка. Амиранта тръгна до Миранда, изгледа накриво мъртвата жена, която вонеше на демонска магия, и метна разсеяно портокала във въздуха.

— Подозирам, че виното ще помогне — подхвърли чародеят на Миранда, — но не съм сигурен, че ще ми помогне да разбера.

Тя го изгледа и каза само:

— Калкин. — Сякаш това обясняваше всичко.

— О! — Той помълча малко. — Охо! Да, наистина имаме много да говорим.

Сандрина упорито се стараяше да не поглежда двата демона, които най-невъзмутимо влизаха в самото сърце на Конклава на сенките.

Сандрина седеше слисана в кухнята, неспособна да схване това, което току-що бе чула.

— Значи по някакъв начин... Калкин, Банат, Богът на крадците и лъжците... е напъхал умовете ви в телата на демони?

Миранда като че ли бе готова да удуши святата рицарка, но се сдържа. Накор обясни:

— Не са „нашите умове“, а спомените ни. Не знам какво е станало с ума на Накор, когато умря на Омадрабар. Може би ум и душа са едно и също? Може би е отишъл в залата на Лимс-Крагма и е започнал отново на Колелото? Може би не е. Той беше на света на дасатите, тъй че може би сега е прероден дасат? Нямам представа. Но имам всичките спомени на Накор. — Сви рамене. — Имам и спомените на Белог също. Първо бях Белог. Но колкото повече живея като Накор, толкова повече се чувствам като него. Вече мисля за себе си предимно като за Накор.

— А ти? — обърна се Сандрина към Миранда.

— Същото — отвърна тя, загледана в празното.

Беше съкрушена, когато откри, че Пъг и Магнус са някъде на другия край на света, за да проучват пантатийците, и не за първи път, но най-страстно изруга наум, че няма силите на Миранда. Истинската Миранда щеше да е усетила къде са и просто да иде там.

Амиранта повтори едно по-ранно наблюдение:

— Тоест засега нямаме представа защо Банат би направил такова нещо.

Накор сви рамене и разпери ръце в недоумение.

— Последния път беше когато сложи спомените на Макрос Черния в един умиращ дасат, оказал се важен в спасяването на онази раса от ужасен край. Може би е нещо такова. Не съм сигурен дали Макрос знаеше, че онзи свят е завзет от зъл Властелин на ужаса, който погуби цялата раса.

Сандрина заговори:

— Помня, че съм чувала подробности от Пъг, или поне тези, които той пожела да сподели. — Погледна Миранда и тя й кимна. — Това, което никога няма да разбере, е как един Властелин на ужаса би могъл да направи това.

— Може никога да не разберем — отвърна Миранда. — Не знам колко често сте говорили за това, след като аз... ами, след като Миранда беше убита. — Вдигна рамене и се засмя тъжно. — Още мога да усетя как челюстите на онзи демон се забиват във врата ми.

Сандрина стана.

— Моля да ме извините. — Каза го малко троснато. — Просто ми трябва малко време да помисля...

И излезе.

Амиранта изчака малко и каза:

— Ще ида да поговоря с нея.

Излезе след Сандрина и я догони по пътеката, водеща към стайте за гости.

— Зле ли ти е?

Тя завъртя очи в знак, че смята въпроса за възможно най-глупавия.

— Това е против всякакъв инстинкт, който имам, Амиранта. Седя на една кухненска маса и си бърбря с демони. Единственото, което

искам, е да им пръсна черепите с боздугана си и да ги пратя обратно в Петия ад!

— Ситуацията е необичайна за теб, знам — отвърна той. — Моите преживявания са различни...

Тя го прекъсна:

— Знам, че са различни! Ти ги призоваваше, за да си играеш с наивни селяци и благородници. Държеше ги край себе си като домашни любимци. Имаше си една за любовница!

— Мисля, че се съгласихме да не обсъждаме Далтея никога повече?

— Ти се съгласи! — сопна се тя.

Когато вече не можеше да понася да гледа как умират обичаните от него, Амиранта беше призовал за любовница сукуба, а за жалост двамата със Сандрина бяха станали много близки, докато той все още беше с впечатлението, че връзката им е нещо мимолетно. Чак след като тя го завари в леглото с Далтея и се опита да убие и двамата, той разбра, че е била много по-сериозна за връзката им от самия него. Беше им отнело години да преодолеят това, а ако се съдеше по сегашното поведение на Сандрина, тя, изглежда, не го беше преодоляла толкова, колкото си мислеше той.

— Виж, можем ли да оставим това настрана, докато не сме на някое по-безопасно място? Не мисля, че схващаш напълно мащаба на случващото се. Да, стряскащо е да видим Накор и Миранда пред нас и тя да е същата, каквато я видяхме в последните мигове, преди да умре. — Никой от двамата не беше срещал Накор преди, но разказът му, съчетан с този на Миранда, придаде тежест и на двата. — Но помисли над следното: един бог е оплел нещата до неузнаваемост, с цел, която е известна само на него, но трябва да е от първостепенно значение, иначе защо да си прави труда?

— Мошеника ли? — попита тя. — Защото е отегчен?

— Може би, но едва ли. Не, това е нещо съдбовно важно. — Загледа се в далечината. — Разни неща са се раздвижили там, навън. Виждали сме твърде много ужаси и чудеса в живота си, за да не разбираме, че тук вече не става въпрос просто за някакъв заблуден демон, набутал се в нашия свят, за да бъде пропъден. Тези двамата са тук по някаква причина и трябва да я открием. — После добави: — И чувствам, че трябва да я открием бързо.

— Не съм те виждала никога толкова сериозен, знаеш ли.

Амиранта отново зарея поглед в далечината.

— Има много неща, които бих променил, ако можех, Сандрина. Как се отнесох с теб е едно. Но откакто срещнах Каспар и го накарах да ме пренесе с Брандос тук... гледната ми точка за много неща се промени. Никога не съм говорил за това с никого, дори с Брандос, а знаеш, че той ми е като син. — Тя кимна мълчаливо. — Като момче видях как народът ми беше унищожен във война на един луд владетел срещу друг жалък тиран. Това, което остана от Сатумбрия, беше майка ми, аз самият и двама побъркани братя, и двамата от които изразходваха повечето си творческа енергия в опити да ме убият. Бяхме пощадени само защото бяхме прогонени от сънародниците ни, понеже мислеха, че майка ни е вещица, а аз съм луд. И двете неща бяха истина, но не това е въпросът. Ако ни бяха приели гостоприемно в онова село, щяхме да сме загинали с останалите от племето ни. Тук намерих нещо по-голямо от себе си, в което да вярвам. — Погледна я. — Разбираш това. Ти си готова да дадеш живота си за своя орден и богинята ви.

— Ако се наложи, да, но едва ли ще е първият ми избор — отвърна тя.

— Нито моят, а и дори не съм сигурен дали бих могъл да съм толкова самопожертвователен, но знам, че преди да дойда тук изобщо не ме интересуваше дали постъпвам правилно. О, мисля, че постъпих правилно, като се погрижих за Брандос. — Усмихна се на спомена. — Трябваше да го видиш като момче. Беше корав и непокорен и можеше да се бие като заклецен в ъгъла плъх, но имаше нещо в него, което ми харесваше.

— Тъй че го взе — каза Сандрина. — Той как е?

— Двамата със Саманта си я карат сами в кулата, която построих край Махарта. Мисля, че се притеснява, че ако разбере, че е болен, ще се тревожа твърде много.

— Болен ли е?

— Просто старческа кашлица, но там е работата, нали? Отгледах го от момче, а сега изглежда толкова стар, че може да ми е баща. — Погледна дланите си, сякаш искаше да види нещо на тях. — Не изглеждат по-различни, отколкото преди сто години, Сандрина. Нямам и един бял косъм. Никакви бръчки. И докато не срещнах Пъг, Магнус и

Миранда, изобщо не бях срещал друго човешко същество, което не е старее. Тук има нещо, за което да се бориш, макар и да не ми се ще много да умра за него.

Тя кимна, без да е сигурна накъде клони той.

— Работата е там — продължи той, сякаш отгатнал мисълта ѝ, — че тези двамата се върнаха от мъртвите по някаква причина и точно за тази причина трябва да помислим, а не че са тук.

— Мисля, че разбирам. Просто... Била съм се с демони, откакто поех щита, и да седя и да си бърбям с двама от тях... трябва ми време, за да свикна.

— Хайде да се върнем и да видим дали можем да започнем да разкриваме причината за този странен обрат на събитията. И моля те, не се опитвай да убиеш някой от двамата, преди да сме свършили, нали?

— Ще опитам — отвърна тя с лека усмивка. — Без обещания, но ще опитам.

Той се изкиска.

— А онези елфи? — попита тя, докато се връщаха към къщата.

— Какво по-точно?

— Калис ми харесва, но другият, Аркан...

Амиранта кимна.

— Има нещо различно в него, вярно, но не мога да го напипам. Но пък преди да дойда тук единствените елфи, които бях срещал, бяха на Новиндус, а там не са чак толкова различни от теб и мен.

— Виждала съм няколко тук — каза Сандрина. — Но тоз, хм... просто е различен.

Амаранта не отвърна и двамата се върнаха в кухнята.

Накор и Миранда още бяха там. Ученици и магьосници, служещи на Конклава, започваха да приготвят вечерята.

— Променена е. Вилата — каза Миранда.

Амиранта кимна.

— Беше напълно унищожена, когато ти...

— Умрях — довърши Миранда. — Помня. Умирането имам предвид.

— Пъг изостави вилата — каза Сандрина. — Много тежко понесе смъртта ти, както и на Калев и Мари.

— Той просто... напусна за известно време — рече Амиранта. — Пътуваше, предполагам. Малцината, които останахме, се задържахме в Черния замък. Останалите се пръснаха.

— За известно време, мисля, че се бояхме от друга такава атака — каза Сандрина. — Беше ужасно няколко години, но след това, след това един ден Пъг, изглежда, реши, че всичко това трябва да свърши и че е време да възстанови вилата и да върне студентите и учителите. Реши и да промени някои неща, да направи подобрения.

Миранда изглеждаше замислена. Най-сетне каза:

— Не знам колко дълго ще останем тук. Може би е по-добре да не се занимаваме с такива неща от миналото.

Сандрина я погледна озадачено.

— Знаем, че сме... възкресени за някаква цел — каза Миранда.

— И със сигурност е съдбовно важна — каза Накор.

— Но не знаем каква е тази цел. — Миранда разпери ръце. — Надявах се, че щом дойда на острова и се срещна с Пъг... нещо ще се разкрие, предназначението ни ще стане ясно. — Помълча и добави: — Тъй че ще чакаме, докато Пъг се върне. Съжалявам, че не мога да отида при него.

— Защо не? — попита Амиранта и се потърка разсеяно по челото.

— Имам спомените на Миранда, но не и способностите ѝ. Имам „демонски“ номера, както ги нарича Накор.

— Как хвърли онова огнено кълбо в Илит? — попита той. — Канех се да те питам.

— Не беше огнено кълбо — отвърна тя с кисела усмивка. — Призовах низш огнен демон — елементал, общо взето — и го хвърлих по кешийците. Блуждаеше безразборно, докато не се разсипа дотолкова, че не можа да запази плътност и се върна в демонското селение.

Накор се разсмя.

— Чудесен номер!

Сандрина видя, че Амиранта се търка по челото, и рече:

— Какво ти става?

Амиранта се усети какво прави и отвърна:

— Извинявайте, просто е малко натъртено, където ме удари с онзи портокал.

Миранда присви очи.

— Откъде го взе портокала, между другото?

Накор сви рамене.

— Просто бръкнах в торбата и беше там.

— Но онова „там“ е малък разлом до онзи склад.

— Да — съгласи се той. — И?

— Не можеш да правиш този номер.

Лицето му светна, щом го осъзна.

— Просто го направих! Не мислех за това, нито се опитах да го направя — просто го направих!

Вдигна дясната си ръка, късият му ръкав падна до лакътя, и размърда пръсти. Изведнъж, с щракване, в ръката му се появи карта. Замаян от възторг, той почна да кара да се появяват още карти и започна да ги подхвърля из кухнята. Учениците, които приготвяха вечерята, спряха, за да гледат.

— Просто го направих! — викна той, скочи от стола и затанцува весело в кръг. — Направих го!

Миранда се усмихна. И попита:

— Отново? Просто го направи?

— Не мислех. Просто бръкнах и грабнах портокал! — Радостта му бе заразителна. Сандрина и Амиранта се усмихнаха широко на щастие то му.

Миранда затвори очи за миг и каза:

— Щом ти можеш, и аз мога!

Изпъна ръка и от дланта ѝ излетя огнен стълб. Тя перна с китката си и с леко движение напред-назад го накара да изчезне. Засмя се като момиченце и извика:

— Не го мисля! Просто го правя!

Скочи и погледна Накор с дълбока признателност.

— Благодаря ти. — И изведнъж изчезна.

— Какво стана? — попита Сандрина.

— Къде се дяна тя? — учуди се Амиранта.

Накор се изсмя.

— Отиде да намери Пъг. Не помисли за това. Просто го направи!
— Продължи да подскача в кръг, а двамата експерти по демони се спогледаха. Никога не бяха виждали, нито можеха да си представят демон да танцува с искрена радост.

Пъг и Магнус седяха на възглавнички до една ниска масичка и пиеха чай.

— Едно нещо постоянно ме удивлява — заговори Магнус. — Има илюзия за мащаб, който е променлив. В някои моменти имам чувството, че стоя пред огромна бариера, но в други се чувствам почти като бог и гледам отгоре изящни и фино изваяни миниатюри, направени от майстор на играчки.

Пъг кимна.

— Откакто се върнах от Келеуан и приех мантията на Черния чародей от дядо ти, винаги съм се изумявал от подвижността на човешкия ум. Той тълкува това, което не разбира. Това, което проучваме, е метафора за някакъв вид сложна енергия... — Замълча и поклати глава. — Точно такива неща изпълваха Накор с възторг. — Усмихна се на спомена. — Никога не съм срещал друг човек, който толкова да обича загадките.

Магнус кимна и попита:

— Стигна ли до някакви заключения за тази матрица?

— Подозирам, че е някакъв капан.

— Ако е така, е много фин.

— Тези са най-опасните — отвърна баща му.

— Защо все пак изведнъж се появи тук? Защо сега? И защо не на другото местопребиваване на свен-га'ри, на Върховете на Куор?

— Нетърпение? — подсмихна се Пъг.

— По-скоро безсилие. — Сините очи на Магнус се впиха в баща му. — Най-трудното е, че не знаем дали напредваме, или си губим времето.

— Има нещо познато вътре — каза Пъг. — Нещо, което отеква... Улавям се, че когато сме вътре, си мисля за Томас.

Магнус помълча, после каза:

— Валхеру?

— Може би. Слънчевите елфи ни казаха, че били поставени да защитават куорите от Драконовите господари. Тези пантатийци са създадени от Драконова господарка, може би също за да защитават свен-га'ри.

Замълча и заразтрива носа си с палец и показалец.

— Добре ли си? — попита Магнус.

— Просто съм уморен. Това е вълнуваща работа, но не съм сигурен колко е свързана с всичките други проблеми, пред които сме изправени. Старая се да не позволя да ни отвлече от другите ни проблеми.

— Правиш всичко, което можеш. Разкри ли кои са ни предали в Конклава?

— Неколцина от тия, дето бяха първоначално с кешийските фракции — отвърна Пъг. Разкърши уморено рамене и потисна прозявката си. — Никой особено важен, изглежда, не е замесен в каквато и да било измяна.

Магнус помисли и отвърна:

— Много от източниците ни бяха отрязани. Организацията на Джим в Островите все още е донякъде ефикасна, макар че агентите му в Кеш вече не съществуват. Разузнаването на Ролдем е минимално. На Кеш — не съществува.

— Само магия би могла да превърне толкова много верни агенти в изменници.

— И то фина — съгласи се Магнус. — И трябва да е била практикувана от дълго време.

Пъг се засмя и стана.

— Единственият път, когато сме се изправяли срещу толкова хитро дългосрочно планиране, зад него стояха пантатийците.

— Великото въстание — каза Магнус. — Говорил си за това много пъти.

— Преобразяването на змиежрец в Тъмен елф... това само по себе си е удивителен успех. Шаманите моредели са като елфските заклинатели. Познават основните елементи на магията и могат да усетят пробив. Нещо повече, лъжливият Мурмандамуc имаше за слуга пантатийски змиежрец, което щеше мигновено да събуди подозрение, и все пак той не само издържа на проверката от клановете на север, но ги събра и ги поведе срещу Кралството.

Магнус изгледа съсредоточено баща си.

— Какво мислиш?

— Мисля, че във всичките ни вземания-давания с пантатийците нищо в тях не е деликатно. — Вдигна порцелановата си чашка. — Това е деликатно, фино изработено от занаятчия в Кеш. Част от търговската

размяна, която имат тези хора със съседите си на север. Това е неочаквано. Тези пантатийци може да не са способни да направят такава изящна чашка, но оценяват красотата ѝ извън полезността, защото иначе щяхме да прием от глинена или метална чаша.

— Оценяват красотата — повтори той и махна с ръка из стаята, пълна с пищно извезани възглавнички и гоблени. — Майсторство. — Отпусна ръка на изящно лакираната масичка.

— Но тези същества нямат магия — каза Магнус.

— Да, нямат магия — повтори баща му. — Шангрите, от друга страна, са изумителни майстори на магията, но въпреки това са почти неразумни и правят само каквото им се заповяда. Трябва им постоянно надзираване.

— А змиежреците са някъде по средата — добави Магнус.

— Което ни води до последния въпрос — каза Пъг. — Кой казва на шангрите какво да правят и на змиежреците кога да го правят?

— И ти подозираш, че отговорът трябва да има нещо общо с онова познато усещане, което изпитваш с матрицата, онова ехо на магия, което ти напомня за Томас?

— Да. Валхеру по някакъв начин все още са замесени във всичко това.

Магнус също се смълча. Накрая каза:

— Трябва ни повече информация.

— Очевидно — отвърна Пъг с бащинска усмивка. — Толкова пъти съм си мислил, че сме подминали един или друг проблем, а той просто възниква отново под друга форма. Има някаква скрита същност зад всичко това, отвеждаща назад, може би чак до сътворяването на Камъка на живота от валхеру.

— Какво?

Пъг се засмя.

— Ако знаех, нямаше да е загадка.

— Уморен си — каза Магнус. — Може би трябва да спрем с проучването на матрицата до утре?

— Слънцето току-що залезе. Може да поработим още...

Изведнъж и двамата усетиха блясък на много позната енергия. Магнус се надигна от възглавничките и очите му се разшириха от удивление.

— Майко?!

Пъг беше онемял. Мъртвата му жена се появи сякаш от въздуха, жива и непокътната. Беше невъзможно. Беше я видял как умира, с разкъсана от челюстите на демон шия, животът ѝ се беше изсипал на земята преди той да успее да реагира. Беше стоял смълчан и с разбито сърце, докато огънят на погребалната клада поглъщаше Миранда, сина им Калев и жена му Мари. А сега тя стоеше пред него както я помнеше. Беше стъписан, не можеше да помръдне, не можеше да реагира.

— Аз не съм... — почна Миранда, но Магнус отдръпна ръката си и започна заклинание.

— Това не е майка! — извика той и хвърли лъч енергия, който трябваше да я зашемети и плени.

Но Миранда само вдигна ръце и пурпурната енергия сякаш се изля около нея като вино, плиснало върху стъклен мехур. Кълбца енергия се завихриха като пяна и се пръснаха във въздуха. Когато взривът заглъхна, Миранда перна с ръце, все едно тръскаше вода от тях, и каза:

— Аз те научих на това заклинание, Магнус! Когато беше на седем и се опита да хванеш онова диво котенце, дето го искаше за домашен любимец. Помниш ли какво стана? Драскаше те, докато не го пусна!

Гласът беше на майка му, споменът беше неин, но мирисът на магията ѝ беше погрешен. Магнус притежаваше дарба, от която двамата му родители бяха лишени — да усеща автора на магията, ако той или тя му бяха познати, затаила се „миризма“, както го наричаше, и макар всичко друго да бе досущ като майка му, върнала се от смъртта, тази миризма не само че бе погрешна, беше някак си... нечовешка.

— Какво си ти? — попита той хрипливо, докато Пъг стоеше втрещен и онемял.

— Ще ви кажа всичко. — Сълзите ѝ бликнаха и потекоха по лицето ѝ, докато стоеше пред двамата мъже, които обичаше повече от самия живот. — Всичко — повтори тя. — Но първо... Имам всеки спомен и чувство... Аз... Толкова ужасно ми липсвахте двамата. — Заплака открито и добави: — И Калев толкова много ми липсва.

Пъг едва се сдържа да не се разплаче и той. Бавно се приближи до демона, превърнал се в човек, и спря. Тя прошепна името му едва-

едва, а той се пресегна и я докосна по бузата, после бавно я прегърна и я притисна до себе си.

Магнус ги гледаше намръщено и се бореше със също толкова силни чувства. В ума си знаеше, че това не е майка му, но усещаше как в гърдите му чувствата се надигат и заплашват да го съкрушат.

Съществуващото, което приличаше на майка му, хлипаше и повтаряше неудържимо:

— Толкова съжалявам...

Стояха така около минута, а после Миранда отстъпи назад, без да пуска ръцете на Пъг.

— Това е... трудно е за разказване. — За малко да добави „обич моя“, но колкото и да копнееше да даде воля на чувствата, знаеше, че не са нейни, а на една мъртва жена, която означаваше целия свят за тези двама мъже.

Пусна ръцете на Пъг и погледна Магнус, но лицето му бе станало неразгадаемо.

— Аз не съм твоята майка... но съм — добави тя бързо, щом видя как лицето му съвсем леко се стегна в знак, че започва да се ядосва, нещо, което малцина хора щяха да забележат, освен една майка. Вдигна ръка. — Овладей се, Магнус. Винаги си бил сдържан, но когато се поддадеш на гнева, реагираш прекалено грубо. Какво ти казах, когато нарани онези момчета, дето торможеха Калейб?

— Спри! — извика той, присвил очи, и на пребледнелите му страни избви червенина. — Не си ми казвала нищо. Майка ми го каза и тя е мъртва! Видях как умря! Вдигнах тялото ѝ на погребалната клада и видях как татко я запали! Майка ми стана на пепел пред очите ми!

— Спри. Прав си. Не съм майка ти. Но наистина помня всичко все едно, че аз съм го преживяла. — Избърса сълзите си и попита: — Чай?

— Да — отвърна Пъг с разтреперан от чувства глас. — Веднага. Махна ѝ да седне, наля ѝ чай и седна до нея.

— Откъде да започна? — каза тя, след като отпи. Огледа се. — Преди да започна: къде сме?

Пъг обясни за пантатийците и след като приключи, тя каза:

— Моята история е по-странна, но само с малко. Мирни пантатийци? Това е... неочаквано.

— Както и ти — каза хладно Магнус. — Как се оказа такава съвършена двойничка на майка ми?

— Дълга история. Може би ще благоволиш да седнеш?

Той поклати глава и тя се усмихна.

— Упорит, както винаги. — И преди да е успял да възрази, се обърна към Пъг. — Помниш ли какво ми каза за предполагаемото възкресение на баща ми като дасат?

Очите на Пъг се разшириха.

— Банат?

Тя кимна.

— Да. Така предполагаме с Накор.

— Накор!? — възкликнаха Пъг и Магнус едновременно.

— Той също ли е... жив? — попита Пъг.

— Остана у дома със Сандрина и Амиранта, за да обсъдят колкото може повече демонското знание.

Изведнъж подозрението и гневът на Магнус се смениха с любопитство.

— Как все пак се върнахте двамата от мъртвите? Накор умря на друг свят, в друга плоскост на реалността.

Тя вдиша дълбоко и отвърна:

— Идваме от Петото селение или Кръга, демонския свят на подолния ад, както го наричат някои.

— Ти си демон? — попита Магнус и подозрението и гневът му се върнаха, двойно по-силни.

Тя кимна.

— Нека започна, като ви разкажа за Петия кръг.

Пъг се втренчи в съвършения образ на жената, която беше обичал и изгубил, чувствата му вряха и клокочеха по начин, който го смущаваше и тревожеше. Разкъсваше се между желанието да вземе това същество в прегръдката си, да се върне в най-безопасното място, което бе познавал, да усети връзката на душата си с друга, и желанието да я отблъсне, да я махне от очите си.

— Старият ред в демонския свят е разбит — почна Миранда и го погледна в очите. — Първите кралства са унищожени, погълнати от пустота, която бавно се разширява, за да погълне цялата реалност.

— Пустота ли? — попита Пъг и се помъчи да се съсредоточи върху думите, а не върху външността ѝ.

— Вярвам, че това е Ужасът, Пъг.

— Защо?

— Защото прилича на онова, което с Накор сте видели в жертвената яма на Те-Карана но Омадрабар, онова растящо чудовище, което поглъща всичко пред себе си.

Пъг въздъхна.

— Изглежда логично. Няма само един Властелин на ужаса да се опитва да навлезе в по-висшите селения, разбира се. — Погледна Миранда, но този път изражението му бе замислено вместо удивено. — Калкин веднъж ми каза, че е имало много опити на много места от Ужаса да прехвърли пустотата до нашия свят. Показа ми унищожение в невъобразим мащаб.

— Не знам какво е станало с демонския свят след като напуснах — отвърна Миранда.

— Твоята история? — попита тихо Магнус.

Тя си пое дълбок дъх, за да се овладее.

— Най-ранните ми спомени са за майка ми. Беше ме гушнала и ме хранеше с парчета кървава плът, докато светът, който познаваше, се разпадаше около нея — започна тя.

За около час им разказа историята на своето развитие като Детето и за пътуването, в което бе придружена от Белог. Когато свърши, Пъг и Магнус мълчаха дълго, а после Магнус рече:

— Във всичко това... имаш ли някакво усещане защо?

Миранда изглеждаше искрено безпомощна.

— Пъг, ти си имал повече вземане-даване с Банат от повечето смъртни. Неговите игри, загадките му, подвежданията, лъжите му — но винаги е имало някаква цел зад тях. Нямам никаква представа защо направи това на Накор и мен.

— Може само да се предполага — отвърна Пъг, като се мъчеше да си придаде спокойствие, каквото не изпитваше. — Подозирам, че започва и свършва с оцеляването на нашия свят. Това винаги е било висшата цел, явно. Извън това ще са само мои предположения.

— Сещам се само за две неща, които могат да обяснят това — каза Магнус. — Или си тук, за да предложиш на татко информация, някакви полезни данни, които му липсват, или си тук, защото притежаваш умения, каквито на него и мен заедно ни липсват.

Миранда помисли и каза:

— Можем да се позаядем за уменията си. Смятам, че аз може би все пак съм по-добра в откриването на далечни предмети и прибирането им, защото се съмнявам, че сте отделяли някакво време да упражнявате това, докато аз... не бях тук.

Изражението на Магнус остана спокойно, но тя усети притеснението му от тези думи.

— И знам, че все още мога да пренасям в пространството себе си и други по-добре от теб — каза тя на Пъг. — Но ти притежаваш по-широк обхват възможности от нас двамата. Тъй че, щом не е нещо открито и очевидно, какво е?

— Перспектива — каза Магнус.

Пъг кимна.

— Ти... Жена ми беше забележителен талант. Както отбеляза, тя ме превъзхождаше в няколко форми на магия, но ти носиш всичките й умения, съчетани с невъобразимо за нея чуждо минало. — Сведе поглед за миг, сякаш това, което казваше, му тежеше. — Не се съмнявам, че ако ситуацията беше по някакъв начин преобърната и тя се окажеше с нарастващите спомени на Детето в нея, щеше да е...

— Щях да съм ги преградила със стена някак, да им попреча да наложат контрол или власт!

— Да — потвърди Пъг.

— Калкин — Банат — е избрал Детето, защото въпреки голямата си сила тя е била наивна и неоформена. На личността й са липсвали годините опит и дълбокото усещане за самоличност, които са щели да попречат на личността ти да се наложи — каза Магнус.

Миранда се усмихна. Магнус казваше „тя“, но тази „тя“ все пак беше майка му, по някакъв начин.

— И все пак — каза Пъг — има някакъв компонент вътре в това, който е уникален за Детето, или поне за гледната точка на демон, който ни е нужен.

— А Накор? — попита Миранда. — Той със сигурност не беше неопитно бебе.

Магнус издиша бавно и сякаш се освободи от яда си към тази поява на майка му като някаква подигравка. Вече гледаше на това като нещо съдбовно важно, което трябваше да разбере.

— Но ти сподели, че този Белог е бил някакъв учен, нали?

— Архивист, да.

— Спокойно съществуване, с такова впечатление останах. И не особено силен.

— Да. Дахун държеше силата и знанието отделени.

— Може би някъде в бъдещето ще се възползваме от уникалния ти опит... — Пъг погледна замислено съвършеното превъплъщение на жена си и рече: — Как трябва да те наричам?

Тя отвърна с киселото изражение, което той познаваше твърде добре:

— Колкото и да стъписва това Магнус, мисля за себе си като за Миранда. Освен това последната личност, която наричаше Миранда „Детето“, беше майка ми, а знаете какво изпитвах към онази кучка.

Магнус се засмя.

— Виж, това вече е изненада. — После въздъхна. — Но пък може и да не е. Няма да те наричам „майко“, но ще използвам „Миранда“.

— Добре — отвърна тя. — А аз ще се въздържам да се обръщам към теб със „сине“.

Този път той едва се сдържа да не се разсмее.

— Майка ме наричаше „сине“ само когато ми се караше за някои недостатъци. „Сине, ако трябва да говоря с баща ти за това...“

Пъг се изправи.

— Това ще е трудно и за трима ни за доста време, мисля. Но можем да се съгласим, че Калкин не се е заел с това преобразяване просто ей така. Във всичко това има една константа: Калкин нарушава правилата, но ги нарушава внимателно. Би могъл, подозирам, просто да се появи и да ни каже на всички какво да правим, но има причина да не го прави. Подозирам, че е сдържан по някакъв начин, който трудно можем да разберем, но като оставим това, събрал ни е тримата в този момент, за да се справим с нещо, което застрашава нашия свят. И ако, както подозираме всички, то е предстояща атака на Ужаса, трябва да се помъчим да разберем колкото може повече за риска и да се подготвим по най-добрия начин.

— Предлагам да доведем Накор — каза Магнус и Миранда изведнъж изчезна.

— Много прилича на майка ти — промълви Пъг.

След миг Миранда се върна с ръка на рамото на Накор и Магнус рече:

— Тя е точно като майка.

Накор се ухили.

— Пъг, Магнус! — Стисна им енергично ръцете. — Толкова чудесно е, че ви виждам отново, за първи път!

Този път дори Магнус не можа да се сдържи и се разсмя.

18. ЗАГАДКИ

Джим извика:
— Земя!

Бяха го назначили за наблюдател през деня и случайно се беше оказал на такелажна на предната мачта, когато първото петно на хоризонта показа, че крайната цел е пред очите им. Със силния вятър и тази скорост щяха да са в Ролдем до три часа.

Беше се мъчил трескаво да събере колкото може повече информация преди пътуването на краля до Ролдем, за да се срещне с императора на Кеш. Тази среща беше безпрецедентна и предвид скорошните събития Джим не се съмняваше, че в решението е замесена магия. Никой монарх на Кеш никога не бе напускал Дълбините Оверн, още по-малко да премине границите, за да посети чужд владетел. От кешийска гледна точка, всички те бяха социално понизши.

От друга страна, Сезиоти беше необикновен император според стандартите на кешийската Истинска кръв, тъй като бе по-скоро учен, отколкото ловец. Ловът бе в основата на културата на Истинската кръв, чак от зората на времето, когато по брега на Дълбините на Оверн бяха странствали ловци на лъвове и крокодили, а в умовете им не бе съществувала дори мечта за империя.

Дори Джим доскоро да не беше убеден в прилагането на магия за унищожаването на различните разузнавателни служби, за покваряването на благородници и тласкането им към измяна и изобщо за пълното съсипване на живота му, това беше окончателно доказателство. Защото дори императорът да беше недокоснат от магия, неговите съветници и мнозина в Галерията на лордовете и майсторите трябваше да са били повлияни, за да се случи тази огромна промяна във външната политика на Кеш.

Беше се постарал да изпрати съобщение на Пъг, макар че само боговете знаеха колко време щеше да отнеме това при сегашната липса

на магически транспорт.

Когато дойде вестта, че кралят е приел принцесата на Ролдем, Джим започна да използва контактите си в двореца, за да събере колкото може повече сведения. Размислил бе дали да се върне в ролята си на лорд Джеймисън, но реши да не го прави. Оздравяването на дядо му показваше, че какъвто и план да има сър Уилям Алкорн за отхвърлянето на влиянието на херцога, той е обвързан с мирните преговори в Ролдем.

Ан се беше оказала безценна в доставянето на информация от двореца. Принцеса Стефани беше добре, в компанията на двама младежи, за които Джим знаеше, че ще умрат, за да я защитят. Крал Грегъри бе дал на Стефани статут на своя гостенка въпреки странните обстоятелства около пристигането ѝ и с ловко подслушване Ан бе успяла да сглоби повечето неща, случили се в Ролдем и принудили принцесата да избяга.

Ето защо Джим реши, че след като не може открито да отпътува като част от свитата на краля, ще пътува на същия кораб като обикновен моряк. Единственият му проблем беше, че кралят и гостите му пътуваха на кралския флагмански кораб и беше почти невъзможно да мине за един от екипажа. За малко да го заловят на два пъти, веднъж, когато се промъкна в двореца и отново, когато напусна, но когато най-сетне се върна на кейовете, разполагаше с много убедителна заповед за прехвърляне от адмирал, чийто подпис беше фалшифицирал поне десет пъти.

И тъй, „моряк Тъкфорд Джоунс“ се бе явил на борда на „Кралски галант“ часове преди той да отплава. Джим знаеше достатъчно за задълженията на редовите моряци и за военния протокол, тъй че успя да се вмести що-годе прилично.

Ловко беше избягвал възможностите да бъде разпознат от Хал или Тай и само след няколко часа щеше да възстанови позицията си като глава на разузнавателния апарат на Островите.

А това означаваше да намери лейди Франсизка Сорбоз. Усети, че изпитва изненадващо нетърпение да я намери, и бе принуден да си признае, че може би е влюбен за първи път в живота си. Струваше му се иронично това, че тя бе може би единствената жена, с която беше спал, но не можеше да я има, ако пожелаеше. Винаги се беше удивлявал какво им е на жените, че го намират за толкова

привлекателен. Колкото повече се държеше като копеле, толкова повече го желяеха. Франсиезка беше изключението: тя по свой начин беше също толкова „копеле“ като него. Може би точно това го привличаше: тя бе единствената жена, която истински можеше да го разбере такъв, какъвто беше. Нещо повече, по някакъв странен начин той бе завладян от идеята, че най-страстната му любовница е също така жена, която сигурно може да го убие с голи ръце, ако се наложи. Поклати тъжно глава и прецени, че животът му наистина е много странен.

Спусна се на палубата. Целенасоченото движение винаги му спестяваше възможността някой от помощник-капитаните да му възложи нежелана задача. Като за прост моряк, Джим не беше нито симулант, нито доброволец. Изкарваше вахтата си кротко, вещо и без оплаквания. Винаги се държеше дружелюбно с другите от екипажа на вахта, но не си създаваше нито близки приятели, нито люти врагове. Стараеше се усърдно да е колкото се може по-невзрачен и обикновено успяваше.

Тръгна към люка за долната палуба и след това към каютите на екипажа. Нямаше много лични вещи, тъй че бързо си събра багажа. Малка торба, която можеше да метне на рамо — единственото важно нещо в нея бяха късите ботуши, които можеше да нахлузи, щом стигнеше до брега. Превъплъщението му в моряк бе свършено във всички подробности, освен една: не беше живял достатъчно дълго без ботуши, за да му излязат тежките мазоли на ходилата, с което вървенето бос по каменна настилка щеше да е по-поносимо.

Трябваше да намери Франсиезка. Имаше добра идея къде да търси, но това не гарантираше, че ще я намери. Но пък, за разлика от Островите, имаше няколко очи и уши в Ролдем. Все пак да стои и да не прави нищо не беше най-добрият избор, тъй че започна да крои план.

Щом чу стъпки отгоре, се отдръпна от хамака си, увери се, че торбата с багажа му е стегната, и се запъти към въженото отделение на бака. Вслуша се, щом двама моряци слязоха долу и направиха същото като него — събраха багажа си в очакване бързо да слязат от кораба.

Джим беше замислил да се окаже един от моряците, които щяха да пратят да отнесат багажа до двореца на краля на Ролдем. Това се промени, когато подслуша как вторият помощник-капитан каза на

товарния началник, че багажът за двореца ще се повери на гарнизонни войници и че корабният екипаж ще смъкне само търговския товар.

Джим бързо се качи на палубата. Както бе очаквал, никой не беше забелязал слизането му, тъй че той забърза към въжената стълба и отново се покатери на мачтата. Щеше да се задържи тук, укрепвайки несъществуваща пукнатина с въжена стяга, докато не дойдеше време да се свиват платната.

Времето течеше и Джим обикаляше по такелажа, без да обръща внимание на разните заповеди, и успяваше да се скрие зад платната от погледите отдолу, когато се наложеше. Единствената му цел беше да избегне наряда с товара, защото това щеше да трае часове и да му попречи да стигне бързо до двореца.

Най-сетне корабът влезе в пристанището. Откакто бяха вдигнали кралския флаг с набързо стъкменото знаме в чест на принцесата на Кралския дом на Ролдем, корабите в залива застиваха на място, за да осигурят бързото преминаване на височайшите гости.

Джим спря за миг и зяпна удивен имперския дромон от Кеш, който бяха избрали императорските агенти. Тъй като досега нито един император не беше напускал Кеш, не им се беше налагало да строят имперски транспортен кораб. Веднага разпозна в него флагманския съд на империята, собственост на адмирал от Истинската кръв. Истинската кръв от Дълбините Оверн бяха само сладководни моряци и макар Оверн да беше достатъчно голям басейн, за да са проблем бурите и вълните, дори и при най-лошо време не беше нищо в сравнение с непредсказуемостта на дълбоките океани на Мидкемия. Трите луни гарантираха, че само ветеран капитан може да преведе кораба си през некартирани води.

Поради това Кеш беше държава с преимуществено крайбрежен флот — задоволяваха се да патрулират плитчините на отечеството си и разчитаха главно на чуждестранни търговски флоти, като корабите на Кралството и Ролдем превозваха товара между двете държави. Няколко смели и находчиви кешийски търговци бяха, разбира се, овладели вълните на Кралското море и бяха натрупали добра печалба от търговия между Кеш и Ролдем, или пряко с Риланон, но бяха малко и рядкост.

Този кораб беше преустроен набързо, но въпреки това резултатът бе удивителен. Всяка украса по него бе от злато или слонова кост,

блеснали на слънцето. Канатите на кърмовата кула като че ли бяха направени от абанос, невероятно плътно дърво, което никога не се използваше на кораби, защото имаше свойството да потъва. Нищо на този кораб не беше скромно или невзрачно. А палубите май бяха облицовани с тиково дърво. Джим се засмя. Доколкото познаваше кешийците, това щеше да е единственият случай, в който императорът на Кеш щеше да предприеме океанско пътуване, а корабът нямаше никога повече да се използва — едва ли императорът щеше да реши да излезе на риболов някой ден. Всички височайши особи бяха склонни към лукс и разхищения, знаеше Джим, но никой не го правеше в такива грандиозни мащаби като кешийците. Дори знамето с царствените ястреби на Кеш като че ли беше ушито с нишка от чисто злато.

Докато Джим прибираще платната, кралският кораб пристана на кея. Той се спотаи до мачтата и загледа как височайшата свита слиза по задното мостче. Мостчето беше направено красиво — покрита с платно платформа със стъпала и перила, стигащи долу до кея. Джим внимателно мина по реята, спусна едно въже и се метна долу на кея, докато всички на палубите бяха твърде залисани със слизащата кралска свита. Нямаше да липсва на никого и никой нямаше да го потърси да му плати заплатата.

Щом тръгна по кея, видя група благородници, които чакаха да поздравят крал Грегъри и антуража му. Задържа се, защото му се стори, че сър Уилям Алкорн чака да посрещне краля, но след повнимателен оглед реши, че е друг човек. Прическата беше ролдемска, раздвоена в средата и оставена да пада от двете страни точно под ушите, докато косата на сър Уилям падаше до раменете. Но приликата беше необичайна.

— Ей, ти! — извика някой и Джим видя, че един ролдемски благородник сочи към него. — Ела тук и занеси това в двореца!

Джим беше достатъчно благоразумен да не побегне, тъй че се приближи. Видя торби, поставени зад ограден с въжета район, и за миг се учуди защо го карат да носи багаж, след като има предостатъчно слуги. Погледна благородника, който го бе извикал, и видя, че е лорд Серван, племенник на краля.

— Милорд? — каза Джим равнодушно. Знаеше, че този човек е най-високопоставеният агент на Франсиезка в двореца, а не беше

сигурен дали тя знае, че го знае. Затова реши да играе ролята на прост моряк, докато не разбере какво става.

— Отнеси тези неща веднага до покоите на кралицата. — Серван смъкна ръкавиците си и извади пергамент и дъска за писане. — Наведи се.

Джим се обърна и се наведе, за да може Серван да сложи дъската на гърба му. Чу как благородникът плю в засъхналото мастило, после усети, че драска нещо. Докато пишеше, Серван каза тихо:

— Милейди ми нареди да ви намеря веднага щом корабът пристане, лорд Джим. Предупреждава ви да сте предпазлив на влизане в двореца. Хората на лорд Джон Уортингтън са навсякъде.

— Онзи с тъмносиньото палто лорд Джон ли е?

— Да — каза Серван и удари печата на пергаментата. — Това нарежда да доставите тези две торби на майордома на кралицата лично. Заповядано му е да ви заведе при милейди.

— Чии са тези торби?

— Нямам представа — каза с усмивка Серван. — В двореца непрекъснато се губи багаж. Рано или късно ще разбере кой е собственикът.

Джим вдигна торбите и каза:

— Можеш да подхвърлиш на херцог Хал, че съм в двореца. Ще съм ти благодарен.

— Херцог Хал? Баща му е умрял, така ли?

— За съжаление. И крал Грегъри го нарече „възлюбен братовчед“. Публично, два пъти.

Серван трепна.

— Ще му съобщя. Вие ще се свържете ли с него?

— Да. Ще се свържа.

Джим вдигна торбите и забърза след първата карета, затъркала се от пристанището към града. Каретата караше бавно заради тълпите, трупаци се да поздравят чуждестранния крал и свитата му. В сцената имаше някакво празнично усещане, което не се връзваше с това, което ставаше в действителност. Според опасенията на Джим се подготвяше коварно убийство и измяна.

Никой не обърна внимание на невзрачния моряк, който вървеше малко зад каретата.

Джим едва беше пуснал торбите на пода, когато някаква припряна слугиня му кресна да я последва. Той се подчини и тя го преведе покрай кралските покои до стаята на лейди Франсизка Сорбоз.

Франсизка махна на слугинята да ги остави и го огледа от глава до пети.

— Мисля, че съм те виждала и по-мръсен, но не мога да си спомня кога.

Лицето ѝ беше намръщено, но в очите ѝ блестеше усмивка.

Джим понечи да заговори, но изведнъж се оказа без думи. Направи две крачки през стаята и я взе в прегръдката си. След дълбока и дълга целувка прошепна:

— Мислех, че може никога повече да не те видя.

— И аз теб — прошепна тя в отговор. — И освен това воняш. Трябва да се изкъпеш.

— Да, трябва да се изкъпя, да се избърсна и да се преоблека.

— Ваната е готова в другата стая.

— Идваш ли с мен?

Тя се измъкна от ръцете му.

— Колкото и да ми се иска, Джим, нямаме време, ако ще издебваш и говориш с всички тези хора, които трябва издебнеш и с които да говориш.

Джим се намръщи и отново насочи мисълта си към текущата работа.

— Дрехи?

— Пълен комплект.

— Наистина?

— Помислих, че може да ти потрябва дворцово облекло. И освен това — добави тя с усмивка — знам размера ти интимно.

В съседната стая наистина го чакаше вана с топла вода. Джим бързо смъкна дрехите си и влезе в нея. След малко Франсизка дойде с чашка за бърснене, четка и бърснач. Той насапуниса косата си с шампоан с деликатен аромат, който тя пазеше само за себе си. Уханието му напомни колко жадуваше да я докосне отново.

Тя изля ведро топла вода на главата му и каза:

— Легни на гръб, аз ще те обърсна.

Докато го бръснеше, продължи:

— След като замина, открих нещо много обезпокоително.

— Само едно ли? — подхвърли той.

— Никога не ме размивай и не ме ядосвай, когато държа бръснач до гърлото ти.

— Правилно. Извинявай.

— След като ти замина, се оттеглих във вилата си и помогнах на принцесата да избяга.

Джим се засмя и рече:

— Тя се върна, тъй че се чудя каква полза имаше от всичко това.

— Усети внезапен натиск на бръснача на гърлото си и изпъшка: — Извинявай де. — И отново замълча.

— Беше далеч от лорд Джон, което беше важното. — Ловко остърга бузата му. — До мен стигна вестта, че става нещо странно и че на слугите им било забранено да стъпват в покоите на лорд Джон.

— Тъй че ти се промъкна и... Оу!

Беше го порязала по шията.

— Спри да ме прекъсваш! Тъй че се промъкнах отново в двореца и наблюдавах през един прозорец. Видях най-проклетата среща, която можеш да си представиш. Лорд Джон беше поканил други двама мъже: сър Уилям Алкорн и един кешийски принц...

Той я сграбчи за китката, за да не може да го пореже пак.

— Харфум?

— Да. Как разбра?

— Просто се сетих. Какво научи?

Тя продължи да го бръсне.

— Първо, и тримата бяха еднакви, все едно някоя майка някъде е имала тризнаци, родени в три различни държави в три различни благородни фамилии по едно и също време. — Приключи и му подаде кърпа.

Джим поседя дълго неподвижен, стъписан от новината.

— Еднакви... — Остави мисълта недовършена. — Третият играч.

— Който е зад войната между Островите и Кеш, определено — добави тя. — Знаем, че войната беше безсмислена, особено предвид края ѝ, а как това облагодетелства третия играч... — Още една мисъл остана недовършена.

Той избърса останалия сапун от лицето си.

— Колко време ми остава, докато се вмъкна във височайшата суматоха?

— Всички благородници си отдъхват, докато разопаковат багажа им. Предполагам, че ще искаш да подушиш малко наоколо и да поговориш с някои хора.

— Хал вече е херцог на Крудий. Баща му загина преди обсадата на Илит. Искам да говоря с него и с Тай Хокинс.

— Имаш малко време. Защо?

Той я сграбчи и я дръпна във ваната. Тя изпищя, но после виковете ѝ преминаха в смях.

— Твърде дълго мислех за тази среща, Франсиезка, и твърде дълго мислех какво да кажа. Другите срещи ще ги оставя за по-късно.

Тя го целуна.

— Млъкни или пак ще взема бръснача.

Джим отвърна на целувката и заразвързва мокри връзки.

Миранда погледна матрицата, бодна с пръст и бързо го дръпна.

— Там има демонски елемент. Едва доловим. Затова сте го пропуснали. Но все пак го има.

Пъг и Магнус помълчаха за миг, а после Пъг рече:

— Капан ли е?

— Трудно е да се прецени. Сигурна съм, че и двамата сте разбрали, че това е сложна енергийна мрежа. — Миранда сплете изпънатите си пръсти все едно оформя решетка. — Преплетени заклинания и още нещо, други енергийни състояния. — Затвори очи за миг, след което изведнъж се ококори. — Трябва ни Накор.

И изчезна. Докато тримата бяха оглеждали матрицата, Накор бе отишъл в друга част на сградата, за да проучи с един водач пантатийските архиви.

— Не знам какво ме изнервя повече — каза Магнус. — Това, че е точно като майка, или колко лесно забравям, че не е майка.

— Аз също трябва да насилвам ума си за това...

Изведнъж тя се върна с Накор. Дребосъкът се ухили и викна:

— Пъг! Магнус! Чудесни томове и ръкописи има тук. Много история... — Спря, щом видя енергийното поле зад тримата си

приятели, и се провря между тях. Огледа големия овал от светлина. — Това ли е матрицата? — Наведе се, докато носът му не се озова само на два пръста от нея. — Това е чудесно. — Седна и вдигна длани към повърхността, но без да я докосва. — Демон, да. Но и още нещо, нещо... — Едва не подскочи. — Познавам го!

— Какво е то? — попита Пъг, докато се мъчеше да се справи с това, че вижда мъртвия си приятел, както и мъртвата си жена.

— Усетих това в ямата на Омадрабар. Тук има малко от Ужаса. — Накор се обърна към Магнус.

— Мислим, че може да са валхеру.

Накор кимна.

— Да, усещам го. Елф, валхеру може да съм пропуснал, Ужаса, демон... Но нищо човешко. Това е сътворено много отдавна, от същества, които не са били хора. И нито намек за джудже или таласъм при това! Това е отпреди Войните на хаоса!

— Томас каза, че свен-га'ри във Върховете на Куор са били там още преди хората да дойдат на Мидкемия.

Ухилен, Накор потърка ръце.

— Това е ключалка според мен и отключването ѝ ще отнеме малко време. — Затвори очи, затананика някаква мелодия и рече: — Аха! Дракон! Има и драконова същност там. — Засмя се. — Всички древни раси! Доста интересна ключалка! — Погледна ги. — Не бъдете толкова боязливи. Хайде, да видим какво има вътре!

Затвори очи, унесен сякаш в медитация, а другите трима насядаха около него и се включиха в проучването на матрицата с всички магически дарби, които имаха.

Джим и Франсизка лежаха в леглото, сплетени в прегръдка, главата ѝ бе на гърдите му.

— Ти си много лош човек, Джим Джеймисън — промълви тя тихо.

— Моля те, кажи ми, че имам няколко добри качества, които харесваш.

— Точно това имам предвид. — Тя се надигна на лакът. — Твърде много те харесвам. Глупак, два пъти се опитах да те убия.

Той се ухили.

— Обичам да си мисля, че беше, защото не ме познаваше добре тогава.

— Може би беше, защото трябваше да те опозная по-добре?

Той я целуна.

— Сериозно, какво ще правим?

Тя отпусна глава на рамото му.

— С нас или с всичко останало?

— Боя се, че „нас“ зависи от всичко останало.

Тя въздъхна.

— Е, добре. Тогава, по работата. Имам няколко агенти в двореца, на които мога да разчитам. По-малко в града. Нито един откъд бреговете ни.

— Аз съм в подобно положение — призна той.

— Тогава да сравним какво знаем.

Прекараха половин час в размяна на сведения и накрая Джим заяви:

— Мисля, че инстинктите ни послужиха добре! Във всичко това има непознат играч и вярвам, че Кеш е също толкова жертва на този играч, колкото Островите.

— Да обясниш това на вашия крал, докато размишлява над загубите, които понесохте в Запада, може да се окаже трудно.

— Грегъри не е войнствен човек. Ще оцени мира при разумни условия.

— Какво са „разумни“ условия? — попита тя.

— Хайде да се тревожим за това, след като успеем да убедим някого в имперския двор, че Кеш трябва да прояви разум, а не да се опитва да диктува от позицията на победител. Примирието е нестабилно според мен.

— Всичко това е безсмислено — отбеляза Франсиезка.

— Смислено е, ако причината зад него не е това, което би си помислила.

— Какво имаш предвид?

— Двамата с теб имаме достатъчно опит с отвличането и знаем цената му. Ами ако тази война е просто едно отвличане?

Очите ѝ се разшириха.

— В такъв случай е грандиозно отвличане. Какво би могъл да спечели някой от хвърлянето на три държави в смут?

— Това е въпросът, нали? Смятам, че има само трима души, които биха могли да отговорят.

— Лорд Джон Уортингтън, сър Уилям Алкорн и принц Харфум — каза Франсиезка.

Той я плесна закачливо по гърба и рече:

— Време е да се обличаме. Едва ли има по-любопитен от мен да разбере какво предстои. И ми трябва малко време да поговоря с най-новия ни херцог, да разбере какво е научил от принцесата, която му възложи да пази, а след това да се вмъкна в компанията на краля на Островите все едно съм бил там през цялото време.

Тя го бутна по гърдите и го принуди да легне отново.

— Имаме още малко време и проклета да съм, ако те пусна оттук да те убият, преди да съм се разправила с теб както аз си знам.

Джим се засмя и извика:

— Милост!

— Никога! — Дланта ѝ се плъзна по гърдите и корема му. — А някъде из всичко това остава една тема, към която трябва да се върнем.

Очите му се разшириха за миг и той сякаш остана без дъх.

— И тя е...

— Темата, която двамата с теб избягваме повече от три години, Джим. Ние.

— Заклевам се в живота си, Франи, ако преживеем това, някак, въпреки волята на крале и богове, ще има „ние“.

— Само това исках да чуя — каза тя и отметна завивките настрани.

Една от завесите в стаята се раздвижи и Хал се сепна и посегна за мечата си.

— Ако тук не си в безопасност, Хал, не си в безопасност никъде на този свят — каза познат глас.

Лорд Джим Джеймисън излезе иззад завесата и се поклони.

— Милорд. — После пристъпи и прегърна Хал. — Толкова съжалявам за баща ти.

— Не знаех, че си го познавал, Джим.

— Работата ми е да познавам всички важни благородници. Като млад се осмелих да посетя Далечния бряг и се запознах с баща ти и

майка ти, още когато ти беше бебе. Срещал съм се с херцога няколко пъти, когато той гостуваше в Крондор. Беше... старомоден в добрия смисъл. Стабилен, благонадежден, без намек за лукавство. Истински Кондуин, от апогея на рода.

— Толкова ли много сме се провалили, че се изразяваш така? — попита Хал.

Джим се усмихна.

— Не ти, нито братята ти, ако ранните донесения за действията на Мартин срещу кешийците са точни. Той и Брендан направиха името ви да звучи гордо.

— Той загуби Крудий.

— И Делонг Велики щеше да загуби Крудий с това, с което разполагаше брат ти и срещу което се беше изправил — отвърна Джим. — Той спаси живота на много хора и е задържал Илит засега. Кралството ще преговаря от по-силни позиции заради действията му.

— Ще преговаря — повтори Хал.

— Да оставим това на краля и министрите му. Дойдох да поговоря с теб, преди да са започнали празненствата тази вечер. — Седна на леглото на Хал.

— Какво искаш да научиш? — попита Хал.

— Точно сега емисари от Островите и Кеш вероятно спорят кой монарх да влезе първи и кой на кого да се поклони първи. Крал Карол има предимство: това е неговият остров, тъй че той трябва да седи на трона си. Предположението ми е, че император Сезиоти и крал Грегъри ще влязат едновременно, покланят се на крал Карол, който им отвръща с поклон, а после двамата ще се поклонят един на друг едновременно. Значи, това сигурно ще отнеме час-два, докато го решат, тъй че имаме време да си побъбрим, защото след това ще поспорят кой сяда от дясната страна на Карол и кой — от лявата. Тъй че защо просто не почнеш да ми разказваш какво се случи през малката ви авантюра и не пропускай нищо, дори да смяташ, че е маловажно. Една привидно незначителна подробност би могла да предложи някаква информация, полезна за нашия крал.

— Ти не си просто някой дребен благородник, който случайно е внук на херцога на Риланон — каза Хал. — Нали?

— Да кажем, че от време на време върша малко по-специална работа за дядо ми и това е една от тях.

Хал се усмихна.

— Ясно.

И заразказва историята си.

След около час Джим беше чул цялата история. Поседя мълчаливо, докато я осмисли, след което каза:

— Не искам да чувстваш, че времето, прекарано с принцесата, е било ненужен риск или напразна загуба. Знам, че си изтърпял няколко неприятни дни там по брега, а убиването на хора, дори пирати, никога не е лесно, макар и да са го заслужили. Но мисля, че ако Стефани беше останала в Ролдем, нещата днес може би щяха да са различни.

— Какво имаш предвид? — попита Хал.

Джим отклони въпроса.

— В момента мога само да предполагам, но слуховете за сина на лорд Джон и принцесата бяха внезапни и настойчиви. Забелязвам, че макар принцесата да се е върнала за това празненство на мира, организирано от лорд Джон, тримата ѝ братя все още липсват.

Хал го изгледа с присвити очи.

— Работа на лейди Франсиезка, несъмнено.

Джим се засмя.

— Не си такъв недодялан селяк, какъвто изглеждаш, а, Хал?

— Имах удоволствието да бъда в компанията на дамата няколко пъти, докато се криехме. Много е находчива и винаги е на стъпка пред лорд Джон. Кое то ме кара да вярвам, че заема същата роля тук в Ролдем, каквато и ти в Риланон. Само че върши „малко по-специална работа“ за краля на Ролдем.

Джим само разпери ръце и не отвърна нищо.

Хал за миг се замисли колко дълбоки бяха станали чувствата му към Стефани и отрони:

— Нищо свързано с безопасността на принцесата не е загуба на време за мен, Джим.

Джим изгледа мълчаливо младия благородник и смени темата.

— Какво мислиш за нашия приятел Тайрън?

Хал се засмя.

— Чудесен тип. Щастлив съм, че мога да го нарека приятел.

— Добре — каза Джим. — Просто последния път, когато ви видях двамата, се перчихте като пуяци пред Стефани и исках да се

уверя, че няма някакво съперничество. Може да ти потрябват приятели и да не намериш много наоколо.

— Мисля, че той насочи вниманието си повече към лейди Габриела.

— Ха! — Джим се засмя. — Това би могло да се окаже... неловко.

— Защо? Сгодена е за друг ли?

Джим се изкиска.

— Да кажем само, че интересите ѝ са в друга посока.

— О? — Хал се ококори. — О! — Не можа да сдържи смеха си. — Горкият Тай.

— Предвид репутацията на приятеля ти в Оласко, както и тук в Ролдем, изобщо не е за съжаляване, стане ли дума за дами. Макар че може да се поизложи покрай Габриела, ако мисли, че тя просто се прави на трудна за спечелване. Знаеш какви стават някои мъже, когато искат нещо, което не могат да имат.

— Твърде добре — отвърна Хал посърнало.

Джим стана.

— Ако някой попита, бил съм с тебе и Тай на идване от Риланон, но съм се борил с треска през повечето пътуване и съм останал в каютата си. Разбрано?

— Да, Джим — отвърна младият херцог. — Сега какво?

— Забавляваме се на празненствата и гледаме колко кръвопролитие можем да избегнем, ядем храната на краля, пием виното му, може би задиряме една-две слугини, кой знае? Но над всичко друго, слушаме и наблюдаваме. Тук има мъже и жени, които искат само да хвърлят този свят в хаос.

— Но защо? — попита Хал.

— Ако знаех това, може би щях да имам някаква представа кои са — отвърна Джим.

Джим стоеше от дясната страна на Хал, като задържа Тай между себе си и сър Уилям Алкорн. Дори двамата близначни благородници лорд Джон и сър Уилям да имаха проблем с това, че някои щяха да забележат приликата им, го прикриваха добре. Благодарение на различните стилове в облекло и прическа се различаваха много повече,

отколкото ако бяха облечени еднакво, а принц Харфум беше толкова навътре в свитата на императора, че с това и с кешийската му дворцова премяна — ленен килт, сандали и много златни накити — никой не забелязваше приликата му с другите двама.

Хал бе разказал на Тай това, което Джим бе обсъдил с него, и младият благородник от Оласко прошепна:

— Можеше и да не забележа, но си прав. Тримата са като братя.

— И точно това ме притеснява — каза Джим.

— Защо? — попита Хал.

— Защото или са невнимателни — в което се съмнявам, — или им е все едно, което означава, че са стигнали до момент, от който смятат, че няма никакъв риск заговорът им да бъде осуетен.

Както беше предсказал Джим, протоколът на събитието се беше оказал тежък и двамата монарси влязоха едновременно. Имперският церемониалмайстор на Кеш, увенчан с традиционната шапка от леопардова кожа, удари по пода с обкован с желязо жезъл със златен ястреб отгоре и зареди напевно хилядата титли, рангове и геройски подвизи, полагащи се на кешийски владетел, съпроводени от непрекъснатия ритъм на барабани и трясък на цимбали, който почти оглуши всички в залата. Джим беше виждал имперската зала в град Кеш и тя бе близо три пъти по-голяма от великата зала на Ролдем. Прошепна на Хал и Тай:

— Кешийците нямат никаква представа за мащаб.

Император Сезиоти, вече към шейсетте, но все още енергичен и жизнен, го изтърпя благоприлично, излъчвайки кротко достойнство в контраст с помпозността на церемонията.

Крал Грегъри понесе всичко това сдържано, но и тримата можеха да видят, че е цяло мъчение за него и жена му, която почти го крепеше, щом закрачиха бавно от входа към трона. На всеки десетина крачки церемониалмайсторът на краля на Островите се чувстваше задължен да кара неговите тромпети да изсвирят бравурно и отривисто в контрапункт на кешийците, така че се получаваше музикален хаос, който сякаш излагаше ролдемския церемониалмайстор на риск да получи удар.

Той поне намери благоразумието да спре всякакъв опит на ролдемските херолди да надуют тромпетите или да заудрят барабаните

си. Ако Джим не се притесняваше толкова от това, което можеше да последва, щеше да му е много смешно.

Това, което не беше смешно, бяха многото въоръжени мъже в залата. Традиционната кралска гвардия на Ролдем стоеше в строй от по осем мъже в дълбочина от двете страни на кралския подиум, но на другите двама монарси също бе разрешено да доведат почетната си охрана. Кралят на Островите се придружаваше от шестнайсет души в бяло от Личната кралска гвардия, с червения табард на Островите. Императорът имаше шестнайсет облечени в черно воители в личната си охрана, избрани между най-добрите от Вътрешния легион.

Хал забеляза как Джим хвърля погледи към различните войници и рече:

— Притеснен си.

Не беше въпрос.

— Трябва само някой идиот и тук ще стане голямо кръвопролитие. — Погледна Хал и Тай. — Колко бързо можете да скочите на подиума и да защитите тримата владетели?

Тай повдигна вежда. Можеше да са двамата най-добри фехтовачи в тази зала, но предвид осанката на избраните за почетна охрана — едва ли с много. А и нещо повече, както Джим добре знаеше, една свада тук, при толкова много въоръжени мъже, щеше да е нещо съвсем различно.

Но Хал се отзова почти мигновено, след като погледна горе и видя Стефани, застанала вляво от трона на баща си.

— Само колкото да извадя меча си, Джим.

Джим го потупа по рамото и рече:

— Момче, знам, че си готов да умреш за нея, но ако стане нещо, опитай се да останеш жив колкото може по-дълго. Би било по-щастлив изход. А и няма да си от полза за нея мъртъв.

Тай се усмихна.

— Значи войната е трудна, но мирът е по-опасен?

— Понякога, приятелю. Понякога.

Крал Карол се изправи и слезе по седемте стъпала на подиума, за да посрещне другите двама монарси на пода. Застана между двамата, прегърна ги с една ръка всеки и гръмко заяви:

— Посрещаме с добре дошли нашите братя владетели, с обич и благодарност за това, че се отзоваха.

След това позволи двамата да го целунат по бузите едновременно, без да покаже предпочитание нито към Островите, нито към Кеш.

— Това е добре репетирано — измърмори Джим.

Сякаш бе упражнявано безброй пъти, плещести слуги вдигнаха трона на краля и го отнесоха долу на пода зад него. Още два точно такива трона се появиха от две странични врати на залата и след като ги поставиха зад всеки монарх, Карол заговори високо:

— Никой няма да седи над друг, защото всички сме братя, в обич и съгласие. Търсим само мир и разбирателство, край на враждебността и бъдеще на просперитет за всички държави. — Покани с жест другите двама да седнат и зае трона, поставен зад него.

Театърът беше великолепен. Джим беше един от първите, които започнаха да аплодират, и скоро цялата тронна зала се включи. На Тай и Хал каза:

— Дръжте под око Алкорн, Уортингтън и Харфум.

Направиха го, но тримата влиятелни благородници като че ли бяха доволни от хода на церемонията.

Появиха се слуги с освежителни напитки и започнаха с монарсите, а след това тръгнаха из залата. Всички гвардейци се изтеглиха на позиции достатъчно близо до владетелите си, за да са подръка, ако се наложи.

Щом благородниците от трите държави започнаха да се смесват, Джим каза на Хал и Тай:

— Бъдете нащрек, но ако някой полудее и почне да кълца гостите ни, позабавлявайте се малко. — Помълча. — Боя се, че каквото и да видим тази вечер, забавлението в следващите дни ще е в недостиг.

Хал веднага се огледа да намери Стефани и видя, че тя гледа към него, докато някакъв младеж с бледо лице ѝ говореше.

След миг тя го прекъсна с рязка забележка и тръгна към Хал. Тай се изкиска и рече:

— Мисля, че скоро ще станеш най-мразения млад благородник в три кралства. — После се озърна. — Е, къде е онази висока кокетка? — Зърна Габриела и каза: — А, ето я. Извинете ме, господа.

Щом ги остави, Хал попита:

— Не му ли каза?

— Не, някои неща е най-добре да се научат по трудния начин — отвърна Джим. — В твоя случай просто помни, че в момента се определя съдбата на три държави, тъй че не прави нищо глупаво. — Отдръпна се, кимна на принцесата, щом тя се приближи, и ги остави насаме.

Стефани пренебрегна жалкия опит на Хал за поклон и го сграбчи за ръката. Придърпа го към себе си и Хал видя, че други из залата вече ги поглеждат.

— Изглеждаш толкова чаровен в тези дрехи! — каза тя почти без дъх.

На лицето му изби руменина.

— Аз... Благодаря, ваше височество. Вие също... изглеждате хубава.

Потръпна, щом чу думите, излезли от устата му. Тя беше с тъмносиня рокля с перли, пришити в корсажа, и ивица сребърен брокат по полите. Роклята беше без презрамки и Стефани изглеждаше много по-сладна, отколкото в ловното облекло. Хал я зяпна и промълви:

— Извинявай, но изглеждаш повече от „хубава“. Изглеждаш възхитителна.

Косата ѝ бе прибрана на пищни къдрици, с кръгчета, падащи на тила. На главата ѝ имаше тиара от диаманти и перли, инкрустирани в злато, и косата ѝ бе напръскана с някаква пудра, която я правеше почти бяла. Ефектът бе изумителен.

— Благодаря ви, сър — отвърна тя закачливо. След това кимна към залата. — Мислиш ли, че това ще сложи край на войната?

— Можем само да се надяваме. — Той заглежда залата.

Тя го хвана за брадичката и го принуди да я погледне.

— Тук. Аз съм тук.

Хал усети как бузите му пламнаха.

— Да ме убиеш ли се опитваш?

— Не — отвърна тя със смях и пусна брадичката му. — Но изглеждаш много разсеян.

Той я поведе към страната на залата със строените в редица ролдемски гвардейци.

— Ако баща ти не заповяда да ме обесят, обезглавят, удавят, накълцат или каквото там правите на престъпниците в Ролдем...

— Бесим ги — прекъсна го тя.

— ... тогава повечето неженени благородници в тази зала най-вероятно ще ме предизвикат на дуел, няколко женени също, несъмнено.

— Не съм притеснена.

— Защо?

— Защото отстъпваш само на шампиона на Двора на майсторите и никой мъж тук не може да те надвие с меч, освен Тай, а той никога не би те предизвикал. Знае, че ще е прекалено рисковано.

— Благодаря ти за вярата в мен, но това не решава последствията, ако убия десетина благородници. Подозирам, че кралят ми няма никак да е доволен от мен. — Не можа да устои на заразителната ѝ усмивка. — Не ме взимаш на сериозно, нали?

— Взимам те много на сериозно, Хал. Просто не взимай притесненията си толкова на сериозно. Баща ми иска да се срещне с теб веднага щом това събитие свърши.

Лицето му помръкна.

— Той...?

— Иска лично да ти благодари, че спаси живота ми, глупако. — Тя го погледна в очите. — Не се страхуваш да се срещнеш с него, нали?

Хал се зачуди дали изглежда толкова неловко, колкото се чувстваше.

— Стефани, направих каквото ме помолиха и за това нямам нужда от благодарности. За мен беше чест да те защитя. Но Габриела и Тай също имаха дял в защитата ти, знаеш го, нали?

— Споменах това на татко, но най-вече му разказах колко храбър си ти.

— Ето, пак ли се опитваш да направиш така, че да ме убият?

— Не — прошепна тя и леко сбърчи вежди. — Опитвам се да те оженя.

Изведнъж се обърна и тръгна, без да пусне ръката му, и едва не го повлече след себе си. Няколко бърбреци наоколо благородници забелязаха сцената. Докато Хал успее да направи по-голяма крачка, за да догони Стефани, и се опита да издърпа ръката си от нейната, тя беше стигнала до целта си.

Кралица Гертруде се усмихна на двойката.

— Добре дошли, ваша светлост.

Хал сякаш не можеше да разплете пръстите си от тези на Стефани, освен ако не дръпнеше ръката си в не особено изящен жест, тъй че се постара колкото можеше да застане така, че да не се набива на очи.

Кралицата изглеждаше искрено развеселена.

— Стефани, пусни ръката на горкото момче, преди да е умряло от смущение.

Тя погледна майка си, после него и каза:

— Съжалявам.

Тонът ѝ издаде, че изобщо не съжалява.

— Хайде, бягай и се смеси с хората. Имам да обсъдя някои неща с херцога.

Лицето на Стефани издаде, че решението никак не ѝ допада, но тя се подчини на майка си и се отдалечи. Хал се заозърта, надявайки се на набег на таласъми, внезапен ураган или някое друго бедствие, което да го отърве от изпитателния поглед на кралицата.

— Ваше величество, съжалявам... — почна той, но кралицата вдигна ръка да го прекъсне. Стана и каза:

— Защо не се поразходим малко, ваша светлост?

Той не знаеше какво да отвърне, тъй че предложи ръката си, щом тя слезе от трона. С леко кривване на главата тя даде знак на двама гвардейци да я придружат и поведе Хал по къс коридор до голяма врата, отворена към прекрасна градина.

Слънцето залязваше и вечерният бриз от океана бе освежаващ след душния въздух в тройната зала. Двамата гвардейци застанаха до вратата, а кралица Гертруде отведе Хал до отсрещната страна.

— Сега можем да поговорим насаме.

— Ваше величество — каза Хал с възможно най-уклончивия тон, който можеше да постигне.

— Дъщеря ми не може да спре да ви хвали, лорд Хенри.

Хал не беше много сигурен какво се очаква да отвърне на това.

— Моля ви, ваше величество, казвам се Хал. Баща ми беше лорд Хенри и не съм съвсем свикнал да се обръщат към мен така.

Тя се усмихна топло.

— Добре, Хал. Направили сте изключително впечатление.

— Бяхме заедно в ужасни обстоятелства. Много мъже щяха да направят същото като мен. Тайрън Хокинс и лейди Габриела със сигурност също заслужават благодарност за благополучието на дъщеря ви.

— Може и да е така, но тя говори само за вас. — Очите ѝ се впиха строго в него. — Да не би да сте омагьосали някак дъщеря ми, Хал?

Хал не беше сигурен дали се шегува, или не, тъй че отвърна:

— Ваше величество, уверявам ви, че само се стараех да се грижа за нейно височество. Отношението ми беше почтително и си давах сметка за разликата в ранговете ни.

Кралицата се засмя.

— Вие, мъжете от Островите, сте ужасно тесногръди, а западняците сте най-зле. При вашите обстоятелства половината благородници в Ролдем щяха да са я замъкнали до най-близкия храм за прибързана женитба и да дойдат тук като нашия зет, при свършен факт. Хал, ако кралят или аз мислехме, че е имало и един миг на неблагоприлично поведение, този разговор щяхме да го водим в тъмницата, независимо от ранга ви. — Хвана ръката му и я потупа. — И аз щях да държа нажежените до червено клещи.

Той се усмихна предпазливо и отвърна:

— Благодаря на ваше величество за мъдростта ѝ.

Тя го попита, без да пуска ръката му:

— Хал, влюбен ли си в дъщеря ми?

Напълно объркан, той се поколеба, след което промълви:

— Отчаяно.

— Олеле. — Тя се загледа над града; с падането на нощта палеха фенерите по прозорци и улични стълбове. Най-сетне каза: — Ела. Седни. Това е любимото ми време от деня, макар че рядко мога да му се порадвам. Обикновено съм заета с приготвянето за една или друга държавна дейност. — Усмихна му се. — Хайде да ти разкажа една история.

Помълча, след което заговори:

— Когато бях на възрастта на дъщеря ми, бях Велика херцогиня на Маладон. Брат ми беше Велик херцог и неженен. Запозна се с една богата млада жена от Симрик и с достатъчно добро положение, за да няма повдигания на вежди, след като бе очевидно, че се е оженил за

нея, за да подсили оскъдната ни съкровищница. Маладон и Симрик са свързани владения, две херцогства, свързани с брак преди векове след едно сражение.

— Брат ми пожела да ме омъжи по най-изгодния начин и откри, че тогавашният крал на Ролдем търси невяста за най-големи си син — продължи тя. — Вместо да търси съпруга, която да му спечели политическа изгода, да речем принцеса от Островите или Кеш, или високопоставена дъщеря на ролдемски херцог, търсеше момиче със сан, чийто съюз с Ролдем няма да наруши умело балансираните отношения между Ролдем, Островите и Кеш. Тъй че аз бях изборът. Имах сан, не кой знае каква зестра, но съюзът на брат ми с Ролдем нямаше да предизвика конфликт с някой от съседите. Когато се венчахме с Карол, изобщо не го бях виждала до деня на сватбата, знаеше ли това?

— Не, ваше величество — отвърна тихо Хал.

— Той беше свенлив, въпреки че имаше достатъчно дворцов опит, за да го прикрива. — Погледна Хал в очите и каза: — Твърде стара съм за преструвки, млади Хал, тъй че ще кажа само, че първата ни брачна нощ си имаше своите неловки моменти. Това беше преди трийсет и шест години. Не мога да си представя да съм омъжена за друг, но навремето, много отдавна, си мечтаех. За един дързък млад капитан от домашната гвардия на брат ми. Ласкаеше ме и ми обръщаше внимание, пренебрегвайки много по-хубави момичета. Бях наивна тогава и не можех да повярвам, че търси само изгода. Че си въобразява, че ще принудя брат си да ми разреши да се омъжа за него и да бъде повишен в генерал или нещо такова.

Хал се канеше да възрази, но кралицата го прекъсна.

— Спести ми празното си ласкателство, Хал. Знам, че не бях красавица. Съпругът ми ме заобича и аз го заобичах, въпреки доста невзрачния ни вид. Тъй че нека да те попитам: защо обичаш дъщеря ми? Красота, сан? Бъди честен. Ще разбере, ако лъжеш.

Хал премисли думите си.

— Никога не съм срещал жена, освен майка ми, която да е толкова... устойчива, освен може би лейди Бетани от Карс. Сред дивата пустош, с хората, които се опитваха да я пленят, гладна, мокра и измръзнала, Стефани не се оплака. Напротив, стараеше се да повиши духа ни. Да, тя е най-красивата жена, която съм виждал, и знам, че

рангът ѝ е много над моя, но съм сигурен в сърцето си, колкото мога да бъда. Смелостта ѝ не отстъпва на ничия друга от всички, които съм познавал, и тя има щедро сърце и хладен ум. Тя е... чудесна.

Очите на кралицата блеснаха.

— О, горкото момче — прошепна тя. — Знаеш какво трябва да направиш, нали?

Хал наведе глава, със свито от болка сърце.

— Знам, че не трябва да удовлетворя капризите ѝ.

По бузата на кралицата потече сълза.

— А от теб щеше да се получи такъв добър съпруг за нея — промълви тя.

— Благодаря ви за преценката. Но знам, че тя трябва да се омъжи така, че да защити най-добре интересите на Ролдем, а аз трябва да се върна в Риланон и да видя какво задължение има кралят за мен. Засега съм един провинциален херцог без херцогство. Освен ако кралят може да договори...

Странен пронизителен звук изпълни въздуха, придружен от усещане, сходно с мига преди падането на мълния. Космите по ръцете на Хал настръхнаха. Последва внезапен писък, мъжки викове и дрънчене на извадени оръжия. Всичко това дойде от коридора, водещ към голямата зала. Хал се обърна към двамата войници и извика:

— Пазете кралицата!

Извади меча си и се втурна по коридора.

19.

СБЛЪСЪЦИ

Цареше хаос.

Хал за миг спря, докато проумее гледката пред себе си. Три кръга гвардейци стояха плътно в защита на монарсите си, докато всички, които можеха да се измъкнат от голямата зала, се блъскаха към най-близкия изход. Центърът на залата вреше и кипеше и му отне малко време, докато проумее какво става, защото сред куп нападали тела стояха трима души.

Лорд Уортингтън стоеше замръзнал, с окървавен нож в ръка. Синът му лежеше в краката му, явно с прерязано гърло, и кръвта се разливаше около него. Лорд Джон изглеждаше вцепенен, зяпнал в празното, докато дворцовата гвардия на Ролдем оформяше жива преграда между него и краля.

Двойниците на лорд Джон от Островите и Кеш също стояха неподвижни, с изпънати пред тях ръце с дланите нагоре и със затворени като в молитва очи.

А в центъра на невидимия триъгълник между тези трима бушуваше нещо тъмно и убийствено.

Хал не можеше да проумее съвсем това, което виждаше. Пред очите му се оформяше вихър от движение и местеща се светлина. След това лорд Джон и другите двама съветници рухнаха на пода едновременно и от тях нещо изригна.

Три трепкащи силуета изведнъж се хвърлиха към тримата монарси. Хората, които не бяха зад стената от щитове, закрещяха в предсмъртна болка, щом по телата им изведнъж се появиха рани, или издъгнаха мигновено от внезапни убийствени удари. Кръв швирна и плисна навсякъде, докато привиденията сякаш се движеха из залата в безумен танц на убийство и сеч във всички посоки.

Принцесата бе зад баща си, лейди Габриела, Тай и десетина кралски гвардейци. Джим и Франсизка стояха между тяхната група и

гвардейците на Островите, които бранеха крал Грегъри. И двамата държаха по два внушителни ножа.

Кешийците оформяха стена от железни щитове и ятагани около император Сезиоти, който бе извадил церемониалния си меч и изглеждаше спокоен и готов да го използва, ако се наложи.

Хал се помъчи да осмисли ставащото, но му беше трудно да различи сеещите кървав хаос три тъмни фигури.

Движеха се странно, безредно, но въпреки това настъпът им бе смъртоносен. Кръв плискаше по изящните облекла и униформи и придаваше на цялата сцена нещо неземно. Нещо повече, пронизителният звук, който издаваха съществата, беше изнервящ. Хал потисна инстинктивния подтик да се обърне и да побегне и прецени следващия си ход. Имаше дълг към своя крал и знаеше, че трябва да тръгне и да защити Грегъри, но сърцето му бе със Стефани и искаше само да побърза и да застане до нея.

Прецени, че най-добрият му шанс е да се присъедини към Джим и Франсиезка. Притича покрай кралския подиум и се озова до Джим.

— Какво са те? — попита Хал задъхано.

— Никога не съм ги виждал — отвърна началникът на шпионите на краля. — Но съм чел за тях. Наричат се „танцьорите на смъртта“ и са адски трудни за убиване.

Хал се загледа в убийствения им танц и забеляза в него шаблон.

— Давай тогава да ги убием колкото може по-бързо!

Направи три крачки напред и както очакваше, онова, което приличаше на дупка във въздуха с форма на човек, замахна в широка дъга с нещо, което трябваше да е меч. Хал се хвърли напред и го прониза, усети как мечът му се врязва дълбоко, усети съпротивление, после го издърпа и коленичи, докато дивашки размаханото лезвие посече във въздуха там, където бе стоял допреди миг. Хъхрещ звук, който не можеше да издаде никой смъртен, разцепи въздуха — звук на неудържима болка и ярост.

— Добре! — извика Джим зад него. — Май наистина го ядоса!

Танцьорът на смъртта се обърна и като че ли се опита да намери Хал, който отстъпи назад, готов да скочи по-надалече от атаката на съществото. Беше го пронизал някъде в долната част на тялото, но то като че ли само се беше вбесило още повече, без никакъв признак, че е ранено сериозно.

— Как се убиват тези неща? — изрева Хал.

— Не знам, но знам, че не трябва да му позволиш да те посече! Допирът му е отровен!

— И ми го казваш чак сега!?

— Не аз налетях там, нали? — викна му Джим.

Хал заотстъпва от танцьора на смъртта и видя зад него друг. Имаше нещо различно в движенията на съществата, но той беше твърде зает с избягването на ударите, за да го открои по-добре. Извика:

— Джим, каква е разликата между този и другите?

Джим откъсна погледа си от най-близкото същество, щом то се хвърли към Хал и той едва успя да отскочи навреме. Смътното и безлико същество беше трудно да се види и само бързите рефлексии на младия херцог го спасиха.

— Другото е с нещо като камшик. Твоето е с меч, мисля.

— Не мога да го видя достатъчно добре, за да го раня! — извика Хал. — Все едно се биеш на тъмно.

Един от гостуващите лордове на кралството изкрещя и се хвана за лицето, щом камшикът на другия танцьор намери целта си. Падна на колене, кръв закапа между пръстите му, после очите му се изцъклиха и той рухна на пода. Лицето му пребледня, на челото му изби пот и той сякаш се бореше да си поеме дъх.

Третият танцьор на смъртта стигна до плътната редица щитове, които пазеха императора, и бе отблъснат само от многото удари, насочени към него. Няколко го поразиха и съществото повтори хърещия вик на онова, което Хал бе ранил и принудил да отстъпи.

Джим загледа отчайващата битка, докато Хал, Тай и другите защитници на монарсите се мъчеха да отблъснат атаката на врагове, които в най-добрия случай приличаха на танцуващи сенки, а в най-лошия бяха почти невидими.

— Не мога да ги видя! — извика той.

— Имам идея! — каза Франсиезка.

Тя се обърна и за кратък миг помисли да извлече краля и принцеса Стефани през вратата зад тях, но осъзна, че коридорът води до терасирана градина. Единственият изход от терасата бе през ниска каменна стена, а след това — петдесет стъпки пропад до парадния двор долу.

Присви се зад трона и се провря през тълпата уплашени благородници, които се опитваха да останат колкото може по-далече от убийствените магически същества. Имаше един вход за слуги, скрит зад стенно пано, и тя се промуши през него. Не беше ефикасен спасителен изход за хората в голямата зала, тъй като лъкатушеше на спирала до кухнята три етажа по-долу: хората щяха да се изпотъпчат по тези стъпала в паническият си бяг.

Стигна до кухнята и откри, че персоналът е в пълно неведение за ставащото горе — главният готвач надзираваше приготвянията за пиршество за над петстотин гости, което трябваше да започне след по-малко от два часа. Слуги вече започваха да подреждат големи подноси с деликатеси и чаши за поднасянето на вино. Един чирак хлебар забеляза Франсиезка и очите му се облециха, като видя жена с разрошена коса и с два големи ножа в ръцете. Преди да е успял да проговори, тя му извика:

— Брашно! Къде е брашното?

Момчето посочи, докато другите се извъръщаха и я зяпваха. Тя видя трикилограмовата торба на голямата маса за точене и още една неотворена под масата. Заби двата ножа в масата и извика:

— Никой да не се качва по стъпалата до залата, докато не ви кажат, че е безопасно!

Награби двете торби, по една под всяка мишница, без да обръща внимание на разсипващата се, и забърза обратно нагоре по стълбището. Колкото и здрава да беше, все пак се задъха, докато стигне горе. Как успяваха слугите да го правят десетки пъти по време на пир, зачуди се разсеяно.

Провря се през тълпата благородници до вратичката и видя, че една млада жена я гледа зяпнала. Франсиезка ѝ каза:

— Не слизайте долу! Там има още от тях!

Жената мигновено се отдръпна и изпищя. Едва се чу в цялата шумотевица. Франсиезка стигна до Джим, пусна затворената торба в краката му и каза:

— Срежи я!

Бръкна в отворената торба, гребна колкото можа по-голяма шепа от брашното и извика:

— Хал! Затвори си очите!

Задъхан и с плувнало в пот чело от битката с невидимото същество, той извика:

— Полудяла ли си?

— Затвори си очите! — изрева Джим.

Франсиезка хвърли брашното по движещата се сянка и то се пръсна на бял пращен облак. Изведнъж се откри очертание, което Хал можеше да види.

Той скочи напред, мечът се разигра бясно в ръката му и започна да сече по съществото. После към неговия се включи още един меч — Тай скочи покрай Габриела и промуши съществото, докато то се обръщаше да се противопостави на Хал.

Двамата с Тай бързо принудиха танцьора да отстъпи, а някои от по-храбрите гвардейци вече настъпваха напред, след като вече можеха да различат изплъзващите се убийци. Замахване, посичане, забиване — и хъхрецият вой се усили до пронизващ ушите писък.

Хал пухтеше, докато се мъчеше да притисне първия танцьор. Лицето му бе плувнало в пот.

— Назад — извика му Тай. — Поеми си дъх! Аз ще го задържа.

Един от гвардейците на Островите понечи да заеме мястото на Хал, но не премери добре движението си, танцьорът се завъртя и го посече през гърлото. Облецил очи, войникът падна на колене и кръвта швирна от врата му.

Колкото повече рани получаваха танцьорите на смъртта, толкова по-настървени ставаха и още войници загинаха. Джим се озова на позиция между биещите се и вече покритата с брашно Франсиезка и извика:

— Опитай да изведеш краля и принцесата!

— Не виждам как поне засега — отвърна тя.

Един храбър кешийски легионер скочи напред, блъсна с щита си най-близкия до него танцьор и той залитна назад.

Това предложи нужната пролука, за да извлекат император Сезиоти през най-близкия вход към по-безопасна част на двореца. Разгневеният танцьор на смъртта се опита до го последва, но храбрият легионер отново го блъсна с щита си и замахна с ятагана.

Джим видя дядо си, които се мъчеше да защити крал Грегъри и кралицата, и махна към вратата, през която бяха избягали кешийците. Лорд Джеймс кимна в знак, че е разбрал сигнала на внука си, и викна

на капитана на гвардията да е готов да тръгне към изхода, ако се отвори път.

А после Джим забеляза, че с крал Грегъри нещо не е наред. Дясното му око беше затворено и дясната му ръка висеше безпомощно. Помоли се наум дано да не е поразен от танцор на смъртта: от това, което знаеше за тях от едно съобщение на Пъг преди години, малцина преживяваха такава атака. Един от тях беше бащата на Тай, Тал, но той бе разполагал с най-добрата магия и медицина, която Конклавът на сенките можеше да осигури, а и бяха стигнали бързо до него.

Огледа се и видя, че след като кешийците се бяха изтеглили, освен храбрия легионер, който бранеше вратата, сега танцорите на смъртта нападат защитниците на Кралството. Насочи вниманието си към този срещу Тай и видя как Хал скочи към него.

— Проклятие, тия ако не са храбри младоци! — измърмори той.

— Храбреци са, да — каза Франсиезка до него.

Той я погледна и покритото ѝ с брашно лице щеше да му се стори смешно, ако не бяха обстоятелствата. Всъщност брашното беше навсякъде, на много места зацапано с алена кръв, и там, където двете вещества се бяха съчетали, се образуваха странно розови бучки.

Танцорите на смъртта вече бяха побеснели дотолкова, че се хвърляха към всичко, което се окажеше пред тях — хора, стени, мебели. Уморените гвардейци се блъскаха един в друг и Джим извика:

— Ако не свършим с това скоро, един от кралете ще умре!

Изведнъж бръмчене изпълни залата и Джим видя фигура с червен халат, застанала в другия край. Държеше ръцете си вдигнати нагоре и бръмченето се усили. Мигновеният резултат бе, че тримата танцори на смъртта спряха да се движат, застинаха по местата си и завибрираха, сякаш телата им се опитваха да влязат в хармония със звука. Нотата се усили толкова, че стана болезнена, и хората закрепяха от болка и запритискаха ушите си.

След това звукът изведнъж секна.

А с него изчезнаха и танцорите на смъртта.

Тримата съветници бяха мъртви. И според първите доклади на дворцовия лекар така и не бяха и живели. Каквото и да се окажеше, че са, не бяха човешки същества.

Руфио седеше сред събрания набързо съвет на представители от трите държави. Нито един от монарсите не присъстваше, от съображения за сигурност. Нещо повече, според съобщенията крал Грегъри бе преживял някакъв пристъп и за него се грижеха жреци и лекари.

Като най-старши ролдемски благородник, херцог Владислас от Ансеват бе неофициалният водещ конференцията. До него на масата седеше лорд Джеймисън, херцог на Риланон, с внука му Джим от едната му страна. Франсиезка седеше до херцог Владислас, а вляво от нея беше старшият кешийски представител, принц Янташи, един от многото племенници на императора.

След ужасните събития от вечерта на масата бе струпано много вино и се лееше свободно.

— Милорд Янташи — каза Джим, — ако ми позволите дързостта да направя едно предложение?

— Да, лорд Джеймисън?

— Известете в Джалпур и върнете лорд Хазара-хан. Той погрешно бе заподозрян в измяна и е невинен, но е ценен и талантлив слуга на вашия император и ще ви бъде нужен в бъдеще.

— Странно е да си помисли човек, че такава подкана от враг на държавата има някаква стойност.

— О, аз съм много неща, милорд — призна Джим, — но враг на Кеш не е сред тях. — Огледа залата и каза: — Нашите роли като автори на интриги приключиха, на Касийм и моята. — Не спомена Франсиезка, тя сигурно щеше да предпочете сама да избере кога да направи такива разкрития. — Той все пак е твърде умен и талантлив човек, за да не се използва, а аз ще се оттегля от публичния живот с благоволенieto на моя крал. Но знайте, че само се стремях да укрепвам мира между двете ни държави, колкото и трудно да се оказваше това понякога.

Дядо му — едва можа да сдържи гнева си — се намеси:

— И трябва ли да ви напомня, принц Янташи, че имахме мир, близо столетие, освен онези неприятни малки свади в Долината, докато вашата държава не предприе пълномащабно нашествие срещу моята?

Тук заговори магьосникът.

— Простете за намесата на един простосмъртен, милорди, но е ясно, че е действала магия. Няколко от вашите групи повтарят, че е било все едно са се събудили от сън, някои твърдят, че е било така от години. Тримата съветници, които загинаха, не бяха човешки същества, а създания с някакво чуждо естество, каквито не е имало сред нас от дълго време. Сър Уилям е бил млад войник с крал Грегъри още преди трийсет години, а принц Харфум и лорд Джон като него са се наместили в столиците преди десетилетия и бавно са усилвали влиянието си. Но помислете как никой от тях не е будел съмнения, докато толкова постепенно са се издигали.

Други двама магьосници бяха придружили Руфио от Академията: и двамата, също като облечения в червено заклинател, бяха слуги на Конклава на сенките. На единия бе възложено да огледа труповете на тримата мъртви благородници, докато другият разговаряше с всеки, който издаваше някакви признаци, че е бил под влиянието на тези мъртъвци.

— Ще знаем повече след известно време — каза Руфио и погали разсеяно черната си брада, — но съм сигурен, че ще открием, че връхлетялото ни безумие е резултат от някакъв коварен план.

— А кой точно сте вие? — попита лорд Владислас.

— Смирен слуга — отвърна Руфио със скромна усмивка. Джим знаеше много добре кой е, но си замълча. — Преподавам в Академията на Звезден пристан. Пъг от Звезден пристан ни помоли да държим под око тази среща, защото очевидно е съдбовно важна, и тревогите му се оказаха оправдани. Съжалявам, че толкова се забавихме с реакцията си, но помислихме, че ще е разумно да останем по-настрани от тази среща. — Огледа събралите се и добави: — Предположихме, че тук ще има и други боравещи с магия, верни на владетелите си. Очевидно не е така. А защо?

Дори да ги бе ядосала идеята, че човек от простолюдието им задава въпроси, присъстващите благородници не го показаха. Принц Янташи каза:

— Императорът, благословен да е, имаше съветник магьосник на младини. Беше след един ужасен опит за покушение над живота на дядо му. Било е преди моето време, тъй че не знам подробности. Но знам, че беше придворен магьосник много години. — Гласът му заглъхна. — Мисля, че лорд Харфум сложи край на тази практика.

Руфио кимна и се обърна към лорд Джеймисън.

— Крал Боррик имаше домашен магьосник — каза той малко сопнато. — Щом сте от — Звезден пристан, попитайте Пъг за последния му разговор с крал Патрик. Точно затова оттогава в Риланон не е имало дворцов магьосник.

Руфио отново кимна.

— Чувал съм историята, милорд.

— Ролдем никога не е имал дворцов магьосник — заяви Владислас.

Руфио сви рамене.

— Ако знаехме, можеше да спасим живота на повече хора.

Владислас каза:

— Вижте, всичко това може да почака. Сигурен съм, че Руфио с удоволствие ще ни разкаже как направи това, което направи, за да се отървем от онези същества, но първата ни работа е да сложим край на тази проклета война. — Погледна Янташи, който кимна, и отсече: — Вие я започнахте и вашето послание до краля ни я прекрати. Какво предлагате?

— Честно казано, милорд, едва ли има здравомислещ човек в империята, който да знае защо нападناхме Островите — каза кешиецът. — Ако щяхме да нападаме, Долината е единственото място, което си струва да се иска, а цената за спечелването ѝ е повече, отколкото струва самата тя. Ясно е, че развитието на причините, разселването на бунтовни племена от Конфедерацията, „възвръщането“ на Босания, окончателното покоряване на Квег и възстановяването на древните граници бяха просто средство да се създаде колкото може повече войнствена треска сред членовете на Галерията на лордовете и майсторите, които не бяха под прякото влияние на принц Харфум. — Поклати замислено глава. — Докато императорът, благословен да е, не се върне безопасно в двореца си, нямам идея какво е възможно.

— Бихте могли да си вдигнете играчките и да се приберете у дома — каза лорд Джеймс.

— Имаме колонисти, разпръснати от Карс до границата на Ябон в района на Далечния бряг, милорд. Окупирали сме половината Илит. Имаме три анклага по брега на Свободните градове и пълна блокада на Крондор и Порт Викор. И вие искате да си „вдигнем играчките“?

— Да — каза Джеймс.

Джим погледна внимателно дядо си и видя в изражението му решителност, каквато не беше виждал от години. Половината живот на Джим беше минала в престъпна дейност, но другата половина беше в служба на Короната и личният му пример в това седеше вдясно от него. Дядо му бе готов да умре още в този миг заради това, в което вярваше.

— Нямам власт да договарям споразумение — заяви принц Янташи.

— А каква точно власт имате? — попита херцог Владислас.

Принцът се усмихна.

— Не много всъщност. Всичко, за което се съглася, очевидно може да бъде отменено от императора, благословен да е. Също както вашите крале могат да го отменят.

— Разбрано — каза Джеймс. — Но не седите просто тук, за да заемате пространство, нали?

— Мога да се съглася да поддържаме сегашното примирие, докато се проведат по-официални преговори. Мисля, че ще се съгласите, че след това, което понесохме днес, всяка надежда за бързо разрешение е неразумна.

— Искаме отстъпки — каза Джеймс.

— Какви по-точно?

— Изведете хората си от Ябон. Изтеглете ги до границата на Крудий, за да можем да закараме там продоволствие. Градът на младия лорд Мартин гладува и не е лесно да се внесе храна и помощ.

Джим едва успя да се сдържи. Дядо му лъжеше като комарджия с подправени зарове. Кервани с храна вече се изпращаха за Крондор през Сарт, а квеганците държаха флотата на Кеш южно от острова им под контрол. Всъщност отношенията между Кралството и Квег бяха по-добри от всякога: нищо по-добро от един общ враг, за да изоставят съперниците разногласията си. Не, дядото на Джим вече замисляше кампания, за да си върнат Крудий от Кеш, и искаше разрешението на Кеш, за да го осъществи. Дано само този кешийски принц да беше също толкова невежа в географията и политиката на север, колкото повечето кешийци от Истинската кръв.

Принц Янташи кимна.

— Ще помоля за изтегляне до границата. — После се усмихна. — Продължете с кроежите си за завземането на Крудий, лорд Джеймс. Сигурен съм, че до около година императорът с удоволствие ще ви го върне. Няма нужда от кръвопролития, ако сте търпелив.

Джим едва успя да сдържи усмивката си, като видя как кипна дядо му. Този кешийски принц явно не беше избран само заради роднинските си връзки. Обърна се към Джим и каза:

— Сериозно ще обмисля препоръката ви по отношение на лорд Хазара-хан. Хората от Джалпур са били едни от най-верните ни поданици от столетия и той е един от тези, които явно не са били омагьосани от принц Харфум и слугите му. — След това се обърна към домакина им. — Лорд Владислас, имате нашите благодарности за гостоприемството. Кеш знае, че Ролдем е напълно невинен за днешната касапница, и нашият император, благословен да е, желае възлюбеният му брат крал Карол да знае, че питае към него най-високо уважение. Флотата на Кеш в Кралско море ще се изтегли до традиционната ни сфера на контрол. — Стана и останалите също станаха, а после седнаха отново, след като той напусна.

— Е, Джеймс — каза Владислас, — след като формалностите приключиха, какво предлагаш?

— Не знам за тебе, Влад, но мисля, че моментът е много подходящ да се напием.

— Как е кралят ви? — попита херцог Владислас.

— Боя се от най-лошото — отвърна Джеймс. — Грегъри изобщо не беше здрав. Изглеждаше... пострадал от удар, когато го изнесоха. Трябва да изчакаме и да видим какво ще кажат лекарите.

— Ще се моля за него тази нощ — каза херцогът и херцог Джеймс знаеше, че ще го направи — старият му приятел беше благочестив мъж. Все пак изненада всички, когато се пресегна за бокал и рече: — Но намирам предложението ти отпреди малко за много добра идея.

Джим се обърна към Франсиезка и тя му кимна. Станаха едновременно от масата и дадоха знак на Руфио да се присъедини към тях, за да оставят двамата стари херцози насаме. Щом тримата излязоха от стаята, Джим попита:

— Къде е Пъг?

Руфио погледна колебливо към лейди Франсиезка.

— Говори открито — каза Джим. — Казвам й всичко.

Ако в живота й бе имало момент, в който лейди Франсiezка Сорбоз бе трябвало да събере всяка троха самообладание, за да не прихне, това беше този момент. Повечето от връзката й с Джим се беше въртяла около усилията на всеки от двамата да опази тайни от другия, тайни, които другият отчаяно се стремеше да разкрие.

Руфио, изглежда, разбра шегата и сви рамене.

— Двамата с Магнус отидоха по една работа, която той смята за съдбовно важна. — После сниши глас. — Миранда и Накор, изглежда, са се върнали.

Джеймс Джеймисън Фурията за миг онемя. Най-сетне успя да каже:

— Но те са мъртви!

Руфио отвърна с тъжна усмивка:

— Всички бяхме единодушни за това. Някои от колегите ми видяха как Миранда умря, а Накор изобщо не се завърна от едно пътуване до друго селение с Пъг и Магнус. Но двама от най-доверените ми помощници ме известиха, че са се върнали на Острова на чародея, където обядват с Амиранта и Сандрина, Непреклонния рицар от Щита на слабите.

— Помощници ли? — попита Джим. — Ти си повишен?

Руфио кимна.

— Пъг предвижда всичко. Както Магнус ще го замести един ден, аз ще трябва да заместя Магнус. Сега съм водачът на Конклава в тяхно отсъствие.

Франсiezка се изкикоти.

— Е, явно ще трябва да допълня записките си.

— Сега ще ви оставя — каза Руфио. Бръкна в пояса си и извади малка кесийка. — Разбирам, че последното ти кълбо се е повредило. Ето ти друго, за удобство. Първата настройка ще те пренесе до Вила Беата, разбира се. Направил съм и втора, която да те върне в двореца в Риланон, и трета до двореца в Крондор.

Джим се зарадва.

— Благодаря ти, Руфио!

— Има и едно кубче. Завърти малкия ключ и ще бъда призован. — Магьосникът се огледа и рече: — Боя се, че щетите, нанесени от онези тримата... хомункули или каквото там бяха, съвсем не са

поправени. Имаме война и недоверие, и три държави в задънена улица, и може да минат години преди да се върнем до нещо, приближаващо се до спокоен живот.

Джим кимна.

— Мнението ми е, че целта на цялото това безумие е три държави да затънат в такава безизходица, че да не могат да реагират на някаква нова заплаха.

— И Пъг смята така — отвърна Руфио.

Преди някой да е успял да каже нещо повече, покрай тях притича скуайър в ливреята на Островите и нахлу в стаята, която току-що бяха напуснали. Франсiezка пребледня и се вкопчи в ръката на Джим. После я пушна и той изтича в стаята.

— Усещам го. Крал Грегъри е мъртъв — промълви тя.

— Дано пътуването му на колелото му донесе повече радост — въздъхна Руфио, погледна я и добави: — Трябва да се върна в Академията и да обясня, че намесата на Звезден пристан в политиката е връх на глупостта. — Усмихна ѝ се. — Вашата красота и проникателност далеч надвишават репутацията ви, милейди. Знайте, че Конклавът не иска да навреди на нито една държава или владетел. Служим само за да защитим света.

После изчезна.

Франсiezка се обърна, щом Джим излезе от стаята, заета от дядо му, и каза:

— Вече нямаме крал, нито наследник.

— Какво ще правиш?

— Първо отивам в Крондор. Трябва да говоря с братовчед ми Ричард и с принц Едуард. Той е с най-високия сан, но е по-слаб претендент от някои други. Като стана дума, би ли се погрижила за Стефани? Освен ако не съм се объркал ужасно, тя иска да има младия Хал за свой съпруг и ако никой не ги е пазил грижливо, най-вероятно вече го има между чаршафите. Най-добрият ѝ ход може да е да заяви на баща си, че е с дете и че младият херцог на Крудий е бащата.

— Не е чак толкова коварна — отвърна с усмивка Франсiezка.

— Жена е, нали?

— Ще ти простя тази забележка, ако ми кажеш къде ще отидеш след Крондор.

— До Риланон и ще се постарая да успокоя Събранието на лордовете. Имаме претенденти за трона, включително и обекта на желание на принцесата, но нито един ясен фаворит. Троневи ще се търгуват и обещания ще се дават и нарушават. Съюзи и измени ще диктуват дневния ред и ако се намери някой достатъчно глупав, може да стигнем до гражданска война.

— Би ли могло да се стигне до това с Кеш на границите ви?

Джим се засмя.

— Както твърдят, че е казал предтечата ми, първият лорд Джеймс: „Никога не подценявай мощта на човешката глупост, когато залогът е богатство и власт“.

Тя въздъхна.

— Боя се, че си прав. Хайде, върви. Скърби за своя крал и се погрижи за делата на държавата си, но знай, че ще очаквам да те видя отново при по-щастливи обстоятелства.

— Лейди, нямате представа колко се радвам да чуя, че казвате това. Ако има нещо в това горчиво преживяване, което не бих заменил срещу кешийската съкровищница, то е да чуя, че казвате това.

Тя го изгледа продължително.

— Наистина те обичам, глупако.

— И аз те обичам, повече от дъха в дробовете си. — Целуна я и я притисна до себе си. После извади пътното кълбо, завъртя ключа и изчезна.

Лейди Франсизка Сорбоз постоя неподвижно за миг. Никога в живота си не се беше чувствала толкова самотна.

Магнус стоеше на студения песъчлив бряг, пренебрегнал жестокия зимен вятър от юг. Бореше се с мрачен гняв, какъвто не бе изпитвал от момчешките си години.

Взираше се замислен в пляскащите по брега вълни. Умората го бе принудила да се откъсне от проучването на матрицата и той знаеше в сърцето си, че тя отчасти е причинена от конфликта, който изпитваше всеки път, щом се откъснеше от проучването и видеше в ума си лицето на майка си.

Въздъхна.

Взирането в морето винаги бе начинът му да се пребори с вътрешните си конфликти. Беше отраснал като кротко момче, не гневлив, а разсъдлив и усърден. Когато се беше родил по-малкият му брат, се беше държал като повечето други деца, разкъсван между обич към близък и негодувание от натрапник. Калев беше буен и игрив, докато не се разбра, че няма никакви магически дарби и че никога няма да се научи на тях.

За повечето деца това щеше да се окаже маловажно, но за Калев се бе оказало бреме, защото растеше на Острова на чародея, син на Пъг и Миранда, по-малкият брат на Магнус и единственото дете не слуга без магически способности.

Магнус се беше превърнал в неговия закрилник. Беше големият му брат, който го бранеше, колкото бе възможно, от жестокостите на другите момчета и момичета, но дори тогава не можеше да бди над него непрекъснато, тъй че с Калев все пак се бяха държали грубо.

Пъг дойде при сина си и го попита:

— Как си?

— Зле — отвърна Магнус. — Наистина зле.

Пъг въздъхна.

— Тази среща с онези... същества... Знам, че е притеснително.

— Притеснително ли? — Магнус повиши глас. — Видях как я гледаш. Разбирам, татко. Имаше моменти, кратки, когато забравях, а после си напомнях, че тя не е майка ми. Не е твоята жена!

Пъг видя гнева в сина си, гняв, какъвто не бе виждал никога досега.

— Какво има всъщност?

Магнус премисли думите си, преди да отговори.

— Коя е границата на цената, която си готов да заплатиш?

Пъг се оказа неподготвен за въпроса му.

— Не съм сигурен какво имаш предвид?

Магнус винаги беше съвестно, сдържано дете, същият беше и като възрастен, но за първи път изглеждаше в очите на баща си така, сякаш му е нужно цялото му самообладание, за да не избухне.

— Умирали са хора, татко. Не десетки, не стотици или хиляди, а милиони. Умирали са заради решения, които вземахме ние, ти и аз. Кога цената става прекалено висока?

Пъг онемя.

— Предполагам, че това всъщност е без значение, ако не знаеш кои са тези хора или поне ако не са ти близки — каза Магнус. Очите му бяха пълни с едва сдържани сълзи на безсилие и гняв. — Историите, които разказваше на Калев и мен, когато бяхме момчета. За стотиците, загинали на арената на Келеуан. Беше прав. Игрите са били жестоки. А после ти затваряш разлома, който е привлякъл Господарите на дракони или каквото е останало от тях към Мидкемия.

Стъписването на Пъг започна бавно да прелива в гняв.

— Да не би да намекваш, че по някакъв начин съм виновен, че валхеру са започнали Войните на хаоса преди човекът да е дошъл на Мидкемия?

— Разбира се, че не! — извика Магнус. — Не обиждай интелигентността ми. Но помислял ли си изобщо някога, че онова срутване на арената над главите на цурански граждани, чието единствено престъпление е било да присъстват на публично празненство, може да е било първият път в живота ти, в който си гледал на човешкия живот като на нещо, което имаш право да похарчиш? По своя прищявка?

Пъг сграбчи Магнус за предницата на халата и извика:

— Защо правиш това, Магнус?

Магнус избута ръцете му.

— Ти унищожи един свят, татко. Даде всичко от себе си, за да освободиш хората, но накрая... не знам колко хора загинаха заради това, което направи.

— Нямах избор! — извика Пъг.

— Винаги има избор — отвърна Магнус. — От избора да не правиш нищо и да оставиш събитията да следват своя ход до постоянното намесване и хвърляне в хаос на живота на други хора. Просто като че ли твоите избори нанасят най-голямото унищожение. — Гледаше баща си така, сякаш го вижда за първи път. — Не те познавам.

— Знаеш какъв е залогът.

— Нима? — каза Магнус. — Знаем срещу кого сме изправени. Няма да споря, че срещу нас стоят неопикуемо зли сили. Безумие е тяхното клеймо и хаос — избраното оръжие, но в крайна сметка трябва да попитам: дали ли сме всичко от себе си, за да им се опълчим, или

просто вършеем слепешката, разбиваме всичко, което се окаже на пътя ни, защото никога не си задаваме въпроса: на каква цена?

— Плащаме цената, която се иска — отвърна Пъг. — Иначе всичко, което познаваме, и повече, неизброими светове са изгубени.

Магнус се обърна и зарея поглед над океана.

— Стоя тук и гледам, и виждам мили прииждащи вълни. Под водата кипи живот, който не осъзнава и не разбира борбите ни. Птици се реят в небето и нашите конфликти не означават нищо за тях. И това е само един свят. Гледал съм звездите в небесата и знам, че машината на сътворението е необятна, извън способността ми да я възприема, и все пак в крайна сметка изпитвам точно това, което казах: че има граница! — Повиши глас и посочи назад към града на пантатийците. — Там вътре има нещо мерзко. Двама души, които съм обичал безмерно, майка ми и Накор, са пленени в някакъв зъл замисъл и са върнати при нас — и с каква цел? Дори те признават, че не знаят защо. Но мисля, че е поредната шега на боговете, за да ни убедят, че тяхната цена няма граница. И не го искам повече.

След тези думи Магнус изчезна.

Пъг остана сам на стръмния бряг, загледан към студеното бурно море. Никога в живота си не се беше чувствал по-самотен.

20.

МАНЕВРИ

Войниците маршируваха.

Процесията, която щеше да отнесе тленните останки на крал Грегъри в Риланон, за да бъдат погребани в Кралската гробница, се движеше надолу по дългата лъкатушеца улица от двореца до пристанището. Хал наблюдаваше от един прозорец в двореца, прозорец в стаята на херцог Джеймс Риланонски.

Старият херцог, внукът му Джим и магьосникът Руфио стояха до него и наблюдаваха траурния парад. Хал се извърна и погледна лорд Джеймс, който каза:

— Нямаме много време, милорд.

На Хал все още му бе трудно да приеме ранга си като равен на мъжа, който се обърна към него. Лорд Джеймс бе несъмнено най-властният благородник в кралството, особено сега, след като кралят бе умрял, без да посочи наследник.

— Трябва да решиш, и то бързо — каза Джим.

— Честно казано, не знам какво да правя — отвърна Хал.

Херцог Джеймисън беше войник с могъщо телосложение в помладите си години, но дори сега, когато навлизаше в заника на живота си, имаше присъствие, с което човек трябваше да се съобразява, а тъкмо той бе помолил за тази среща. Вдигна юмрук и го разтърси във въздуха.

— Докато си говорим тук, принц Оливър от Симрик почти със сигурност ще е на кораб, пътуващ към Риланон и Събранието на лордовете. Три дни след като Грегъри бъде положен в Кралската гробница, Събранието ще заседава и претендентите за короната ще се представят. Ти трябва да си там.

— Но моят предтеча, първият Мартин...

— По дяволите, момче — прекъсна го Джеймс. — Знаем историята не по-зле от всеки друг и как твоят не знам колко пъти прапрадядо е направил нещо благородно за брат си. Да, линията е

незаконна, узаконена от едно заявление на смъртно ложе, но това не те прави по-малко Кондуин и по-малко силен претендент от всеки друг.

— Принц Едуард... — почна Хал.

— Не иска короната — прекъсна го Джеймс. — Публично и често е заявявал, че е поел поста в Крондор като услуга към братовчед си Грегъри. Ще наблюдава от галерията като всеки друг член на Събранието, но дори ишапийските жреци да поставят короната в краката му, няма да се наведе да я вземе.

— Аз да стана крал? — възкликна Хал.

— Най-вероятно — не — каза Джим. — Но ако не си там, сме изправени пред опасността някой друг да заяви за теб, от твое име, като начин да търгува с влияние. Монтгомъри ще се изправи като първа алтернатива на Оливър. Той е отраснало в двора същество и има много приятели, но до този момент — никакво сериозно влияние.

— А лорд Чадуик ми каза, че се молил да не се наложи постът да се падне на него.

— Ха! — отвърна Джеймс. — Онзи стар мошеник би продал и баба си за короната. Не позволявай любезността и добродушието на Чад да те подведат, момко. Той вече пресмята кого би могъл да изтръгне от фракцията на Монтгомъри, за да подкрепи претенцията му, и кои от последователите на Оливър може да бъдат подкупени или принудени да променят гласовете си. Ти стоиш като честна алтернатива, или поне толкова честна, колкото ще имаме някога в държавата ни. Ти си западняк, а последният крал, дошъл от Западното владение, се е оказал изключително способен и любим владетел — имам предвид Луам. Брат му е бил гений, а синът на Арута Боррик беше чудесен крал. След това... — Старият херцог сви рамене.

— Никой не очаква да бъдеш избран — каза Джим, — но ако не си там... — Кимна към херцог Джеймс. — Дядо е прав. Може да успееш да задържиш достатъчно гласове, за да се предотвратят сделки, които в крайна сметка ще навредят на кралството. Някои от източните лордове изобщо няма да се интересуват, че херцогството ти е окупирано от кешийци, нито че град Илит е разцепен по средата, едната половина на Империята, другата на Кралството. Ще търсят титла и дарени земи на изток в замяна на гласовете им. Някои от източните лордове имат във Велики Кеш приятели, които ще сметнат, че е в тяхна лична изгода, ако новият крал просто отстъпи на Кеш

завоеванията им. — Джим вдигна пръст към гърдите на Хал. — Тогава ще си херцог без херцогство. Можеш да се преместиш в Крондор, предполагам, и да станеш дворецов благородник, но кой знае кой ще е новият принц в Крондор и що за роля би могъл да ти потърси?

— Личното ми положение не ме интересува — каза Хал. — Важна е съдбата на народа ми. Крудий трябва да бъде върнат.

— Само кралят може да направи това — каза Джим. — Трябва да говориш с Оливър, Монтгомъри и Чадуик и да видиш какви са позициите им по отношение на Далечния бряг и Запада.

— И да запомниш, че ще те лъжат всеки път, щом си отворят устата — добави Джеймс. — Но обещанията са политически капитал в Риланон и ако новият крал се отметне от обещания, дадени, за да спечели короната, няма да получи нищо и управлението му ще е кекаво. И тримата знаят това. Планирай хода си разумно, избери този, който смяташ, че ще ти помогне да си върнеш херцогството, и му се вречи във вярност.

Хал погледна Джим, който кимна в съгласие.

— Е, добре. — Обърна се към Руфио. — А ти?

Руфио бе разказал на Хал за Конклава и ролята му в историята на Кралството и след дълго обсъждане предната нощ Хал вече се смяташе за по-провинциален и невеж, отколкото бе в първия ден в Университета в Ролдем. През последните дни погледът му за света бе станал толкова по-мащабен, че той не беше сигурен доколко е достоен за задачата.

Руфио се усмихна.

— Конклавът има други грижи и не му е до това кой седи на трона на Островите, но ще имаме агенти тук, за да гарантираме, че изборът на нов крал ще мине без магическа намеса. Политическата манипулация през последните няколко години и войната показаха, че враговете ни се стремят да доведат този континент и може би целия свят до състояние на хаос.

— А твоят господар? Пъг? — попита Хал.

— Подготвил съм доклад, който в момента пътува към него, и съм сигурен, че той ще се задейства достатъчно бързо, за да ни помогне да разкрием онези, които стоят зад жестокостите, извършени в Голямата зала.

Когато касапницата приключи, един херцог на Ролдем, няколко благородници от Кеш и Кралството, половин дузина слуги и осем гвардейци се бяха оказали избити от танцьорите на смъртта.

Докато крал Карол стоеше в покоите си, обкръжен от личната си гвардия, а император Сезиоти се приготвяше за заминаване, цялата комуникация между трите държави се вършеше от херцозите на Ролдем и Риланон и принца на Велики Кеш.

— Аз ще ви придружа — каза Руфио, — ако не възразявате, лорд Хенри, а тук ще има и други, които да бранят Короната и да ѝ служат. — С увереност, за каквато Хал съжеляваше, че не притежава, младият магьосник заяви: — Никой танцьор на смъртта или друг причинител на хаос няма да обезпокои Съвета на лордовете.

— Ще трябва да намерим кораб — каза Хал. — Кралският е дори претоварен, както ми казаха.

Джеймс се засмя.

— Ха, онзи кучи син Чадуик, несъмнено. — Сложи ръка на рамото на младежа. — Ти си херцог, Хал. От кралско родословие. Никой в кралството не стои над тебе, освен твоя крал и назначения от него принц в Крондор. Извън това можеш да кажеш на нас останалите да танцуваме, ако ти хрумне. — Хал се усмихна. — Никой не може да ти каже, че няма място на кралския кораб. Ако се наложи да изхвърлиш някой васален барон през борда, за да се отвори място, ще го направиш.

Хал се засмя.

— Ами... ще го направя.

— Не е нужно — каза Руфио. — Мога да ви пренеса в Риланон за миг. — И с усмивка и леко театрален поклон младият магьосник добави: — Когато ви устройва. Можем да се задържим тук още три дни и пак да пристигнем в Риланон преди кралския кораб.

Джеймс кривна глава и погледна внука си.

— Планиране?

— Нужно е — отвърна Джим. — Да пообучим малко този младеж и след това всички ще отидем в Риланон заедно.

— Вие ще отидете — каза Джеймс и махна на един паж да му донесе наметалото. — Аз съм херцог на Риланон и мястото ми е до моя крал, колкото и досадно да се окаже това пътуване. Ще седим на смъртното бдение с него от тук до семейната гробница. — Целуна

внука си по бузата. — Винаги си бил мило момче, Джими, въпреки че винаги си трън в задника.

Джим също прегърна дядо си.

— Ако може да се вярва на разказите на баща ми, не повече, отколкото сте били ти и дядо Даш за пращядо ми Арута.

— Е, аз бях по-млад тогава — отвърна старият херцог.

Засмяха се и херцогът излезе. Джим се обърна, потърка ръце и се загледа през прозореца. После се обърна към един слуга и каза:

— Вино. Изстудено бяло. Плодове, сирене, топъл хляб, печено пиле и щом се сервира, да не ни безпокоят, освен ако не е по кралска заповед.

— Да, милорд.

— Имаме много малко време и много да те учим за политиката в кралството, Хал — каза Джим. — Надявам се да си добър ученик.

Хал седна и поклати глава.

— Добър ученик щеше да е Мартин. Аз съм кавгаджията.

Джим кимна.

— Стига да не си глупав кавгаджия и да слушаш внимателно какво ще се опитаме да те научим с Руфио, би трябвало да имаш шанс.

— Шанс за какво? — попита Хал.

— Шанс да спасиш кралството от собствените му най-лоши импулси.

Щом Брендан влезе в стаята, Мартин вдигна глава.

Животът в Илит започваше да се връща към нещо близко до нормалното или толкова нормално, колкото можеше да е, след като половината град бе окупиран от кешийци. Но някои от гражданите се бяха върнали от горите и първият кораб от Сарт беше пристанал преди няколко часа.

Един кешийски кораб също бе пристигнал, но спря на котва извън пристанището и изпрати на брега лодка, на кешийската страна на кейовете.

— Заповеди от принца — каза Брендан и пусна един пакет на масата пред Мартин.

— Най-последно нещо за вършене.

Ужасът и хаосът на битката бе заменен първоначално от облекчение, после — от скука, докато двете страни се гледаха през широката трийсет стъпки ивица площад, която играеше ролята на ничия земя между фронтовите линии.

Мартин отвори пакета, като счупи печата на принца на Крондор, и зачете. След минута поклати глава.

— Това е забавно. Назначен съм за командир на гарнизона.

— Честито — каза сухо Брендан.

— И съм освободен от длъжност.

— Какво?!

Мартин стана.

— Заповядано ни е да идем в Крондор и да докладваме лично на принца.

— Това добра идея ли е? — попита Брендан.

— Стига кешийските ни приятели да не започнат някоя неприятност, Болтън би трябвало да се справи.

Брендан се намръщи и Мартин се усмихна.

— Откажи се. Тя ви разиграва двамата един срещу друг, но очите ѝ са се спрели на младия ни капитан. Освен това ти не само си твърде млад за уседнал живот, но си по-малкият брат на херцог и ще правиш каквото ти се каже.

Брендан го изгледа сърдито.

— Сериозно? И кой точно ти даде разрешение да ухажваш лейди Бетани?

— Ще го уредя с Хал, когато го видя — отвърна Мартин, докато затягаше оръжейния колан на кръста си. — Виж, намери си момиче като нея и ще се боря до смърт за правото ти да се ожениш.

Брендан се изсмя.

— Правилно. — След това се усмихна широко. — Все пак не ти завиждам, че ще ѝ кажеш, че заминаваш, а тя остава тук.

— Тя ще разбере. Освен това някой трябва да гледа Болтън да не оплеска нещата.

— Как ще пътуваме?

— Ще яздим — каза Мартин. — Конете ни започват да стават лениви. Ще вземем по два и ще ги сменяме. Пет дни до Сарт, може би шест, после бърз кораб до Крондор, да видим какво иска принц Едуард от нас.

Бетани не беше доволна, че я оставят, както беше предсказал Брендан, но докато братята се подготвяха да препуснат рано на другия ден, един страж дойде на бегом до конюшните зад кметската къща.

— Сър, капитан Болтън има нужда от вас на барикадата!

Двамата братя яхнаха конете и препуснаха към барикадата.

— Кешийците, изглежда, се изтеглят, сър — докладва капитанът, щом пристигнаха.

Мартин се загледа над барикадата и наистина, кешийците тръгнаха в строй към градската порта. Извика на двама войници да направят отвор и те бързо заиздърпваха чувалите. Обзет от нетърпение, Мартин не ги изчака и прескочи най-долните два реда чували, преди да са довършили. След като не видя никакъв отвор в кешийската барикада, пришпори коня си, премести тежестта си напред и прескочи препятствието.

Продължи в лек галоп зад маршируващите кешийци и ги подмина. Щом стигна до главната порта, завари кешийския командир и офицерите му да наблюдават как бойците им напускат тяхната половина от града. Дръпна юздите пред тях и рече:

— Заминавате ли?

Кешийският командир кимна.

— Такива са заповедите, милорд. По благоволенieto на негово величество императора на Велики Кеш, благословен да е, ви връщаме Ябон и се оттегляме до границата на Босания. — Посочи към върха на един хълм. — Която е ето там, ако древните карти са точни. — После добави с тъжна усмивка: — Поздравления за победата ви, милорд. Успяхте да си върнете Ябон, без да загубите и един човек.

— Ако бях в настроение да оценя това лековато твърдение, сър, щях да се изсмея. Всъщност изгубих твърде много добри мъже заради авантюрата на вашия император. Ако може да попитам, защо отстъпвате толкова трудно спечелена победа?

Командирът сви рамене.

— Не съм в течение на причините, лорд Мартин. Просто получавам заповеди и им се подчинявам. Никога не съм имал желание да дойда на тази земя, но беше мой дълг. Знаете какво е дълг, нали?

Мартин кимна и каза:

— Да се надяваме никога повече да не се изправим един срещу друг на бойното поле, сър.

— Ако се изправим, ще го смятам за чест.

Мартин остави кешийците да се изтеглят и се върна при отбранителните си линии. На Болтън каза:

— Кешийците имат заповеди да се изтеглят на три-четири мили на югозапад, до старата граница между Босания и Ябон. Щом напуснат града, обходи района, който бяха окупирали, и провери дали не са оставили шпиони, после вдигни отново стената и портата колкото може по-бързо. Ще настоя пред принца да прати подкрепления и може би дори да върне херцога тук. Най-лошото може би приключи. Но може и да е просто заблуда. Бъди нащрек и се погрижи за града, капитан Болтън.

— Да, сър! — отвърна младият офицер.

— И се грижи за Лили — добави Брендан с кисела усмивка.

— Да, сър — каза Болтън с усмивка на победител.

Двамата братя обърнаха конете и поеха към източната порта, за да заминат за Крондор.

Пъг и Миранда седяха сами в покоите, заделени за четирите човешки същества — така поне ги виждаха пантатийците, — след като Накор бе решил да огледа чуждия град. Магнус не се беше върнал след спречкването с баща си.

Миранда усещаше, че сърцето ѝ ще се пръсне, след като виждаше мъжа си така, и макар да знаеше, че тези чувства не са ѝ вродени естествено, все пак я болеше.

— Магнус винаги беше... кротък — заговори тя. — Таеше нещата вътре в себе си. Но когато най-после покажеше чувствата си, винаги бяха дълбоки и силни.

Пъг кимна. Мъчеше се да се нагоди към знанието, че тази жена срещу него не е онази, която той най-много искаше да е. И все пак, с всеки миг на утеха, който му носеше тя, отново го жегваше празнота, копнеж за времето преди смъртта ѝ.

— Мисля, че научи това от мен.

Тя се усмихна.

— Е, със сигурност не го е научил от мен... от Миранда. Доколкото разбирам, майката на Магнус не е била от тези, които крият чувствата си по който и да е въпрос.

— Ако това улеснява нещата, можеш да продължиш да мислиш за себе си като за Миранда — каза Пъг. — Знам, че тези спомени не са твои, но трябва да се усещат все едно, че са. Помня как говорих с баща ти — бащата на Миранда. — Засмя се. — Ето, че и аз го правя. Помня как Магнус не вярваше, че е бил прероден като дасат с всичките му спомени, непокътнати. Той беше... в крайна сметка беше Макрос.

— Дори древният Сляп бог на Хаоса не играе толкова прибързано и лековато с живота на хората като Калкин. Митар просто разплита тъканта на битието и оставя късчетата да паднат, където могат, но Калкин... той си избира жертвите и няма никакви притеснения за участието им.

— Магнус е прав в едно отношение — каза Пъг.

— Кое?

— Че жертвам други за това, което вярвам, че е „по-висше добро“.

Тя кимна.

— Правенето на това, което трябва, винаги е било сърцевината на всичко, което си. Защо смяташ, че изградих своя малка мрежа от агенти в Конклава?

— Винаги съм се чудил. Понякога съм поставял под съмнение действията ти.

— Беше за да имам отделен източник на информация, такъв, който не минава през призмата в твоята глава, тази, която винаги хвърля светлина по определен начин, червена в единия край, виолетова в другия. Само че твоята призма винаги е „вярна“ в единия край и „погрешна“ в другия.

Пъг кимна и отпи от чая си.

— Винаги си била по-прагматична.

— Просто съм по-стара — засмя се тя.

И двамата бяха живели повече от столетие, но една от постоянните шеги между двамата бе, че Миранда никога нямаше да каже на Пъг колко точно по-стара е. Накор беше женен за майката на Миранда за известно време, докато тя не научи всичко, което можеше за магията от него, а след това го бе сменила с Макрос, майстора

магьосник на света по онова време, за да види какво може да отскубне от него. Миранда беше рожбата на този брачен съюз и след като и двамата ѝ родители бяха мъртви, беше единствената личност, която знаеше истината.

Пъг също се засмя.

— Липсваше ми.

Тя вдигна ръка.

— Внимавай, Пъг. Моите чувства са също толкова дълбоки като твоите и нищо не би ми харесало повече от това да те вмъкна в леглото и да преживея отново някои от най-щастливите мигове в живота си. Но подозирам, че това не е добра идея.

Пъг не отвърна нищо.

— Копнея Магнус да може да ме прегърне като своя майка, поне само още веднъж, и ме боли всеки път, когато си помисля за Калекб. Но Калкин не е върнал спомените ми и не ги е поставил в това тяло само за да можем двамата с теб да имаме една щастлива среща. Поставил ги е, за да можем двамата с Накор да помогнем с каквото трябва, за да се спаси този свят. Защото съм сигурна, че сме пред огромно изпитание и че изходът от всичко това ще предопредели съдбата на живота на тази планета и може би на голяма част от тази вселена.

И тогава чува зад себе си гласа на Магнус:

— Съгласен съм.

Обърнаха се и видяха сина си, застанал на прага.

Магнус погледна Миранда и заговори:

— Нямах повече власт над това, което си, от мен. Ти си толкова жертва на тази жестока шега, колкото сме татко и аз. Калкин те е обременил с любовта и загубата на друга и ти ги чувстваш също толкова силно, колкото ако бяха твои, и не ти завиждам за това. — Погледна баща си. — Не съм променил мнението си за изборите ти, но зачитам готовността ти да дадеш всичко, за да защитиш други. Но в крайна сметка усещането ми е, че наистина сме пред изпитание и че каквито сили се събират там някъде във вселената, са избрали Мидкемия за свое бойно поле. Вярвам, че окончателният сблъсък предстои. — Седна между двамата и добави: — Аз също трябва да служа по най-добрия начин, който знам.

Пъг докосна сина си по рамото.

— Имаме правото на разногласия, но никога няма да ти обърна гръб, Магнус.

Синът му го погледна, за да прецени укор ли е това за поведението му преди, или е успокоение. Предпочете да приеме второто.

— Знам, татко.

В този момент нахлу Накор.

— О, добре, всички сте тук. Елате, искам да ви покажа нещо. Трябва да го видите.

И без да изчака, за да се увери, че ще го последват, бързо излезе и ги поведе към един оживен площад. Стигна до голямо здание, което Пъг не бе виждал досега, и влезе. Тримата го последваха.

Рафтове от пода до тавана покриваха стените, по маси и по пода бяха пръснати свитъци.

— Това е библиотека! — възкликна ликуващо Накор. — Тези пантатийци имат библиотека!

— Има ли нещо в нея за... — почна Магнус.

— За свен-га'ри? — довърши Накор. — Не, не пряко, но има податки в най-старите им записки. Те са тук от дълго време. Много дълго. Мисля, че безброй години са били като онези куори горе на север: примитивни, но докато са ставали по-цивилизовани, по-независими, все пак са имали този основен дълг, да се грижат за онези... каквито там са свен-га'ри.

По-нетърпелива от останалите, Миранда попита:

— Какво си намерил, досаден дребосък? Защо ще ни водиш тук, ако нямаш нещо, с което да се изфукаш?

Накор се усмихна.

— Позна. — Вдигна един свитък и рече: — Вижте.

Пъг го погледна и каза:

— Никога не съм виждал такъв език, Накор.

— И аз — отвърна дребният комарджия. — Но човек може да чете всеки език, ако знае номера.

— Точно този номер бих искал да науча — каза Магнус.

— Ще те науча някой ден — увери го Накор.

— И какво пише? — попита Пъг.

— Просто е податка, но наистина голяма податка. — Накор седна на пода, а другите приеха това като намек, че ще се впусне в дълга

дискусия. — Ние допуснахме, че Господарите на дракони са сътворили или намерили онези неща на покрива на онова здание, защото са заповядали на Слънчевите елфи да закрилят куорите, които закрилят свен-га'ри, нали?

Пъг кимна.

— Това — Накор посочи ръкописа — казва: „и където бяха намерени, остават, по заповед на онези...“ Мисля, че означава богове-братя/сестри, или нещо свързано с Алма-Лодака и роднините ѝ. Властелините на дракони. Не разбирате ли? Това е нещо, което са намерили.

— Тоест свен-га'ри предхождат Господарите на дракони? — попита Магнус.

— Или най-малкото са им съвременници — каза Накор. Изглеждаше много доволен от себе си. — Били са тук от много дълго време, още преди Войната на хаоса, мисля. — Махна с ръка над главата си. — Властелините на дракони, боговете, златните мостове, всичко това е ставало, докато онези пеещи бучки светлина са били ей там. — Дребният мъж се ухили. — Чудесно, нали?

— Хубаво е да се знае — каза Миранда, — но накъде ни води това?

— Кара ме да мисля, че Господарите на дракони не са поставили стражи около свен-га'ри, за да ги пазят, а за да не позволят достъпа на други до тях. Мисля, че куорите и тези пантатийци са били около тях толкова дълго, че дори не помнят защо са били поставени там. Слънчевите елфи със сигурност са забравили. А Звездните елфи дори не ги помнят, нито заклинателите в Елвандар. Не знам за моределите. — Той сви рамене. — Бих могъл да попитам Аркан, предполагам, но едва ли ще знае.

— Аркан ли? — попита Пъг.

— О, не споменах ли? — каза Миранда. — Един главатар моредел е отседнал на Острова.

— Забравила си да споменеш за това — каза Пъг. — И кой го държи под око, докато сте тук?

— Калис.

— Това би могло да се окаже забавно — каза Магнус.

Пъг стана.

— Всичко това е много интересно, Накор, но не съм сигурен как ще ни послужи.

— Може би просто трябва да сме по-предпазливи — каза Миранда.

Пъг кимна, погледна Магнус и каза:

— Ти си най-добрият със защитните заклинания.

— Няма да споря — отвърна Магнус.

Миранда се засмя.

— Добре е, че... — Не довърши. Този живот не беше нейният.

* * *

Порталната зала трябваше уж да е празна, но по заповед на лорд-регента две фигури се приближиха към нея посред нощ. Тандареи, майстор на Древното знание на Седемте звезди, се движеше тихо и бързо в сенките. На крачка зад него вървеше един гвардейски капитан — Егун. Тандареи го бе помолил да го придружи, защото бе сигурен, че е безукорен във верността си към Клана на Седемте звезди и неизкусен от политиката на Регентския съвет.

Трябваше му свидетел за това, което бе разкривал от година, и трябваше да е някой безупречен. Двамата братя, чародеят Ларомендис и Господарят на демони Гуламендис, бяха разбрали какво става, но се смятаха за спорни свидетели в най-добрия случай: според мълвата Ларомендис беше член на Кръга на светлината и бе прокуден от лорд-регента преди десетилетия, докато брат му търгуваше с демони. Тъй че нямаше какво повече да се каже.

Но младият капитан беше самата почтеност и ако той свидетелстваше за това, което Тандареи подозираше, че става тази нощ, Майсторът на знанието щеше да има доказателството, което му трябваше, за да спаси своя народ от измяна на най-висше ниво.

Преди седмици Тандареи, Гуламендис и човешкият му колега Амиранта бяха призовани в същото това здание заради опит на демонското войнство да открие местонахождението им, както мислеха. Но вместо това бяха видели нещо много по-ужасяващо от Демонски крал, защото от другата страна на портала за кратко бе надвиснал Властелин на ужаса.

От онази нощ лорд-регентът бе заповядал зданието да се опразни и енергията на порталите да се деактивира, но на няколко пъти Тандареи бе видял фигури, влизащи и напускащи късно през нощта, когато повечето граждани на Е'бар спяха.

Преди няколко нощи Тандареи бе открил, че една от фигурите е самият лорд-регент. Беше го проследил в зданието незабелязан и това, което бе видял, го бе ужасило, макар да се беше сражавал с демони сред звездите.

Сега двамата се промъкнаха крадешком в главния коридор и до входа на главната портална зала. В другия край видяха как лорд-регентът постави кристал в основата на портала и загледа, докато енергията се усилваше между стълбовете, за да оформи млечносива повърхност. Енергията се завихри и след това се утаи в черна фигура с лик, наподобяващ на човек, но без ясно различими черти. Около главата гореше корона от пламъци, които обаче като че ли не излъчваха светлина. Очи като нажежени до червено въглени блеснаха и се взряха в просналия се вече по очи на пода лорд-регент.

Чуха се думи на език, който нито Тандареи, нито капитанът можеха да разберат, но от самия им звук и двамата настръхнаха все едно от смразяващ студ.

След малко видението в портала изчезна. Тандареи и Егун бързо се отдръпнаха и заситниха към входа.

— Разбираш ли какво видя току-що? — попита Майсторът на Древното знание.

— Не съм сигурен — отвърна капитанът. — Що за същество беше онова и защо лорд-регентът ще се просва пред някой друг, освен пред истинския ни крал?

След отхвърлянето на кралицата на Елвандар като неистинска владетелка на Звездните елфи, таредел бяха постановили, че лорд-регентът е върховната власт в Е'бар. Капитанът беше объркан и изражението му го издаваше.

— Това, което видя, беше нещо от Запретеното! — изсъска Тандареи.

Запретеното беше древно знание, предхождащо бягството на Звездните елфи от Мидкемия до техния дом сред звездите. Само високопоставени членове на Регентския съвет, като Майстора на

Древното знание и капитана, изобщо знаеха, че Запретеното съществува. Още по-малко знаеха що за тайно знание е.

— Говориш за измяна — изсъска капитанът, докато се измъкваша от зданието.

— Регентът извършва измяна. Както каза, пред кого би трябвало да коленичи и да опира чело в камъка като в почит към божество? Онова нещо в портала беше враг, по-зъл от Демонския легион. То е живата омраза от древни времена.

— Какво ще правим, ако това, което казваш, е вярно?

— Трябва да намерим друг, на когото може да се повярва — заяви Тандареи. — Ларомендис и Гуламендис знаят истината, но тяхната дума няма да тежи много в свидетелстването.

— Дори да може да се намери друг, кой би се опълчил на лорд-регента? Съветът е избран лично от него. Ти си независим заради историята на гилдията ти и гласът ти ще е самотен, както и моят.

— На кого от Стражите можеш да се довериш?

— Сега за гражданска война ли говорим?

— Говоря за спасяване на расата — каза Майсторът на Древното знание.

— Има и друг начин, но се боя, че ще доведе до ужасни последствия.

— Какъв е той?

— Да повикаш Томас от Елвандар. Да го накараш да се върне и да му покажеш какво има в портала.

Тандареи помълча в тъмното, а след малко отрони:

— Това е друга част от Запретеното.

— Но стои пред нас в плът и кой може да го отрече? Той е Древен и ако той заяви, че това, което видяхме, също е от Запретеното, никой глас няма да се вдигне да защити лорд-регента. Всички ще го обявят за виновен.

— Ще помисля за това — каза Тандареи. — Ще пратя братята в странство, за да могат да идат до Елвандар. Няма да липсват на никого тук. Благодаря ти за мъдрия съвет, Егун.

— Ще поговоря внимателно с неколцина, на които мога да се доверя, тъй че ако се стигне до сблъсък, няма да сме сами, но това трябва да изчака, докато извикаш валхеру.

Капитанът се обърна и се стопи в нощта.

Тандареи имаше високо мнение за Томас. Беше пристигнал за първото си гостуване на гърба на златен дракон, но се беше държал почтително и с уважение към начина на живот, който таределите бяха открили за себе си. Беше ги поканил да посетят Елвандар, когато благоволят, и не бе предявил никакви претенции за върховенство, просто ги бе поздравил с добре дошли в Родния дом, като изгубени събратя. Но той беше валхеру и всичко, което означаваше това в същността на битието на всеки елф. Беше един от техните древни угнетители, грабители на техния труд и унищожители на телата им, когато така им хрумнеше. Валхеру бяха зло по всеки въобразим начин. И все пак Томас не беше такъв.

Обзет от вътрешна борба, Тандареи забърза по своята си задача: да намери двамата братя и да ги отпрати да подирят помощ в спасяването на Е'бар и всички, които живееха в него.

Слънцето залязваше. Хал стоеше смълчан и загледан над океана. Беше решено да се възползва от транспортното устройство на Руфио, за да отпътува до Риланон — то щеше да го пренесе там ден преди да пристигне кралският кораб. Според традицията тленните останки на краля щяха да лежат изложени за поклонение три дни, преди да бъдат положени в гробницата на предците му, а след това Събранието на лордовете щеше да заседава и да се заеме със сериозната работа по избора на нов крал.

Тай се бе съгласил да отпътува с него и той се радваше, защото въпреки толкова внезапното му потапяне във всички политически неща от грубите ръце на Джим Джеймисън, Тай беше добре обучен в тънкостите на дворцовия живот и щеше да е ценен съюзник.

Тих звук го накара да се обърне. Стефани се беше прокраднала някак в покоите му и сега стоеше и го гледаше обвинително.

— Не дойде да се видиш с мен — каза тя все едно това е най-тежкото престъпление.

— Бях много зает — отвърна той и мигновено осъзна, че едва ли би могъл да каже нещо по-лошо. Помъчи се да обясни: — В смисъл, исках да те видя, но Събранието на лордовете се събира в Риланон да избере нов крал и трябва да науча много неща, и... — Разбра, че оправданието не го води доникъде.

— Трябва да останеш тук. — Не беше въпрос или молба, а твърдение.

— Искам го — отвърна той тихо. — Или поне искам да съм там, където си ти.

Тя пристъпи и изведнъж се озова в прегръдката му, и го притисна плътно до себе си.

— Майка ми ми разказа за „невинния“ ви разговор и че те е харесала много. Татко видя колко храбър беше, за да защитите всички в Голямата зала. Ти си херцог, макар херцогството ти да е пълно с кешийци, и баща ми би ти намерил място в двора, знам го. Моля те, остани.

Думите ѝ разбиха сърцето му.

— Не мога. Свързан съм кръвно с Короната на Островите. Мой дълг е да отида на избора на нов крал.

— Ще те видя ли отново?

Той се отдръпна леко, хвана я за брадичката и каза:

— Това, ваше височество, е несъмнено.

Целуна я и без повече думи тя се обърна и побягна. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Хал постоя още дълго смълчан. Болката в душата му бе също толкова дълбока и остра, колкото когато бе научил за смъртта на баща си. Най-сетне прекоси стаята, отвори вратата и каза на чакащия отвън слуга:

— Повикай лорд Тайрън и магьосника Руфио. Време е да тръгваме.

21. УНИЩОЖЕНИЕ

Пъг проникна навътре.

— Внимавай — каза Миранда за незнайно кой път.

— Да, да — отвърна той, ядосан и развеселен едновременно. Със знанието, че свен-га'ри предхождат валхеру, се опитваха отново да решат проблема с отключването на матрицата.

Мислите на Накор стигнаха до тях в матрицата. „Хрумва ми, че всички онези означения на раса, които открихме — демон, валхеру, елф — може би са ключалки или предпазители, помагачи на матрицата да различава приятел от враг“.

За Пъг това беше все едно да твърдиш очевидното. „Пълно е с пазачи. Имат си цял град със същества, посветени на това да ги пазят от всички страни. Защо още ключалки?“

„Може би за да държат пантатийците отвън?“ — отвърна Магнус.

„Може би...“ — повтори Пъг.

Продължиха с проучването.

В Крондор цареше бъркотия.

Мартин и Брендан Кондуин препуснаха през северната порта. Не бяха успели да намерят кораб, пътуващ на юг, защото херцогът на Ябон връщаше в Илит всяко оръжие и броня, заедно с армията си, тъй че яздиха по целия път.

Подкараха право към двореца, оставиха конете в конюшните и забързаха към приемната. Някакъв вбесен на вид гвардейски капитан прочете набързо заповедите им и рече:

— Е, много закъсняхте. Принцът напусна преди няколко дни.

— Напуснал е? — удиви се Мартин.

— Не сте ли чули? Кралят е мъртъв. Събранието заседава след ден да избере нов крал. Разбира се, че принцът на Крондор трябва да е

там.

Мартин погледна свитъка в ръката си все едно е ненужна смет и попита:

— И какво да правя с това?

— Придържайте се към нарежданията според мен — посъветва ги капитанът. — Намерете си хан. Би трябвало да има много свободни стаи, след като Западните армии се прибират у дома, и изчакайте, докато някой ви потърси.

— А херцогът? — попита Брендан.

— Херцогът на Крондор ли? Той е с принца. Както и лорд Съдърленд, херцогът на Ябон, графът на Ламът, баронът на Ландсенд и всеки друг благородник от Запада. Вие сте синове и братя на херцог и доколкото разбирам, може би сте благородниците с най-висок ранг тук. Има по някой и друг скуайър наоколо, но ако има друг истински благородник отсам Малаков брод, ще се изненадам.

Мартин му благодари и се обърна. Върнаха се при конюшните и видяха, че се канят да разседлават конете им. Те разкараха конярите и ги яхнаха пак.

— Ще дадем на конете зоб и вода, когато намерим хан — каза Брендан.

Един от слугите се обади:

— Пробвайте в „Лебедът и враната“, малко надолу по пътя и вдясно. Добро място е.

Те му благодариха и подкараха.

— И какво ще правим сега? — попита Брендан.

— Намираме хан. Погрижваме се за конете. Ядем първата прилична храна от седмица и прием много ейл или вино, или каквото пият тук, и чакаме.

— Какво чакаме?

— Колкото ти знаеш, толкова и аз — отвърна Мартин.

Хал, Тай, Джим и Руфио се появиха в двора на частното жилище на Джим в Риланон и след миг Джим каза:

— Нещо не е наред.

— Как разбра? — попита Хал.

— Познавам този град като пулса на сърцето си, толкова добре, колкото познавам Крондор, и тук нещо много не е наред. Елате.

Влезе в главния коридор и намери на пода до вратата заспал дворцов паж. Побутна го с върха на ботуша си и го събуди.

— Какво става?

— Дядо ви, сър, херцогът. — Момчето се опита да потисне прозявката си и не успя. — Извинете.

— Няма нищо, момче — каза Джим. — Какво дядо ми?

— Каза, че ако дойдете тук, преди да идете в двореца, да продължите веднага. Не го интересува дали сте покрити с прах от три дена път, просто да отидете.

Джим кимна.

— Отиваме веднага.

— Милорд — каза момчето. — Отвън ви чака карета, вече втори ден, и той каза да ви кажа... — покашля се — да си тикнете задника в каретата и да не се мотае. Това ми нареди да ви кажа херцогът, сър.

Джим се усмихна.

— Добре. Да тръгваме. — Махна на другите и последваха момчето навън.

Каретата, която ги чакаше, носеше херцогския герб на Риланон и момчето събуди заспалия кочияш. От мръсотията под конете беше ясно, че наистина ги държат впрегнати втори ден: кочияшът и слугите несъмнено ги бяха хранили и поили, без да ги разпрягат.

Щом се качи в каретата, Джим каза:

— Ще ни трябва един хубав дъжд да измие всичко това.

Хал се намести до него и попита:

— Какво може да е толкова спешно, че да не изчака още ден? Погребението на краля ще е чак утре, а Събранието заседава чак след четири дни.

Заизкачваха се по склона към двореца и когато приближиха външната градска стена, Тай каза:

— Мисля, че разбирам защо дядо ти иска да отидем веднага.

Пред стената бяха вдигнати стотици палатки и дим от лагерни огньове изпълваше следобедното небе. Имаше поставени стражи на постови линии по дължината на лагера срещу стената и на високи пилони се вееха тъмносини знамена.

Джим се намръщи, все едно току-що е изял нещо много неприятно.

— Армията на Маладон и Симрик. Май принц Оливър е пристигнал рано и е решил, че няма да приеме „не“ за отговор.

Останалия път до двореца продължиха в мълчание.

Пъг натискаше напред колкото може по-леко, умът му проникваше все по-дълбоко в това, за което бе започнал да мисли като за „червената ключалка“ и което крепеше целостта на матрицата.

Магнус, Миранда и Накор, всеки по свой начин, добавяха магическата си способност към неговата. Но вместо да приложат груба сила, се стараеха да предотвратят задействането на капан, включването на аларма или по някакъв друг начин да повредят цялата структура.

Докато проникваха напред, Пъг се опитваше да „начертае“ карта в своя и техните умове. Малко по-рано Накор бе отбелязал, че матрицата представлява нещо като лабиринт, но в три измерения.

— Дори това е илюзия — беше казал. — Имаме си работа със състояние на енергия, със самата тъкан на реалността.

Продължиха проучването си.

Щом Ездач пришпори коня си надолу по Небесния път, неподвластна на величавата гледка от всички страни, небесата изригнаха. Преходът от Блаженството към смъртните селения изискваше сътворяването на време, а мислите ѝ все още бяха обвързани с Блаженството. Докато се отдалечаваше все по-бързо от Присъствието на Извора, усети появата на идентичност, а сетивата ѝ се събраха и се сляха в усещане за самата нея. В края на прехода — необходимото изместване от космическо съзнание към ограничена разумност, определена от собствените ѝ физически възприятия — самоличността ѝ се върна. Тя беше Ездач, а мисията ѝ бе съдбоносна.

Около нея се сблъскаха звездни купове, излъчваха невъобразими стихии от свръхнажежена светлина, обагряща небесния свод с цветове, които щяха да изгорят човешко око. Величествени енергийни механизми излъчваха пулсиращи лъчи на милиарди мили в

безпределната нощ и в неизмеримо огромни облаци от газ се раждаха звезди.

Небесният свод гъмжеше от кръжащи орбити на вселени, раждащи се и умиращи. Процесът на еволюция на реалността се разгъваше, докато времето бе свито, и събития, разделени от столетия, се появяваха за нея едновременно. Не спря, за да оцени величието на обкръжаващото я, докато препускаше бясно надолу във Вихъра на дъгата. Не бе подготвена да възприеме великолепието, защото нямаше никаква база за сравнение.

Беше препускала по този път безброй пъти, но въпреки това не можеше да си спомни нито една от предишните си мисии. Предишните спомени не се връщаха, когато Ездач бъдеше пратена като Небесен предвестник, и беше все едно, че се е родила отново. Не питаше никога защо. Доволна бе да знае, че когато свърши задачата си, отново ще се върне до Присъствието и ще влезе в Блаженството.

Тропотът на копита ѝ подсказа, че вече не е същество от ум и от дух, а нещо физическо, и че конят ѝ е на Кристалния път. Кристалният път се появи на границата на селението на сътворяването, определен от мисъл, безкраен по обхват и съставен изцяло от енергия. Зад него се простираше съвършено духовно щастие, състоянието на единение с всичко. Отвъд него се простираше преход от съвършена хармония с Извора към превръщането отново в смъртен.

Продължи упорито напред.

Хал, Джим, Руфио и Тай влязоха в стаята. Лорд Джеймисън ги чакаше.

— Имаме малък проблем — измърмори старецът, след като четиримата седнаха около малката маса.

— Ако имаш предвид армиите на Маладон и Симрик пред градските стени, наистина имаме — и то не малък — каза Джим.

— Някоя чужда армия не е стъпвала на този остров от петстотин години — викна херцогът и плесна ядосано с ръка по масата.

— Е, след като Оливър е племенник на крал Грегъри и тези армии са под негово командване...

— Кога стана юрист? — попита дядо му.

Джим сви рамене.

— Мислите ли, че Оливър ще тръгне срещу Събранието, ако вотът мине против него? — попита Хал.

Джеймс се отпусна в стола си, отново състарен до своите седемдесет и няколко години.

— Не знам. Никой благородник не е вдигал армия срещу Короната след Джон Претендента, за вечен позор на името му. Това може да не е нищо повече от напомняне, че Оливър има могъщи съюзници на изток. Кралицата на Ролдем е негова леля от Маладон, а това означава много. — Джеймс кимна. — Ако се ожени за онова момиче от Ролдем, това ще му даде стабилна позиция в целия район.

— Но той не е от кралско потекло — каза Джим, забелязал отчаянието на лицето на Хал при споменаването, че някой ще се ожени за Стефани.

— Това винаги е било контрааргументът — каза Джеймс.

На вратата се почука и херцогът извика:

— Влез!

Появиха се слуги с вино и храна и бързо подредиха масата.

— Помислих, че може да сте гладни — каза херцогът, след като слугите излязоха.

Докато Джим наливаше вино, последва ново почукване и херцогът отново ревна на който там е отвън да влиза. Влезе вестonosец и му връчи свитък пергамент с печат. Херцогът погледна Джим и рече:

— Не си единственият с очи там вън. — Усмивката му се стопи, когато зачете. — Проклет да е в седемте ада!

— Какво е станало? — попита Джим.

— Онзи проклет глупак Чадуик от Ран. Стоварил е армията си на юг от града. — Продължи да чете. — И е довел приятели. Саладор и Батира са с него.

Джим въздъхна.

— Тези тъпаци да не би да започват гражданска война още преди дори да сме погребали краля?

Херцог Джеймс поклати отчаяно глава и рече:

— Я дай виното!

Ездач вече беше изцяло в плът. Фигурата ѝ беше човешка, но лицето ѝ нямаше малките човешки несъвършенства, бръчиците и

бръчките, петънцата и луничките. Кожата ѝ бе твърде гладка, за да е на смъртен човек, а кафявите ѝ очи, напръскани с точици рубин, можеха да проникват през реалностите. Тялото ѝ беше гъвкаво и подвижно, здраво като закалена стомана и твърдо като диамант. Косата ѝ, златна в един миг, сребърна в друг, се спускаше плавно изпод килнатата леко настрани черна шапчица. От искряща брошка с другоземска направа и от непознат метал се вееше дълго огнено перо, перо на рядък феникс. Само мощната хармония на магията ѝ го пазеше да не се пръсне на пепел или да подпали косата ѝ.

Яздеше приказно създание, кобила със златист цвят, с козина, която блещукаше като метал, и с грива и опашка от мед, прошарени с ивици чисто бяла светлина. Дъхът ѝ беше пара, докато препускаше през неизброимите мили надолу през Вихъра и навътре в Ентропната фуния, копитата ѝ мятаха искри по съвършената повърхност на пътя. Беше една от най-могъщите от своята порода, Матриархът на Небесния табун, междузвездните коне на ангелите. Това, че ѝ бяха възложили задачата да носи ездачката си, доказваше важността на това пътуване.

Ездач се съсредоточи върху мисията си: да стигне до смъртното селение и да даде заповеди на чакащото войнство. Време беше да се щурмува враг, стремящ се да се укрепи на един беден и окаян малък свят. Странно място: беше свят на съвпадение и предопределение, бойно поле в стара отколе борба, която бе по-голяма, отколкото и най-мъдрите от човешката раса можеха да си въобразят, непонятна дори за съществата, които те наричаха богове. Цялата реалност, каквато я познаваха, бе застрашена и този единствен мъничък свят, по принцип незначителен в необятната схема на вселената, бе мястото, където борбата скоро щеше да се развихри. Ако този свят паднеше, щеше да падне целият този сектор на реалността, а рано или късно — цялата реалност, чак до това селение.

Докато Ездач препускаше вихрено, първична материя прескачаше от една сфера към друга, огромни изблици енергия, способна да унищожи звездни системи, енергия, която караше Златните луни да тътнат и вибрират, тонът им се променяше в какофония от звуци, която бе най-висшата въобразима музика. Легенди се разправяха за низши същества, които някак успели да се доберат до Сферата на Златните луни и умрели от жажда и глад, докато седели

обсебени от музика, толкова дълбока, че обездвижвала слушащия. Беше звукът на всичко.

Ездач яздеше надолу през по-висшите селения, усещаше пропадането на енергийни състояния около себе си, докато изобилието на сътворение, неизмеримото богатство на небесната съкровищница се сипеше надолу с нея и тя се спускаше към смъртните светове. Зрението стана съдбовно важно, докато другите сетива заглъхваха, музика и звук трябваше да се чуват, вместо да се знаят, и усещането за кобилата между краката ѝ се превърна в чувство, което започваше да я изтощава. Отделянето от Присъствието беше болезнено в края.

На границата на Сферата и Света на Появата пътят отново се промени, превърна се в жълто-бял път, известен като Звездната алея, Пътеката на Портала или Коридора на световите. Времето се измести, щом навлезе в смъртните селения, и тя усети хода му. Тук беше границата на реалността, каквато я познаваха смъртните, където нова материя навлизаше в тяхното пространство и време. Много раси бяха разсъждавали за нея, но никой не бе идвал тук, за да разбере, да се върне и да разнесе вестта. Границите на смъртното проучване все още бяха на огромно разстояние надолу по Коридора, на цял живот проучване далече.

В края на Коридора, близо до границата на Сферата и Коридора, чакаше Войнството. Хиляди воители на Небесата стояха неподвижни, строени в боен ред, и чакаха заповедите си. Лишени от възраст и невъобразимо търпеливи за смъртния ум, те бяха еднакви като съвършени статуи. Да, тя ги познаваше всичките, всеки един от тях, защото това бе едно от нещата, пренесени от времето ѝ на съществуване в Присъствието, в единение с Извора. Пред строените редици на Войнството чакаше един самотен и тя дръпна юздите и спря пред него.

— Риакел — каза му за поздрав.

— Ездач — отвърна той.

Беше величествен, олицетворение на човешката представа за това как трябва да изглежда един ангел: висок, широкоплещест, със силни и същевременно красиви черти. Косата се спускаше до раменете му и беше абаносова на цвят, но кожата му блестеше бледожълта в смътната светлина на Коридора. Носеше дълъг широк бял халат, а над

него — бойна сбруя. На лявото му бедро висеше огромен меч и тя знаеше, че щом бъде изваден, ще гори с Небесен огън.

Зад него стояха смълчани редици от воини ангели, всеки с нищожна отлика в цвят на кожа, коса и очи, и все пак всичките еднакви, готови да изпълнят мисията си, ако Небесен ездач се провалеше в своята.

Черните очи на Риакел се впиха мълчаливо в нея. Нямахше нужда от слово помежду им, защото всеки бе пратен на мисията си с пълното знание за това, което трябваше да се направи.

И все пак тя изпита нужда да проговори.

— Колко остава?

Той леко кривна глава, като да разкърши врата си, много човешки жест, за който тя знаеше, че означава, че въпросът е безсмислен.

— Неизвестно е — отвърна й. — Изворът винаги ни осигурява знанието, което ни трябва.

— Но не и преди да ни потрябва — допълни тя.

— Скоро. Твърде дълго демоните властваха свободно в смъртното селение, докато ние бяхме затворени тук. — С жест към неизброимите ангели, стоящи неподвижно зад него, Господарят на Първото войнство повтори: — Скоро. В този момент някой се опитва да отключи преградата и ако успеят, ще развихрим Небесен гняв, какъвто не е бил познаван в смъртната история.

— Нося заповедите ви — каза Ездач. — Демоните и техните слуги да бъдат премахнати и върнати в по-низщата сфера. Всички, освен двама. Те имат да изиграят роля.

— Как ще ги познаем?

— Ще ги познаете.

Господарят на Първото войнство кимна и каза:

— Балансът трябва да се възстанови.

— Но в определеното време и не по-рано.

— Имаш ли друга мисия?

Тя кимна. Знанието избуя в ума й.

— Да. Трябва да тръгвам.

Без повече думи, Ездач обърна коня си и пое обратно по Коридора на световите, за да премине през първите две врати в смъртното селение.

Вече се намираше в онова, което хората наричаха най-долното небе, селение на чудесни, но все пак смъртни същества. Повечето същества от световите по-долу щяха да сметнат това селение за идеално, защото съчетаваше най-хубавите страни от смъртния опит с предчувствие за чудесата на Висшите светове.

Времето започна да натежава над нея, защото вече го възприемаше по същия начин, както смъртните. А времето бе кратко. Неравновесията от миналото трябваше да се поправят, а тя беше последният опит от Присъствието да поправи това неравновесие, без да се стигне до пълно унищожение.

Ако се провалеше и ако този, на когото носеше предупреждение, се провалеше, Войнството щеше да престане просто да воюва с Адските слуги. Щяха да се развихрят напълно и да се заемат с прочистване на света, наричан Първото селение на Ада от съществата над него и Първото селение на Рая от тези под него, и Изворът щеше да започне наново.

Беше се случвало преди. И все пак Изворът беше любов и загадка — и предлагаше надежда.

Забърза през още врати, докато се гмуркаше по-надълбоко в смъртните селения, в по-населено пространство. Пътят извиваше и въртеше и стотици врати останаха назад. Щеше да премине през още десет хиляди, преди да приближи онази, през която трябваше да премине в света, наречен Мидкемия.

Барабанен тътен изпълни въздуха, груб и хаотичен, и разтърси сетивата ѝ като удар. Тя дръпна юздите. Нещо тук не беше наред. Изведнъж разбра, че чакащото войнство не е настъпило достатъчно напред, че не знае, че чакането не е по волята на Извора! Нещо спъваше ума тук, ограничено възприятие, и лишаваше тези от повисшите светове от обичайната им сила. Докато обмисляше осенилото я разбиране, кобилата се вдигна на задните си крака, залитна и рухна назад.

Ездач излетя от седлото, удари се в камъните на Коридора със сила, която можеше да прекърши кости, но остана непокътната, защото тялото ѝ все още бе твърдо като диамант. Най-старата кобила в Небесния табун лежеше и се мятеше и Ездач се обърна да види болката ѝ и побърза да огледа раните ѝ.

Това не можеше да се случи. Беше невъзможно. Никоя сила в смъртния свят не можеше да нарани Матриарха на Небесния табун или Ездач. И все пак доказателството бе пред нея — кобилата потръпна и затвори очи. Макар и да не беше от смъртния свят, небесният кон беше ограничен във форма и функция от границите на тази реалност. Стопи се в златист дим и литна нагоре към Извора, където щеше да се преобрази и отново да заеме мястото си начело на своя табун.

А Ездач беше без кон и знаеше, че я е пресрещнало нещо дълбоко погрешно. Огледа се с блеснали от ярост очи. Извади меча си и настъпи към онова, което бе причинило падането ѝ. И навлезе в нещо невидимо.

Болка прониза тялото ѝ, ума и душата ѝ. Тази преграда бе нещо толкова дълбоко погрешно, че я разкъсваше. Тя падна назад и усети как тътенът, идващ от преградата, се усили, извиси се до пронизителен звук, който нарани смъртните ѝ вече уши.

Все пак тя беше Ездач и пратеник на Извора. Дори и в смъртните селения силите ѝ бяха несравними с тези на всеки, който я очакваше тук. И нямаше защо да се страхува.

— Покажи се! — настоя тя.

Нещо се издигна пред нея от другата страна на преградата, нещо с грубо човешки очертания, но огромно. Извиси се като дърво пред малко дете.

Ездач бе изгубила мястото си в Присъствието, беше отделена от Извора, но знанието ѝ все още беше внушително. И все пак пред нея стоеше нещо непознато, нещо, което явно бе несравнимо могъщо в тези смъртни светове.

— Какво си ти? — попита тя настойчиво.

Едно пипало се протегна, премина без усилие през преградата и понечи да я сграбчи. Тя замахна с меча си, който гореше с Небесния огън, и нанесе удар, който отсече пипалото. То се отдръпна и отсечената част задимя. После изчезна с ярък блясък. От другата страна на преградата се чу кух звук, далечен кикот, който отекна като вятър през долина.

— Аз съм — каза то тихо, но думите бяха ясни. — Аз съм онова, което беше преди. — Нов кикот. — Аз съм онова, което бе оставено.

И тогава Ездач позна страха. Обърна се да побегне и в този момент съществуването прониза преградата и я помете, погълна я в мрак,

който бе противоположността на всичко, което бе познавала. Беше толкова дълбока пустота, че последната ѝ пробягала мисъл бе за отчаяние, защото знаеше, че никога повече няма да познае Присъствието, нито да се доближи до Извора. Това бе нейният край.

Черната фигура, унищожила Ездач, изчезна, като остави след себе си смразяващ вятър, който задуха нагоре по Коридора.

След време перата на крилете на гърбовете на войнството ангели щяха да ръждясат от този вятър. Но те все пак щяха да чакат, неподвижни и търпеливи, макар че един-двама от тях сигурно щяха да се чудят кога ще дойде призивът.

Последната съзнателна мисъл на Ездач беше, че чува силно изщракване, все едно падат резета на врата.

Пъг проникна още напред и всички чуха „изщракването“ в умовете си.

„Какво е това?“ — попита Миранда.

„Капан“ — каза Накор.

Изригнаха вселени.

Птици се понесоха към небето, щом усетиха пулсиращата енергия, трупаща се в ядрото на града. Един пантатийски селяк, който караше житото си на пазара, забеляза на миля от града огромно ято да излита към небесните висини. Спря в почуда какво ли може да е причинило това.

И тогава светът му свърши.

Експлозията не можеше да се сравни с нищо, изпитано преди на този свят. Беше разкъсване на основната материя на битието и освобождаването бе толкова разрушително, че целият пантатийски град престана да съществува за едно мигване на окото.

Изригна взрив от светлина, толкова ярка, че ако някое смъртно око я погледнеше, съществуването щеше да ослепее на разстояние от десет мили. Миг след светлинния взрив огнено кълбо бе предшествано от въздушна вълна, движеща се със скоростта на звука, толкова мощна, че

дърветата нападаха, животните бяха избити на мига от удара, телата им — надигнати и запокитени на мили разстояние.

После дойде зноят. Всичко, което обля, стана на въглен.

На континента на север рибари по водите между южния бряг на Кеш и Острова на Змийските хора видяха на юг свръхестествен блясък, който се заиздига в небесата все едно някой се пресегна да предизвика боговете.

Пламъците се разпръснаха навън и след две мили зноят се разсипа и дърветата и растенията бяха само опърлени, без да пламнат. След пет мили животните оцеляха от внезапната горещина, но видяха чудовищен стълб от огън, прах, дим и пепел да се издига в небесата и да се разпръсва във формата на гъба.

От зайци до орли, от елени до вълци, животните на острова побягнаха в паника от източника на това бедствие. Всички знаеха инстинктивно, че нищо в зоната на взрива няма да е оживяло и че там, където доскоро бе имало народ от нежни души, вече властва смърт.

АНТРАКТ

ПРОБУЖДЕНИЯ

Томас се сепна и се надигна.

В ранните утринни часове усети как нещо раздра тъканта на света по начин, който не бе познавал, откакто за първи път облече белозлатната броня на Драконовия властелин. Жена му също се беше събудила и го гледаше с широко отворени очи.

— Любими? — промълви тя. — Какво има?

В първия миг той нямаше думи, но най-сетне каза:

— Пъг... изчезнал е.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Изчезнал?

— Винаги сме имали връзка, а сега тя е прекъсната. — Поседя неподвижно няколко мига и след това промълви: — Има и още нещо.

И стана.

— Какво? — попита тя, гледаше мощния му гръб, очертан на смътната лунна светлина, струяща през прозореца на покоите им. Той отиваше при раклата, в която пазеше бронята си. — Томас?

Той отвори раклата и се взря в наследството си на Ашен-Шугар, валхеру, чиито спомени споделяше.

— Усецам нещо.

— Какво? — попита тя отново.

Той погледна бронята си, после погледна жена си и каза:

— Има друг.

Дракен-Корин дремеше на абаносовия си трон, изцеден от последните капки сила на смъртното си тяло. Размърда се и видя, че всичко е върнато, както бе заповядал. Всяка педя в залата бе прочистена от верните му хора-тигри и факлите бяха запалени. Надигна се и мигновено тези, които бяха в залата, паднаха ничком на пода и в пълно покорство опряха челата си в камъка.

— Гладен съм! — изрева той. — Донесете ми храна. Трябва да събера силата си. — Кривна глава, сякаш се вслушваше. — Има друг.

Тандареи можеше да усети изместването в енергийното поле на планетата. Току-що се беше случило нещо огромно. Каквото и да беше, трябваше да е катастрофално, за да се усети от такова разстояние.

А след това небесата се раздраха.

Взривът го събори. Огромен стълб рубинена светлина изригна през покрива на порталното здание и върху него се изля вълна от зной. И да имаше някой в зданието по време на взрива, със сигурност бе загинал мигновено.

Той се изправи и се олюля. Жителите на Е'бар бягаха от домовете си, излизаха навън и зяпаха чудовищната светлина. Егун дотича и попита:

— Какво стана?

— Взрив от порталното здание.

— Предтечи — прошепна капитанът. — Търсех ви. Лорд-регентът беше вътре.

— Вече не — каза Тандареи. — Намери, когото можеш от Съвета и ги помоли да се съберат. Въпроси ще се задават, а нямаме отговори. Намери галасмантите и ги накарай да надникнат в порталната зала, ако могат да го направят безопасно, защото трябва да разберем какво става.

— Какво мислиш, че е?

— Боя се, че е маяк — каза Майсторът на знанието.

— Маяк? — Капитанът помълча, след което попита: — За какво?

— За каквото са всички маяци, Егун. Да насочи някого насам.

— Кого?

— Точно това се боя да разбера.

* * *

В дивата пустош на Западен Кеш има огромно езеро, Драконовото гнездо. Дом на мирен народ от исаланско потекло — рибари, земеделци и ловци, — районът е останал непроменен от

столетия. Кръг от планини, Стражовете, огражда това езеро и само една река лъкатуши на север към морето. Напролет, когато ледът и снеговете по върховете се топят, реката приижда и земеделците се радват, че земята покрай бреговете ѝ се подновява.

Планините, недостъпността на езерото и липсата на богатства са оставили този район пренебрегнат от завоеватели, преселници, бандити и разбойници. Може би е единственият толкова мирен район в целия свят на Мидкемия.

Един земеделец, Ли Шун, бута малката си количка, пълна с картофи, по пътя призори, за да закара добива си на пазара. Зимните картофи са в оскъдица тази година и той очаква добра печалба.

И тогава идва звукът.

Той спира. Обръща гръб на количката си и тръгва по пътя. И с всяка крачка тялото му се преобразява.

Високо над езерото, в една ливада, пълна с овце, двама братя, Тай и Мак, седят край огъня и гледат стадото си. Кучето им изпъва уши и се вслушва. След това двамата братя стават и пускат криваците си на земята. Оставят зад себе си скимтящото куче и тръгват, а телата им започват да се преобразяват с всяка крачка. Фигурите им се разливат и добиват много по-големи очертания.

В едно гнездо над ливадата драконката матриарх лежи сгушена около купчина яйца. Според естеството на расата ѝ ще бди над тях, докато се излюпят. Гладна е, защото не е яла от месец, но се е натъпкала с достатъчно храна, за да издържи още месец, докато трите яйца се размърдат, и тогава ще тръгне на лов за рожбите си.

И тогава чува звука. Надига се и разперва криле, отмята глава и влива гласа си в този звук, усилва го и го повтаря.

Из целия свят дракони изоставят илюзията за човешки облик: ловци в планините захвърлят лъковете си, рибар в морето оставя малката си лодка да потъне, понеже става твърде огромен, за да може да го издържи. Пазач на керван напуска лагера посред нощ и тръгва в тъмното — спътниците му никога вече няма да го видят.

Из целия свят дракони подхващат звука и го повтарят, влагат силата си в него.

Времето е дошло.

Това е песента, която не е била чувана и от най-стария дракон на света, но те инстинктивно я знаят.

В мрака на Западен Новиндус огромен черен дракон се понася нагоре в звездната нощ, мощният плясък на крилете му пращи като гръм, докато той кръжи и се извисява, и търси зов, толкова древен, че няма нужда от думи, за да го познае.

В обедното слънце на Риланон, на най-високите южни върхове на този остров, огромен бял дракон извиква с такова могъщо чувство, че няма име за него. А след това изригва нагоре в небето, внушителен бял облак на синия фон за случайно погледналия нагоре ловец.

Из целия свят зовът се повтаря и дракони, скрити сред хората, му отвърщат, и след минути той е отекнал и повторен. От далечни планини и дълбоки пещери, от закътани брегове и самотни долини се надигат дракони.

В една необятна пещера под изоставен град най-великият дракон от всички надига глава и се вслушва. Около нея чакат фигури в халати, защото това е времето на свързването, пресечната точка на всички неща, и сега идва денят на несигурност.

Тя бавно навежда увенчаната си с драгоценни камъни глава и затваря очи, а спътниците ѝ се обръщат да погледнат дремещия вече Оракул на Аал, защото тя е стигнала до края на бъдещето. Точно тогава самото време ще се преобрази и дори най-могъщият пророк в историята на вселената не може да провиди какво ще донесе утрешният ден.

Издание:

Автор: Реймънд Фийст

Заглавие: Застрашена корона

Преводач: Валерий Русинов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-470-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3515>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.